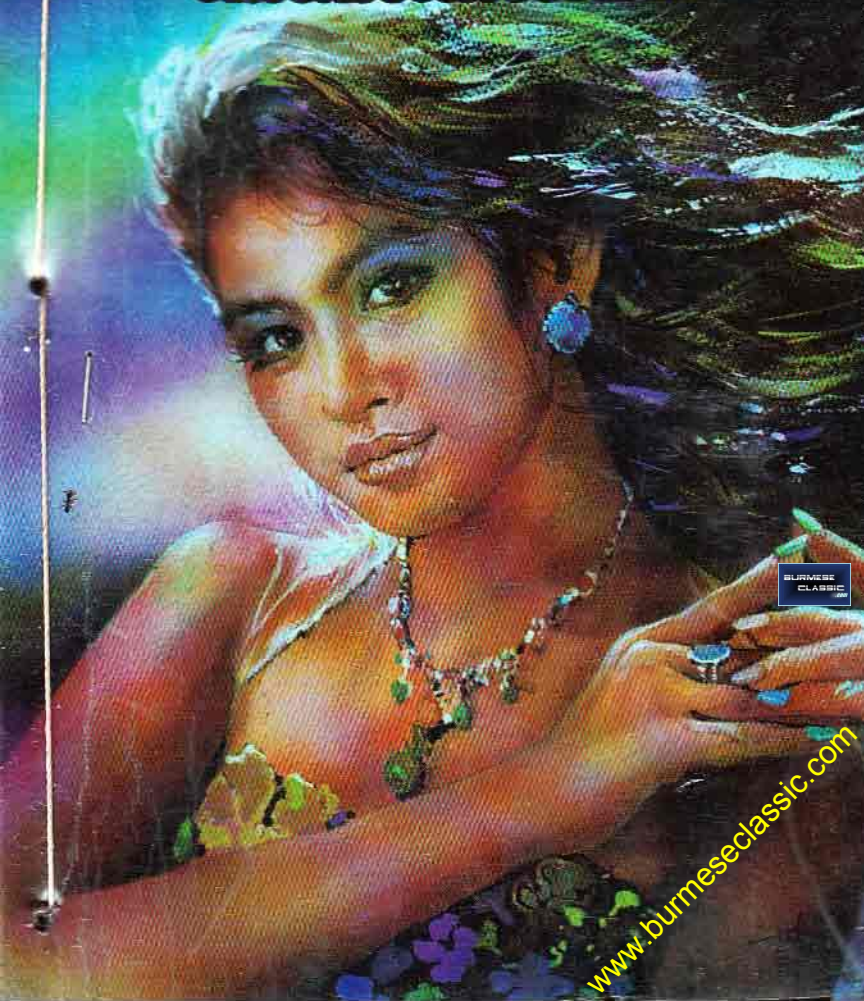

မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်သံ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

- ဒေါ်ကေနိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
- ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
- ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း/

- ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)

အပုံးပုံနှိပ်သူ

- ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ်(၈၈)၊ ၅၁ လမ်း၊
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အကြိမ်

- ပထမအကြိမ်
- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

အုပ်စု

- ၅၀၀

တန်ဖိုး

- ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်သံ/မဟူရာ(လွိုင်ကော်) ရန်ကုန်

ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၃၇၆ စာ၊ ၁၅ စင်တီ × ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်သံ

မင်းကုံးစုသိခာမင်းဗွဲ

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်သံ

BURMESE CLASSIC

ငါ့သည် ...

ကိုယ်နှလုံးသာအကို

ပြန်ရှာရလှသော

အချစ်မျိုးပြင်

မင်းကို ချစ်ခြင်းမဟုတ် ...။

ကိုယ်နှလုံးသာအက

ကိုယ်ကို ဂုဏ်ထား၍

ကောင်းခြင်းဩဘာ

ပြန်ပေးစေနိုင်စွမ်းသော

ချစ်ခြင်းပြင် ...

မင်းကို ချစ်ရပါသည် ...။

BURMESE
CLASSIC

မင်း ...

အဲသလို ကိုယ်အချစ်ကို

စိန်ငါးရပ်စိတ်ထားကို

ကျေးဇူးတင်မိတယ် ...။

တကယ်တော့မှ ချစ်တယ်ဟုတောင်းဆိုတာ

ဘယ်လိုစိန်ငါးရပ်စိတ်ထားကို ...

ရှင်အိပ်ရတယ်ဆိုတာ

မင်း ...

လူတစ်ယောက်ဟာ ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နာကြည်းနေတဲ့

ခံစားချက်တွေနဲ့

ပြန်ပြီးနစ်မြုပ်နေရတာလောက် ...

ဝင့်ကြီးတဲ့ ဒုက္ခမရှိဘူး ...။

BURMESE
CLASSIC

အချစ်ကို ချွင်းချက်မရှိ

အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်စရာရှိ ဘဝဟာ

ဘယ်တော့မှ ...

မပူလောင်နိုင်ပါဘူးကွယ် ...

ဟောင် က

မောင့်နှလုံးသားကို

ဟောဒီ ကောင်မလေးရဲ့

ရင်ဘတ်ထဲပြောင်းထည့်ထားတာ

မင်းမရှိရင်

မောင့် နှလုံးသား ပျောက်သွားမှာ . . .

မှန်တံခါးချပ်နဲ့

မှန်နံရံကို

ခန်းဆီးနဲ့ ကာလိုက်ရင်

တစ်ဖက်ကို မမြင်ရတော့ပေမယ့်

အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့

နှလုံးသားပုံရိပ်ကို

ဘယ်လိုဟန်ဆောင်စိုးကွယ်ထားမှ

လိုက်ကာနဲ့မှ

ကာလို မလုပ်ဘူး

တိမ်ညိုပဲကာတာ
တိမ်ညိုလွှာပဲ ခင်းခင်း ..
လမ်းပဲသာသာ
နေထဲပဲ လင်းလင်း
အမှိုင်းပဲခြင်းနဲ့
ရင့်ကျက်တဲ့ ကောင်းကင်
အမြဲပင် ရှိတယ် ..။

ကောင်းကင်ရဲ့လွှတ်တင်းရာ
ဘယ်မှာလျှင် ရှာနိုင်လိမ့်
မြင့်မိုင့်မှိုင့်ဟန်ပြန်ကာ
ကောင်းကင်လွှာ တောင်ပံခတ်ပါလျှင်
ရွှေကောင်းကင် ရင်ခွင်တံခါးချီချီ
ပွင့်ကြဲကာ မှောင်လင့်လိုပါရဲ့
မြတ်နိုးစွယ် ဖျိုဝေကရီ ..။

မောင့်ရင်ထဲက ကောင်းကင်ယံ
ရွှေတောင်ပံခတ်ချေသဖျ
ငွေတောင်ပံခတ်နေသဖျ
ချစ်စရာကရီသခင်
ရွှေကောင်းကင် နန်းတစ်ခွင်မှာ
ရွှေစာဖတ် ပန်ဆင်ဆင်
ငွေစာဖတ် ပန်ဆင်ဆင်
ရွှေကောင်းကင်တောင်ပံ အဟုန်ပြင်းပေမယ့်
သစ္စာရင်ခုန်သံညွှန်း ချိန်တော့မို့
သိမ်းပိုက်လို့ ညှိုင်
ချိုလွင်တဲ့ ဤစောင်းဆံ
နန်းကြော့စံ ဝေဟင်ခန်းဆောင်ထိ
ကောင်းကင်ယံ တောင်ပံခတ်သံတည့် ..။
ဪ ..
ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်သံတည့် ..။

ရွှေသမင်္ဃာဇေ

ကိုယ်ရင်ထဲမှာ ၀၀၀
ချစ်ခြင်းနဲ့ ထူထောင်ထားတဲ့ ၀၀၀
အချစ်အင်ပါယာကြီး ရှိနေတယ်
မင်းက ၀၀၀၀
အဲဒီ အင်ပါယာကြီးကို
ပိုင်စိုးတဲ့
ကေရီသခင်မ တစ်ပါးပါပဲ ၀၀၀

အခန်း (၁)

တယောသံ .. ဟက်ပီဘတ်ဒ်ဒေးတေးသွားကို လွင့်ပျံ့စေစည်နေစေပါသည့် တယောသံ..။ ပြီးတော့ သံယောထိုးနေပါသည့် မိန်းကလေး၊ ခွေးနေ့ရှင် မေမိုးဦး ရပ်နေရာနေရာဆီသို့ တယောလေးကို ထိုးနေရင်း လျှောက်လာနေပါသည့် မိန်းကလေး။

“ကြွေရုပ်လေးလိုပါလား .. အရမ်းကိုလှတဲ့ ကြွေရုပ်လေး ..”
ဟုတ်သည် .. ကြွေရုပ်လေး ..။ မှုန်အိနေအောင်လှသည့် ကြွေရုပ်လေး ..။ ဘယ်ဘက်ပရံးထက်တွင် တယောအိုးကို ဖေးတင်ထားကာ မေးဖျားနုနုလေးဖြင့် ဖေးညှပ်ထားပါသည့် မြင်ကွင်း ..။ လက်ပေါက်ပျဉ်ကို တယော၏လည်တံအောက်မှ လျှိုကိုင်ထားပါသည့် လက် ဖွေးဥဉ် ..။ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေ တယောကြိုးမျှင်တို့ထက် မှာ လှပစွာ ကူးယှက်ဖေးတင် ဖိနှိပ်လှုပ်ရှားနေကြသည့်က လှနေသည်။

တယောကြိုးပေါ် ညင်သာ ဖေးတင်စွာ လှုပ်ရှားနေပါသည့် တယောထိုးတံလေးသည် မိန်းကလေး၏ ညာဘက်လက်မောင်းအိုးလေး၏ အဝေးအရွှေ့နောက်မှာ နေသားတကျ လှုပ်ရှားနေသည်။ ငေးမဝနိုင်စေသည့်အဖြစ် ..။ ရွှေရည်ရိပ်ဆမ်းနေသော အလှ ..။ ဟုတ်သည်..။ ရွှေရည်ရိပ်သမ်း နေဖျန်းနေသောအလှပါတကား။ ရွှေရုပ်ရွှေမျှင်လေးသည် ရှည်လျားသော ဆံနွယ်ခက်ခက်ကြီးကို အဖြူရောင် ဖဲကြိုးလေး

ဖြင့် ခပ်မြင့်မြင့် စည်းနှောင်ထားသည်။ လှပစွာ ပန်းပွင့်ပုံလေး ဖော်ထားပါသော ဆံချည်ဖဲကြိုး၏ အထိန်းတစ်ခုမှလွဲ၍ ဆံနွယ်မျှင်တို့သည် လွတ်လပ်ရှည်လျားစွာ ဒူးဆစ်အောက်သို့တိုင်မျှ ရှိနေပါသည့် စိမ်းမြေ့မှောင်ပါလေသော ဆံနွယ်၏အလှ ...။

အဖြူရောင် ချည်ဖောက်ဖာအင်္ကျီလေး၏ လက်မောင်းနေရာလေးမှာ အနားတွန့်လေးတွေ ရှိနေသည်။ လည်တိုင်ကြောကြောနေရာလေးမှာလည်း အင်္ကျီလေး၏အနားတွန့်စလေးတွေက ချစ်စရာ အတွန့်အကွေးလေးတွေဖြင့် ရှိနေသည်။ အဖြူရောင် ဖံပယ်ပွင့်လေးတွေ ကြဲဖြန့်လွင့်ဖြာထားသည့်နွယ် ရှိနေပါသည့် အပြာနုရောင် ပျဉ်သမီးသည့် ထုတ်လေးသည်လည်း ရိုးစင်းသောအပြင်အဆင်တို့၏ အတို့အထိလေးဖြင့်ပင် ဤမိန်းကလေး၏အလှက နူးညံ့ထင်းပနေစေသည့်ဂုဏ်ကို ဖော်ညွှန်းနေသည့်နွယ်ပါတကား ...။

“ကြည့်စမ်း .. တကယ့် ချည်သားချည်ထည် အဝတ်အစားလေးနဲ့ပဲ လှနေလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး .. ဘာအပြင်အဆင် အခြယ်အမွန်းမှ မပါဘဲ လှနေတဲ့ကြွေရုပ်လေး ..။ သူ့ကို မြင်နေရတာ ရှင်းနေအောင် လှနေတဲ့ အလှတရားတစ်ခုကို ရင်သပ်ငေးနေရတာပဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူ ဘယ်သူပါလိမ့် .. ဘယ်သူပါလိမ့် ..။ လှလိုက်တာ .. လှလိုက်တာ။ ရင်ထဲကို ညှို့ဝင်ပြုစား တိုးဝင်လာသလိုပါလား။”

သူ မျက်တောင်ခတ်မိပါရဲ့လား ..။ ဟင်အင်း .. မသိ ..။ ငေးမဝနိုင်ပဲ ဖြစ်နေတာတစ်ခုပဲ သူ့အာရုံထဲမှာ ငြိနေသည်။ သိနေသည်။ အဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ စိတ်ဝင်တစားရှိဖို့ စိတ်မကူးအားနိုင်လောက်အောင်ပဲ အလုပ်ထွေထဲမှာ နစ်နေပါသည့် ဘုန်းနေသာ ..။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ လောလောဆယ်မှာ သူ့အတွက် ဖြစ်မလာနိုင်သေးသည့်အရာတစ်ခုအဖြစ်ပဲ မှတ်ယူထားပါသည့် ဘုန်းနေသာ ..။ ခုကျတော့ ကြွေကြွေရုပ်လေးဟု မှတ်ယူငေးစိုက်ကြည့်မိနေရပြီဖြစ်ပါသည် ကောင်မ

လေးတစ်ယောက်၏ အလှတရားများကို ငေးမဝနိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျနေသည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရသည်ဆိုတာကိုက သူ့အတွက် ဆန်းနေသည်။ ဟုတ်သည် ..။ ဆန်းနေသည်။

“ငါ .. ဘယ်တုန်းကမှ ခုလို .. မဖြစ်ဖူးဘူး။”

ဟု ချက်ချင်း ဝန်ခံမိနေသည်။

“အေး .. အခု ဖြစ်နေပြီလေ”

ဟုလည်း ချက်ချင်းထပ်၍ ဝန်ခံနေမိရပြန်သည်။ ထိုသို့ ဝန်ခံမိရသည့်အတွက်လည်း သူ့နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံး ကြည်နူးခြင်းအောက်မှာ စုန်းစုန်းမြုပ်နေသည်။

မျက်တောင်ရှည်စင်းစင်းလေးတွေက ထူပိတ်နေသည်။ မျက်ခုံးကုံးကုံးလေးက ထူနက် စိမ်းမြဲနေသည်။ ပါးပြင်နုနုထက်မှာ အကြောမျှင်တို့ စိမ်းမြဲသမီးနေတာကို သူ ရပ်နေရာဆီမှ လှမ်းလင့် တွေ့မြင်နေရစေသည်အထိ ဤကြွေရုပ်လေး၏အသားလေးက ဝင်းမွတ်နုစင်လွန်းနေသည်ပဲ။ နှာတံလေးက စင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးက အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးမှ ကကြီးပုံလေးနွယ်ရှိနေလျက် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးက ထူအိအိလေး ဖြစ်နေပါ၏။ အလွန်လှသော နှုတ်ခမ်းလေး ..။

“အလှတရားတွေအားလုံး ကြွေ ဆီမှာ စုဝေးစေားနေကြသလိုပါလား။”

သူ ရပ်နေသည့်နေရာသည် ရှေ့နားဘက်ကျသော စားပွဲဝိုင်းကြီးရှိရာနေရာလည်း ဖြစ်နေသည်။ သူငယ်ချင်း အောင်ငြိမ်း ၏ချစ်သူ မေမိုးဦး ၏မွေးနေ့ပွဲဆိုသို့ သူ ရောက်လာခဲ့ခြင်းသည်လည်း ဇွတ်အတင်းမလာမနေရဟူသော နားပူနားဆာလုပ်ပါသည့် အောင်ငြိမ်း ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ချစ်သူမိန်းကလေး မေမိုးဦး ကို မြင်ဖူးစေချင်၍ဆိုတာကိုလည်း ပြောသည်။ မေမိုးဦး ချမ်းသာတာ၊ မေမိုးဦး လှတာတွေကိုလည်း ကြွားချင်၍ဟုလည်း ပြောခဲ့သည်။ ခုကျတော့ အောင်ငြိမ်း ၏ချစ်သူ

မေမိုးဦး၏အေးအေးတစ်ခုကို သူ ရောက်မိခဲ့ရသည့်အတွက်ကြောင့် ကြွေ
ကို သူ ဆုံးညည်းခွင့်ရစေခဲ့ချေပြီတကား ...။ သူ့လက်က စားပွဲပေါ်မှာ
အလိုက်သင့် ထောက်ထားနေမိရဆဲ ...။

အကြည့်ကလည်း ကြွေထဲပါးမှာ ရှိနေပြီ ...။ ကြွေ .. ကြွေ တဲ့လား
...။ မြတ်နိုးစွာ နှလုံးသားမှ ခေါ်မိလိုက်ရပါသည့်အမည်လေးတစ်ခု
သည် နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ကြည်နူးစွာ တသိမ့်သိမ့်မျှ တည်မြဲနေသည်။ ကြွေ
ရှင်လေးကို နှလုံးအိမ်ထဲ ထည့်သို့ ခေါ်ငင်ထားလိုက်ရသူတစ်ယောက်
နှယ်ပင် ရှိနေရပါသည့်အဖြစ် ...။ ဟုတ်သည် ...။ ကြွေ သည် ကြွေရပ်
လေးတစ်ရပ်အဖြစ် သူ့နှလုံးအိမ်ထဲမှာ လည်း ရှိနေချေပြီတည်း ...။

“ဒီကိုလာလေကွာ .. မင်းကလဲ .. ဒီစားပွဲကို လာမှပေါ့ကွာ”

သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အောင်ငြိမ်း မျက်နှာထက်မှာ ဝမ်းသာရိပ်
ဖုန်းသွားကာ သူ့ထံ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာပါချေ၏။
သူ့ရောက်လာတာကလည်း တခြားသူတွေထက် အတော်လေး နောက်
ကျခဲ့သည်လေ။ ရောက်လာချိန်မှာ အောင်ငြိမ်း ကို ဘက်ဒိဒေးကိတ်
ကြီးရှိရာ စားပွဲနေရာမှာ တွေ့နေရပြီ။ မွေးနေ့ရှင်မှန်းလည်း သိသာ
စေပါသည့် လှပသည့်အပြင်အဆင်တို့ဖြင့် ရှိနေပါသည့် ဖြူနုနုကောင်မ
လေးတစ်ယောက်၏ဘေးမှာ ရှိနေပါသည့် အောင်ငြိမ်း သည် ထိုစဉ်က
သူ့ကို မမြင်သေး ...။

သူ ရောက်မလာတော့ပြီဟုလည်း စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ပြီးခဲ့ပုံ
လည်း ရနေသည်။ အသံမပြုတော့ဘဲ သူ လျှောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။ လက်
ကလေးဘာကလေး မြှောက်ပြခေါ်လိုက်သည့် တန်ဖိုးပင် သူ မလုပ်ခဲ့။
အောင်ငြိမ်းထံမှာ ပျော်ဝင်နေသည့် ချစ်ရသူလေးကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်
နေသည့်အချိန်လေးတွေကိုလည်း သူ မဖျက်ဆီးချင် ...။

ထိုသို့ သူ့ရောက်လာပြီးချိန်လေးမှာပင် မကြာမတင် ကြုံလိုက်ရသည်
က တယောသံ ...။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တံခါးဆီမှ အဖြူရောင်ဇာနည်တို့

သုတ်ခတ်သွားရာ ခန်းဆီးလေးတစ်ဖက်ဆီမှ တယောသံရင်း လျှောက်
လာပါသည့် ကြွေရပ်လေး၏အလှတရားများ ...။ (သြော် .. သူ့ထံမှာ
အပ်နှင်းခြင်းခံလိုက်ရပါသည့် ချစ်မြတ်နိုးရခြင်း၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော
အရာဆိုသည့် တန်ဖိုးတစ်ခုကို နားလည်လိုက်စေပါသည့် ကြွေ ...။ သူ၏
ကြွေသည် မွေးနေ့ရှင် မေမိုးဦး ၏ဘေးမှာ ပြုံးမြဲမြဲလေး တယောထိုး
နေဆဲ ...။

“ကြည့်စမ်း .. နူးညံ့လိုက်တဲ့ ဘုန်းနေသာ ပြုံးနေပါရောလား။
ဘာတဲ့ .. ပြုံးမြဲမြဲ ဟုတ်လား .. အေးမြတဲ့အပြုံးလေးလို့ ချက်ချင်း ရှာ
ချွေတွေရှိလိုက်တဲ့ စကားလုံးလေးတွေကို ငါ ရွေးချယ် တွေးယူနေတတ်
ပါရောလား ...။ ရွှေမြယ်မှာ ကားတွေထုတ်လုပ်ဖို့ကိစ္စတွေနဲ့ပဲ အမြဲ ရှိ
နေတတ်တဲ့ငါဟာ ဘယ်တုန်းကမှ လှပနူးညံ့တဲ့ စကားလုံးလေးတွေကို
အချိန်ယူ စဉ်းစားဖို့ကို မအားလပ်တဲ့ ဘုန်းနေသာ အဖြစ် ရှိနေခဲ့ရာက
ခုကျတော့ သူ့ကို ငါ ကြွေ လို့ ခေါ်နေမိပြီ ...။ မြင်းနေမိတတ်ပြီ”

သူသည် သူ့ကိုယ်သူအံ့သြနေသည့် ဘုန်းနေသာ လည်း ဖြစ်နေသည်။
အံ့သြနေရုံမျှဖြင့်ပင် ရပ်တန့်နေတာတော့ မဟုတ်။ ကြည်နူးအေးချမ်း
ခြင်းဖြင့်လည်း ရှိနေသည်။ မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်လည်း ရှိနေသည်။ မည်သူ
အတွက်ပါတဲ့လဲ။ ကြွေ .. သူ၏ ကြွေ အတွက်ပဲ ဖြစ်နေ ...။ ချေသည်တည်း။

“ငါက မင်း မလာတော့ဘူးထင်နေတာ”

သူ့လက်ရှိဆွဲ၍ အောင်ငြိမ်း ခေါ်လာတော့ သူ့ ... မည် အလိုလိုမင်
ကြွေ နှင့် နီးရာနေရာတစ်ခုကို လျှောက်နေရသည့်သူ့တစ်ယောက် ဖြစ်
သွားရပါ၏။

“အလုပ်နည်းနည်းများနေလို့ပါကွာ”

ဟု အလိုက်တသင့်ဆင်ခြေစကားကို သူ ပြောမိရပေမယ့် တကယ်
တမ်းကျတော့ ထိုစကားသည် လိမ်ညာခြင်းပဲဖြစ်ပါ၏။ သူ လုံးဝမလုပ်
ချင် ...။ လူတစ်ယောက်၏မွေးနေ့ဆိုတာမျိုးကို သူ ပို၍ မသွားတတ်ခဲ့။

မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုမှာ နာရီအချိန်အတော်ကြာ ကုန်ဆုံးအချိန်ဖြုန်းနေခြင်း ထက် ရွှေမြယ်ကားစက်ရုံကြီးမှာ ကားထုတ်လုပ်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက် ရာ များပြားကျယ်ပြန့်လွန်းလှသောအလုပ်တွေထဲမှာအချိန်ကို ဖြတ်သန်း ရတာက ပို၍ အကျိုးရှိတာ အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိသည်ဟု သူ ခံယူသည်။

အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရခဲ့တာချင်း တူကြပေမယ့် သူက ကားစက်ရုံ ကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည့် ဘုန်းနေသာ ဖြစ်လာလျက် ..

အောင်ငြိမ်း ကတော့ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။ စိတ်ထားနူးညံ့ သော အောင်ငြိမ်း သည် ချစ်သူဆိုတာကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိကာ မကြာ မတင်မှာလည်း လက်ထပ်ကြတော့မည့်ချစ်သူနှစ်ဦးအဖြစ်လည်း နှစ်ဖက် မိဘ၏ သဘောမျှခြင်းကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ထားရသူလည်း ဖြစ်နေပါ၏။

ခုလို အောင်ငြိမ်း မှာ ချစ်ရသူ မိန်းကလေး ဇနီးလောင်းလေးနှင့် ဆုံပေးချင်၍ ဤမွေးနေ့ပွဲကို ဖိတ်သည့်ကိစ္စ .. အောင်ငြိမ်း ကိုလည်း အားနာရသည်။ ပြီးတော့ မေမေ ..၊ မေမေကလည်း အောင်ငြိမ်း ၏ ချစ်သူ မိန်းကလေးမွေးနေ့ပွဲဆိုတာကိုတော့ တက်ဖို့ ပျက်ကွက်မည်ဆို လျှင်ဖြင့် သူငယ်ချင်းဝတ္တရားပျက်ရာလည်း ရောက်မည်။ ငယ်သံယော ဇဉ်ဆိုတာကို တန်ဖိုးထားရာလည်း ရောက်မည်ဟု အတန်တန် ပြော လွန်း၍ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ရခြင်းပါ။

စိတ်တော့ပါလှသည် မဟုတ် ..၊ အထူးသဖြင့် အောင်ငြိမ်း မှလွဲ၍ မျက်နှာစိမ်းတွေချည်းပဲ ပြည့်နှက်နေမည့် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုမှာ သူ ရှိနေရမှာကို စိတ်အပျက်ဆုံး ..။ ပြီးတော့ လူတွေကလည်း အရမ်းကို လှလှပပ ဝတ်စားလာကြချေမည်သာ။ ထိုသို့ လှပသော အဝတ်အစား တွေ ဝတ်ဆင်ပြည့်နှက်နေကာ ရေမွှေးရနံ့မျိုးစုံ၊ မိတ်ကပ်ရနံ့မျိုးစုံတို့ ဖြင့် ရောထွေး ပြည့်ကျပ်နေမည့်အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သူ အချိန်တွေ ဖြုန်းနေရမှာ .. ထို ရောင်စုံဩယ် နံ့သာခန်းကြီးထဲမှာ နေနေရမှာ စိတ်ထဲ ကြိုတင် မွန်းကျပ်နေမိရသည်မှာလည်း အမှန် ..။

ခုကျတော့ ထူးဆန်းအံ့သြဖို့ကောင်းလောက်အောင်ပဲ ထိုအရာ များစွာတို့ကို သူ မေ့လျော့နေလျက် အာရုံထဲမှာ ကြွေသည်သာ လွှမ်းမိုး နေချေသည်ကောလေ ..။ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးရှိရာ စားပွဲအနီးမှာ သူ ရပ် လိုက်ပြီးချိန်မှာပဲ မကြာမလင့်မှီမှာပင် တယောသံလေးသည်လည်း အေးမြ ပျောင်းနွဲ့စွာ အဆုံးသတ်သွားပါချေ၏။ တယောအိုးလေးကို ပခုံးလေးထက်ဆီမှ ဖယ်လိုက်ကာ ပိုက်ထားလိုက်ပါသည့် ကြွေ ..

မေမိုးဦး မှာ ကျေးဇူးတင်စွာ၊ ချစ်လွန်းစွာ ဖက်လိုက်ပြီး ကြွေ ပါးလေးကို နမ်းလိုက်တာကိုလည်း သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။ ကြွေ ရယ်လိုက်ပါ၏။ ဪ .. သူ၏ကြွေသည် ပို၍လှသောကြောင့် ဖြစ် နေချေသည်ကောလေ ..။ ပါးချိုင့်လေးတစ်စုံနှင့် သွားတက်ဖူးလေး လှစ် ခနဲ ပေါ်လာတာကို သူ မြင်ရစဉ်ခိုက် ...

“ဘာလို့ ဒီလောက်လှနေတာလဲ ကြွေ .. ဘာလို့ ငါ့ကို ဒီလောက် ထိ လွှမ်းမိုးနေတာလဲ ကြွေ .. ခက်ပြီ သိရဲ့လား၊ ငါတော့ ခက်နေပြီကွ.. မင်းက ငါ့နှလုံးသားထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီးလည်း ဝင်လာတယ်၊ နူးနူး ညံ့ညံ့လည်း ဝင်လာတယ်၊ ငါ ငြင်းလို့မရနိုင်တာကတော့ တစ်ခုပဲ သိရဲ့ လား .. မင်းကို ငါ မမေ့နိုင်တော့ဘူး ကြွေ .. ဒါပေမယ့် မင်းနာမည်လေး တောင်မှ ငါ မသိရသေးဘူး ကြွေ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ..”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ မန္တလေးကပဲ ဖုန်းနဲ့ မိုးလေး ဆီကို မွေးနေ့ဆုတောင်းစကား ပြောတယ်ကွ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်လည်း ကြို တင်ပြီး ငါ့ဆီ ပို့ပေးလာကြတယ်လေ၊ ငါက မိုး ဆီကို ပေးပေးရတယ် ဆိုပါတော့၊ မိုး နဲ့ ငါတို့ နှစ်ဖက်မိဘချင်း မိုး ရဲ့ဒီအိမ်မှာပဲ ဆုံပြီး စေ့စပ်စကား မြန်းကြပေမယ့် မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ စေ့စပ်ပွဲတွေဘာတွေ မလုပ်တော့ဘဲ လက်ထပ်ပွဲကို လာမယ့်လမှာ လုပ်ပေးဖို့ ရက်သတ်ပြီး မန္တလေး ပြန်သွားကြတာလေ”

ဘေးမှာရပ်ရင်း သူ့ကို အောင်ငြိမ်း ပြောပြနေပါ၏။

“အေးကွာ .. မင်းနဲ့ငါ အိမ်ချင်းကပ်နေကြတာ ခုထိဆိုပေမယ့်
 ဖေဖေနဲ့ မေမေ တို့နှစ်ယောက်စလုံး မန္တလေးဘက်ကို ကုန်တိုက်ကြီး
 တည်ပြီး ပြောင်းနေလိုက်ကြတော့လည်း ငါ့မှာ စက်မှုတက်နေရင်း
 တန်းလန်းနဲ့ဆိုတော့ ဒီမှာပဲ ဆက်ကျန်ခဲ့၊ မင်းနဲ့ပဲ ကျောင်းတူတူ ဆက်
 တက်၊ အန်တီချော ရဲ့လက်ရာ ထမင်းတွေ နေ့တိုင်း စား၊ ကော်ဖီ
 သောက်ရင်း နေလာခဲ့တာ၊ ခုလည်း အန်တီချော ကို မွေးနေ့ ငါ ဖိတ်
 ပါတယ်ကွ၊ အန်တီချော က လူငယ်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ကြ
 တဲ့ပွဲ .. မင်းကိုပဲ တက်စေမှာပဲဥစ္စာတဲ့၊ အန်တီက ဖေဖေ မေမေနဲ့အတူ
 ဒီအိမ်ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးပြီးပြီ၊ မိုး ကိုလည်း တွေ့ဖူးသွားခဲ့ပြီ၊ စေ့စပ်
 စကားမြန်းကြတုန်းက ရောက်ခဲ့ပြီးပြီမို့ မင်းပဲ တက်ဖြစ်အောင် ဂိုမယ်
 လို့ ပြောတာ၊ ခုလို မင်း ရောက်လာတာ ငါ ဝမ်းသာတယ်ကွ၊ ဒီပွဲက
 မိုး ရဲ့မွေးနေ့ဆိုတော့ မိုး ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဖိတ်ဖြစ်တာ၊ မိုး နဲ့ ငါ
 နဲ့ကလည်း လူသိရှင်ကြား စေ့စပ်ဖြစ်ရတာ မဟုတ်သေးတော့ မင်္ဂလာပွဲ
 မဖြစ်မြောက်သေးခင်မှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးဖိတ်ပြီး ဒီပွဲကို
 တက်စေဖို့ဆိုတာကတော့ မသင့်သေးဘူးလို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဖုန်းနဲ့
 လှမ်းသတိပေးတယ်ကွ .. ဒါကြောင့် ငါက မင်းကိုပဲ ဖိတ်တာ၊ ဒီအုပ်
 ထဲမှာ ငါ သိတာဆိုလို့ မိုး ရဲ့ဖေဖေ မေမေရယ် မင်းရယ် .. ပြီးတော့
 မိုး ရယ်ပဲရှိတာ သိသူ လေးယောက်နှင့် ကျွန်တော် ဆိုတာလိုပေါ့ကွာ”

သတို့သားလောင်းသည် အတော်လေး အာရွင်နေသည့် သတို့သား
 လောင်း ဖြစ်နေသည်။ သိသူလေးယောက်တည်း ရှိသည့် အခန်းကျယ်
 ကြီးထဲမှာ ပျော်နေသည့် အောင်ငြိမ်း ၏ အဓိကမဏ္ဍိုင်အားအင်ဆိုတာ
 က မိုး ဆိုသည့် မေမိုးဦး ပဲ ဖြစ်သည်ဆိုတာ သူ နားလည်ပါ၏။

မိုး ၏ သူငယ်ချင်းတွေကို မသိဘဲနှင့် ဟိုရယ်ပြလိုက် .. သည်ပြုံး
 ပြလိုက်နှင့် မျက်နှာမှာ အပြုံးကြော တင်ထားပါသည့် အောင်ငြိမ်း ပါ။

“လာ .. ငါ့ရဲ့ မိုး နဲ့ ဖိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဘဒ်ဒေးကိတ်လည်း

လိုးတော့မှာကွ .. တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့မိုး ဘယ်လောက်လှတယ်
 ဆိုတာ .. သူက ငါ့ပန်းချီကားတွေကို ချစ်တဲ့သူကွ”

“အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီကွာ .. မင်း ပန်းချီပြပွဲကို သူ ရောက်လာ
 ပြီး မင်းရဲ့ပန်းချီကားကို ဝယ်တယ်၊ မင်းနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးရာက မင်းတို့
 ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ် .. ဒါတွေ ငါ့ကို မင်း ပြောပြတာ အကြိမ်
 တစ်ရာကျော်လောက်ပြီ .. ထပ်မပြောပြနဲ့တော့”

အောင်ငြိမ်း ဟက်ခနဲ ရယ်ပါ၏။

“ဒါပေမယ့် ပြောနေရတာ အကြိမ်တစ်ရာကျော်သွားရင်လည်း
 မဝဘူးကွ .. တစ်ရာတစ်ကြိမ် ဆက်ချင်နေတာပဲ၊ အဲသလို ရှိတယ်ကွ..
 အဲဒါကို အချစ်လို့ ခေါ်တယ် သိရဲ့လား .. ဟက် .. ဟက် .. လာ ..
 မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ ငါ့မှာ မိတ်ဆက်ပေးစရာဆိုလို့လည်း မိုး
 ပဲ ရှိတာကွ .. ကျန်တာတွေကိုတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ မိုး ရဲ့ဥစ္စာတွေ
 ချည်းပဲ၊ အဲ .. မိတ်ဆွေတွေချည်းပဲ ခုလို မင်း ငါ့ဘေးမှာ ရှိနေတာ
 တော်သေးတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကြောင်နေမှာ သိရဲ့လား .. ငါ့မှာဖြင့်
 ဘယ်သူမှ မသိဘဲရှိနေရတော့ သိရတဲ့ မိုး ကိုပဲ ကပ်ပြီး သူနဲ့ စကားပြော
 လိုက်၊ သူ့မျက်နှာလေး ကြည့်လိုက် .. အဲသလိုရှိနေရင်းနဲ့ မင်း ဝင်လာ
 တာတောင် ငါ မမြင်လိုက်တာ”

ကိုယ် ဧည့်ဝတ်မကျေတာကို သိုသိုသိပ်သိပ် မနေ၊ ဝန်ခံသည့်
 အလုပ်ကို ဘယ်သူတိုက်တွန်းမှုမျှ မပါဘဲ လုပ်နေသည့် အောင်ငြိမ်း
 ကို သူ လွှတ်ထားပေးလိုက်သည်ပါပဲ။

“မင်း ပြောတော့ မိုး ရဲ့ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရှိတယ်ဆို ..”

“သူတို့က မွေးနေ့ကိတ်လှီးခါနီးကျမှ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာကြ
 မှာတဲ့၊ လူငယ်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ကြပါစေတဲ့၊ မွေးနေ့ကိတ်
 လှီးပြီးလို့ မိုး က သူ့ဖေဖေ မေမေကို မွေးနေ့ကိတ်ကျွေးပြီးရင်လည်း
 အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားကြမှာတဲ့၊ သမီးလေး လူငယ်တွေနဲ့ ပျော်နေ

ပါစေတဲ့”

အောင်ငြိမ်း ရှင်းပြတော့ သူ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။

“မိုး .. ဒါ မောင့်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဘုန်းနေသာ .. မောင် ခဏခဏ ပြောပြတဲ့ ဘုန်းနေသာ လေ .. ဘုန်းသာ .. ဒါ ငါ့ရဲ့ မိုး ..”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးတော့ မေမိုးဦး ပြုံး၍ သူ့ကို လက်လေးကမ်းကာ နှုတ်ဆက်လာပါ၏။ သူကလည်း ပြုံး၍ ...

“ပျော်စရာမွေးနေ့ ဖြစ်ပါစေ မမေမိုးဦး ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောမိပြီးမှ မွေးနေ့လက်ဆောင် မပေးရသေးတာကို သတိရ လာမိကာ ကမန်းကတမ်းပင် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ရွှေရောင်ဘူး လှလှလေးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ မေမိုးဦး ၏လက်ထဲ ကမ်းပေးလိုက်မိရပါ သတည်း။ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ တင်ထားရာ စားပွဲမှာ ဘူးလေးကို စောစောကတည်းက သွားတင်ထားလိုက်ဖို့တော့ ကောင်းသည်။ သို့မှာ ကြွေ့ ကို ငေးနေမိတာတစ်ခုတည်းဖြင့် အရာရာကို မေ့လျော့နေခဲ့ရတာ မို့ မေ့လျော့သည့်အထဲမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဘူးလေး သွားထားရမည့် ကိစ္စသည်လည်း တစ်ခုအဖြစ် ပါသွားခဲ့ရသည်ပါပဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို .. မောင်က အစ်ကိုအကြောင်းတွေ ပြောပြပါတယ်၊ အလုပ်ကို အရမ်းကြိုးစားတာတဲ့ .. ဪ .. မိတ်ဆက် ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက မိုး ရဲ့သူငယ်ချင်း နှစ်ဆန်းပျို တဲ့ အစ်ကို၊ နှစ် ရေ .. ဒါက မောင့်သူငယ်ချင်း အစ်ကို ဘုန်းနေသာ”

ဟု မေမိုးဦး မိတ်ဆက်ပေးလာတော့ သူကြည့်လိုက်မိသည်က ကြွေ့ မျက်နှာလေးကိုပါ။ ထိုမျက်နှာနုနုလေးထက်မှာ ထင်လာမည့်အပြုံးလေး ကို မျှော်လင့်ချင်သည်။ သွားတက်ဖူးလေးကို သူ ထပ်မြင်ချင်သည်။

ပြီးတော့ ထူးခြားသည့် အမည်လေးကိုလည်း သူ မကြာမတင်လေး မှာ ခေါ်ခွင့်ရချေဦးတော့မည်။ နှစ်ဆန်းပျို တဲ့လားလေ ..။ ဒါပေမယ့် သူ မျှော်လင့်ထားတာ ဖြစ်မလာခဲ့ ...။ ဣန္ဒြေနှယ်သော ပါးချိုင့်လေး

သူ့ယုထင်သည့်အပြုံးတစ်ခုကို ရှားပါးမြန်ဆန်လွန်းစွာပဲ သူ ကြုံလိုက်ရ သည်။ သွားတက်ဖူးလေးသည်လည်း ပေါ်မလာနိုင်စွမ်းခဲ့။ သူ့ထံမှ ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် နှစ်ဆန်းပျို ..”

ဟုလည်း မခေါ်ရဲနိုင်စွမ်းခဲ့တော့။ ဘာကြောင့်ဆို နှစ်ဆန်းပျို သည် သူ့ကိုကြည့်၍ ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုဘုန်းနေသာ ..”

ဟု ပြောလာတာမျိုး မရှိခဲ့၍ပါတည့် ...။

သူ့ကို ပြုံးရုံမျှ သာမန် အသိအမှတ်ပြုရုံလေးမျှသာ ဝတ်ကျေ တန်းကျေဆန်သော အပြုံးလေးကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည့် မိန်းကလေးကို သူ တရင်းတနှီးနိုင်စွာ လက်ကမ်း၍လည်း နှုတ်မဆက်သာ။ ဝမ်းသာပါ ဘယ် နှစ်ဆန်းပျို ဆိုတာမျိုးကိုလည်း မပြောသာတော့ပါတကား။

နှစ်ဆန်းပျို သည် မေမိုးဦး ကို ချက်ချင်းကြည့်လိုက်သည်က သူ့ထံမှအကြည့်ကို လွှဲပြောင်းလိုက်ခြင်း၏ အမှတ်အသားတစ်ခုအဖြစ် ရင်တွင်းဆီသို့ နာကျင်စွာ တိုးဝင်လာရပါချေ၏။

“ငါ သိပ်တော့ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး မိုး .. ဆိုင်မှာ မေမေ တစ် ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ ..”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်၏။ ဪ .. မကြာမတင် ပြန်ချေတော့မည်တဲ့လားလေ ...။ တစ်ကြိမ်လေးသာ ကြုံဆုံပြီး နောက် များမှာ မဆိုဖြစ်ဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားစရာလူတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ သူသည် လောလောဆယ်မှာ နှစ်ဆန်းပျို ၏အနီးမှာ ရပ်နေ သည့် ဘုန်းနေသာ အဖြစ် ရှိနေရတော့မည်တဲ့လား ...။

“ဟဲ့ .. ငါ့ဘဒ်ဒေးကိတ်တော့ စားရမှာလေ .. အန်တီတို့အတွက် လည်း ငါ ထည့်ပေးရဦးမှာ၊ ကိတ်လည်း ထည့်ပေးမယ်၊ ထမင်းနဲ့ဟင်း တွေလည်း ချိုင်နဲ့ ထည့်ပေးမယ်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်လည်း ထည့်ပေးမယ်၊ ဘူဖေးပုံစံနဲ့ ဒီမှာ ကြိုက်တာယူစားဆိုတာမျိုး လုပ်တဲ့ဥစ္စာတွေ .. အားလုံး

ငါ ချီငဲ့တွေနဲ့ ထည့်ပေးမှာ၊ အပြန်ကို အိမ်ကကားနဲ့ ပြန်ပို့ခိုင်းမယ်၊ နှင် အချိန်သိပ်မရတာ ငါ သိပါတယ်ဟယ်.. ခုလို လာတာကိုရော ငါ့ အတွက် မွေးနေ့သီချင်းလေး တယောထိုးပေးတာရော ကျေးဇူးပါဟယ်..

ဟု ပြောနေပါသည့် မေမီးဦး ကို သူ မကြည့်မိ။ သူ ငေးကြည့်နေ မိသည်က ကြွေ ။ ဪ... သူ့နလုံးသားထဲမှာ ထည့်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား ရမည့် ကြွေရုပ်လေး နှစ်ဆန်းပျို ၏ မျက်နှာနုနုလေးပဲ ဖြစ်နေပါချေ သည်တကား ။

ကောင်မလေး မကြာမတင်မှာ ပြန်တော့မည်ဆိုတာ သိနေရုံမျှ ဖြင့်ပင် သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာနေရပြီ။ သူ့ကျတော့လည်း ချက်ချင်း ပြန်၍ ကောင်းတာ မဟုတ်၊ အောင်ငြိမ်း ဘေးမှာ အဖော်လုပ်ပေးရမည့်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် အလိုလို ဤနေ့မှာတော့ အချိန်တော်တော်များများ မှာ ရှိပေးလိုက်ရတော့မည်ဆိုတာ သူ သိနေရပြီးနေပြီကိုးလေ။

“သူ့အမေ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမယ်လို့ ပြောတာဆိုတော့ သူ့မှာ အဖေမရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့..”

ဟု အတွေးသည် နှစ်ဆန်းပျို နှင့်ပတ်သက်နေတာတွေ ဖြစ်နေရဆဲ..

“မေမေ့သားကို မိစုံဖစုံနဲ့ သတို့သမီးလေးဘေးမှာ ရှိနေတာမျိုးပဲ မင်္ဂလာပွဲမှာ မေမေ အဖြစ်ခံနိုင်မှာနော် .. အဲဒါ မေမေ့အတွက် အဓိက ထားတဲ့အချက်ပဲ သား .. မိမစုံဖမစုံဆိုရင် အဘီနေ့မှာ သွားလေသူကို တမ်းတ မျက်ရည်ကျကြတာမျိုးတွေဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ် မဟုတ် လား၊ မင်္ဂလာယူတဲ့နေ့မှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မျက်ရည်စက်လက် ကျတာမျိုးတွေ မေမေ အဖြစ်ခံနိုင်ဘူး သား ..”

ဟု မေမေ ပြောခဲ့သည့်စကားကို ပြန်၍ ဘာကြောင့် ဤအချိန်မှာ သူ တုန်လှုပ်စွာ သတိရလာနေမိရပါသတဲ့လဲ ။ ဖေဖေက လူအေး ။ စင်ကာပူကုန်တိုက်မှာပဲ အချိန်ကုန် ဖြတ်သန်းနေသူ။ အထူးသဖြင့် အရမ်းကို ခေါင်းမာတတ်သော မေမေ့ကို ရှောင်ကွင်းနေသည့်နည်းလမ်း

တစ်ခုအဖြစ် ဖေဖေ ရွေးချယ်ထားခဲ့ပုံ ရသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ကွဲကွာနေကြသူတွေ ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။ တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲထားကြတာမျိုး မရှိကြပေမယ့် ဖေဖေသည် မေမေနှင့်ကင်းအောင်နေသည့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့တာ။ တစ်နေရာဆီမှာနေရင်း ဘဝကို ရှင်သန်နေသူပဲ ဖြစ်နေပါ၏။ စင်ကာပူ မှာ ကုန်တိုက်တစ်ခု တည်ထောင်နေလိုက်ခြင်းသည် မေမေနှင့် ဝေး သည့်နေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်နိုင်သည့် နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်နေ ခဲ့သည်ဟု သူ နားလည်ထားသည့်နယ် မေမေသည်လည်း သိနေချေမည် ဟု သူ ထင်သည်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မေမေသည် ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းမာသည့် အစွဲကြီး တစ်ခု ရင်မှာပိုက်ထားရင်း ထိုအကျင့်ကို ပြင်ဆင်ဖို့ စိတ်ကူးပွင့်လဲ အာရုံ ထဲ ထည့်မထားရင်း ရွှေမြယ်အိမ်ကြီးမှာ ပန်းခြံထဲမှ ပန်းတွေနှင့်အတူ..၊ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးကို လှပအောင် မွမ်းမံပြင်ဆင်နေတတ်သည့် အကျင့် များနှင့်အတူ ။ သားကို ချစ်သည့်အချစ်များနှင့်အတူ ရှင်သန်နေထိုင်ပစ် သည်ပါပဲ။ အထီးကျန်ဆန်သည်ဟု မေမေ အတွေးထဲပင် ထည့်မထား တဲ ဖေဖေ့ကို ဖုန်းပြောလျှင်သော်မျှ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ..ဟု အမေး တစ်ခုကို မေးရမှာ ဝန်လေးနေတတ်သူလည်း ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။

“မေမေကတော့ နှစ်ဆန်းပျို ကို ဘယ်လိုမှ နှစ်လိုကြည်ဖြူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခက်တာပဲ .. အဲဒါ အခက်ဆုံးပဲ”

ဟု ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ခံစားရင်း ကြွေကွဲမှုက မတန်တဆကြီး ရှင်ကို လာစီချေသည်ကော ။ ဘုရားရေ ။ ထိုမျှအထိ ဤကောင်မလေး သည် သူ့အတွက် အရေးပါသည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် မြန်ဆန်လွန်းစွာ ရှိတည်သွားချေပြီတဲ့လား ။

သူ့ဘာသာသူလည်း အံ့သြနေသည်၊ ရင်ထဲမှာလည်း လေးလံနေရပြီ။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို သူ ဘယ်လိုမှ ပြင်တော့မှာ မဟုတ်တာထဲ သိနေရပြန်သည်။ သူသည် နှစ်ဆန်းပျို နှင့် အနီးတက်ကပ်နေရာမှာ ရှိနေရင်း ဘာမှမရင်းနှီးရချေသည့် သူစိမ်းတစ်ယောက်ပမာပဲ လက်တွေ့ဘာမှ ရှိနေရချိန် ။။ ဤအချိန်မှာ ဘာကြောင့် မေမေ့ကို ရင်ဆိုင်မည်ဟု ပြတ်သားပြတ်ထင် ဆုံးဖြတ်နေပြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ။

သူ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရနိုင်သည့်အဖြေတစ်ခုကို နှလုံးသားဆီမှ ညင်သာစွာပဲ ထုတ်ယူ ဝန်ခံလိုက်မိရပါပြီတည်း။

ကြွေ .. ဟုတ်သည် .. နှလုံးသားမှ တိုးသက်စွာ ကြွေရုပ်လေး အဖြစ် မြင်မြင်ချင်း ခေါ်မိရပါသည့် ကြွေ ။။ ဪ နှစ်ဆန်းပျို ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို သူ ချစ်မြတ်နိုးနေ သည်ဆိုတာကို ညင်သာသိမိစွေစွာပဲ နှလုံးသားဆီမှ သူ့ကို ဝန်ခံလိုက် စေနိုင်ချေပြီတကား။ တယောလေးကို ပိုက်ထားသော ကြွေ သည် လောလောဆယ်မှာ ဘုန်းနေသာ ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို အာရုံထဲမှာပင် ရှိနေပုံ မရ ။။

မေမိုးဦး ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည့်အကြည့်လေးဖြင့် ရှိနေဆဲ ။

သူသည်သာ နှစ်ဆန်းပျို ကြွေရုပ်လေးကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်း ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်းမက ဖြစ်နေရချေသည်တည့် ။။ အချစ် ဆိုတာ တန်ခိုးအရှိန်အဝါကြီးလှလျက် လွှမ်းမိုးပိုင်စိုးထားနိုင်စွမ်းဆိုတာ သိနေရချိန်သည် နှစ်ဆန်းပျို ကို တွေ့ရချိန်ပဲ ဖြစ်နေချေသည်။

ချစ်လိုက်တာ .. ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းခတ်မိရသူတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှထိ နက်ရှိုင်းလေးနက်သော အချစ်တွေ အရှိန်မတန် နိုင်စွာ ဖြစ်တည်ရသည်ဆိုတာ ချစ်ရသူသာလျှင် သိနိုင်စွမ်းချေသည်။ ကော နှစ်ဆန်းပျို ကြွေရုပ်အဆင်းလေးရယ် ။။

သူ့မိသားစု ..
မတွေ့ဝေပါရစေနဲ့
ချစ်ရတဲ့နှလုံးသား
ပြတ်သားလို့ ရှေ့တိုး
ချစ်မြတ်နိုးနေသမျှ
တစ်ဘဝအတွက်ဆိုတာ
ဇာတာပဲ ..။

သူ့မိသားစု ..
မျက်ရည်တွေ မကြွေပါရစေနဲ့
မခွဲနိုင်တဲငါတို့များ
ရှည်လျားနေရလေသမျှ
မင်း သိနိုင်ပါ့မလားလေ ..
ချစ်ပန်းဝေ .. ချစ်ပန်းဦး
မပွင့်စေပေ၊ ပွင့်မှလို့ ဝေသမျှ
တစ်ဘဝအတွက်ဆိုတာ
ဇာတာပဲ။

သူ့မိသားစု ..
မွန်မြတ်နေတဲ့ချစ်ခြင်း
ပြတ်သားရင်း ရှင်သန်
သစ္စာမှန်တဲ့ နှလုံးသား
မင်းထဲပါမှာ အပ်နှံခွင့်
မျှော်လင့်နေသူကို တနာရင်း
ဇာတာအတွင်းကို ဝင်ခဲ့ပါ
တုံ့ပြန်ရာ လက်တစ်ကပ်၊
တုံ့ပြန်ရာ ခြေတစ်လှမ်း၊
ချစ်ခြင်းနဲ့ ကမ်းပါးလှည့်
ချစ်ခြင်းနဲ့ လှမ်းလာလှည့်
ခွဲလပ်သွားရုံရင်ခွင်ဟာ
တစ်သက်တာ ရက်ဆက်
မင်းအတွက်ဆိုတာ
ဇာတာပဲ ..။
ဪ ..
ဇာတာပဲ ..။

အခန်း (၂)

“သား သိထားတာတွေက မြန်လှချေလား .. ဖေဖေဖြင့် အံ့ဩနေတာအရင် ဖြစ်နေတယ် သားရဲ့ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စကားလာမြန်းပေးပါလို့ သား ခုလို လှမ်းပြီး ဖုန်းနဲ့ပြောလာတာကို တကယ်တမ်း ကြားနေရပေမယ့် မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေတယ် ဘုန်းနေ ..”

“နှစ်ဆန်းပျို နဲ့ ပတ်သက်လို့ သိလိုက်ရတာကလည်း အဲဒီမွေးနေ့မှာ သူ အစောဆုံး ပြန်သွားတာပါ။ နှစ်ဆန်းပျို ပြန်သွားတော့ အောင်ငြိမ်း က မေမိုးဦး ကို နှစ်ဆန်းပျို တယောထိုးတတ်တာကိုလည်း မေး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တယောထိုးတာ ခုမှ သူ တွေ့ဖြစ်တာကိုလည်း ပြောလိုက်တော့ မေမိုးဦး က နှစ်ဆန်းပျို နဲ့ပတ်သက်တာတွေ အားလုံးပြောပြတာမို့ အလိုလိုနေရင်းနဲ့ပဲ သား သိလိုက်ရတာပါ။ အောင်ငြိမ်း ဘေးမှာ သား ရှိနေတာကိုး ဖေဖေ ..”

“အင်း .. သား ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် နှစ်ဆန်းပျို ဟာ ဆယ်တန်း ဖြေရမယ့်အချိန်မှာ အမေဖြစ်သူ ဆေးရုံစာကလိက်ရတာမို့ ဆယ်တန်း မဖြေဖြစ်လိုက်ရဘူး။ နောက်လည်း ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်တော့ပဲ အမေဖြစ်သူနဲ့အတူ ငွေစည်စတိုးကို ကူလုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့တယ်။ သား အမိနှစ်ယောက် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးနဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ငွေစည်

စတိုးဆိုတာလေးနဲ့ပဲ ရပ်တည် နေထိုင်ဖြစ်ကြတယ်.. သူ့မှာ အဖေဖြစ်သူကလည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲသလို ရှိနေတဲ့မိန်းကလေးကို သားရဲ့ ဖေဖေ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သား သိနေတယ်နော် ..”

“သား သိပါတယ် ဖေဖေ .. မေမိုးဦး ပြောတဲ့အထဲမှာ ငွေစည်စတိုးဆိုတာက မေမိုးဦး တို့နဲ့ဆိုရင် နှစ်လမ်းကျော်လောက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပါတာမို့ နောက်နေ့မနက်မှာ သား ကားနဲ့သွားပြီး ကြည့်ခဲ့သေးတယ် ဖေဖေ။ ပလတ်စတစ် လူသုံးပစ္စည်းတချို့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတချို့ အလှအပပစ္စည်းတချို့နဲ့ ရယ်ဒီမိုတ်အင်္ကျီတချို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်လေးတစ်ခုပါပဲ။ ဆိုင်ထဲတော့ မဝင်ခဲ့ဘူးပေါ့ ဖေဖေရာ.. ကားမောင်းရင်း ကြည့်ရုံပဲကြည့်ခဲ့တာပါ။ ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးတော့ ရှိတယ် ဖေဖေ .. တစ်ထပ်အိမ်လေးပါပဲ”

ဟု သူ ဆက်ပြောနေတော့ ဖေဖေ ငြိမ်နေသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ဖုန်းဖြင့် ပြောနေကြသည်က နီးနီးနားနား မြို့ရွာခြားတာမျိုး မဟုတ် ..၊ ဖေဖေက စင်ကာပူမှာ ...။

“ဖေဖေပဲ လိုက်ပြီး စကားမြန်းပေးမှ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲက ဖြစ်နိုင်မှာ သေချာတယ် ဖေဖေ .. မေမေ့ကိုတော့ ခုထိ အသိမပေးသေးဘူး။ သိရင်လည်း သဘောမျှမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သား သိနေတယ် ဖေဖေ။ ဒါပေမယ့် နှစ်ဆန်းပျို ကို သား လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာက ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲနိုင်တော့မှာ မဟုတ်လို့ပါ။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း သား မြတ်နိုးသွားခဲ့ပြီးနေပြီ ဖေဖေ ..”

“သား .. တကယ့်ကို ဆုံးဖြတ်ထားတာ သေချာလား .. သားကို ဖေဖေ သတိပေးချင်တယ် .. သား ရင်ဆိုင်ရမှာ သေးသေးမွှားမွှား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လေးလေးနက်နက် ဆင်ခြင်စေချင်တယ်။ သားအနေနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်လိုက်ရတာတစ်ခုတည်းနဲ့ အရာရာတာအားလုံး ပြီးဆုံး ပြည့်စုံသွားပြီလို့တော့ ခပ်လွယ်လွယ် မတွေးစေချင်ဘူး။

ကာလို့လဲဆိုတော့ သားရဲ့မေမေဟာ ဘယ်တော့မှ အလျော့ပေးမယ့်သူ ဟာနီယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သား သိထားသင့်တယ်။ ပထမဆုံးအနေ နဲ့ သား မေမေ ကြိုးစားမှာက အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ သား လက်ထပ်ဖြစ် ဖို့ပဲ .. မတတ်သာလို့ မာန်ကို မလျော့ချင်ပါပဲနဲ့ ခံပြင်းနေတဲ့စိတ်တွေနဲ့ အတူ သား ရဲ့မေမေဟာ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ သားကို လက်ဆက်ခွင့် ပေးလိုက်ရင်တောင်မှ သူ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဖြည့်စွဲ ကြိုးစားနေမှာပဲ သား ..

ဖေဖေစကားသံက ရင်ထဲမဖြောင့်နိုင်သော အသိတစ်ခုကို သား သိအောင် .. နားဝင်အောင် ပြောပြဖို့ ကြိုးစားနေသံပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဖေဖေဟာ ချော ကို လူကြီးမိဘတွေရဲ့ အစီအမံနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ် ခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ လူကြီးချင်း စေ့စပ်စကားဆိုကြတုန်းက သားရဲ့ ဘွားဘွား ရှိနေခဲ့ပေမယ့် လက်ထပ်ပွဲ မကျင်းပမီ နှစ်လအလိုမှာ မေမေ ရုတ်တရက် သွေးတိုးပြီး ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။ ချော နဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်မြောက်ချိန်မှာ သားရဲ့ဘိုးဘိုး မျက်ရည်ကျရှာတယ်လေ .. ဇနီးသည် ကို သတိရလို့ ကျတဲ့မျက်ရည်ရယ်လို့ ချော ဟာ နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့ ဘူး .. ကျက်သရေယုတ်လိုက်တာလို့ကို ပြောတာ။ ဖေဖေနားနဲ့ ဆတ် ဆတ်ကြားတော့ ဖေဖေက ယောက်ျားပဲ .. တရိတသေထားတဲ့ ကိုယ့် အဖေကိုပြောတာ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ မင်္ဂလာဦးညမှာ စကားများကြတာမှ အစပိုင်းမှာ ခပ်တိုးတိုးပြောနေကြရာက နောက်ပိုင်းမှာ အရှိန်တွေပြင်း ပြီး အော်ကြပြောကြနဲ့ သားရဲ့ဘိုးဘိုး နိုးတော့တာပါပဲ”

ဖေဖေနှင့် မေမေ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ခုမှ ဖေဖေ ဖွင့်ပြောလာ ခြင်းပါတကား။ အစ .. ဆိုသည့် မင်္ဂလာဦးကာလ မင်္ဂလာဦးညမှာပင် ဖေဖေနှင့်မေမေသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မာကျောသော စကားလုံးများ၊ ခံပြင်းဒေါသများ၊ အလျှော့မပေးနိုင်သော မေမေမာနနှင့် ခေါင်းမာမှုများဖြင့် စတင်ခဲ့ချေသည်ကောလေ ...။

“သားရဲ့ဘွား ဆုံးထားတာမို့ အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆဖေတို့သားအဖကို စာနာစိတ်နဲ့ သား မေမေရဲ့မိဘတွေက ဖေဖေတို့ အိမ်မှာ သား မေမေကို နေဖို့ စီမံခဲ့ကြတာ။ ချွေးမနဲ့ သားနဲ့ ပျော်ပျော်နေ ပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် အကျိုးရလဒ်က မကောင်းဘူး သား .. သားမေမေနဲ့ စကားတွေများနေတဲ့ အသံ .. သားရဲ့ဘိုးဘိုး မင်္ဂလာနေ့မှာကျတဲ့ မျက်ရည်ကို မနှစ်မြို့စရာ။ မကောင်းတာကို သယ် လာမယ့်မျက်ရည်အဖြစ် မှတ်ယူ နိမိတ်ဖတ်ပြီး ခေါင်းမာမာနဲ့ ပြန်ပြော နေတဲ့ ချော ရဲ့အသံ အားလုံးကို တံခါးချပ်တစ်ဖက်မှာ ရပ်ပြီး သားရဲ့ ဘိုးဘိုး ကြားသွားခဲ့ရတယ် သား .. အဲသလို သားရဲ့ဘိုးဘိုး ကြားသွားခဲ့ ပြီးပြီဆိုတာ ဖေဖေ အတိအကျ နားလည်လိုက်ရတာကတော့ ရွှေမြယ် အိမ်ကြီးကို ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကြောင့်ပါပဲကွယ်”

ဖေဖေအသံတွေ ဆိုနှစ်တုန်ခါလာကြတာကို သူ သိနေ ကြားနေ ရပြီး ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။ ဘိုးဘိုးကိုလည်း သနားနေမိရသည်ပါပဲ။

သူ ဆယ်နှစ်သားကျော်ကျော်မှာ ဘိုး ဆုံးခဲ့သည်။ သူ့ကို အလွန်ချစ် သော ဘိုးဘိုး .. အလွန် စိတ်ရှည်အေးချမ်းသော ဘိုးဘိုး၏ စရိုက်တွေကို သူ သိသည်ပေါ့။ ချွေးမနှင့် သားဖြစ်သူတို့ စကား အချေအတင်ဖြစ်ကြ သည့်ကိစ္စ.. မင်္ဂလာဦးကာလမှာ မင်္ဂလာခန်းဆောင်ထဲမှာ ဖြစ်နေသည့် ထိုအဖြစ်များသည် တံခါးတစ်ဖက်ခြားလျက်ရှိသည့်နေရာမှ ဘိုး ရပ်ရင်း ကြားခဲ့ရ သည့်အချိန်မှာ အဘယ်မျှထိ ကြေကွဲနေချေမည် မသိ ...။

“တစ်ပတ်တောင် မကြာပါဘူး သားရယ်.. သားရဲ့ဘိုးက ရွှေမြယ် အိမ်ကြီးကို ဝယ်ပေးတယ်။ လက်ဖွဲ့တာလို့ သားမေမေရှေ့မှာ ပြောခဲ့ပေ မယ့် ဖေဖေကို သားရဲ့ဘိုးက စာကြည့်ခန်းထဲခေါ်ပြီး တိုးတိုးသက်သာ သတိပေးရှာတယ် .. အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ သိမ်မွေ့နူးညံ့တယ်။ အရမ်း ကို သတိထားရမယ်။ အသေးအမွှားကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ပြိုကွဲရတတ်တာ တွေ ရှိတယ်။ မင်္ဂလာဦးညမှာ စကားများတာကို တံခါးတစ်ဖက်က

www.burmeseclassic.com

ကြားရတာမျိုး နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်အောင် နေရမယ်လို့ ဖေဖေကို သား
ရဲ့ဘိုးဘိုး သတိပေးခဲ့တာ။ သားဘိုးဘိုးက ဝန်ခံတယ်။ သူ မှားတယ်တဲ့။
ချွေးမလုပ်သူ မှန်တယ်တဲ့။ မင်္ဂလာဦးကာလမှာ ဘာလို့ မျက်ရည်ကျရ
မှာလဲတဲ့ .. ကွယ်လွန်တဲ့ ဇနီးကို တမ်းတသတိရပြီး မျက်ရည်ကျတယ်
ဆိုတာမျိုးက တခြားအချိန်မျိုးမှာပဲ ဖြစ်ရမှာတဲ့။ မင်္ဂလာပွဲမှာ မဖြစ်ထိုက်
ဖူးတဲ့။ အဲသလို ချွေးမကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ရပ်တည်ပေးခဲ့တာ ..

သူ ငြိမ်ကျ နားထောင်နေရင်း ဘိုး၏ အေးချမ်းသောမျက်နှာကို
မြင်နေမိရသည်။ ဖေဖေနှင့် ဘိုးဘိုးသည် မျက်နှာချင်း အလွန်တူကြ
ပါ၏။ ဘိုးနှင့် ဖေဖေသည် အသက်ကြီးတာနှင့် ငယ်တာပဲ ကွာသည်။
မြင်လိုက်တာနှင့် သားအဖေဆိုတာကတော့ သိသာနေပါ၏။ ဘိုးသည်
အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်မှာပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အလွန်
အရွယ်တင်သော ဘိုးဘိုးသည် ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ ထမင်း
ချက်ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်သာ ရှိသည့်
သရဖီဦးအိမ်ကြီးမှာ သားနှင့်လည်း မတွေ့ရ၊ မြေးနှင့်လည်း မမြင်လိုက်
ရဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း ..။

ဘိုး ဆုံးနေပြီဆိုတာ မနက်ကျတော့မှ အိပ်ရာက မထလွန်း၍
ထမင်းချက်ကောင်လေးမှ ဘိုး၏အခန်းကို ဝင်ကြည့်သည်။ ဘိုး ဆုံး
နေပြီ ..။ မည်သည့်ဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရရှာမှန်းလည်း မသိလိုက်ရ။
ဆရာဝန်လည်း မပင့်လိုက်ရ၊ ညစာ ထမင်းအစားနည်းသည့် ထိုနေ့ညမှာ
ဘိုးသည် ဘယ်သို့သောဝေဒနာကို ညဘက်မှာ ခံစားရင်း ကွယ်လွန်ခဲ့
ရရှာသည် မသိ ..။ တကယ်ကို တစ်ယောက်ဆီ တစ်ယောက်တည်း
အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရခြင်း။ ရေသောက်ချင်ဖို့မှ ရေ
ပေးမည့်သူ မရှိ ..။ ရေပင် သောက်ခွင့်မရလိုက်နိုင် ..။

ဘိုး ဆုံးတော့ ထိုခံစားချက်တွေကို ဘိုးကို ပွေ့ရင်း ဖေဖေ ပြောခဲ့
ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလားလေ။ ထိုစဉ်တုန်းက မေမေသည် ဘိုး၏ ခုတင်

မြေရင်းမှာ တောင့်မတ်စွာရပ်နေရင်း ငြိမ်သက် နားထောင်နေသည်။
သူကတော့ ငယ်သေးသည်လေ ..။ ဘိုးကို ဖေဖေ ဖက်ငိုတော့
လိုက်ငိုနေမိသည်။ ဘိုးကိုလည်း ဝင်ဖက်ထားမိသည်။

“သား ..”

ဖုန်းထဲမှ ဖေဖေအသံကြောင့် သူ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိရပါ၏။
လင်ထဲမှာ မကောင်း..။ ဘိုး ဆုံးခဲ့စဉ်က ငိုခဲ့သည့် ကလေးတစ်ယောက်၏
ချက်ရည်-မြေ-တစ်ယောက်၏ မျက်ရည်ထက် ပို၍နက်ရှိုင်းပြီးရှု နာကျင်
နေသည့်မျက်ရည်က ဖေဖေစကားတွေကြောင့် ပို၍ ကျလာရပါပြီ။

“ဖေဖေရင်ထဲမှာ အဲသလို သားရဲ့ဘိုးဘိုး အထီးကျန် ဆုံးခဲ့ရတာ၊
ရေတောင်မှ သောက်ချင်ပါရက်ကယ်နဲ့ သောက်မှ သောက်သွားရပါရဲ့
လားလို့ ထိခိုက်ကြေကွဲနေရတာတွေက အရှိန် ပိုပြင်းလာတာ တစ်နေ့
ထက်တစ်နေ့ပါပဲကွယ် .. သား မေမေက ဘာပြောခဲ့တယ် ထင်သလဲ..
မင်္ဂလာဦးမှာ ကျတဲ့မျက်ရည်က သားဘိုးဘိုးကို အသက်တိုစေတာတဲ့
လေ .. ဘယ်လောက် မိုက်ရှိုင်းလိုက်တဲ့ စကားလဲ။ ဖေဖေ အဲဒီတုန်းက
ချော့ ရဲ့မျက်နှာကို ပိတ်ရိုက်လိုက်မိတာပါပဲ။ ဖေဖေ မှားသလား သား..
သား ဘိုးဘိုး ဆုံးတာ ရက်လည်တဲ့နေ့ .. အဲဒီစကား ချော့ ပြောတဲ့နေ့..
ဘယ်လောက်ထိ ချွေးမ အရိုင်းအခိုင်းကြီး ဖြစ်နေသလဲလို့ အဲဒီကတည်း
က ချော့ နဲ့ ဖေဖေ အနေဝေးလာကြတာ ကြာလေ ဆိုးလေပါပဲကွယ်..
ဘေးလူတွေသာ မသိကြတာ သားကတော့ ရိပ်မိနေတာပဲလေ။ ဘာ
ကြောင့်ဆိုတာသာ သား ထဲထဲဝင်ဝင် မသိနိုင်ခဲ့တာလေ .. ဖေဖေလည်း
အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းဥပြီး စင်ကာပူမှာ ကုန်တိုက်ဖွင့်တယ်။ သား
မေမေကလည်း ဘာကြောင့် အဲသလို ဖေဖေ အဝေးကို ရောက်အောင်
ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပါတယ် .. ဖွင့်မပြောတာပါ။ အလွန်ပါးနပ်နဲ့
မိန်းမပဲ .. သိတာပေါ့”

ဖေဖေ ဆက်ပြောလာခိုက်မှာ သူ့ရင်ထဲ ထိခိုက်နေရပါ၏။ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေနှင့် မေမေဆိုတာ မိဘဖြစ်နေသည်။ မိဘနှစ်ပါး၏ စိမ်းကားသော အတွင်းစိတ်ဓာတ်အခံတွေကို သိနေရတော့လည်း ဘယ်နှယ်လုပ်၍ စိတ်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲ ...။

“ချော ဟာ ဘယ်လောက်ထိ ခေါင်းမာပြီး အတ္တကြီးသလဲဆိုရင် ချော ရဲ့မိဘတွေဖြစ်တဲ့ သားရဲ့ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားတို့ နွေရာသီ ပြင်ဦးလွင်ကိုအသွားမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးရတာဟာ ကျိန်စာမိတာတဲ့ .. ဒဲသလို ပြောတာ ..”

“ကျိန် .. စာ ..”

သူပင် နားမလည်နိုင်တော့ပြီ။

မေမေ ဘာကို ဆိုလိုပါသတဲ့လဲ ..။ အဘယ် ကျိန်စာပါတဲ့လဲ။

“သားရဲ့ ဘိုးဘိုးကြည် နဲ့ ဘွားဘွားနဲ့ တို့ ဆုံးခဲ့ရတဲ့ကိစ္စဟာ သားရဲ့ဘိုးဘိုးကြီး ဆုံးတုန်းက ဖေဖေ ဖက်ဖက်ငိုရင်း ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းနေခဲ့လေသမျှ ပြန်ခိုက်တာတဲ့လေ .. ဒါကြောင့်လည်း ချော ဟာ သူ့ရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးပါးရချိန်မှာလည်း ဘာဆိုဘာမှ မပြုစုလိုက်ရ .. ရေတစ်ခွက်တောင် မတိုက်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးပဲ ကြုံရတာတဲ့၊ အဲသလို ပြောငိုတာ ဖေဖေ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ သား .. သူနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာတစ်ခုကို ဖေဖေ ရွေးချယ်ခဲ့တာဟာ ရွေးချယ်ဖို့ အသင့်ဆုံးနဲ့ အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပိုသေချာ ပိုလိပ်ပြာသန့်သွားတာပေါ့ သား ..”

သူ ငိုနေရပါပြီ။ ဘိုးဘိုးကြည် နှင့် ဘွားဘွားနဲ့ တို့ ဆုံးပါးစဉ်က သူ ဆယ်တန်းဖြေပြီးစအချိန် ..။ ပြင်ဦးလွင်သို့ပင် သူ ပါသွားတော့မလို ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ နောက်တော့မှ အောင်ငြိမ်း အဆွယ်ကောင်း၍ ချောင်းသာသို့ ပါသွားခဲ့ပါ၏။

ချောင်းသာသို့ရောက်ပြီး တစ်ညပင် မအိပ်ရသေး တစ်နေ့တည်း ခရီးထွက်ကြသည်ကိစ္စ .. ဘိုးဘိုးကြည် နှင့် ဘွားဘွားနဲ့ တို့ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ဆုံးသည်တဲ့။ ကားဒရိုင်ဘာ ဦးကျော့ လည်း ပါသွားသည်။

ဘားချင်းရှောင်ရာမှ လမ်းဘေးချောက်ထဲသို့ ကျခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ဆီစဉ်တုန်းကလည်း မျက်ရည်အလူးလူးဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရခြင်းပါ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကို မေမေသည် ဘယ်သူမှမသိအောင် ထိုမျှ ပြင်းထန်ခါးသီးသောစကားတွေဖြင့် စော်ကားမော်ကား ပြောခဲ့မှန်း မသိခဲ့ရ ...။

ခုကျင်တော့မှ ဖေဖေ အားလုံး ပြောပြနေခြင်းပါတကား ..။

“ဒါကြောင့် သားကို ဖေဖေ ပြောတာ .. သားရဲ့မေမေမှာ အလွန်ခေါင်းမာတဲ့အစွဲ ရှိတယ် .. အတ္တရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှားပြီကောလို့ ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်၊ မိမိစုံဖမစုံနဲ့ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဇော်လာပွဲကိုလည်း လုံးဝ လက်မခံနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေဘယ် သား.. ဒီတော့ သားရင်ဆိုင်ရမှာတွေက သေးသေးမွှားမွှားမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိထားစေချင်တယ်၊ သား ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ နှစ်ဆန်းပျို ကို လက်ထပ်ခဲ့ရရင်တောင်မှ သူများသားသမီးကို ခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပါမယ် သားရယ်.. သား မေမေက အလွန်ထက်တယ် .. အလွန် ခေါင်းမာတယ် .. ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ခေါင်းမာရင် ကြောက်ရတယ် သား .. သူက ဉာဏ်ပြေးတယ်”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့ သူ ငိုနေရဆဲပါ။ ဒါပေမယ့် ခက်သည်က သူသည် နှစ်ဆန်းပျို ကို အလွန် ချစ်မြတ်နိုးနေသည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး နေခြင်းပါတည် ..။ ဘယ်လိုမှ ခွဲ၍မရနိုင်အောင် မြတ်နိုးစွာ ချစ်မိနေခြင်း။ သူ၏ကြွေကို သူ ဘယ်လိုမှ မမြင်ဘဲနေ၍ မရနိုင်၊ မခွဲနိုင်အောင် ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဤသို့ပါလားဟု ရင်ကိုနှစ်၍ နားလည်နေရချိန်သည် မေမေ မာကျောခေါင်းမာမှုများ အောက်ဝယ် ရင်ကျောခံ၍ သူ၏ချစ်ပွင့်အဖူး နုနုစင်စင်လေးကို ကျောခံပေးလိုက်ရမည်တဲ့လား။

သူ၏ မွန်မြတ်ခိုင်တည်သောအချစ်ကို သေဆုံး တန်ရပ်လိုက်စေရမည်တဲ့လား။ ဟင့်အင်း .. မဖြစ်နိုင်၊ အချစ်ဆိုတာ တန်ရပ်၍မရ၊ သေဆုံးပစ်လိုက်၍ မရ၊ အစဉ်ရှင်သန်နေရမည့်အရာပါတည်။ ဘယ်မှလွှဲရှင်သန်

www.burmeseclassic.com

ချော့မည်တဲ့လဲ ..။ နှလုံးသားမှာ ရှင်သန်ခြင်း၊ နှလုံးသားမှာ ရှင်သန်သည့် ပန်းပွင့်ပန်းဦး ပန်းဖူးသစ်ပင်ဆိုတာ သေဆုံးနိုင်သောအရာ မဟုတ် ..။

“သား .. သူ့ကို လက်ထပ်ပါရစေ ဖေဖေ .. အကယ်၍ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်ဖြင့် သား ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ် နိုင်ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်သူကမှလည်း တိုက်တွန်းစီမံလို့ ရနိုင်တော့ မှာလည်း မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ .. သား သူ့ကို ရင်ကိုနှစ်ပြီး ချစ်တာပါ..”

သူ့ဘက်က ပြတ်သားသည့်စကားကို ပြောလာတော့ သား အကြောင်း သိပါသည့် ဖေဖေ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ကောင်းပြီ .. ဖေဖေ လာခဲ့မယ် သား၊ ချစ်မြတ်နိုးသူတစ်ယောက် နဲ့ ဝေးကွာရင်း ကြေကွဲကြေမြေ့စားရမယ့် သားတစ်ယောက်အဖြစ် တော့ ဖေဖေ မမြင်ရက်ဖူးလေ .. ကဲ .. ကဲ .. ဖေဖေ လာကိုလာခဲ့မယ် ဆိုတာ စိတ်ချထားလိုက်တော့၊ ဖေဖေနဲ့ သားနဲ့ အတူတူ ချော့ ရဲ့ခေါင်း မာမူး သားမေမေခေါင်းမာမူတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြတာပေါ့ ကွယ် .. ဖေဖေ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် သား ..”

ဟု ပြောတော့ သူ မျက်ရည်လည်လာသည်။ ဖေဖေသည် သူ့အချစ် ကို နားလည်ပေးသော ဖေဖေပါတကား။ သား၏ ရင်ကို အပူဟပ်မခံ သော ဖေဖေပါ။ ထိုစဉ်ခိုက် အခန်းတွင်းသို့ အောင်ငြိမ်း ဝင်လာသည်မို့...

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေကို သား ကျေးဇူးတင်ရပါ တယ် ဖေဖေရယ် .. သားအတွက် ဖေဖေဟာ အားကိုးရာ အေးချမ်းတဲ့ ရင်ခွင်တံတိုင်းကြီးတစ်ခုပါ၊ သောကဟူသမျှကို ဆီးကာပေးတဲ့ ရင်ခွင် တံတိုင်းကြီးတစ်ခုပါ ဖေဖေ”

ဟု ပြောတော့ ဖေဖေရယ်သံ ပေါ်လာသည်။

“အဲမယ် .. ဖေဖေသားက စကားအပြောတတ်ကြီးပဲကွ၊ အေး .. အဲဒါတော့ ဘိုးအေတူသကွ၊ သားရဲ့ဘိုးဘိုးက အဲသလို စိတ်ထား ကောင်း .. အပြောကောင်း စကားလုံး အရွေးကောင်းတယ် သိရဲ့လား”

ဟု ဖေဖေသည် အဖေဖြစ်သူကို တမ်းတခွာ ပြောလာပါ၏။

ဖေဖေဘက်က ဖုန်းချသွားတာမို့ သူ ဖုန်းချလိုက်စဉ်မှာ အောင် ငြိမ်း သူ့စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲထိုင်နေပြီ ..။

“အန်ကယ်နဲ့ ပြောနေတယ်ပေါ့ .. ရော့ .. ဒီမှာ ဖိတ်စာ၊ နေဦး.. ဖိတ်စာပုံစံတွေ လာပြတာ၊ ဘယ်ဟာ လှသလဲကွ၊ ဖိတ်စာရိုက် ပုံနှိပ် တိုက်ကဥစ္စာတွေ ငါ ယူချလာတာ .. မင်းကို တိုင်ပင်တာလေ”

စားပွဲပေါ် ပုံစံလှလှဖြင့် ဖူးကြုံနေသည့် ဖိတ်စာပုံစံတွေ အမယ်စုံ ရောက်လာတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ကြည်နူးသွားရသည်ပါပဲ။ ခုပဲ ဖေဖေနဲ့ ပြောဖြစ်ခဲ့သည့် မင်္ဂလာကိစ္စ၊ သူ၏ ကြွေ .. ညော် .. သူ၏ ကြွေရှပ်လေးကို စကားမြန်းပေးဖို့ ဖေဖေလာမည်ဆိုသည့်ကိစ္စ ပြောပြီး ခါစပဲ ရှိသေးသည် သူ့အလုပ်ခန်း စားပွဲပေါ်သို့ ဖိတ်စာလှလှ ဒီဇိုင်း အမယ်စုံတို့သည် မင်္ဂလာရှိစွာ ရောက်လာခဲ့ချေသည်တကား။

ဖိတ်စာပုံစံတစ်ခုကို သူ ကိုင်ကြည့်နေမိရပါ၏။

“မင်္ဂလာကိစ္စက လိုပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ရွေးထားချင် တယ်လေ၊ ဘယ်ဥစ္စာ ပိုကောင်းသလဲလို့ပေါ့ကွာ .. မိုး ကို ပြီးမှ ထပ်ရွေး နိုင်းမယ်လေ၊ မင်္ဂလာရက်က ဟိုတယ်မှာ ဒီတံချိတ်ဖို့ လုပ်နေရတုန်း.. ရက်ကောင်းရွေးနေကြတာက လူကြီးတွေကွ”

ဟု ဆက်ပြောနေခိုက် ...

“မင်းက ပန်းချီဆရာပဲ ပိုရွေးတတ်ရမှာပေါ့ကွ”

“ဟ - ခုကတော့ အလည်လည်ဖြစ်နေတယ် သိရဲ့လား .. ဖိတ်စာ တွေက အားလုံးလူနေတာမှ အကောင်းတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောကာ ဟိုတစ်ခု ယူကြည့်လိုက် .. ဒီတစ်ခု ကိုင်ကြည့်လိုက် နှင့် အလုပ်စွပ်ပြန်၏။

“ဒါနဲ့ - အန်ကယ်နဲ့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲကွ - ဘယ်ကော ပြန်လာမယ်ပြောသလဲ၊ ငါ့မင်္ဂလာပွဲတော့ မလာမဖြစ်လို့ ပြောထားရမှာ”

အိမ်ချင်းကပ်၍နေကြတာမို့ ခုလည်း သူ့စက်ရုံရုံးခန်းထဲ ရောက်လာရင်း ညီအစ်ကိုဆန်စွာပဲ ပြောနေပါသည့် အောင်ငြိမ်း ကို သူ ကြည့်လိုက်မိကာ ...

“ငါ နှစ်ဆန်းပျို ကို စကားမြန်းဖို့ ဖေဖေကို ပြောတာ .. ဖေဖေ လာလိမ့်မယ် အောင်ငြိမ်း”

ဟု ပြောလိုက်တော့ အောင်ငြိမ်း ဟယ် .. ခနဲ ဖြစ်၏။ ဟင်..ခနဲ အသံလည်း ပွင့်ကျ၏။ သူ့ကို အလန်တကြား ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. ရမ်းမလုပ်နဲ့ .. ဒုက္ခပါပဲ။ အန်ကယ်ကလည်း မင်း ပြောတာနဲ့ ခေါင်းညိတ်တာပဲလား .. အလိုလိုက်တာကို အပြစ်မဆိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အန်တီချော အကြောင်း မင်း သိသားနဲ့ နှစ်ဆန်းပျို က ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူးကွ .. မင်း သိလို့လား”

မေမေ အဘယ်မျှ ချမ်းသာဂုဏ်မောက်တာ .. ချမ်းသာတာကိုမှ အရာထင်တတ်တာ အကြောင်းသိ အောင်ငြိမ်း ပွင့်ပွင့်ကြီး ပြောချလာတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နှစ်ဆန်းပျို မချမ်းသာတာ ချမ်းသာတာတွေက ငါ့အချစ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး အောင်ငြိမ်း .. ဖေဖေလည်း အဲဒါကို သိနေပြီ၊ ဒါကြောင့် လိုက်လာမှာ .. ဖေဖေ လိုက်စကားမြန်းပေးလိမ့်မယ်”

အောင်ငြိမ်း ခေါင်းတခါခါဖြင့် စိတ်မောက်မောက် ကုလားထိုင် ကျောမှိုကိုမှိပ်စပ်လိုက်ပါပြီ။ သူ့ကိုလည်းစိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ ကိုယ်ကြီးကိုင်၍ စားပွဲပေါ် လက်တံတောင်ကို ထောက်လိုက်ကာ -

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ လက်တွေ့ကျဖို့ လိုတယ်ကွ။ မင်း အရမ်း စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ .. ငါ သိတယ်။ အန်တီချော အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်းကို သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီချော က ပိုက်ဆံရှိမှ လူထင်တာ၊ ဒီမယ် .. နှစ်ဆန်းပျို ဟာ မိုး ရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာတော့ ခေါင်းထဲ သေချာထည့်ထားစမ်းပါ။ မင်း တစ်နေ့မှာ

အန်တီချော ရဲ့ဩဇာအောက် ပြားပြားမှောက်ပြီး နှစ်ဆန်းပျို ကို လက်ထပ်ဖြစ်ရင် တစ်ဖက်သားမှာ မျက်နှာပျက်ရမယ် .. အရှက်ရမယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်မှာကို ငါ့ရဲ့မိုး က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်းကို သိပ်ချစ်တာ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ အောင်ငြိမ်း ကို ကြည့်လိုက်ရပါပြီ။ မျက်စိမျက်နှာ သိသိသာသာကြီး ပျက်ကျနေပါသည့် အောင်ငြိမ်း မှာ တကယ့်ကို စိတ်ပူနေတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ။

“တွေဝေ စဉ်းစားနေတာတွေ .. တုံ့ဆိုင်း ဆင်ခြင်နေတာတွေ၊

မဆက်ဘဲ နောက်ဆုတ်ရနိုးနဲ့ မဆုံးဖြတ်ရဲတဲ့ ရှိနေတာတွေ .. အဲဒါ

မှာ အုပ်မိုးထားတဲ့သူတစ်ယောက်ဆီက ခိုင်မြဲတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်

သည်မလာနိုင်ဘူး၊ အဲသလိုလူမျိုးရဲ့အချစ်ဆိုတာကလည်း ချို့ယွင်း

နေနည်းချက်တွေ ရောနှောနေရင်းနဲ့ တန်ဖိုးရှိနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊

အဲသလို ခံစားချက်တွေ ပြည့်နေတာကိုလည်း အချစ်လို့ မခေါ်ဘူး၊

အဲတယ်လို့ ထင်နေတာ တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ချင်ရုံချစ်ပြီး

ပြတ်သားတဲ့သူက အဲဒါဟာ အချစ်ပါပဲလို့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်

နဲ့ပြောဖို့တောင် ရှက်ဖို့ကောင်းနေတယ် အောင်ငြိမ်း .. ငါ့အချစ်က

အဲသလိုအချစ်မျိုးလဲဆိုတာ မင်း နားလည်ဖို့ ကောင်းပြီ၊ ကိုယ့်နှလုံးသား

ကိုယ် ပြန်ရှက်ရမယ့်လူဟာ ငါ မဟုတ်ဘူး အောင်ငြိမ်း ..”

ဟု ပြတ်သားပြတ်ထင်ပြောခိုက် အောင်ငြိမ်း ကတော့ ခေါင်းသာ

ချင်သွင်ခါနေ၏။

ကြွေ .. ငါသည် ကိုယ့်နှလုံးသားကို ပြန်ရှက်ရချေသောအချစ်မျိုး

မင်း ကို ချစ်ခြင်းမဟုတ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားက ကိုယ့်ကို ဂုဏ်ထား၍

အင်းခြင်းဩဘာ ပြန်ပေးစေနိုင်စွမ်းသောချစ်ခြင်းဖြင့် မင်းကို ချစ်ရ

သည် ကြွေ ..။ ချစ်ရပါချေသည်ကော ကြွေ ...။

အခန်း (၃)

ဖေဖေ ရွှေမြယ်သို့ ရောက်လာသည့်အတွက် လိုက်လံကြည့်နူးရိပ် ဆိုတာမျိုးကို မေမေ မပြသခဲ့။ သူသည်လည်း အရွယ်ရောက်လာသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေချပြီပဲလေ။ ဇနီးသည်၏ အေးစက်လွန်းသော ဆက်ဆံမှု၊ ခင်ပွန်းသည်အပေါ် အားကိုးရာဖျောက်ထားလိုက်သည့် ဆက်ဆံမှု၊ သံယောဇဉ်ရိပ်လေးပင် မရှိသည့်အကြည့် အေးစက်စက်တွေနှင့် ပြောဆို ဆက်ဆံလာမှုတွေကို အဘယ်ခင်ပွန်းသည်က ကြာရှည် လက်ခံနိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲလေ ...။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကတော့ ထိုအဖြစ်တိုင်းကို အေးစက်ထုံထိုင်းထားလိုက်ပြီဖြစ်နေပုံ ရပါသည့် နှလုံးသားဖြင့် အသားတကျ လက်ခံဖြတ်သန်းလာခဲ့ပုံ ရပါ၏။

ခုလည်း တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် လေဆိပ်မှာ ဖေဖေ ရွှေမြယ်သို့ ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ ခြံစောင့်လည်း ဖြစ်၊ ဥယျာဉ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါသည့် ဘာမောင် မှ ဝမ်းသားအာရ ပြေး၍ ခြံတံခါးကိုဖွင့်ချိန်မှာ သူသည်လည်း အလုပ်သွားခါနီး ကားပေါ်တက်လုဆဲအချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဖေဖေရှိနေရာ ခြံတံခါးဆီသို့ ပြေးလာမိသည်ဆိုပေမယ့် မေမေကတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိနေသည့် သစ်ခွရံမှာ ပန်းလေးတွေကို ပန်းညှပ်ကတ်ကြေးလေးဖြင့် ညှပ်ယူကာ ပန်းခြင်းထဲ ထည့်နေသည့် အလုပ်ကို အေးဆေးစွာပဲ ဆက်လုပ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ...။

ဤအတွက် သူ့ရှင်ထဲမှာ မကောင်း ...။ ဖေဖေကို အားနာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကို ထိုသို့ အပြောင်းအလဲမရှိစွာ မေမေ ဆက်ဆံနေသည့်အတွက် သူ ဖေဖေကို အားနာသည်။ ပြုလုပ်သူက မေမေ ခြင်္နေသည်ကိုးလေ။ ဒါပေမယ့် ခက်သည်က ဤအိမ်ထောင်ရေးသည် သူ၏ဖေဖေနှင့် မေမေ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်သည်။ မေမေကို အပြစ်ပြောတာမျိုးကို သူနှုတ်မှ မထွက်ရက်။ ဒါပေမယ့် မေမေ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ဖို့အတွက်တော့ သူ၏ခေါင်းမာသော ငယ်ကျင့်အတိုင်း...

“လာလေ မေမေရဲ့.. ပန်းခြင်းကြီး ချထားခဲ့စမ်းပါ။ ဖေဖေ ပြန်လာခဲ့တာ။ မေမေ လာမကြိုရင် ဇာတ်လမ်းက မပြည့်စုံဘူးဗျ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ခင်ရဲ့အလိုအချိန်မှာ မေမေ ပြေးလာနေတဲ့အခန်းဖြစ်နေပြီ .. သိရဲ့လား။”

ဟု လှည့်အော်မိတော့လည်း မေမေသည် သားဖြစ်သူကိုအလိုလိုက် ပြည့်စုံရာတစ်ခုကို ရရှိသည်ဟု ခံစားတတ်မြဲအတိုင်း ပန်းခြင်းကို တံမပါဘဲနှင့် ချခဲ့ကာ လျှောက်လာနေတာကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

ဖေဖေ ဘာကြောင့် ပြန်လာသည်ဆိုတာ သူသိနှင့်နေတာမို့ ရင်ထဲကတော့ ထင်ခနဲ ဖြစ်ရပါ၏။ သူ့ကို အလိုလိုက်တတ်သော မေမေသည် အခန်းဖို့ ကို စကားမြန်းဖို့ သွားရမည့်ကိစ္စကို အလိုလိုက်မှာ မဟုတ်ဟု လိုလို သိနှင့်နေရတာက ရင်ထဲမှာ လေးလံလွန်းနေစေပြီ မဟုတ်ပါလားလေ။ ရင်ဆိုင်ရမှာတွေကတော့ တော်ရုံမဖြစ်နိုင်တာ သေချာနေသည်။ ဒါကိုတော့ သူ တွက်ဆထားရမည်၊ တွတ်ဆထားပြီးနေပြီ။

တက္ကစီမှ ဆင်းပြီးနေပြီဖြစ်သော ဖေဖေ၊ တက္ကစီခံကို ရှင်းပြီးနေပြီဖြစ်သော ဖေဖေ ...။ ဖေဖေလက်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသော သားရေသေတ္တာ သတ်စားလေးတစ်ခုပဲ ကိုင်ထားတာ ရှိသည်။ ဘာဝန်စည်စလယ်ဖျူ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပါသည့် ဘာမောင် ကိုလည်း ပြေး၍ ကြည့်သည်။ နှုတ် အပြေးအလွှား လာကြိုသည့်သူ့ကိုလည်း ပြေး၍ ကြည့်သည်။ ခြံလှမ်းတိုင်း အရမ်းကို ဖြည်းဆေးလွန်းနေလျက် လျှောက်လာနေပြီ

ဖြစ်ပါသည် မေမေကိုလည်း ကြည့်သည်။ ပြုံးနေသည့် ဖေဖေအပြုံးသည် အတန်မျှ လျော့ပါးသွားတာကို မြင်ဖြစ်အောင် သူ မြင်လိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ဖေဖေကလည်း ဖုန်းဆက်ပြောရောပေါ့ .. သား လာကြိုမှာပေါ့ ဖေဖေရာ .. ခက်တယ်ဗျာ .. ဘယ်တော့မှဆို ဖေဖေ ပြန်လာတိုင်း တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်ရောက်လာတာ ဖြစ်နေတယ် .. မဟုတ်သေးပါဘူး ဖေဖေရာ၊ အိမ်မှာ ကားသုံးစီးတောင် ရှိတာပဲ ဖေဖေရာ ..”

ကားစက်ရုံသို့သွားသည့် သူ့အတွက် ကားတစ်စီး၊ မေမေ သုံးစီး တစ်စီး .. ဒေါ်ကြီးဥ ဈေးသုံးစီးအတွက်က တစ်စီး၊ ဒရိုင်ဘာကတော့ ဘာဘမောင် ကိုပဲ အမောင်းသင်ခဲ့ကာ လိုင်စင်ပါ လုပ်ပေးထားတာမို့ ဘာဘမောင် ပဲ ကားမောင်းသည်ပါပဲ။ ဘာဘမောင် မောင်းရသည်က လည်း ဒေါ်ကြီးဥ ဈေးသုံးသွားချိန်လောက်သာ ..။

မေမေကလည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းသည်။ သူကလည်း ကိုယ်တိုင် မောင်းသည်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေကို သူကိုယ်တိုင် ကြိုရမည်။ ဒါမှမဟုတ် လျှင် ဖေဖေကို မေမေ သွားကြိုရမည်။ သူကတော့ မေမေကို ထိုသို့ ဖြစ်စေချင်သည်။ အနည်းဆုံး သူ မောင်းမည့်ကားမှာ မေမေသည်လည်း အတူတူ လိုက်ပါလာခဲ့ကာ ဖေဖေကို ကြိုဆိုပေးတာမျိုး ဖြစ်စေချင် သည်။ ဒါပေမယ့် ထိုအဖြစ်သည် ယခုထိတိုင် ဖြစ်မလာနိုင်ခဲ့ ..။ ဖေဖေ ကလည်း ဘယ်တော့မှ အကြောင်းကြားလာတာမျိုး မရှိခဲ့။ လူလာကြို ဝာ၊ မကြိုတာတွေကိစ္စပေါ်ဖို့ကိုပင် အဖြစ်မခံ။ ပြန်ချင်သည့်အခါ ပြန်လာသည်။ တက္ကစီငှားစီးလာသည်။ ကားခ ရှင်းသည်။ အိမ်ထဲဝင် သည် ထိုသို့သော ဖေဖေပါ။ ဖေဖေလက်ထဲမှ အိတ်ကို သူ လှမ်းယူတော့ အလိုက်တသင့် ဖေဖေ ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။

“ပန်းခူးနေတယ် မဟုတ်လား .. ခူးပါ .. ခူးပါ”

ဟု ဖေဖေ လှမ်းပြောသည်က မေမေကိုပါ။ မေမေကလည်း ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်၍ သစ်ခွရံဘက်ကို လျှောက်သွားတော့

သူ့ရင်ထဲ ပို၍မကောင်းနိုင်။ ဖေဖေ ရောက်လာချိန်မှာ မေမေ သစ်ခွရံ ဆီမှ လုံးဝ ထွက်မလာခဲ့တာကို ဖေဖေလည်း မြင်နေ သိနေသည်ပဲလေ။ ခုလို ဖေဖေက ပန်းဆက်ခူးဖို့ ပြောသည်ပဲ ထား .. မေမေ ပြန်လှည့်သွား ဖို့ မကောင်း။ ဖေဖေကို သူ ကြည့်မိသည့်အကြည့်ထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း သားတစ်ယောက်၏ မေမေကြောင့် အားနာငွေတွေ ခံစားရော့ထွေးပါ သွားပေတော့မည်သာ။ ဖေဖေကလည်း မြင်နေချေမည်သာ။ ဖေဖေ ပြုံး၍ သူ့ပခုံးကိုပုက်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ တူတူလျှောက် လာခဲ့ပါ၏။ သူ့လက်ထဲမှာ ဖေဖေသားရေအိတ် ပါလာသည်။ လက် တစ်ဖက်က ဖေဖေခါးကို ချစ်ခင်လွန်းစွာ ဖက်ထားမိပါ၏။

“ကိုညိုမောင် ရေ .. ကိုညိုမောင် အတွက် နာရီပါတယ်၊ မဥ အတွက် လက်ကောက်တစ်ကွင်း ပါလာတယ်၊ သီတင်းကျွတ်နီးပြီလေ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်ချိန် ဝတ်ရအောင်ပါ”

ဟု ဖေဖေ လှည့်ပြောတော့ ဘာဘမောင် မှ ဖေဖေကို အားနာ ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်ကို သူသည်လည်း ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်မို့ မြင်လိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ဆရာရယ် .. တန်ဖိုးကြီးတွေဖြစ်မှာ အားနာလှပါပြီ၊ ဒီမှာနေရ တာ အစစ ပြည့်စုံအေးချမ်းနေတာပါဗျာ”

ဟု ပြောရှာပါ၏။ သူ ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဖေဖေက ချစ်လို့ဥစ္စာ ဘာဘမောင် ရာ .. ဖေဖေသေတ္တာထဲက ဥစ္စာတွေ ဒေါ်ကြီးဥ လက်ထဲ အပ်လိုက်မယ် သိလား”

ဟု လက်ဆောင်ပါလာပါသည့် သေတ္တာလေးကို မြှောက်ပြ၍ သူ ပြောလိုက်ပြီးမှ ဖေဖေနှင့်အတူ အိမ်ထဲ ဝင်လာရပါပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း သားအဖနှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ပထမဆုံး နိုင်သည့်အခန်းသည် ဘုရားခန်းဆောင်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ဖေဖေ ဘုရား ဝန်တော့ပြီးမှ သား၏အခန်းသို့ တူတူဝင်လာပါချေ၏။ ဖေဖေ ပထမ

ဆုံးလုပ်သည်က အခန်းတံခါးကို ဝိတ်လိုက်ခြင်း၊ ချက်ချပ်တံလိုက်ပြီး သားနှင့်အတူ ဆိုလာရှည်ကြီးမှာထူထောင်သည်။ ပြီး၍လည်းကြည့်သည်။

“အင်း... ဖေဖေသားကို မိန်းမအတောင်းသွားရမှာဆိုတော့ စိတ်လှရှားတယ် သားရ... ဖေဖေလားတောင်မှ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်တော့မှာကိုး”

ဟု ပန်းကို မှတ်၍ ပြောကြည့်ရင်း ပြောလာပါ၏။ ဖေဖေမျက်ဝံ့တွေ ရွန်းလဲ့တောက်ပနေကြသည်။ ဘာကယ်ကို စိတ်လှပရှားနေသည့် ဖေဖေ ၊ အပေါ်ဖြင့် လှပရှားနေသည့်စိတ်အစဉ်ကြောင့် ဖေဖေမျက်ဝံ့တွေ ရွန်းတောက်နေကြခြင်းပါတည်း။

ဖေဖေ ဒီနေ့ လာမယ်ဆိုတာ ဖုန်းဆက်ရောပေါ့ဗျာ .. သားလာကြိုမှာပေါ့ ဖေဖေရ၊ တော်သေးတယ် .. သား စက်ရုံကိုမသွားခင် ဖေဖေ ရောက်လာလို့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အိမ်မှာ မေမေနဲ့ ဘာဘမော့ရယ် .. ဒေါ်ကြီးဥ ရယ်ပဲ နို့ကြံမှာ”

သူ လွှတ်ခနဲ ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိပြီးမှ မှားပြီဟု ပြန်၍ နောင်တ ဖြစ်တည်ရသည်။ ဘာကြောင့်ဆို မေမေ၏ အေးခဲနေသော ကြိုဆိုတစ်ခုကို ထပ်မံ၍ ဖေဖေရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ တိုးဝင်နေစေလိုက် မဟုတ်ပါလား ..။ ဖေဖေ တစ်ချက်ငြိမ်နေသည်။ နောက်တော့လည် ခပ်တိုတိုး ရယ်၏။

“သား လာကြိုမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ် သားရယ် .. ဒါမယ် သားနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ သားမေမေ နေကောင်းရဲ့လားဆိုမှ မေးခွန်းလောက်တော့ ဖေဖေဘက်က ပတ္တရားအရ မေးကို မေးရမှာ မဟုတ်လား .. ဖေဖေ ဟန်မဆောင်ချင်ဘူး သား .. ဖေဖေကို နေကောင်းရဲ့လားလို့ တစ်ခါမှ စိတ်ပူပေးရမိန်းမသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ နေကောင်းရဲ့လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးမကြာချင်ဘူး၊ မေးတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှုပဲ၊ ဒါကြောင့် တက္ကစီနဲ့ပဲ ဖေဖေ လာလိုက်တယ် .. ကားခရုင်းပေးလိုက်ရင် ပြီးပြီ”

ဟု ဖေဖေ ပြောလာသည်။ ပြတင်းအနီးမှာ ဖေဖေ သွားရပ်ပါ၏။ ခပ်ငေးငေး အပြင်ဘက်ကို အတန်ကြာမျှ လက်နောက်ပစ်၍ ကြည့်နေသည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်နေသူတစ်ယောက်သည် သူ၏ဖခင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာကို ကြေကွဲဖို့လာဖြစ်နေသည်ဟု သူ ခံစားရပါ၏။ သူ ဖြစ်တည်ချင်သည်က အရမ်းကို ချစ်ကြင်သော ခိသားရု ။ ခုကျတော့ ဖေဖေက သူ့ကို ချစ်သည်။ မေမေက သူ့ကိုချစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေနှင့် မေမေ ဆက်ဆံရေးကျတော့ အရမ်းကို အေးစက်လွန်းနေပါ၏။

“ဘာလို့ ဒီနေ့ထိ ဒီအိမ်ထောင်ဟာ တည်မြဲနေသလဲလို့ သားတွေးနေမလား မသိဘူး၊ ဘာလို့လဲ သိလား .. သားရဲ့ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား ဖေဖေမိဘတွေက တည်ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ အထူးသဖြင့် ချွေးမပေါ်မှာ သေသည်အထိ တာဝန်ကျေနဲ့ သည်းခံခဲ့တဲ့ သားရဲ့ဘိုးဘိုးဟာ ဖေဖေဆီက ကတိတစ်ခု တောင်းပေးတယ်၊ ရွှေမြယ် အိမ်ကြီးကို ဝယ်ပေးပြီးတဲ့အခါတုန်းကပေါ့၊ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ရေးကို အပြိုကွဲမခံပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ သား .. အဲဒီကတိဟာ ဖေဖေအပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး မြဲနေစေရမယ့်ကတိပေပဲ”

ဟု ဖေဖေ ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမကောင်း ၊ ဖေဖေ သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“ဒါကြောင့် ဖေဖေသားကို သား နှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ လက်ဆက်ပေးဖို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ သား မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် ပြီးပြီ၊ ကျန်တာတွေ အရေးမကြီးဘူး၊ ချမ်းသာတာ ပညာတတ်တာ အဲဒါတွေ အားလုံး ပြည့်စုံတဲ့ သားရဲ့မေမေကို ဖေဖေ လက်ထပ်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရဘူး၊ အေးချမ်းမှုနဲ့လည်း မပြည့်စုံနေရဘူး၊ ဒါကြောင့် သားနှစ်သက်ရင် ပြီးပြီလို့ ဖေဖေ မှတ်ယူတယ်၊ ကျန်တာ အရေးမကြီးဘူး .. တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းရမယ် သား .. အဲဒါတစ်ခုတိုတော့

သားရဲ့မိန်းကလေးမှာ မပျက်မကွက် မပြတ်မလပ် ရှိနေရမယ့် အသွေး ဖြစ်နေရမယ် သား ..”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါပြီ။

“နှစ်ဆန်းပျို နဲ့ ပတ်သက်လို့ မေမိုးဦး ပြောပြတာတွေကြောင့် စိတ်ထားကောင်းတယ်ဆိုတာကိုတော့ သား သိရပါတယ်။ ပြီးတော့ မေမိုးဦး ဟာ နှစ်ဆန်းပျို ကို အလွန်ချစ်တာ.. နှစ်ဆန်းပျို အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းရင် ဘယ်ချစ်ပါ့မလဲ .. သူ့မွေးနေ့ကို ဘယ်ဖိတ်ပါ့မလဲ”

ဟု ပြောလာတော့ ဖေဖေ အံ့သြသလို သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ တွေးတွေးဆဆပုံဖြင့်လည်း စိုက်ကြည့်လာပါ၏။

“သား အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ခုအချိန်ထိ မရင်းနှီးခဲ့သေးဘူးလား - နေဦး .. သား ဖေဖေကို ပြောပြတဲ့အထဲမှာ နှစ်ဆန်းပျို ရဲ့ စတိုးဆိုင် ရှေ့က ကားမောင်းသွားတာ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နှစ်ဆန်းပျို နဲ့ ပတ်သက်လို့ အကျင့်စာရိတ္တလေးလောက်တော့ သား မစုံစမ်းထားပဲနဲ့ နေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖေဖေ တွေးခဲ့ .. ထင်ခဲ့တာ”

“လူမြင်ရင် သိသာပါတယ် ဖေဖေရယ် .. အရမ်းကို ရိုးစင်းတဲ့ သူလေးဆိုတာ သေချာနေပါတယ်။ မိုးဦး ရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ အရမ်း စည်းကမ်းကြီးတဲ့ မေမိုးဦး ရဲ့မိဘတွေက နှစ်ဆန်းပျို စာရိတ္တကောင်း လို့သာ သူတို့ရဲ့သမီးလေးနဲ့ အပတ်သက်ခံတာပေါ့ ဖေဖေရာ ..”

ဟု ပြောနေတော့ ဖေဖေ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဖေဖေ မေ့နေတာတစ်ခု ရှိတယ် သား .. အဲဒီမိန်းကလေးမှာ သားရဲ့မေမေလို အလွန်ခေါင်းမာတဲ့အကျင့်မျိုး ရှိနေရင် ခက်မယ်။ အဲဒါကိုလည်း ထည့်တွက်ရလိမ့်မယ် သား ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်လန့်လာသည်။ နှစ်ဆန်းပျို ကို သူ အလွဲမခံနိုင် ။

“သူ ခေါင်းမာချင်မာပါစေ ဖေဖေရာ .. သား သူ့ကို ဒီလောက်

မြတ်နိုးတာ .. သူ သားကို မေတ္တာတုံ့ပြန်ရမှာပါ”

“အင်း .. မေတ္တာရှိကြောင်း အရင်ပြောဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် သား၊ မိန်းကလေး လက်ခံဖို့တော့ အချိန်ပေးရလိမ့်မယ်။ နေဦး .. အဲသလိုပြော လို့ ဖေဖေ စကားလိုက်မမြန်းပေးဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် သားရဲ့မေတ္တာကိုတော့ အရင် ဖွင့်ပြောသင့်တာပေါ့။ အဲဒါ တော့ လိုလိမ့်မယ် သား ..”

“သူ ငြင်းရင် သားရူးမှာ ဖေဖေရ .. သူ့အမေက သားကို လက်ခံ ရင် သူ့ကို နားဝင်အောင် ပြောမှာပေါ့ ဖေဖေ .. သားကို သူ့အမေဘက် ကတော့ ငြင်းစရာမရှိနိုင်ဘူးလို့ သား ထင်တယ် .. သား တကယ် မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာကိုတော့ အောင်ငြိမ်း နဲ့ မေမိုးဦး တို့က သူ့ကို ပြောပြကြမှာပေါ့ ဖေဖေ ..။ အောင်ငြိမ်း ကို အားကိုးရမှာပဲ။ သား ကိုယ်တိုင်တော့ ဖွင့်ကို မပြောရဲတာ ဖေဖေ .. သူ ငြင်းလိုက်ရင် သား ခက်မှာ .. ရှေ့ဆက်တိုးလို့ကို မရနိုင်ဘဲ ရပ်သွားရမှာ”

“ဘုရားရေ .. သားက နှစ်ဆန်းပျို ကို ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်တာက လက်ထပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာမျိုး လား .. ဖေဖေ ဒီကိုလာတယ်ဆိုကတည်းက စကားမြန်းပေးချင်လို့ ဆိုတာ သား နားလည်မှာပါ .. ယုံမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးကို တော့ သား ဖွင့်ပြောသင့် .. မေတ္တာတုံ့ပြန်တာကို စောင့်သင့်တာပေါ့.. အဲဒါတော့ လိုတယ် သား ..”

ဟု ပြောနေတော့ သူ ခေါင်းမာစွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါပြီ ။

“သား သူ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး ဖေဖေ .. သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ရမှ ဖြစ်မှာ ပါ။ မေမေ့ကိုလည်း သား ရင်ဆိုင်မှာပါပဲ ဖေဖေ။ ဖေဖေစာစ်ယောက်ပဲ သားဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးမယ်ဆိုရင် သား အားရှိရပါပြီ။ ဘာလို့ ဒီ လောက်ထိ သူ့ကို တစွဲထင်ထင်နဲ့ မခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ သားကိုယ်တိုင်တောင်မှ တစ်ခါတစ်ခါ မယုံရနိုင်ဘူး ဖေဖေ .. ဒါပေ

မယ့် အဲဒါတွေဟာ တကယ့်ကိုပဲ လာဖြစ်နေတယ်၊ ဖြစ်ပြီးနေပြီ -
ဘယ်လိုကြောင့်နဲ့မှ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ သားရဲ့ချစ်ခြင်း
တွေက မတွေဝေသွားနိုင်ကြပဲ ဖြစ်နေတယ် .. သားရဲ့ တစ်ဘဝအတွက်
ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါဟာ သစ္စာပါ ဖေဖေ .. သားရဲ့သစ္စာပါ”

ဟုပြောနေမိရာမှ ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပင် တိုး
ဝင်လိုက်မိရပါ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေသည့်ချစ်ခြင်းတွေကို ဖွင့်ဟရာရင်ခွင်
တစ်ခု၊ သူ အားကိုးရပါသည့်ရင်ခွင်တစ်ခု၊ သူ ပူဆာရပါမည့်ရင်ခွင်
တစ်ခု..။ ဪ.. သူ၏ဖေဖေရင်ခွင်တစ်ခုသည် သူ ငယ်စဉ်ကတည်းက
သူလိုချင်ရာတစ်ခုခုအတွက် ပူဆာပြီးလျှင် ယခုနှယ်ပင် သူသည်တိုးဝင်
လိုက်တတ်စမြဲပါ။ ဤတစ်ကြိမ်မှာကျတော့ သူသည် သူ၏ကြွေရုပ်
လေးကို ချစ်လွန်းနေသည့်ချစ်ခြင်းသစ္စာဖြင့် ထိုသစ္စာကို အပ်နှံခွင့်ရစေဖို့
အတွက် အားကိုးရပါမည့်ရင်ခွင်တစ်ခုအဖြစ် ဖေဖေရင်ခွင်သို့ ကလေး
ဘဝတုန်းကနှယ်ပင် တိုးဝင်လိုက်မိရခြင်းပါ။ သူနှလုံးသားဆီမှ စီးမျော
လာသည့် စာကြောင်းလေးတွေက နှစ်နှစ်ကာကာ တွယ်တွယ်တာတာ
ကြီး နှလုံးသားဆီမှပင် အကွရာတင် နေပြန်ချေသည်တည်း။

ချစ်မိသူရေ -
မတွေဝေပါရစေနဲ့
ချစ်ရဲတဲ့နှလုံးသား
ပြတ်သားလို့ ရှေ့တိုး
ချစ်ပြတ်နိုးနေသမျှ
တစ်ဘဝအတွက်ဆိုတာ
ငဲ့သစ္စာပါ။

ဟုတ်သည် ကြွေ .. တစ်ဘဝအတွက် သစ္စာတည်သော ချစ်ခြင်း
ဖြင့်ပါ ကြွေ ..။

အခန်း (၄)

တစ်ယောက်တည်း စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ စာဖတ်နေ
ရာမှ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော အသိအာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည့် ပုံရိပ်တစ်ခုကြောင့်
အခန်းတံခါးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ ဟုတ်သည် .. ထူးဆန်း
သော အာရုံတစ်ခု ..။ ထိုအာရုံအသိသည် အံ့သြမှုလည်း ပါနေသည်။
ဘုရားရေ .. စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ တွန်းဖွင့်၍ အခန်းတွင်း
သို့ ဝင်လာသူသည် ခင်ပွန်းသည် ဦးဘုန်းသစ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပါ
သတဲ့လား ..။

စင်ကာပူမှ ပြန်လာလျှင်လည်း ထမင်းစားခန်းမှာ စားပွဲတစ်လုံး
တည်း၊ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်းဖြင့် စားသောက်နေချိန်တွင်သော်မှ
စကားအရာဟူ၍ ထွေထွေရာရာလေး ပြောဖော်မရတတ်ပါသည့် ခင်ပွန်း
သည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်လေးတွင်သော်မှ စီးပွားရေးကိစ္စကို အကြောင်း
လေးရှာ၍ ပြောပြဖော်မရတတ်ပါသည့် ခင်ပွန်းသည်။ သားဖြစ်သူနှင့်
နေ့ခင်းဘက်တွေမှာ ကားစက်ရုံသို့ လိုက်သွားတတ်သည်၊ တူတူ ပြန်
လာတတ်သည်။ ညဘက်ဆိုလျှင် သားနှင့် စစ်တုရင်ထိုးနေတတ်သည်။

ရွှေမြယ် ကားစက်ရုံကြီးနှင့်ပတ်သက်၍လည်း စစ်တုရင်ထိုးနေ
ရင်း သားဖြစ်သူကို အဖေက အကြံပေးလိုက်၊ သားက ကားအရည်

အသွေးတွေနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြနေလိုက်ဖြင့် တစည်းတလုံး ရှိနေ တတ်ပေမယ့် ဦးဘုန်းသစ် သည် ဇနီးသည်အပေါ်မှာတော့ အေးစက် တည်ငြိမ်လွန်းစွာပဲ ရှိနေတတ်သည်သာ ..။

“ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ထူးခြားသည်။ ဤနေ့မှာ ရောက်သည်။ ဤ နေ့မှာပဲ ဇနီးသည် ရှိနေရာ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ဘယ်သူတိုက်တွန်းမှုမျှ မပါဘဲ ရောက်လာသည်တဲလား ..။ ဟင်အင်း .. မဟုတ်သေး .. ဒေါ်ခန့် ခန့်ချော ဆိုသည့် ဇနီးသည်၏ ဖိတ်ခေါ်မှု၊ ပြီးတော့ မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်း နေမှုမျိုး အလျဉ်းမရှိပါဘဲနှင့် ရောက်လာသည်ဟုဆိုလျှင် ပို၍ မှန်မည်။ ဟုတ်သည် .. ခုလို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စာတစ်အုပ် ကို ဖတ်၍နေခြင်းကိုက ဦးဘုန်းသစ် ဆိုသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို ရှောင်နေ လိုက်သည့် နည်းလမ်းတစ်သွယ်လည်း ဖြစ်နေသည်ပဲလေ။

အေးစက်ထုံထိုင်းလွန်းကာ လုံးဝ စိတ်ပျက်ဖွယ်အတိဖြစ်ပြီးသွား ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ဤမျှအထိ မပြိုမကွဲ ရှိနေရ ခြင်းကလည်း အကြောင်းတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ နှစ်ဖက်စလုံး၏ မျိုးဂုဏ် သိက္ခာ .. ဟုတ်သည် ..။ ထိုအတွက်ကြောင့် ဤအိမ်ထောင်ရေး တည်မြဲ နေရခြင်းဟု ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော သိနေသည့်နှယ် ဦးဘုန်းသစ် သည်လည်း သိနေချေမည်သာ။ သားအတွက် .. သား ဂုဏ်မငယ်ဖို့ဆိုတာ မပါ မဟုတ် ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ပို၍ အချက်အချာကျပြီး အဓိကဖြစ်စေ သည်က မျိုးဂုဏ်သိက္ခာ ..။

“ကိုယ် ချော နဲ့ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလိုရောက်လာရတာ ဒီစာကြည့်စားပွဲမှာ စကားပြောဆိုကြတာထက် ဟိုကဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ တူတူထိုင်ရင်းပြောကြရင် ပိုကောင်းမလားလို့..”

အရေးကြီးသည့်စကား၊ စူးစမ်းသောအကြည့်တစ်ခုအဖြစ် အေး စက်စက် မျက်ဝန်းနက်နက်တွေဖြင့် အတန်ကြာမျှ တုံ့ပြန်ကြည့်လိုက် သည်က ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

“အရေးကြီးတဲ့စကား .. သူက ငါ့ကို လမ်းခွဲမယ်လို့များ ပြော လာတော့မလို့လား၊ ငါက အခုလေးပဲ တွေးနေမိတယ်၊ သူနဲ့ လမ်းမခွဲ ဖြစ်ဘဲ ရှိနေကြရတာဟာ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်လို့ .. ဒါပေမယ့် သူက ငါ အသလိုတွေးနေမိချိန်မှာ ငါ့အခန်းထဲရောက်နေတဲ့သူလည်း ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့ကို လမ်းခွဲစကားပြောတော့မယ့်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့..”

ဟု တွေးမိချိန်မှာ မခံချင်စေသည် ရင်ကို အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ပြင်း ပြင်းထန်ထန် ဆောင့်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် တုန်လှုပ်နေသည့်ဟန်ပန်တစ်ခုကို ထိုသူရှေ့မှာ ဘာကြောင့် ခန့်ခန့်ချော ဆိုသည့်မိန်းမက ချပြရမည်တဲလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင် ရမည့် အိမ်ထောင်ရေးအကွဲအမြဲသတင်းတစ်ခုအတွက် ရင်သည် ခုက ဘည်းက ပန်းဟိုက်ဟာကျသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ချက်ချင်းမာနနှင့် ဆွေးပစ်သည်ကလည်း ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

“ကောင်းပြီလေ .. ထိုင်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ အေးစက်စက်ဟန်တွေကို အလျှော့မပေးဘဲ စာအုပ် ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး ပြောလည်း ပြော၊ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍လည်း လျှောက်သွားလိုက်ပါပြီ။ ထိုင်သည်ကတော့ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ ရှည်ကြီးမှာ မဟုတ်။ တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာမှာ ထိုင်လိုက်သည့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

ဦးဘုန်းသစ် ကတော့ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ တည် ငြိမ်စွာ ထိုင်လိုက်ပြီးတာနှင့် တစ်ချက် ချောင်းတိုးတိုးဟန်သည်။ ပြော ရမည့်စကားအတွက် အားယူကြိုးစားနေခြင်းဟု နားလည်လာလျက် မျက်တောင်မခတ်မျှပင် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချောကလည်း ခင်ပွန်းသည်ကို စိုက် ကြည့်နေပါ၏။ ပြောလာမည့်စကားကို အသင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ အားအင်ပြည့် နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဟန်က ထယ်

နေ၏။ မဟေသီဟန် ဖြစ်နေ၏။

“မင်းနဲ့ ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ် ချော” ဟု ပြောလာမည့်စကားကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ ဘာဆိုဘာမျှ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည့် ခန့်ခန့်ချော ဖြစ်နေဖို့ လိုသည်လေ။

“ကျွန်မကလည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ ကြာပါပြီ”

ဟု အလျှော့မပေးတတ်သည့် ငယ်ကျဉ်းအတိုင်း ခေါင်းမာစွာ ပြန် ပြောလိုက်ဖို့လည်း အားပြင်ထားသည်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း ဘယ် တုန်းကမှ ထိုသို့ပြောဖို့ မစဉ်းစားမိခဲ့။ အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် စိတ် အပျက်ကြီး ပျက်နေသည့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဆိုတာမျိုးကိုတော့ ဦးဘုန်း သစ် မမြင်ဘဲ မနေနိုင်။ မသိဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် အမူအရာ များစွာ ပြသခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ၏ ရင်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲသည်ဆိုတာမျိုးကို အဖြစ်မခံနိုင်ဘဲ ရှိနေတာကတော့ အမှန်ပါ။ ဤသည်ကလည်း မျိုးဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်မှတစ်ပါး အခြားမရှိဆိုသည့် ဟန်မျိုးဖြင့်လည်း ဦးဘုန်းသစ် အပေါ် အေးစက်နေသည့် ဆက်ဆံမှုများ ဖြင့် သိနေစေခဲ့သည်သာ။

“လိုရင်း ပြောကြတာပေါ့ ချော”

တော်သေးသည်။ ချော .. ဆိုသည့် အခေါ်တစ်ခုကတော့ ကျန်နေ ဆဲ .. ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဟု မခေါ်သေးတာကိုပဲ လက်ခံပေးလိုက်ရရင်း ရင်ထဲမှာ အတန်မျှ ခံသာသွားရသည်က ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

“လိုရင်းပြောတာပဲ ပိုကောင်းပါတယ် ကိုဘုန်းသစ် .. ချော .. စာဆက်ဖတ်ဖို့ လိုနေတယ်လေ”

ဟု ပြောလာမည့်စကားအတွက် ဘာမှ အရေးမထားသည့်ဟန်ဖြင့် တစ်ချက် ကျောလေးဆန့်ကာ ပြောလိုက်သည်ကလည်း ဦးဘုန်းသစ် ကို မခံချိမခံသာလေး ခံစားလိုက်စေချင်၍ပါ။

“ရှင်က ကျွန်မကို ကွာရှင်းခင်တယ်လို့ ပြောလာမှာကို ကျွန်မက

တုန်လှုပ်နေမယ်များ ထင်သလား ကိုဘုန်းသစ် .. ရှင် အဲဒီလိုပြောပြီးချိန် မှာ ကျွန်မက ဒီစာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာတစ်အုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဖတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ခန့်ခန့်ချော ဖြစ်နေရမှာရှင်၊ ရှင် ကျွန်မကို အရေး တကြီး ပြောစရာစကားဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ် မဟုတ်လား .. ကွာရှင်း ချင်တဲ့စကား ..”

ဟု ရင်ထဲမှ တောက်လျှောက် တွေးနေရင်း ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ခင်ပွန်းသည်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်ပါပဲ။

“သားကိစ္စ ပြောရမှာ .. လိုရင်း ပြောရရင် .. သားမှာက သူ မြတ်နိုးရာမိန်းကလေး ရှိနေပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို သူ လက်ထပ်ချင် တယ်။ မိဘနှစ်ပါးအနေနဲ့ စကားမြန်းပေးစေချင်တယ်။ အကယ်၍ ချော ဘက်က လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း သားကတော့ နောက်ဆုတ် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ စကားလိုက် မြန်းပေးမှာ အသေအချာပါပဲ။ မင်း မျက်စိကျမယ့်မိန်းကလေး မဟုတ် ဖို့လည်း ရာနှုန်းများနေတဲ့မိန်းကလေး ဖြစ်နေတာမို့ သားက ကြိုတင် တွေးထားပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးနေတာလည်း မင်း နားလည်ထားပါ။ မင်းမွေးတဲ့ မင်းရဲသားဆီမှာ မင်းလိုပဲ အလွန် ခေါင်းမာတဲ့အကျင့်တစ်ခု ပါနေတာကတော့ မင်းအတွက် ကံမကောင်းတာပါပဲ ချော ..”

ဟု ပြောလာတော့ ဟင် .. ခန့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဖြစ်သွားရပါပြီ။ ထင်ထားသည်က လမ်းခွဲမည့်စကား၊ တကယ် ကြားလိုက်ရသည်က သားဖြစ်သူက အိမ်ထောင်ပြုမည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ရှင်းနေ အောင် ပြောလိုက်သည့်စကားတွေထဲမှာ ထိုမိန်းကလေးကို သဘောမျှ မှာ မဟုတ်ဆိုသည့် စကား ..။

“ကျွန်မ သဘောမတူနိုင်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ သား က လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတာတဲ့လဲ .. သူ သိနေပြီပဲ၊ ရှင်က လည်း မတားမြစ်တဲ့အပြင် မြှောက်ပေးနေတယ်ဆိုပါတော့ .. နေမိမိပါ

ဦး .. အဲဒီကောင်မလေးမှာ ကျွန်မ သဘောမတူနိုင်တဲ့အချက်တွေ ဘယ်လောက်ထိ ပါနေသလဲ”

မခံချင်သည်မှ ရင်ထဲ အံ့ကြွမောက်လှုံနေပြီ။ သားလုပ်သူက အလုပ်သူကို ခေါ်လိုက်သည်ကိုး .. ဒါကို ခုမှ သိလိုက်ရတာကို ရင်ထဲ ပိုခံပြင်းသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ကျိတ်လုပ်ခဲ့ကြသည်ပဲ။ ခံပြင်းစိတ်က ရင်ထဲမှာပဲ မျိုသိပ်ကျန်မနေ။ မျက်နှာပြင်အထိ ရဲတက်လာနေသည့် သွေးရောင်ကြွတက်လာမှုက ခံစားချက်တွေအားလုံး ခုန်ပေါက် ပွင့်အန်လာကြသည်နယ် ဖြစ်ကုန်ရပါပြီ။ ခုထိ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည် ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်။

“ရှင်က ကျွန်မသားနဲ့ ကျွန်မကို သွေးခွဲတာပေါ့ .. ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ သဘောမမျှနိုင်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချွေးမတော်ပေးဖို့ ရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာကိုက ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသားကို သွေးခွဲလိုက်တာပဲ”

စူးရှအားပြင်းသော စကားလုံးတွေ ထွက်ကျလာပါသည့် နှုတ်ခမ်းတွေ ဆတ်ဆတ်ခါနေကြတာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော မကြိုးစား၊ စူးရှသောအကြည့်ဖြင့် နာကျင်ခံပြင်းစွာ ဦးဘုန်းသစ် ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်ကလည်း ပူပြင်းသည့်အကြည့် .. ရန်လိုကြည့် ..။

“ဒါပေမယ့် မင်း သေချာ နားလည်ထားဖို့က သားဟာ အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်မှဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အချက်ပဲ ချော .. သူ့ကို ကိုယ်လည်း တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းလည်း တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို ခုထိ ကိုယ် မသိရသေးဘူး .. ဘာလို့ သားက မပြောပြသေးပဲချန်ထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိတယ်၊ အကယ်၍ ကိုယ်တို့ မိဘတွေဘက်က ခေါင်းခါရင် သူ့ဘာသာ သူ ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီအိမ်ထဲ ကိုယ်တို့ သွားပြီး

အဲဒီမိန်းကလေးကို မတူမတန်တွေလည်း မပြောနိုင်အောင် သူနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကိုလည်း ခွဲလို့မရနိုင်အောင် အဲဒီလိပ်စာကို သူ မပြောပြဘဲ သားလိုက်တာပဲဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ထားတယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်မခံရင် မင်းရဲ့သားဟာ မင်းဆီကထွက်ခွာသွားလိမ့်မယ် ချော”

ဟု ပြောလာတော့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ စိတ်ကို လွှတ်လိုက်သည့်နယ် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထရပ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေသည်။ နောက်တော့ ထိန်းကွပ်ရာမဲ့နေသည့် စိတ်အစဉ်အတိုင်း စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သွားကုန်သည်။ အံ့ခဲထားရင်းမှ ..

“ငါမွေးတဲ့သားက ငါ့ကို အာခံတယ်ပေါ့ .. ဟင်၊ သူ့ကိုယ်သူ အာများ အောက်မေ့သတဲ့လဲ၊ သူ့ကောင်မလေးကို ငါက လက်မခံရင် ကျွန်မ ငါ့ရင်ခွင်ထဲက ထွက်သွားမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတယ်ပေါ့၊ သွားစမ်းပါ .. သွားလိုက်စမ်းပါ၊ ခန့်ခန့်ချောချောက ဘာမှ တုန်လှုပ်မှုမရှိတော့ မလိုပါဘူး၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းလည်း နေတတ်ပါတယ်”

ပြောနေသည်က တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မြည်တမ်းနေတာမျိုး ခန့်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသည့်သူတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဘာဆိုဘာမျှ မတုန်လှုပ်သည့်ဟန်မျိုးဖြစ်အောင် ခေါင်းကို မော့ပစ်သည်။ ဒါပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းသည် ငိုက်လာ၏။ ခြေလှမ်းတွေလည်း ခုန်ဆိုင်းလေးလံစ ပြုလာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အားကုန် ကြိုးပြတ်လိုဖာထက်မှာ ပုံလုံကျ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ထားသည်။ ရှေ့မှာ ငြိမ်သက်ထိုင်နေရင်း လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ဘာဆိုဘာမျှ မရောက်စွက်ဖက်ထိန်းသိမ်းပေးတာမျိုး မလုပ်ပေးပါသည့် ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း ဤတစ်ကြိမ်မှာ ပို၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လာမိ

ရပါ၏။

ရှင်သည် လိုက်နေ၏။ အဲဒီထောင့်တစ်ခုလည်း ဖြေလျှော့ရန် မသိနိုင်သေး။ အာရုံသည် ခေါင်းတစ်ခုလုံးရှိ အကြောတွေကို တင်းခဲစေလျက် ရှင်ထံမှာလည်း အကြောမျှင်တွေ အဆုံးစွန် ပြတ်ထွက်ကုန်မတတ် ပြန်ဆွဲခါနေသည်နယ် ရှိနေရပါပြီ။ ဦးဘုန်းသစ် ထရပ်သည် ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ရေပူလင်းကို ထုတ်ယူကာ ဖန်ခွက်ကိုလည်း နှစ်ဘီရိုငယ်လေးထဲမှ ယူသည်။ ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို လာကမ်းပေးတော့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော မငြင်းမဆန် ယူလိုက်မိရတာ တောက်လျှောက် သောက်ချလိုက်မိရပါသတည်း။ ရေတိုက်ဖော်ရသေးသည့် ခင်ပွန်းသည် ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြည့်ပဲ ကြည့်လိုက်ရချေမည်လား။ သားကို မြှောက်ပေးသည့်အဖေအဖြစ်ပဲ နာကျင်စွာ မော့ကြည့်ပစ်လိုက်ရမည် လားဆိုတာ လောလောဆယ်မှာ မဝေခွဲတတ်နိုင် ..။

“ထိုင်စမ်းပါဦး .. အဲဒီမိန်းကလေးနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“နှစ်ဆန်းပျို တဲ့ .. အဲဒါကိုတော့ ကိုယ် သိရတယ်။ စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို အမေနဲ့အတူ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုပါတော့၊ သူ့မှာ အဖေ မရှိဘူး .. အမေပဲ ရှိတယ်။ မင်း ရှင်းအောင် ပြောရရင်တော့ မိစုံဖုံ မရှိဘူး ဆိုပါတော့၊ ဆယ်တန်းလည်း မအောင်လိုက်ရဘူး - ဖြေရမယ့်နှစ်မှာ အမေ မကျန်းမာလို့ မဖြေဖြစ်လိုက်ရာက ကျောင်း ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ အမေဖြစ်သူကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေရတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါပဲ ငါ သိထားရတာ ရှိတယ်”

ဟု တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာတော့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ခံပြင်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာပါပြီ။ မျက်ဝန်းဝယ် ခံပြင်းရှိန်ကြောင့် မျက်ရည် ဝဲတက်လာနေသည်။ ကြွေကွဲမျက်ရည် မဟုတ်၊ ခံပြင်းရှိန်ဖြင့် ပင့်တက် လာကြပါသည် မျက်ရည်၊ အသနားခံသည့်မျက်ရည် မဟုတ် - လုပ်ရက် ကြချေသည်ပဲ ဟု နာကြည်းစွာ ဖွဲ့တည်လာကြပါသည်မျက်ရည် ..

ဦးမျက်ရည်ဆိုတာ အဘယ်မျှထိ ရင်ကို လောင်မြိုက်စေသည် ခုမှ ကိုယ်တွေ့ ခံစားရင်း ရှင်သည် ကြေမတတ် ဖြစ်၏။

“သားအဖနှစ်ယောက် ရက်စက်လိုက်ကြတာပေါ့လေ .. ဟင်၊ အတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မကျေနပ်လို့ သားကပါ နှစ်ယောက်ပေါင်း စက်တယ်ဆိုပါတော့ .. ဟင်၊ လုပ်ရက်လိုက်ကြတာ .. လုပ်ရက် ပြန်ကြတာ၊ ရှင် .. ရှင် .. ကျွန်မကို လက်စားချေလိုက်တာလား ဦးဘုန်းသစ် .. လက်စားချေလိုက်တာလား .. သေချာ အကွက်ချ လက် ချလိုက်တာလား ..”

စားပွဲကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပုတ်၍ပုတ်၍ ပြောလိုက်စဉ်မှာ ဦးဘုန်း သစ် ခေါင်းခါသည်။ ရှေ့မှာ မျက်ရည်တွေ လက်လက်ထနေအောင် နှစ်ဖက်အိမ်ထဲမှာ စုနေဝဲနေပါသည့် ဇနီးသည်၏ လက်ကလေးကို ကိုင်နှစ်သိမ့်ဖို့ တာဝန်လေးသော်မျှ ယူပေးလိုက်ရဖို့ မေ့လျော့နေ သည့်သူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မိရလေခြင်းဟုလည်း ဒေါ်ခန့်ခန့် ချော ရင်ထုမနာ ဖြစ်လာနေရပါပြီ။

“အေးလေ .. ခက်တာက သား ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ မိန်းကလေးမှာ မရှိတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ကိုယ့်မင်္ဂလာပွဲမှာ မိစုံဖုံ မရှိခဲ့ရသလို ကိုယ့်သားရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာလည်း သတို့သမီးဘက်က မိစုံဖုံမရှိတဲ့ ဖြစ်နေရမှာဟာ မသိရဘူးတော့တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ့အတွက် အဲဒီ ဖြစ်ဟာ မကြည်ဖြူစရာ အဓိကအချက် မဟုတ်ပေမယ့် မင်းအတွက် တော့ အဲဒီအချက်ဟာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း နားလည် လာပါ ချော - လူတစ်ယောက်ချင်းစီမှာ သူ့ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘဝထဲမှာ လာကြတာပါပဲ၊ ငါ့ကံကြမ္မာမှာ အမေဆုံးပါးပြီးမှ လက်ထပ်ရမယ့် ကံကြမ္မာပါတယ် .. အဲသလို ကံပါတဲ့သူကို လက်ထပ်ရဖို့ မင်းမှာ ကံ ပါတယ်၊ မင်း ငြင်းလို့ ရခဲ့လို့လား .. အဲသလိုပဲ ငါ့သားမှာလည်း သူ့ ကံတိုမိန်းကလေးမှာ အဖေ ဆုံးခဲ့တာက ဖြစ်ခဲ့ပြီးနေပြီ၊ ဒါ ကံကြမ္မာပါ။

ဒီနေ့မှာ ငါ ရှိနေပေမယ့် မနက်ဖြန်မှာ ငါ သေဆုံးသွားခဲ့ရင် ငါ့သားဟာ အဖမဲ့သားဘဝ ရောက်ရမှာပဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဘုန်းနေသာ ဟာ ဘယ်မိန်းမလေးမိဘကမှ လက်မခံချင်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရမှာလား။ မင်း ခေါင်းမခါပါနဲ့ ချော .. ဘဝဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ဖြစ်မလာရဘူးလို့ မင်း ခေါင်းခါပြလိုက်တာနဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ မဖြစ်ပဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်တန်ခိုင် ဖြစ်မှာပဲ။ ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူကမှ တားလို့မရဘူး .. အဲဒါ သိဖို့ လိုတယ်”

ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ခေါင်းခါနေဆဲ ...

“ဘုရား .. ဘုရား .. ဆယ်တန်းလည်း မအောင်ဘူး .. အဖေကလည်း ဆုံးပြီ။ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ သူ့အမေက မျက်ရည်ကျဦးမှာ .. အဖေကလည်း ယောက်ျားကို သတိရရင် မျက်ရည်ကျဦးမှာ။ အဲဒီမျက်ရည်ကို ရှင်လည်း မတားနိုင်ဘူး .. ကျွန်မလည်း မတားနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း မတားနိုင်ဘူး။ ကျွန်မဟာ မျက်ရည်နဲ့ စတင်လိုက်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲမျိုးကို ဘယ်လောက်အထိ မုန်းတယ်၊ နာကြည်းတယ်၊ စိတ်ပျက်တယ်ဆိုတာ သိတယ် .. ရှင် သိပါတယ်။ ရှင် ပြောသလို ပြောရရင် ကံကြမ္မာက မတားနိုင်သလို အတိတ်နိမိတ်ကိုလည်း မတားနိုင်ဘူးရှင် .. မျက်ရည်တကျကျနဲ့ ဖြစ်တည်လိုက်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကြောင့် အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးဝါးတယ်ဆိုတာ ရှင် အသိဆုံးပါ .. ကျွန်မလည်း အသိဆုံးပါ”

ဟုဆက်တိုက်ပြောလာတော့ ဦးဘုန်းသစ် မျက်နှာတည်သွားသလို

“ငါ့ဖေဖေကို ဒီထိ အတေးအမှတ်နဲ့ ပြောနေတာကို ငါ ဆက်လုပ်လည်းမခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကုန်မယ် ချော .. အေး .. ပြောပြစရာရှိတာကိုတော့ ငါ ပြောပြပြီးပြီ။ မင်း လက်မခံရင်လည်း ငါ့သားကို သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါကတော့ လိုက်လျောလက်ခံပေးမှာပဲ။ မင်း လက်မခံရင်လည်း မင်းရဲ့သဘောပဲ .. ငါ့သားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် စကားသွားမြန်းပေးမယ်”

အိုဘက်က အမေကိုမေးရင် မရှိတော့ဘူးလို့ ငါ ဖြေလိုက်မှာပဲ။ ငါ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ မင်းရောငါရော အသက်ရှင်နေရင်း သေနေကြတာ တူတူလေ။ သေဆုံးနေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုထဲက မင်းကို မရှိတော့ဘူးလို့ ငါ အပြီးအပိုင် ငါ့ရင်ထဲက မောင်းထုတ်ဖို့ မထုတ်ဖို့ဆိုတာကတော့ မင်းအပါမှာ မူတည်ပါတယ်။ ငါကလည်း ငါ့ဖေဖေကို ခုထိ အခဲမကျေဆုပ်နေတဲ့ မင်းကို စိတ်ပျက်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီမယ် ချော .. ငါ့အမေဆုံးပါးသွားတာ ငါ့အဖေ အပြစ်လား .. မေမေ့ကို သတိရလို့ ငါ့မင်္ဂလာပွဲမှာ ဖေဖေ မျက်ရည်ကျတာ အပြစ်လား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိသိယောင်အလွန်တင်းကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို မင်း သိမှ မသိတာ။ မင်းသိတာက အတ္တပဲ .. ခေါင်းမာမှုပဲ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ သိပ်ချစ်ကြတာကွ။ တစ်ခါမှ ရန်ဖြစ်ဖူးတာတောင် မရှိခဲ့ကြဘူး။ သေချာတာတစ်ခုတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ သူတို့နဲ့ စရိုက်ချင်း လုံးဝ ဆန့်ကျင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချွေးမတော်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာပဲ။ ကဲ .. နေခဲ့တော့မင်း ဘာဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့သားကို ရဲရဲကြီး အသိပေးလိုက်ရမ်းပါ။ သားကလည်း သူ ဘာဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းကို ရဲရဲကြီး ပြန်ပြောပြလိမ့်မယ် ချော ..”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဦးဘုန်းသစ် ထရပ်သည်။

“မင်း သိထားဖို့က ချွေးမတစ်ယောက်ဟာ ယောက္ခမတွေအပေါ်မှာ အသက်ရှင်သည်ဖြစ်စေ .. သေဆုံးခဲ့ကြပြီဖြစ်စေ မစော်ကားမိဖို့အလွန် အရေးကြီးတယ်။ အထူးသဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီဖြစ်တဲ့သူတွေကို မစော်ကားမိပါစေနဲ့။ သေသူကို စော်ကားမော်ကားပြောလာရင် ကျန်တဲ့ သားဖြစ်သူက အဲဒီမိန်းမကို ကြာလေ စိတ်ကုန်လေ ဖြစ်မှာပဲ။ ဖေဖေကို ပေးထားရတဲ့ကတိတစ်ခုကြောင့် ဒီနေ့မှာ မင်းအနီးမှာ ငါ ရပ်နေတာမျိုး မင်း ကြုံနေရတယ်ဆိုတာကို ဒီနေ့မှာပဲ ငါ အတိအလင်း အသိပေးခဲ့တယ် ချော .. မင်းနဲ့ တစ်သက်ပေါင်းပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကတိ ဖေဖေ

ကို ပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ထားပါ .. ခုအချိန်မှာ ဖေဖေ
သေဆုံးခဲ့တဲ့သူ .. ဘာမှ မင်းကို ပြန်မပြောနိုင်တဲ့သူ .. ပြန်မပြောနိုင်သူ
မင်း ခုထိ အခဲမကျေလုပ်နေတာကို အသက်ရှင်ကျန်နေတဲ့ ငါက
အတိုင်း ငြိမ်နားထောင်ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ဖြင့် ငါ့ကတိကို ငါ ဖျက်
ရလိမ့်မယ်။ ဟိုတမလွန်မှာ သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြရရင် ဖေ
ကို ပေးခဲ့မိရတဲ့ကတိ ပျက်မိသမျှကို ဖေဖေ ကျေနပ်အောင် ငါ ဒူးတု
တောင်းပန်လိုက်မယ် ချော ..”

ပြတ်သားစွာ ပြောသံသည် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ၏ နာကျင်နေသော
ရင်ကို ပို၍ အရှိန်ပြင်းလာနေစေပြီ။

“ရှင် လမ်းခွဲမလို့လား .. ခွဲလေ”

ဟု တုံ့ပြန် အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်
စကားသည် ချက်ချင်း ပွင့်မကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ ..။

“လောလောဆယ်မှာ မင်းဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေ
ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်နဲ့အတူ ရှိနေရတာပဲ ဖြစ်နေသေးတာပဲ
နောက်ထပ် ဆက်ပြီး ခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ခင်ပွန်းသို့
တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘဲ သားပါ အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတဲ့
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါနဲ့ မင်းဟာ တရားဝင်မဟုတ်ဘဲ ဝေးနေကြတာ
ကြာပါပြီ .. ကွဲကွာနေကြတာလည်း ကြာပါပြီ။ ဒီနေ့မှာတော့ ဖွင့်ပြော
လိုက်ပြီ ချော .. မင်းနဲ့ငါ ဝေးနေကြတာ ကြာပါပြီ။ ထပ်ပြီး သား
အဆုံးရှုံးခံရတယ်ဆိုရင်တော့ မင်း ဆက်ပြီး အတ္တနဲ့ ခေါင်းမာမှု
ဆုပ်ခဲ ကိုင်ထားပေါ့ ချော ..”

ဟုပြောကာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်နှယ် မျက်နှာထက်မှာ ကြေကွဲရှိန်
အပြောင်းအလဲမရှိ ထင်ဟပ်နေပါသည့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ကို ကြည့်သည့်

“သဘာဝမကျတဲ့အရာတစ်ခုကို ခေါင်းမာမာနဲ့ ဆက်ပြီး မ
ဆွဲကိုင်ထားမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေတဲ့ မိန်းမတ

ယောက်အဖြစ် အထီးကျန်သွားလိမ့်မယ် ချော .. မိဖုတ်စုံရှိမှ မင်္ဂလာ
သတို့သမီး သတို့သား ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့အယူ .. အဲဒီနေ့မှာ မျက်ရည်
ကျတာ မင်္ဂလာယုတ်စေတယ်ဆိုတဲ့အယူ .. မင်း ဘယ်တော့မှ လက်
မလွှတ်ဖူးဆိုရင် မင်း မှားမယ်။ မျက်ရည်ဆိုတာ ကျတတ်တယ် ..
အဲဒီအတွက် မျက်ရည်ဆိုတာ ဖြစ်လာရတာ၊ မျက်ရည်ကို တားလို့မရ
ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်ပါ။ ငါ့ဖေဖေ ကျခဲ့တဲ့မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကို
မင်း ဒီလောက်ထိ မစာမနာ ပုံကြီးချဲ့နေတာကို ငါ သည်းခံနိုင်တဲ့
စွမ်းအား ကုန်လုလုဖြစ်နေပြီဆိုတာ ငါ အတိအလင်း အသိပေးခဲ့ပါရဲ့”

ဟု ပြောကာ တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းဖြင့် ဦးဘုန်းသစ် အခန်း
တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ တံခါးရွက်ကို အညင်အသာ ပြန်စေ့ပိတ်
ပေးခဲ့သည်။ အထဲကျန်နေရာမှ စိတ်တွေ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရသည်က
ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

မျက်ရည်ပေါက်တွေ ပြိုကျလာသည်။ ရင်ထဲသို့ နာကျင်စွာ တိုး
ဝင်လာသည်က စောစောက ကြားခဲ့ရပါသည့် စကား ..

မျက်ရည်ဆိုတာ ကျတတ်သည်တဲ့ .. ထိုအတွက် မျက်ရည်ဆိုတာ
ဖြစ်လာရသည်တဲ့ ..။ မျက်ရည်ကို တား၍ မရပါတဲ့ ..။

ယခု ကျနေသည့်မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးသည့်သူသော်မျှ မရှိပါ
ချေသည်တကား ..။

အခန်း (၅)

စာကြည့်စားပွဲရှိ အံ့ဆွဲကို အလောတကော ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးသည့် နောက်မှာ တုန်ခါနေကြသည့် လက်ချောင်းတွေဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်သည် က စီးကရက်ဘူးပါ။

အဖော်မဲ့နေသော မိန်းမ .. မင်္ဂလာဦးကာလမှာ မျက်ရည်ကျခဲ့ပါ သည့် ယောက္ခမ၏ မျက်ရည်ကျိန်စာတွေ သင့်နေရသည်ကောဟု အလို လို ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံပြင်းနေရင်း မင်္ဂလာကာလမှာ မျက်ရည်ကျခြင်း ၏ဆိုးကျိုးနိမိတ်ကြီးအပေါ် တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်နေရသော မိန်းမ ..။

လောလောဆယ်မှာလည်း အထီးကျန်ဆန်လွန်းနေသော မိန်းမ တစ်ယောက် ..။ ချမ်းသာခြင်း၏အလည် .. မာနတရား ထယ်လွန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နေရပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ည .. ညတွေမှာ စီးကရက်ဖွာရင်း ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကို လက်ဖြင့် ဖေးတင်ထားလျက် တောက်ပနေသော ကြယ်တွေကို ဆုံးစမဲ့ ငေးကြည့် နေတတ်သည့် အထီးကျန်သူ မိန်းမတစ်ယောက်၏ဖြစ်စဉ်ကို အဘယ် သူက လေးလေးနက်နက် အာရုံထားဖော် ရခဲ့ပါသလဲ ...။

အဘယ်သူမျှ မရှိ ..။ အဆုံးစွန် တစ်အိမ်တည်းနေသည့် သားသော် မျှ မသိ။ မနက်စာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ တူတူ စားသောက်နေရင်း

ကားစက်ရုံကိစ္စတွေဖြင့် ရောထွေးနေသော စကားတွေချည်းပဲ ပြော ဆိုနေတတ်သည့် သား ..။

“မောနင်း မေမေ .. ဒီနေ့ မေမေ ဝိုပြီး မျက်နှာ လန်းနေသလိုပဲ၊ နေကောင်းတယ်နော် မေမေ”

ဆိုသော စကားလောက်သာ ပြောဖော်ရလျက် ကမန်းကတန်း လက်ဖက်ရည်သောက်မည်၊ ဒေါ်ဥ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးရာ ပေါင်မုန့် မီးကင်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပုတင်း တစ်ခုခုကို ခပ်မြန်မြန် စားမည်၊ ပြီးလျှင် အမေဖြစ်သူအနီးမှာ လာရပ်မည်၊ အမေ၏ပါးကို ငုံ့နှမ်းမည်၊ ကတိုက် ကရိုက် အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ကာ အတာချီကျော်လေးဆွဲ၍ ဆင်းလာလိမ့် မည်။ အလုပ်သို့ သွားမည်။ ဒါ နေ့စဉ် ကြုံရသည့် မနက်တာ။

ညနေစာ ထမင်းပိုင်းသည်လည်း မနက်စာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းနှင့် သိပ်တော့ မထူးလှ။ ထမင်းစားနေရင်းဖြင့်ပင် သားဖြစ်သူ၏ လက်ကိုင် ဖုန်းလေး မြည်မြည်လာတတ်ပြန်ကာ အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြောနေဆိုနေ တာက ကြုံရသေးသည်။ အမေဖြစ်သူ၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ကောင်းနိုးရာရာ ထည့်ပေးနေရင်း တစ်ဖက်က ဖုန်းလည်း ပြောနေတတ် ရပါသည့်သား .. နောက်ဆုံးတော့လည်း သားအမိနှစ်ယောက် စကား တပြောပြောဖြင့် ထမင်းစားသောက်ရတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ရဘဲ အလုပ်ကိစ္စ ဖုန်းပြောနေသည့် သားကို စိတ်မောကိုယ်မောဖြင့် ကြည့်ရင်း တစ်ပန်း ကန်မပြည့်နိုင်တော့သည့် ထမင်းစားမှုတစ်ခုလည်း အဆုံးသတ်သွားရ တတ်တာ များသည်ပါပဲ။

အလွန် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲအနေဖြင့်သာ တစ်ရက်တလေလောက် သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းစားရင်း သောက်ရင်း အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းဖြင့် စကားစမြည်လေး ပြောခွင့်ရတတ်ပါ၏။ ထိုသို့သော ညစာထမင်းစားပွဲသည် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော အတွက်ကတော့ ကံကောင်း သောအကြောင်းတွေကို သယ်ဆောင်လာပေးနေသည့် ကြည့်နူးဖွယ်

www.burmeseclassic.com

ထမင်းပွဲတစ်ခု ဖြစ်တတ်ခဲ့ရပါ၏။

ပန်းခြံထဲ ရောက်နေတတ်သည့်ကာလများ၊ စာကြည့်ခန်းထဲ စာဖတ်နေရတတ်သည့်ကာလများ၊ ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်ချိန်မှာ ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းတွေ ဝယ်ပြုရင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်ဆုံးလိုက်ရသည့် ကာလများသည် နှစ်များစွာ တိုင်ခဲ့သည်မို့ နောက်ဆုံးတော့ စီးကရက်သောက်တတ်လာသည့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့ရလိုက်ပြီးသည့် နောက်မှာ နောက်ထပ် အံ့ဆွဲထဲ လက်ဖြင့် စမ်းနေမိသည်က ဂတ်စ်မီးခြစ်၊ စီးကရက် မီးညှိပြီးသည့်နောက်မှာတော့ အခန်းတံခါးကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်မိပါပြီ။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုဖာထက်မှာ ထိုင်နေမိရင်း စီးကရက်ကို တွင်တွင်ဖွာနေမိသည်။

“ငါ့သားက ငါ့ မကြိုက်ပါဘူးလို့ အတိအလင်း သတိပေးထားတဲ့ အချက်ကြီးကိုမှ ချိုးဖောက်လိုက်တာပါလား .. ကြည့်စမ်း .. မိစုံဖစုံမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူက လက်ထပ်မယ်တဲ့၊ ပညာတတ် ချမ်းသာတဲ့သူထဲကလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ မိစုံဖစုံလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ မိဘမစုံတာကိုတော့ဖြင့် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ အသိပေးထားပါရယ်ကယ်နဲ့ အဲဒါကို မရှောင်ဘဲ အဲဒီမိန်းကလေးကို သူ ရွေးချယ်တယ်ဆိုတာကိုက ငါ့ကို ကာပြန်တာပဲ .. တန်ဖိုးမထားတာပဲ၊ အခုပဲ ကြည့်- အဲသလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ရွေးချယ်တဲ့သားကြောင့် အမေဖြစ်တဲ့ ငါ့မှာ ထိခိုက်နေရပြီ .. ကြေကွဲနေရပြီ .. ခံပြင်းနေရပြီ၊ ဒါဟာ အကြိတ်ဝင်လာတဲ့အဖြစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ စတင်လာတဲ့ ခြေလှမ်းတွေပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ သူ .. အဲဒီ နှစ်ဆန်းပျို ဆိုတာ ဒီအိမ်ထဲ ချွေးမအဖြစ် ဝင်လာတဲ့အခါ ဒီထက် လောင်မြိုက်တဲ့အရာတွေ ဝင်လာကြတော့မယ်၊ သူ့အမေက သူ့မင်္ဂလာပွဲမှာ မျက်ရည်ကျမှာ သေချာနေတာကိုး .. နှစ်ဆန်းပျို ရဲ့ အဖေကို သတိရပြီး ကျလာမယ့်မျက်ရည်ကို ဘယ်သူကမှ တားလို့ရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် မျက်ရည်ကျကြမှာ သေချာ

နေတာပဲ”

ခံပြင်းစွာ တွေးနေရင်း ရင်သည် လောင်မြိုက်လာသည်။ ဆက်တိုက် စီးကရက်ကို ဖွာမိပြန်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက ဆက်တီစားပွဲထက်မှာ ရှိနေသည့် လက်ကိုင်ဖုန်းထက်ဆီမှာ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်စွာ တန့်နေသည်။ ဤအချိန်မှာ သားဖြစ်သူ စက်ရုံသို့ ရောက်နေလောက်ပြီ။ စက်ရုံမှနေ၍ အဖေဖြစ်သူထံသို့ပင် ဖုန်းဆက်၍ သတင်းထောက်နေပြီလားပင် မသိ ..။

“မေမေ့ကို ပြောပြလိုက်ပြီလား ဖေဖေ .. မေမေက ဘာတဲ့လဲ .. သဘောမတူဘူး မဟုတ်လား”

ဆိုသည့် မေးခွန်းတွေပင် မေးပြီးနေလောက်ပြီဟု ထင်လာသည်။ ပို၍ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းလာရပြန်ပါ၏။ အမေဖြစ်သူ မကြည်ဖြူမည့်ကိစ္စသိသိကြီးနှင့် လုပ်မည်ဆိုတာကိုက မဟုတ်သည့်ကိစ္စပေပေလေ၊ သားအဖနှစ်ယောက် စိတ်တူလက်တူလုပ်ပြီး နှိပ်စက်နေသည့်ဒဏ်ကို လောလောဆယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အလူးအလဲ ခံရနေသည့်အချိန် ..။

“ကြည့်စမ်း .. သားဟာ သူ့ရဲ့အမေဖြစ်သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်ထိခိုက်နေပြီလို့ စဉ်းစားနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို သဘောမတူတဲ့အဖြေတစ်ခု ပေးလာလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုပဲ စိတ်ညစ်လက်ညစ်နဲ့စဉ်းစားနေမှာ”

အတွေးသည် မတန့် ..။ ဆက်၍ နီးကြွခံပြင်းစွာ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မခံချင်စောက်လည်း လာ၍လာ၍ ဆွနေတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ စီးကရက်ကို အဖွာရပ်လိုက်ကာ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်လိုက်မိသည်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆန်သည်။ သားဖြစ်သူကို ဖုန်းခေါ်လိုက်မိသည်ကလည်း အဖြေတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ဖို့ပါ။

“ဟယ်လို မေမေ ..”

အမေဖြစ်သူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ပဲလေ၊ သားဖြစ်သူ သိရမည်ပေါ့။ သား၏အသံကလည်း နည်းနည်းတော့ မူမမှန်ချင် အက်တက်

တက်နိုင်နေသည်။ တုန်ခါချင်နေသည်။ အဖေဖြစ်သူထံက ဖုန်း သတင်း ဝင်သွားခဲ့ပြီထင် ...။

“အဲဒီမိန်းကလေးကို မေမေ သဘောမတူဘူးဆိုရင် သား လက် ထပ်မှာပဲလား .. အဲဒါ မေမေ သိချင်တယ်၊ နေဦး .. မေမေ ဆက်ပြော ဦးမယ်၊ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မေမေကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုရင် သား လက်ခံသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ သား သိထားဖို့က သားရဲ့ဖေဖေဟာ မေမေစိတ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ရာမှန်သမျှ ကို အကောင်အထည်ဖော်ချင်နေတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သား မေ့မထားသင့်ဘူး၊ ကိုဘုန်းသစ် သဘောမျှတယ်ဆိုတာက မေမေ ကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့စိတ်တွေကြောင့်ပဲဆိုတာလည်း သား သိထားသင့် တယ်၊ ကဲ .. ဖြေ ..”

ဟု မေးလိုက်ချိန်မှာ သားအမိနစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြော နေရတာမျိုး မဟုတ်သည်မို့ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ပို၍ နည်းနည်း လွတ်လပ်နေသည်ဟု ခံစားဖြစ်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့် ရင်း ပြောနေရသည်ကိစ္စသည် တစ်ယောက်၏သဘောနှင့် တစ်ယောက် ၏သဘော မမျှတာတွေ ဖြစ်နေလျှင် အလွန် စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်း မည်။ စိတ်ညစ်ညူးဖို့လည်း ကောင်းနေမည်။ ပြောရတာလည်း မျက်နှာ ပြောင်းတိုက်ရာ ရောက်ကာ တစ်ယောက်၏စိတ်ဓာတ်ကို တစ်ယောက် က တိုက်ခိုက်နေရတာမျိုး ဆန်နေသည်။

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့်လည်း တစ်ယောက်၏ အမူအရာကို တစ် ယောက် မြင်နေရင်း စိတ်တွေ ပို၍ ရှုပ်ထွေးကာ မခံချင်စော ပိုပြင်းလာ လျှင် ပြင်းထန်သော စကားရန်ပွဲအဆင့်သို့ပင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည် လေ။ ခုကျတော့ ဖုန်းဖြင့် ပြောရတာမို့ ပြောရဆိုရတာ ပို၍ စိတ်သက် သာရာရသည့်အဖြစ် ...။

“သား .. သူ့ကို အလွန်တရာကိုမှ မြတ်နိုးတာပါ မေမေ၊ မြင်မြင်

ချင်း မြတ်နိုးသွားမိတာပါ။ သား သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ရရင် ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုဘူး မေမေ .. သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ရအောင်လည်း သား ကြိုးစားနေမှာပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို သား မခွဲနိုင်လို့ပါ မေမေ၊ မေမေဆီမှာ စွဲနေတဲ့ အယူသည်းမှုတစ်ခုကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါလား မေမေ .. ဒါဆိုရင် သားတို့ရဲ့အိမ်ဟာ အလွန် ပျော်စရာကောင်းသွား မှာပါ”

ဟုပြောတော့ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်က ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

“အယူသည်းမှုတစ်ခု .. ဟုတ်လား .. မေမေ လက်တွေ့ ရင်ဆိုင် ကြုံကြိုက်ရမှုတွေကို မေမေ မေ့ပစ်လိုက်ရမလား သား .. သားရဲ့ဘိုးဘိုး မေမေတို့ မင်္ဂလာပွဲရက်မှာ မျက်ရည်ကျခဲ့တာကြောင့် မေမေတို့အိမ် ထောင်ရေး မလွယ်မဖြစ်ခဲ့ရတယ် .. မေမေမိဘတွေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ် ပြီး အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကွယ်လွန်ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်၊ အဆုံးစွန်ပြောရရင် ကိုဘုန်း သစ် ရဲ့ဖေဖေ သားရဲ့ဘိုးဘိုး ကိုယ်တိုင်တောင်မှ သူ သေဆုံး ကွယ်လွန် ရချိန်ဟာ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့အချိန် .. ဘယ်သူပြုစုယုယမှုကိုမှ မခံလိုက်ရ ပဲ .. ဆေးဝါးကုသမှု မခံရဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရတာ၊ သူ့မျက်ရည်ဟာ တခြားလူကို မပြောနဲ့ သူ့ကိုပါ ထိခိုက်ခဲ့တယ် သား .. ဘယ်အချိန်မှာ ကွယ်လွန်သွားတယ်ဆိုတာတောင်မှ မသိလိုက်ရဘဲ သူဟာ ကွယ်လွန် သွားခဲ့ရတာ၊ သူ့ရဲ့သား သူ့ရဲ့မြေး သူ့ရဲ့ချွေးမ အို .. သူ့အိမ်က အစေ အပါးဆိုတာတောင်မှ သူ့ဘေးမှာ မရှိတဲ့အချိန် .. ညကြီးမှာ သေဆုံး သွားရတာ ဒါကို အယူသည်းမှုလို့ မပြောပါနဲ့”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောနေခိုက်မှာ တစ်ဖက်မှ သားဖြစ်သူကလည်း စကားဆုံးအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ပေးဖော်ရသည့် အတွက်ပင် ကျေးဇူးတင်မိရသည်က ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

“ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ ဖြစ်လာရင်လည်း သား လက်ခံလိုက်မှာ ပါပဲ မေမေ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို မခွဲနိုင်လို့ပါပဲ၊ ပြီးတော့ မေမေ

ကို ပြောချင်တယ်။ မေမေအစွဲအလမ်းကြီးကို ဖျောက်ပစ်နိုင်တဲ့အရာ၊ အဲဒါကလည်း ခု သား ရွေးချယ်တဲ့မင်္ဂလာပွဲပါ မေမေ .. မေမေ မျှော်ကြည့် ချောက်ချားနေတဲ့အဖြစ်တွေ တကယ်တမ်း ဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ မေမေ ကြံရမှာပါ။ အဲဒီအစွဲကြီး ပျောက်သွားရမှာပါ။ စိုးရိမ်ချောက်ချားမှုဆိုတာက သဘာဝကျဖို့တော့ လိုပါတယ် မေမေ။ ထင်ရာမြင်ရာ တွေးပြီး စွဲလမ်းချောက်ချားတဲ့သဘာဝလွန်ကိစ္စတွေကျတော့ သား လက်ခံပေးလို့ မရနိုင်ပါဘူး မေမေ”

ဟု ဖြေလာတော့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပုံပုံကျမျှ ဆိုဖာကျောမှိုကို မှီချလိုက်ကာ စီးကရက်ကို ဆက်တိုက် ဖွာနေမိပြန်သည်။

“အကယ်၍ မေမေ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုရင် သား အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရုံပါပဲ မေမေ .. သား အလုပ်တစ်ခုကို ရှာမယ်၊ ပြီးရင် နှစ်ဆန်းပျို ကို သား လက်ထပ်မှာပါပဲ။ သူ့ကို သား မခွဲနိုင်ဘူး မေမေ၊ မေမေ နားလည်ပေးပါတော့ ..”

ဟု ပြောသံသည် စကားကို အဆုံးတိုင်မျှ စကားကုန် ပြောလိုက်ခြင်းပေပဲဟု သိလာရသည်ကလည်း ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

“သားက ငါ့ကို ချန်ခဲ့တော့မယ့်အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတာကိုး .. အဲဒါ သင်းကြောင့် .. ကိုဘုန်းသစ် ကြောင့်၊ သူ မြှောက်တာ .. မြှောက်ပေးနေတာ၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲက သားကိုပါ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်တာ၊ သူကတော့ လူကောင်းကြီး ဆိုပါတော့၊ သားကို သိပ်ချစ်တဲ့အဖေ ဆိုပါတော့၊ သား စိတ်ချမ်းသာအောင် အလိုလိုက်တဲ့သူ ဆိုပါတော့၊ သူ့ကို သားက ကိုးကွယ်ထားစေတဲ့နေရာမှာ ဆက်ထိုင်မြဲ ထိုင်နေမယ်၊ ငါ့ကိုတော့ အမေဆိုတဲ့ ဩဇာနေရာဆီကနေပြီး တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲသလို ကိုဘုန်းသစ် ကြိုးစားတာ၊ မဖြစ်ဘူး .. အဲသလို ငါ အဖြစ်ခံလိုက်ရင် ငါ ရှုံးပြီ၊ ကိုဘုန်းသစ် ကိုလည်း ငါ အရှုံးပေးလိုက်ရမယ်၊ ငါ့သားကိုလည်း ငါ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရလိမ့်မယ် .. ငါ .. ဘာဆက်လုပ်ရ

လဲ .. ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ရဲ့လက်တစ်ကမ်းမှာ ငါမြင်နေရတဲ့ အရာတွေက ငါ့အာရုံမှာ လာရပ်ပြနေပြီ၊ ငါ ကျန်ခဲ့ရမှာ သေချာနေတယ်၊ ငါ့ရှုံးမှာ .. ငါ့ရှုံးမှာ ..”

ကယောင်ချောက်ချားဆန်စွာပဲ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော လမ်းလျှောက်နေမိပြန်၏။ ဖုန်းမပြောဖြစ်သေး .. သားဖြစ်သူဘက်ကလည်း ဖုန်းကို ချေသေး။ အမေဖြစ်သူ ဘာဆက်ပြောလာမည်လည်းဆိုတာ စောင့်ဆိုင်းနေသည့်ဟန် ။ ဦးနှောက်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ အလုပ်ပေးနေရသည်ထဲ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ။

“ငါ ခေါင်းမာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့မာနကို လာဆွဲတဲ့ ကိုဘုန်းသစ်တို့လည်း ငါ အနိုင်ပြန်ရအောင် တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုကိုတော့ ငါ ကြိုးစားမယ်၊ ငါ ရွေးချယ်ရမယ်၊ တက်မယ့်ဆင်ဟာ နောက်တစ်လွှမ်းဆုတ်သင့်ချိန်မှာ ဆုတ်လိုက်ရတယ်တဲ့၊ ရှေ့ကို ငါ တက်ရမယ့်နေရာတစ်ခုအတွက် လောလောဆယ်မှာ ငါဟာ နောက်တစ်လွှမ်းဆုတ်ပေးလိုက်ရမှာပဲ၊ ငါ့မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ဟန်ဆောင်တတ်စမ်းပါ ခန့်ခန့်ချော ရယ် .. ပီပီရီရီ ဟန်ဆောင်လိုက်စမ်းပါ၊ ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့တဲ့ သူတစ်ယောက်မှာ လိုအပ်လာတဲ့အရေးပါမှုတစ်ခု ဖြစ်နေပါရောလား..”

ဆက်တိုက် တွေးနေရာမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံဖြင့် ...

“ကောင်းပြီ သား .. မေမေ စဉ်းစားမယ်၊ တစ်ပတ်အချိန်ပေးပါ၊ တစ်ပတ်တော့ မေမေ စဉ်းစားခွင့် ရှိပါတယ်၊ အမေတစ်ယောက်ပဲ သားရယ် .. သားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အမေတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလောက်တော့ အခွင့်အရေးရခွင့် ရှိသင့်တာပေါ့”

ဟု စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သံမျိုးဖြင့် ပြောတော့ သားဖြစ်သူဘက်ကလည်း စိတ်ထဲ အဝေးနဲ့ပေါ့ပါးသွားပုံဖြင့် ရွှင်ပျပျစကားသံတွေ ပွင့်ကျလာသည်ပါပဲ။ အဲခဲရင်း ကြေကြေကွဲကွဲပြုံး၍ နားထောင်နေသည်က

ဒေါ်ခန့်ခန့်ချောပါ။

“တော်သေးတယ် မေမေရာ .. သားက မေမေ ပြတ်ပြတ်ကြီး ငြင်းလိုက်တာကို ကြားရမှာ လန့်နေတာ၊ ခုလို စဉ်းစားမယ်ဆိုတာကိုပဲ သား တစ်ထစ်တော့ ရင်ထဲ လေးနေတာ လျော့သွားပါတယ် မေမေ”

ဟု ပြောသံပေါ်လာသမျှ ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ ...

“မေမေ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် သား ..”

ဟု ပြောပြီး ဖုန်းလေးကို ပိတ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက လက် တောက်နေပါ၏။ တကယ်တမ်းကတော့ အဖြေတစ်ခုကို ခုကတည်း က ထုတ်ထားလိုက်ပြီးနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

“ကိုဘုန်းသစ် က ငါ့သားနဲ့ ငါ့ကို သွေးခွဲတာ .. အဲဒါကို ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ့သားကလည်း အဖေအားကိုးနဲ့ ငါ့ကို ခွဲသွားဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတာကို မကွယ်မထောက် ခုတည်းက ပြတ်ပြတ်သားသား ငါ့ကို အသိပေးထားရက်တဲ့ .. ရက်စက်တဲ့ သား ဖြစ်နေပြီ၊ ငါကလည်း အဲဒါတွေအားလုံးကို အဖြစ်မခံနိုင်တဲ့ ခန့်ခန့်ချော ဖြစ်နေတယ်”

မျက်ဝန်းတွေ ညှိခနဲ ဖြစ်၏။ အဲခဲထားရာမှ နှုတ်ခမ်းတွေ ကွေး တက်လာသည်မှ အရပ်ဆိုးလွန်းနေသည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်လာနေစေသည် အထိပါ။ အပြုံးနှင့်တူမနေသော အပြုံး၊ မာကျောနေသည့်မျက်နှာထက် မှာ အရပ်ဆိုးစွာ ကော့ပျံ့အောင် ပြုံးထားသည့်အပြုံးသည် မည်သို့ နူးညံ့ နေနိုင်စွမ်းပါ့မည်တဲ့လဲလေ ...။

ရှေ့တည့်တည့်နံရံကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေရင်း အဲခဲ ထားသည်က သွားတွေပင် နာကျင်လာသည့်နှယ် ဖြစ်ကုန်ပြီ။

“အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖြစ်မြောက်ဖို့ လက်ခံပါတယ်လို့ ဖြေပုံမယ် သား၊ မင်းရဲ့အဖေနဲ့ မင်းတို့ တစ်ပေါင်းတစ်စုတည်း လုပ်ပြီး ငါ့ရင်ကို ခွဲချေနေကြတဲ့ ဒီအဖြစ်ကို ငါ မေ့လိုက်ပြီးတော့ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖြစ်စေ ဖို့ လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံလိုက်တယ်လို့ ထင်ရင်တော့ မှားမှာပေါ့။

ဘယ်၊ ခန့်ခန့်ချော အဲသလောက် မညှိပါဘူး၊ ပထမအဆင့် အဲဒီ မင်္ဂလာ ပွဲထွက်စေရမယ် သား .. အဲဒါမှ မအောင်မြင်ရင် ဒုတိယအဆင့် မင်းတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ငါ ရအောင် ခွဲမယ်၊ ငါ့ကို စိန်ခေါ်ကြတဲ့ မင်းတို့ သားအဖ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မနိုင်စေရဘူး၊ အထူးသဖြင့် တစ်သက်လုံး ဥပေက္ခာပြုထားတာနဲ့ အားမရနိုင်သေးဘဲ ခုထိ အခွင့်ကြံ့ခိုက် လက်စား ချပြနေသေးတဲ့ ကိုဘုန်းသစ် ကို မေမေ အလွယ်တကူ ဘယ်တော့မှ အစုံးမပေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တွယ်ပြီးတော့တောင် ပြောလိုက်ချင်ပါရဲ့..”

ဟု ဆက်တိုက် တွေးနေရာမှ ကုန်လုလုဖြစ်လာနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ဇီကရက်ကို တုန်ခါနေသော လက်လေးဖြင့် ဖေးညှပ်ထားရင်း ရှိုက်ဖွာ လိုက်မိရချေသည်တည်း။

တင်းမာနေသော မျက်ဝန်းဆီဝယ် မျက်ရည်တို့ ဝေ့တက်လာ နေပြီ။ တင်းမာနေသော အရိပ်တွေ အုပ်မိုးစွန်းထင်းနေသည့် မျက်နှာ ထက်မှာ တင်းခဲနေသော အကြောမျှင်တို့ဖြင့် နီမြန်းနေပြီဖြစ်သော နာကြည်းရှိန်တွေ အုပ်မိုးရာ ပါးပြင်ထက်ဆီသို့လည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာနေချေသည်တကား ...။

အခန်း (၆)

“သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ဘူးလို့ ခုထိ အဖြေ အလဲမရှိ ခံယူထားတုန်းပဲလား သား ..”

ညနေပိုင်း စာကြည့်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့သည့်အချိန် တည်ငြိမ်စွာ မေးလာပါသည့် မေမေ့ကို သူ တောင်းပန်သည့်အကြံ ဖြင့် စိတ်ထဲ ပန်းပိုက်နေရင်း ကြည့်မိရပါပြီ။ ရင်ဆိုင်ရမည်ကလေး အလျှော့မပေးသော တင်းမာမှုများပဲ ဖြစ်နေချေတော့မည်ဆိုတာလား အတိအကျ သိထားနှင့်နေရပြီ။ မတတ်နိုင် .. မေမေ့ကို ခဏယဿကြ လိုက်မိရပါ၏။ ချစ်ရသူကို လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့အတွက် မိခင်ကို တောင်း ပန်ခယပြောဖို့ လိုအပ်လာမည်ဆိုလျှင်လည်း သားတစ်ယောက်သား ထိုတောဝန်ကိုတော့ ကျေရမည်သာ ..။

“သား .. သူ့ကို တကယ် မြတ်နိုးနေရလို့ပါ မေမေ၊ သူ့ကို အဖြေ အဖြစ် လက်ခံပေးလိုက်ရတဲ့အတွက်လည်း မေမေဟာ ဘယ်တော့ စိတ်ဆင်းရဲရဲမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သား ယုံကြည်တယ်၊ သူဟာ အနုပညာ ကို မြတ်နိုးတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ မေမေ၊ အနုပညာဟာ လူတို့ရဲ့စိတ် အေးချမ်းစေနိုင်စွမ်းပါတယ်၊ အနုပညာသည်ဖြစ်တဲ့သူဟာလည်း မိမိ ထား အေးချမ်း သိမ်မွေ့မယ်လို့ သား နားလည် ယုံကြည်ထားပါတယ် မေမေ”

သားအမိနှစ်ယောက် ဆက်တီစားပွဲတစ်လုံးခြားလျက် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဆိုဖာထက်မှာ ထိုင်နေကြခြင်း .. ဒါပေမယ့် အလွန်တရာကိုမှ သေးကွာခြားနားသောနေရာတစ်ခုဆိုသို့ မေမေ သူ့ကို တွန်းမပို့လိုက် ခါးခနင့်ဟု ကြေကွဲစွာ သူ တွေးနေမိသည်။ စိုးရိမ်နေမိသည်။ ကြွေ ချိတ် လက်မခံသည့်အဖြေတစ်ခုကို မေမေ ပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင်ဖြင့် အမေ မကြည်ဖြူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဤ ရွှေမြယ်သို့ အလာခွင့်မရနိုင်တော့သည်မို့ ဤနေရာဆီမှ သူသည်လည်း ထွက်ခွာ သွားရမည်လမ်းမှတစ်ပါး ရွေးချယ်ရန် မရှိတော့သည်ပဲလေ။

မေမေကတော့ မျက်တောင်မခတ် သူ့ကို ကြည့်နေဆဲ .. မေမေ အကြည့်တွေသည် အတန်မျှတော့ အေးစက်မာကျောခြင်းဘက်ဆီသို့ တူးကူးစက်စက် ရှိလာနေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ထိုအတွက်လည်း ခင်ထဲမှာ လေးလံနေရသည်ပါပဲ။

“သားက ပြောတယ် .. အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အနုပညာသည်တစ် ယောက်ဆိုတော့ .. သူက ဘာလဲ ..”

“တယောက် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ထိုးတတ်တာတစ်ခုကိုတော့ သား သိထားတယ် မေမေ၊ နောက်ထပ် ဘယ်လိုတူရိယာမျိုးကို ကျွမ်း ကျင်နေသေးတယ်ဆိုတာကိုတော့ သား မသိရသေးဘူး”

သူ့အဖြေကြောင့် မေမေ အံ့သြသွားပုံဖြင့် မျက်ခုံးကို ပင့်၍ သူ့ကို ကြည့်လာပါ၏။

“နေစမ်းပါဦး .. ဘယ်သူ အဲဒီမိန်းကလေး .. နှစ်ဆန်းပျို .. သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ သား ပြောနေပုံအရဆိုရင် သိပ်ပြီး သိထားတာ မရှိသေးဘူး လို့ သဘောသက်ရောက်နေတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ သား .. သား သေသေ ချာချာ ထဲထဲဝင်ဝင် ဘာမှ မသိရသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ သား ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဟုတ်လား .. အဲဒီအချက် ကိုတော့ မေမေ လက်မခံချင်ဘူး ဘုန်းနေသာ”

သူ တစ်ချက် အနေရထိုင်ရခက် ဖြစ်ရပြီ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တော့ သည်း သားကိုယ်တိုင် အံ့သြနေတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။ ခုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ဒီလောက်ထိ မေ့မရနိုင်အောင် တစ္ဆေတလမ်း နောက်တော့မှ နှစ်ဆန်းပျို ဟူ၍ လှပသော ချစ်စရာအမည်လေးကို ပိုင်ဆိုင်သူဟု သိထားရပါသော မိန်းကလေး ...

သူသည် နှစ်ဆန်းပျို နှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်မျှတော့ ဘာမှ သိထားရတာ မရှိ။ သူ သိတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ မခွဲနိုင်အောင် မြတ်ခြင်းအတိဖြစ် ချစ်နေမိခြင်း။ ပြီးတော့ ယုံကြည်ထားတစ်ခုရှိသည်။ ကြေ... သူ၏ကြေ သည် အေးချမ်းတည်ကြည်သောမိန်းကလေး ဟူ၍

“ဟုတ်တယ် မေမေ .. သား အသေးစိတ် မသိရပေမယ့် သူ့အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားပါတယ် မေမေ”

မေမေ အံ့သြစွာ ထပ်၍ သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ လက်ကလည်ရင်ကို ဖိထားသည်။

“ဘုရားရေ .. ဒီလောက်ထိ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ညှိငင်မှုအား မှာ မေမေသား ရောက်နေရသတဲ့လား .. စွန့်စားရဲလိုက်တာ သားရယ် သူ့အကြောင်း အသေအချာ မသိရသေးဘဲနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့အသား ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုတာကိုက သဘာဝလွန်တဲ့ဘက်ကို ရောနေပြီ ဘုန်းနေသာ ရဲ့ .. ဖြစ်ရလေ”

ဟု ညည်းနေသည့် မေမေ ... တစ်ပတ် စဉ်းစားမည်ဟု မေပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ပတ်ပြည့်သည့်နေ့၏ ညနေပိုင်းမှာ သားအနှစ်ယောက် စာကြည့်ခန်းမှာ ဆုံမိစဉ်မှာ မေမေသည် အရာရာကို စိစစ်ပျက် အံ့သြနေသည့် မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် လောလောဆယ်ရောက်ရှိနေပြီ။ ဒါကို သူ သိနေသည်။ အဖြေသည် ကောင်းမည်အလားအလာဘက်မှာ မရှိ ...

“ဒါပေမယ့် သား သူ့ကို မြတ်နိုးနေတယ် မေမေ .. အဲဒါထက်

သားကိုယ်တိုင် အံ့သြနေတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။ ခုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ဒီလောက်ထိ မေ့မရနိုင်အောင် တစ္ဆေတလမ်း မြတ်နိုးသွားမယ့် ဘုန်းနေသာ ဖြစ်နေရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ စင်မထားမိခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖြစ်ဟာ တကယ့်ကို ဖြစ်လာနေပြီ မေမေ။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ သား စုံစမ်းကြည့်ရသမျှထဲမှာ သူဟာ ခယ်တန်း မအောင်ဘူး .. အဖေ မရှိတော့ဘူး။ စတိုးဆိုင်လေးကို သူ့အမက ဖွင့်ထားတယ်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ရာလေး ကိုယ်ပိုင် စတိုးဆိုင်လေးတယ်။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေတယ်။ သူ ဆက်ဆံရာ .. ပတ်သတ်ရာ ခုငယ်ချင်းဆိုတာကလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းသမားပါ။ အမိက သိတားရတဲ့အထဲမှာ အနုပညာကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တာလည်း ပါပါတယ် မေမေ။ ဝတ်တာလေးကအစ ရိုးရိုးလေးပါပေမေ။ အထည်ကောင်း အဆင်ဆန်း .. ပုံဆန်းရယ်လို့ မဝတ်ရှာပါဘူး။ နုတ်တာလေးကိုက ရိုးရိုးလေးပါ။ သူ့ကို မြင်ရတာ ရင်ထဲ အေးတက်နေမရယ် ..”

“မဝတ်တာလား .. မဝတ်နိုင်တာလားဆိုတာကိုတော့ သား ခွဲခြားမိနိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်တာပေါ့ကွယ်”

ခနဲစကားဟု သူ သိနေသည်။ မေမေအကြည့်က အတန်ကြာမျှတထဲမှာ တန့်နေပါ၏။ မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လှောင်ရိပ်တွေ သဲ့သဲ့စင်နေသည်ဟု သူ ထင်သည်။

“အကယ်၍ မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုပါတော့.. သား ဘာပြောချင်လဲ.. မေမေကိုဘာပြောလာမလဲ၊ အဲဒါကို မေမေ အရင်ကြားချင်တယ်”

ရင်ထဲတွင် ထိခိုက်ရပါပြီ။ သူ ခေါင်းတစ်ချက် ငိုက်ချလိုက်ရပါမိ။ ချစ်ရလွန်းသူလေးကို လက်ဆက်ခွင့်ရဖို့အတွက်လည်း အသည်းသန် ရင်ဆိုင်နေရသူသည် သူ၏မေမေ ဖြစ်နေသည်။ မေမေ၏ရင်ထဲမှာ မာကျောပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည့် ခေါင်းခါးတစ်ခု

ကို သူ ရောင်လွှဲခွင့်မရစွာ လက်ခံ ရင်ဆိုင်ရချိန်မှာ သူသည်လည်း ရင်ထဲမချီ။ မေမေ စိတ်ထိခိုက်မည့်စကားမျိုး သူ မပြောရက် .. ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ရွေးချယ်ရန် လမ်းမရှိ ..။

“နုလုံးသားဆိုတာ ချစ်မြတ်နိုးရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တတ်ဖို့၊ ဖြစ်တည်လာရတာပါ မေမေ.. ဟင့်အင်း .. သား ဆက်ပြောပါရစေဦး မေမေ၊ ချစ်သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် ဖြစ်တည်လာရတာချည်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ..။ မိဘကို ချစ်ဖို့ .. ရိုသေဖို့ .. စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ အတွက်လည်း နုလုံးသားဆိုတာက သင်ပေးတာပါပဲ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သနားကြင်နာ တန်ဖိုးထားခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုတွေကို မွေးဖွားပေးတဲ့ နုလုံးသားဟာ ချစ်မြတ်နိုးရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်လည်း သူက ရွေးချယ်ပေးတတ်သလို အဲဒီမိန်းကလေးအတွက် .. ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေကိုလည်း ချပေးတတ်ပါတယ် မေမေ”

သူ ပြောနေသမျှ မေမေ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်ပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားကာ သူ့ကို ကြည့်နေသည့် မေမေ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်တည်နေချေမည်တဲ့လဲ။ အေးစက်စက် မေမေ့မျက်နှာထက်မှာ သူ လောလောဆယ် တွေ့နေရသည်ကတော့ သားဖြစ်သူ၏ စကားတွေ အပေါ် သိပ်သဘောတွေ့လှပုံမရသည့်အရိပ်တွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

“သား အသက်ရှင်နေသရွေ့ သူ့ကို ချစ်နေမှာပါပဲ မေမေ၊ သူနဲ့ ဝေးကွာပြီး နေရရင် သားရဲ့ အသက်ရှင်သန်နေမှုဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေရတာနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်နေမှာပါ။ သားတို့မှာ ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရှိပါတယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကြီးတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအရာတွေထဲမှာ သား ရှိနေရင်း သားချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဝေးနေရတဲ့ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားရမယ်ဆိုရင်

င်သည်ကြီးကြီး အကိုင်းမြိုင်မြိုင်နဲ့ ရှိနေပေမယ့် သစ်ရွက်သစ်ခက်၊ အေးခက်ပန်းဖူးလေးတွေ မဝေနိုင်တဲ့ ခြောက်သွေ့သွေ့ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ ဘုန်းမှာပါပဲ မေမေ”

သူ ပြောနေရင်း ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားရသည်။ ဆိုလာသည်။ ကြံကွဲနာကျင်လာသည်။ သူ၏အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို အေးချမ်းစွာ ထောင်ခွင့်မရနိုင်သည့် ကံကြမ္မာပါလာရချေသည်တဲ့လားလေ .. သူ့ချစ်တွေ နက်ရှိုင်းခိုင်မာနေကြပါလျက် သူ၏ဘဝသည် ချစ်ရသူ သားကို လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ရမည့် အခွင့်အလမ်း ကင်းမဲ့ဆုံးရှုံးတာမျိုး ကြုံချေမည်တဲ့လား။ ဟင့်အင်း .. အဖြစ်မခံနိုင်။

“သစ်တစ်ပင် ဖြစ်ပါရက်ကယ်နဲ့ သစ်ခက်သစ်ရွက် ဝေခွင့်မရ.. ခြောက်သွေ့သွေ့ သစ်တစ်ပင်ဖြစ်ရရင် အပင်ဖြစ်ရကျိုး မနပ်ပါဘူး မေမေ၊ ဘယ်လောက် အပင်ကြီးကြီး အပင်မြင့်မြင့် သစ်ခြောက်ပင်ဟာ ဘယ်မှာ အသက်ဝင်ပါ့မလဲ၊ ဘယ်မှာ အေးချမ်းပါ့မလဲ သား .. အဲဒါကို ပြောချင်တာပါ မေမေ .. ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ သားရဲ့ဘဝ သစ်ပင်ဟာ အပင်ကြီးကြီး အပင်မြင့်မြင့် ရှိနေရာက ခြောက်သွေ့သွေ့ သစ်တစ်ပင်ဖြစ်သွားရရင် ဘယ်လို ရှင်သန်နိုင်ပါတော့မလဲ မေမေ.. သာရုံပဲရှိမှာ၊ သစ်ခြောက်ပင်တစ်ပင်ဟာ မေမေ့ရှေ့မှာ .. မြင်ကွင်းမှာ နေမှာ မြင်ရက်တယ်ဆိုရင်ပေါ့ မေမေရယ် ..”

“သားက အပြောကောင်းပဲ၊ အင်း .. မေမေ့ကို ခုလို စကားလုံး ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက်တွေနဲ့ ပြောတတ်အောင် အချစ်ဆိုတဲ့အရာ က သင်ပေးလိုက်တာကိုး၊ အင်း .. အဲဒီကေားတော့ မေမေ သဘောက သဘာဝပဲ၊ မေမေ့ကိုယ်တိုင်က သားပြောတဲ့ ခြောက်သွေ့သွေ့သစ်တစ်ပင် .. အဲဒါမျိုး ဖြစ်နေရတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ခုထိ မေမေဟာ ရှင်သန်သေးသေး သား .. သာဆုံးသွားတဲ့ ခန့်ခန့်ချော ရယ်လို့ ဖြစ်မနေပါဘူးဟေ့ .. သူ ပြောလာပါ၏။ ဒါပေမယ့် မေမေ့မျက်ဝန်းမှာ ခနဲနဲ့

တော့ဘဲ နာကျင်ကြေကွဲရိပ်တွေ ပြောင်းလဲ တိုးဝင်လာနေကြပါ၏။

“သားရဲနှလုံးသားက ချစ်ပန်းပင်လေးတစ်ပင် ဖြစ်တည်လာရချိန်မှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင်တော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ မေမေ၊ ပန်းခက်ပန်းလက် ပန်းရွက်ခက်ညှာ ပန်းဖူးပန်းငုံ ပန်းအုံပန်းပွင့်လေးတွေ ပွင့်ခွင့်ဝေခွင့်မရတဲ့ ပန်းတစ်ပင်၊ သစ်ရွက်ကိုင်းတံ အညှိုးအဖျော့တွေနဲ့ ရှိရတဲ့ ပန်းတစ်ပင်၊ အဲသလို အဖြစ်မျိုးကို သားရဲနှလုံးသားမှာ မဖြစ်တည်ပါရစေနဲ့ အဖြစ်တည်မခံပါရစေနဲ့ မေမေ၊ မေမေအဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ် မေမေရယ်၊ ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်ပါရက်ကယ်နဲ့ ဖြစ်ကျိုးမနပ်ရတဲ့ဘဝ .. ခြောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရမယ့်ဘဝမျိုးကို သားရဲရင်ထဲမှာ မေမေ မအပ်နှံလိုက်ပါနဲ့ မေမေ”

သူ ကြေကြေမြေမြေ ပြောမိရပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်နေသည်။ မေမေထံမှ ကြည်ဖြူလက်ခံခြင်းဆိုတာကို သူ ရချင်သည်။ မေမေထံမှ ငြင်းဆန်ခြင်းတွေ ပြိုကျလာမည့်စကားသံတွေကို ကြားရမှာ ထိတ်လန့်နေသည်။ ဒါပေမယ့် သူ .. ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သူသည် သူ၏ ကြွေ ကို ဘယ်တော့မှ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်သည့် ဘုန်းနေသာ အဖြစ် ရှိခဲ့ပြီးပြီ။ ရှိနေဆဲလည်းဖြစ်လျက် .. ထို ဘုန်းနေသာ ဆိုသည့်သူတစ်ယောက်သည် ထိုအဆုံးအဖြတ်ဖြင့်ပင် တစ်သက်လုံး ရှင်သန်နေရမည်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

“သားက အပြောကောင်းပဲ .. အပင်ဖြစ်ကျိုးမနပ်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၊ အပင်ဖြစ်ကျိုးမနပ်တဲ့ ချစ်ပန်းပင်လေးတစ်ပင် .. အင်း .. မေမေ နည်းနည်း နားထဲဝင်လာသလိုပါပဲ”

မေမေအသံက သူ့အတွက် မျှော်လင့်ရာတစ်ခုကို အားအင်နှင့် တွန်းပို့သို့ငင်လိုက်တာနှင့်မခြား၊ မေမေကို သူ ကြည့်မိပြီ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပနေကြပါလိမ့်မည်၊ ဒါကို သူ သိနေသည်။ မေမေကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူ ထင်၍များပေလား မသိ။ လျှို့ဝှက်

သောအရာတစ်ခုကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားသည့်အရပ်တွေ မေမေမျက်နှာထက်မှာ ရှာဖွေ တွေ့ရှိနေရသည်ဟု သူ ထင်နေသည်။ ဟုတ်သည် .. လျှို့ဝှက်သောအရာတစ်ခု .. အားယူ၍ ပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးသည် ရုတ်ခြည်း မေမေမျက်နှာထက်မှာ ပေါ်လာပါ၏။

မေမေ လျှောက်လာသည်က သူ့ရှေ့ရှေ့တည့်မှာပါ။

ထိုင်နေသည့် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူကလည်း မော့ကြည့်မိပါ၏။ မေမေနှုတ်ခမ်းတွေ မသိမသာ တုန်နေကြပါ၏။ မေမေလက်ဖဝါးတွေက သူ့မျက်နှာထက်မှာ ဖေးတင်လာတာမျိုး မရှိ။ သူ့ဆံစတွေကို သပ်ပေးလာတာမျိုး မရှိ။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ မေမေဆုပ်ခဲထားလျက် ငုံ့ကိုင်ကြည့်နေသည်က နည်းနည်းတော့ တောင့်တောင့်ခဲခဲ ဆန်နေသည်။ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း မရှိ။ မေမေ ပခုံးသည် လျော့ကျမနေ။ မာကျောသော ခံစားချက်တွေကြောင့် အားအင်ဖြစ်တည်စေရင်း ပခုံးတွေနောက်ဘက်ဆီသို့ တွန်းလှန်ထားသယောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်းပြီ .. သားဘက်က နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ အလွန် ခေါင်းမာတဲ့ သားအကြောင်းကို သိနေတဲ့အတွက် မေမေ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ် သား၊ သားကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တဲ့ မေမေဟာ ရွေးချယ်စရာလည်း မရှိတော့ပဲကိုး၊ သားရဲမိန်းကလေးကို ချွေးမအဖြစ် မေမေ လက်ခံပေးပါ့မယ်၊ သား ပြောတဲ့နေ့မှာ သားရဲဖေဖေနဲ့အတူ ချွေးမအတောင်းသွားပေးတဲ့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဖြစ်ရပါစေမယ်၊ များငြားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာဘူးပြားလေးတွေ အထပ်လိုက်တင်ပြီး ခန့်ခန့်ချော တို့ဟာ ဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာကိုပါ ကြွေးကြော်ရင်းဆိုပါတော့၊ ကဲ .. သား သွားနိုင်ပြီ၊ မေမေအဖြေကို သားရဲဖေဖေဆီကိုလည်း တစ်ပါတည်း ဝင်ပြောလိုက်ပါဦး၊ မေမေ ဒီအခန်းထဲမှာ နားနားနေနေ နေခဲ့ချင်တယ်ကွယ်၊ ကဲ .. သွား .. သွား ..”

သူ့လက်တွေက မေမေလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိရပါပြီ။ ဘုရား
ရေ .. မေမေသည် သူ့ကို ကြွေ နှင့် သဘောမျှပေးလိုက်ချေပြီတကား။
မေမေလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်အပေါ် သူ့နဖူးကို တင်ထားမိလိုက်ရင်းမှ -

“မေမေရယ် .. သား .. ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ ..”

ဟု တုန်ခါနေသောအသံတွေဖြင့် ပြောနေစဉ်မှာ မေမေထံမှ -

“သားက မေမေ့ကို ချန်ခဲ့မှာ သိနေတဲ့ မေမေ ဒီလမ်းကိုပဲ ရွေးရ
မှာပေါ့ကွယ် .. ခင်ပွန်းသည်ကတော့ အများအမြင်မှာ မေမေဘေးမှာ
ရှိနေတာပဲ ဖြစ်နေပေမယ့် ချန်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီကိုး သားရယ် .. ကဲ ..
ကဲ .. ထ .. ထ .. သားဖေဖေကိုလည်း သွားပြောပြလိုက်ပါဦး၊ ချေးမ
တောင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ မေမေအဖြေကို သွားပြောလိုက် .. သွား
ပြောလိုက်”

ဟု ပြောလာတော့ မော့ကြည့်မိရပါ၏။ မေမေမျက်နှာ မလန်း..
မေမေသည် သူ့ကို မခွဲနိုင်သည်မို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းပေပဲ ဟု သိနေ
ရပါ၏။ ထိုသို့ သိနေရပေမယ့် ပြင်းထန်သော ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်
စကားတွေ မေမေ မပြောခဲ့တာမို့၊ ပြီးတော့ သူ့ကို သူ၏ကြွေရုပ်လေးနှင့်
လက်ဆက်ခွင့်ပြုခဲ့တာမို့ သူ ကြည်နူးရပါ၏။ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။
သားအမိနှစ်ယောက် မခွဲမခွာ ဤရွှေမြယ်မှာ နေခွင့်ရစေမည့်အဖြေ
တစ်ခုကို မေမေ ပေးခဲ့သည်ကိုးလေ။ ကြွေ ကို မေမေ တူတူနေရင်း
ချစ်လာမည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

မေမေ့ကို သူ လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့စဉ်မှာ ခပ်တိုးတိုး မေမေ
ရယ်ပါ၏။

“မေမေ သဘောတူတယ်ဆိုလို့ ကန်တော့နေတာပါကွယ် .. မတူ
ဘူးလို့များ ပြောကြည့်ပါလား၊ ဒီအခန်းထဲက သား ထွက်သွားတာ ကြာ
ပါပြီ .. အင်း .. ကန်တော့ပြီးမှ ထွက်သွားမှာဆိုပါတော့လေ၊ အမေ့ကို
ခွဲတဲ့သားအဖြစ်နဲ့ပေါ့”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမကောင်း၊ မေမေ့ကို ဖက်လိုက်မိ
တာ ..

“ခု .. သဘောတူနေပြီပဲ မေမေရာ .. တာလို့ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ
နူးပြောနေတာလဲဗျာ၊ မေမေ့ကို သား ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း သိရက်
နဲ့ .. စိတ်ချမ်းသာစရာတွေပဲ ပြောကြစို့၊ မေမေရာ ..”

ဟု ပြောမိရပါပြီတည်း။ ထိုအချိန်မှာလည်း မေမေလက်တွေ
သူ့ဆံစတွေပေါ်မှာ ဖေးတင် သပ်ပေးလာတာမျိုး ရှိမနေတာကို သူ
မဖြစ်မနေ သတိထားမိလိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။ ရင်ထဲမှာ လေးလံလာ
သည်။ မာကျောသော ခံပြင်းမှုတွေများ မေမေထံမှာ ပြင်းထန်စွာ အရှိန်
ဖြင့် တိုးဝင်နေကြချေမည်လား .. တိုးဝင်နေကြချေသည်လား။ သူ
အော့မကြည့်ရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအရိပ်တွေကို သူ မမြင်လိုက်ချင်ပါ။
မေမေရင်ခွင်ထဲ သူ ခေါင်းကို တိုးဝှေ့ဝင်လိုက်မိရပါ၏။ မေမေနဲ့လုံး
သားတွေ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားကြပါစေတော့ ..၊ ညင်သာအေးချမ်းကြ
ပါစေတော့ ..။

အချစ်သစ်ပင် ..
 ပန်းတစ်ပင်ကို သစ္စာဆိုလျက်
 သက်ထက်မြတ်နိုး မောင်မျိုးစဉ်မှာ
 သိပ်မွေ့စွာလျှော် ရေစင်ကြည်အေး
 ဖျန်းပက်ပေးသင့် ..
 ဖျန်းပေးသင့် .. လှည့်
 နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..

ရွှန်းမြတင့်နေ ..
 ကျွတ်သရေခြင်း ဂုဏ်ရှိန်မြင့်စွာ
 ပွင့်ပေါ်လေ၊ စိမ်းလန်းစေဟု
 ခွင့်ပြုပေးသင့် ..
 ခွင့်ပြုသင့် .. လှည့်
 နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..

ဆို .. ချစ်သူ ..
 ပန်းတို့မွှေးဝေ၊ ပွင့်ဖူးချေလျှင်
 သခင်ကြည်နူး လှဆီလျှော်လျှင်
 ပန်ဆင်ပါသင့်
 ပန်ဆင်သင့် .. လှည့်
 နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..
 ခြောက် ..
 နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..

အခန်း (၇)

မျက်လုံးပြူး၍ မယုံနိုင်သည့်ဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် အောင်
 ငြိမ်း ပုံက မတ်တတ်ကြီး မေ့နေသယောင်။ မလှုပ်မချောက်ကြီး စိုက်
 ကြည့်နေသည့်အကြည့်သည် အံ့သြစာနန်းပေတကားဟု ကြွေးကြော်
 ခြင်း ဆန်နေသည်။ သူ့လက်က အောင်ငြိမ်း အံ့ ပန်းကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်
 လိုက်ရာမှ ..

“ဟေ့ကောင် ..”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်တော့မှ အောင်ငြိမ်း စတင်၍ မျက်တောင်
 ခတ်သည်။ ချက်ချင်း ခေါင်းခါသည်မှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်နေပါ
 အံ့။ သူ့ကို လုံးဝ မကူညီနိုင်ပါဟု အပြတ်ဖြတ်ပြလိုက်သည့်ဟန်ပန်..။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ ..”

ပြောသံကလည်း လိုရင်းနိုင်နေသည်။ သူကလည်း ခေါင်းမာကြည့်
 ဖြင့် တုံ့ပြန်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ စောစောက သူ ပြောလိုက်သည့်
 စကားလုံးတိုင်းအပေါ်မှာ အယုံအကြည်မရှိကြောင်း အေးစက်စက်
 လည်းနိုင်နေသည့်အကြည့်ဖြင့် အောင်ငြိမ်း ကြည့်လာပြန်သည်။

“မယုံရင် အခုချက်ချင်း မေ့မေ့ကို ဖုန်းဆက်ကွာ .. ဖေဖေကို
 လည်း ဖုန်းဆက်မေးနိုင်တယ် .. ပြီးတော့ ငါ့သိက္ခာကိုလည်း မင်း ဒီ
 လောက်ထိ မယုံမကြည်ဖြစ်ရသတဲ့လား”

ဟု ခပ်တင်းတင်းပြောတော့ စတင်၍ စူးစူးစမ်းစမ်း လုပ်လာသည်က အောင်ငြိမ်း ၏ မျက်ဝန်းတွေပဲ ဖြစ်ပါ၏။ သူ့စကားကို ယုံရကောင်းနိုးနိုး စတင်ဖြစ်လာသည့်အရပ် ဟူ၍ အောင်ငြိမ်း ၏မျက်လုံးထဲမှ ပြောင်းလဲလာသည့်အကြည့်တွေထဲမှာပဲ ရှိနေသေးသည်။

“ဟကောင်.. တကယ်လား.. စောစောက မင်းပြောတဲ့ဥစ္စာတွေက မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ဖြင့် အဲဒီကိစ္စက ပြောလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သေသေချာချာ နားလည်ထားမှာပါ။ ကလေးမှ မဟုတ်တာ သေချာအောင် ထပ်၍ မေးနေသည့် အောင်ငြိမ်း ကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါ တကယ်ပြောတာပါ အောင်ငြိမ်း.. မင်းရဲ့ မေမိုးဦး နဲ့အတူ အဲဒီ နှစ်ဆန်းပျို တို့ သားအမိဆီကို သွားရမယ်ဆိုတာရော.. နှစ်ဆန်းပျိုကို ငါ မြတ်နိုးလွန်းနေတဲ့ကိစ္စရယ်.. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့နှစ်ယောက် စကားလာမြန်းချင်ကြတယ်ဆိုရယ်.. အမြန်ဆုံး နေရာချပေးချင်ကြတယ်ဆိုတာရယ်.. သဘောက လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပပေးချင်လုပ်ပြီဆိုတာပေါ့ကွာ.. အဲဒါ.. မင်းနဲ့ မေမိုးဦး တို့က စကားအရင်သွားပို့ပေးကြတာဝန်.. အဲဒါ လုပ်ပေးဖို့ ငါပြောတာ။ ဖေဖေကလည်း အဲဒီတာဝန်ကို မင်း လုပ်ပါစေလို့ ပြောတယ်။ နှစ်ဆန်းပျို ဆိုတာ မင်းရဲ့ မေမိုးဦး နဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းပဲ သိထားတာ။ ငါ ပြောပြထားလို့ သိရတယ်ဆိုပါတော့၊ မေမေ့ကိုတော့ ဖေဖေက အသိမပေးထားသေးဘူး၊ ဖေဖေနဲ့အတူ မေမေ လိုက်စကားမြန်းတဲ့အခါကတော့မှ အားလုံးသိတာပဲ ကောင်းမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်လေ”

“သဘောက လောလောဆယ်မှာ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း အန်တီကို စိတ်တုံးတုံးချပြီး မယုံရဲသေးဘူး ဆိုပါတော့”

မေးလာသည့် အမေးတွင် ကျယ်ဝန်းသော သက်ရောက်မှုမရှိစကားငွေ့တွေ ပါနေပြီ။ သူ မညာချင်ပါ။ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပါပဲ။ မေမေ ခေါင်းမာမှု၊ ဂုဏ်မာနစိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ခြံချင်းကပ်နေလာကြသည်မို့ အောင်ငြိမ်း သိနေပြီးနေပြီပဲလေ။ အောင်ငြိမ်း ၏ ဖေဖေ အန်ကယ် ဦးဇေယျာ နှင့် အန်တီမွေး တို့ မန္တလေးသို့ ကုန်တိုက်ကြီးဖွင့်၍ ပြောင်းသွားကြချိန်မှာလည်း ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်တက်နေဆဲ အောင်ငြိမ်း မှာ ရန်ကုန်အိမ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ပါ၏။ သူနှင့်တူတူ စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရကြတော့လည်း သူက ရွှေ့မြယ်ကားစက်ရုံကြီးကို ဆက်၍ လုပ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့တာ အောင်ငြိမ်း ကတော့ အင်ဂျင်နီယာ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်နေပါ၏။

ပိတောက်မြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ခြံစောင့် ဦးငွေလှိုင်၊ ထမင်းချက် ဒေါ်ကြီးမြိုင် တို့ ဖနီးမောင်နှံနှင့်အတူ ရှိနေရတာလျက် အန်ကယ်ဇေနှင့် အန်တီမွေး တို့ကတော့ သုံးလေးလတစ်ခါလောက် ပိတောက်မြိုင်သို့ မန္တလေးမှာ ရောက်ရောက်လာတတ်ကြပါ၏။ အောင်ငြိမ်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျလျှင် ပိတောက်မြိုင်အိမ်မှာ ချွေးမကို ခေါ်ထားမည်ဟုလည်း စီစဉ်ထားကြပါ၏။

“အန်တီချော က ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့အတူ မိုး တို့အိမ်ကို လိုက်လာပြီးတော့ အဲဒီစကားမြန်းတဲ့ကိစ္စမှာ ပါခဲ့တာနော်.. အခုကိစ္စက အန်တီချောဘက်က အဲဒီ နှစ်ဆန်းပျို ကို မကြည်ဖြူဘူးဆိုတာတွေ ဖြစ်လာရင် ငါ့ရော.. မိုး ရော မျက်နှာပျက်ကြရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်း သေချာနားလည်ထားဖို့ လိုတယ်ကွာ။ နှစ်ဖက်စလုံး မျက်နှာပျက်ကြရမယ့်ကိစ္စကွ.. သိရဲလား၊ အန်တီချော က ငါနဲ့ မိုး ကိုအပြစ်ပြောမယ်၊ သူ သဘောမမျှနိုင်တဲ့သူကို သွားပြောပေးရမလားဆိုတာမျိုး ပြောလာနိုင်တယ်။ နှစ်ဆန်းပျို ဘက်ကလည်း မသေချာဘဲနဲ့ ငါတို့သဘောနဲ့ငါတို့ အောင်သွယ်လုပ်ပေးသလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတွေ ပြောလာနိုင်တယ်၊ မိုး လည်း မျက်နှာပျက်ရမယ်.. ငါလည်း မျက်နှာပျက်ရမယ်၊ အဲသလိုရှိတယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရှည် စိတ်ချရအောင်တော့ စကားကို အရှင်းဆုံး

ထား၍ ပြောနေသည့် အောင်ငြိမ်း ပါ။ သူကလည်း သက်ပြင်းရွက်၍

“မေမေ သဘောတူတယ်ကွာ .. အခု သဘောတူနေတယ်”

ဟု ပြောတော့ အောင်ငြိမ်း စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဟကောင် .. သေချာတယ်နော်၊ ငါ သိထားတာက အန်တီချော ဆိုတာ တစ်မျိုးကြီးဆိုတာပဲ၊ မိဖုစုံမဟုတ်ရင် မင်းကို ဘယ် မိန်းကလေးနဲ့မှ သဘောမတူဘူးဆိုတာ ငါ သိထားရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ထူးဆန်းတာက ထူးဆန်းဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပေမယ့် အဲဒါက တကယ့်ကို ဖြစ်ထားတဲ့ကိစ္စကွ၊ နေခဲ့ကြတာပဲ ငါတစ်သက်တိုင်နေထိုင် ဥစ္စာ၊ အန်ကယ်သစ် နဲ့ အန်တီချော တို့ မင်းတို့ရဲ့ ရွှေမြယ်အိမ်ကြီးကို ပြောင်းလာကြတုန်းကလည်း အိမ်နီးချင်းဖြစ်နေတဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို တခင်တမင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာကြတာ အခုဆိုရင် အားလုံး ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလို ဖြစ်နေကြတာ မင်းအသိပဲ”

အောင်ငြိမ်း ပြောကာ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို စားပွဲအံဆွဲထဲမှ သွားယူသည်။ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း တစ်ချက် ငြိမ်နေ၏။ ဆွဲလက်စပန်းဆို ကားချပ်ကို အောင်ငြိမ်း ငေးကြည့်နေသည်။ လောလောဆယ်မှာ အောင် ငြိမ်း စိတ်လေးနေတာ သိသာနေပါ၏။

ညနေဘက် အောင်ငြိမ်း ထံ သူ ရောက်သွားခဲ့ရတာ သူ၏ ကြွေ နှင့် သူ့ကို ဖေဖေနှင့်မေမေ တို့ စကားမြန်းမည့်ကိစ္စ ကူညီပေးဖို့ ပြော မိရခြင်းပါ။ ခုကျတော့ အောင်ငြိမ်း သည် သူ့စကားကို မယုံရဲနိုင်သူတစ် ယောက်အဖြစ် လောလောဆယ်မှာ ခပ်တွေတွေ ထိုင်နေပါချေ၏။

“ငါ ညာလို့ ရမလားကွ .. ခုဥစ္စာက မိဘနှစ်ပါးစလုံး လာပြီး စကားမြန်းချင်းကြတယ်ဆိုတာကို မင်းတို့က အဲဒီ ကြွေ နဲ့ ရင်းနှီးပတ် သက်ရာတွေ ဖြစ်နေလို့ .. မင်းဆီကို လာပြောရတာပါ။ အေးလေ မကူနိုင်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ မျက်နှာစိမ်းတွေ ဖြစ်နေကြလို့ ကြွေ မေမေဆီကို အိမ်ပေါ်တက် စကားမြန်းတာမျိုး လုပ်ရမှာ နည်းနည်း

ဘာ နှစ်ဖက်စလုံးအတွက် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေလို့၊ မင်းကို အကူအညီ တောင်းလိုက်မိတာပါ။ မင်းကမှ ငါ့သိက္ခာကို မယုံဘူးဆိုရင်လည်း မယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး စားပေါ့က ဆင်း၊ သူတို့အိမ်ပေါ်ကိုတက်ပြီး သားရေးသမီးရေး ပြောရ ပဲပေါ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ကြားခံလူဆိုတာ လိုတယ်လေ .. ငါနဲ့ ကြွေ နဲ့ စလည်း ချစ်သူရယ်လို့ ဖြစ်ကြရတာ မဟုတ်တော့ ကြွေ ဘက်က လည်း သူ့အမေကို ငါတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောပြထားနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ကလေး၍ ချစ်သူတွေဘာတွေ ဖြစ်ကြပြီးမှဆိုရင်တော့ ကြွေ ကလည်း ချစ်သူရဲ့မိဘတွေ စကားမြန်းမယ်ဆိုတာ ပြောပြထားနိုင်တာပေါ့”

သူ နည်းနည်းတော့ ခံပြင်းလာသည်မို့ စကားကို မျက်နှာပျက် ချက် တောက်လျှောက် ပြောချလိုက်မိပါ၏။ အောင်ငြိမ်း ငြိမ်၍ သူ့ကို ငြည့်နေသည်။

“ငါကလည်း အဲဒီလို ချစ်သူတွေဘာတွေ ဖြစ်အောင်ဆိုတာထက် သူ့ကို လက်ထပ်ချင်တာပဲ ရှိနေတယ်၊ သူ့ကိုမှ ငါ မခွဲနိုင်တာ”

ဟု ဆက်ပြောတော့ အောင်ငြိမ်း ဆေးလိပ်ဖွာလျက် သူ့ကို ကြည့် နေသည်။ နောက်တော့ မျက်ဝန်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာ၏။ နောက် တော့ ရယ်သည်။

“အဲမယ် .. ငါ့မှာ ပထမတော့ အူလည်လည်ဖြစ်နေတာ၊ ဘာတဲ့.. ကြွေ .. ဟုတ်စ .. ဘယ်က ကြွေ ဆိုတာ ရောက်လာရတာလဲလို့တောင် မိ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဆရာသမား က ကြွေ ဆိုတာ နှစ်ဆန်းပျို ကို ပြောတာကိုး .. ရူးပါကွာ .. မင်း ဒီ လောက် ရူးနေမှန်း ခုမှ ပိုသိလာတယ်၊ နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ပေးထား ခဲ့နာမည်လေး ဆိုပါတော့ .. အင်း .. အန်တီချော လည်း အဲဒီလောက် ရင်း သည်းသည်းလွှပ်အောင် ချစ်နေတာ .. အရူးအမူးချစ်နေတာ မိလို့များ သားစိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာများလားမှ

မသိတာ .. အန်တီချောဆိုတာက အလွန်ခေါင်းမာတာကွ။ ငါ သိတာပေါ့၊ ခုကျတော့မှ မင်း ယောက်ယက်ခတ်နေတာ ကြည့်ပြီး ဆေးကုသမှု မရတော့ဘူးဆိုတာ သိလို့ ဖြစ်ရမယ် .. သားအရူးကို နေရာချပေးဖို့လေ ..

ဟု ပြောလာကာ ရယ်ပြန်သည်။ အောင်ငြိမ်း သူ့အပေါ်တွင် စတုရန်းကြည့်သွားပြီဟု သိလာရတော့လည်း သူ့မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်လာရသည်။

“ဒါဆို မင်း ကူညီမယ်ဆိုပါတော့”

မေးသံသည် လွင်သာ၍ နေပါ၏။ မျက်နှာလည်း ကြည်ကြည်သာသာ ပြုံးနေသည့်အဖြစ်... မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်ခုံးကြီးလည်း ပြေသွားရပြန်သည်။

“အေး... ငါ့ဘက်ကတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ၊ မိုး ကိုတော့ ငါ့ပြောပြရဦးမှာပေါ့ကွ .. ခုဥစ္စာ ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ မင်း ပြောလိုသိထားရတာ ရှိသေးတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မိုး ကျတော့လည်း အန်တီချော ချမှတ်ထားခဲ့ဖူးတဲ့ ချွေးမလောင်းလျာရဲ့ အရည်အချင်းတွေထဲမှာ မိမိဖုရဲရှိရမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စတွေ သိထားတာမှမရှိတာ .. သူကတော့ ငါ့ပြောရင် ကူညီမှာပါ။ မင်းလို လူချမ်းသာ ပညာတတ် ရုပ်ချော သဘောကောင်းကြီးကို နှစ်ဆန်းပျို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူမှာပါ။ မိုး က နှစ်ဆန်းပျို ကို တကယ်ချစ်တာကွ..

ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းခါ၍ ...

“အဲဒီ ရုပ်ချောဥစ္စာပေါ့ .. လူချမ်းသာဆိုတာထက် သူ့ကို ငါ့မြတ်နိုးနေတာက ပိုတန်ဖိုးကြီးပါတယ် အောင်ငြိမ်း ရာ .. မင်း ပြောကြားက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မြတ်နိုးခြင်းက အဓိကကျတယ်ကွ .. ကျန်တာတွေက အဓိက မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဧရာမရင်ဘတ်ကြီးတစ်ကို ပိုင်ထားတဲ့ ဘုန်းမသား ရယ် .. သူများတွေထက်ကြီးတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ သူများတွေထက် ပိုချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကြီးကို ပိုင်တဲ့သူဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။

“...လိက်ရဲ့ နည်းနည်းလေးမှ စကားအမှားမခံဘူး”

“နို့ .. မင်း ပြောတာကြီးကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦးလေ .. ငါ ချမ်းသာကြီး ငါ ပညာတတ်လို့ .. အဲဒါတွေ အားကိုးပြီး အဲဒီအရှိန်အဝါတွေနဲ့ ကြွေ ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားနေသလို ဖြစ်မနေဘူးလား၊ ကြွေ တက်ကလည်း အဲဒါတွေမက်ပြီး လက်ခံလိုက်သလိုသဘော ဖြစ်နေတယ်ကွ .. မင်း ပြောပုံကိုက မဟုတ်တာ”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ကူညီမယ်လို့ စကားအရာနဲ့ပဲ လက်ခံပေးထားတာနော် .. ဘက်ကန်မနေနဲ့၊ လူကဖြင့် အိမ်ထောင်ကျဖို့ အရိပ်အယောင်လေးပဲ မြင်ရရုံရှိသေးတယ်၊ ဘဝင်က မြင်နေပြီ၊ အချစ်ဘဝင် ငါ ရိုက်လိုက်ရ”

တကယ်လည်း အောင်ငြိမ်း ၏လက်ဖဝါးက ဖြန်းခနဲ သူ့ကျောပေါ် ရောက်၏။ သူ ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“မနောက်နဲ့ အောင်ငြိမ်း .. ငါ တကယ်ကို ချစ်တာကွ”

“ဟောဗျာ .. သိပါတယ်ဆိုမှ .. ထပ်ရှင်းပြနေသေးတယ်၊ မင်း အဲဒီ ကြွေ ကို တကယ်မချစ်ဖူးလို့များ ငါက ပြောမိသေးလို့လား”

ဟု ရယ်၍ ထပ်ပြောတော့မှ သူ့မျက်နှာ ပြန်၍ ပြုံးလာပါ၏။ ကြွေ နှင့်ပတ်သက်လျှင် အသေးအမွှားလေးမျှပင် အတိမ်းအစောင်း မခံနိုင်အောင် အချစ်ကြီးချစ်နေမိခြင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြချင်နေသည်။ သူ့အချစ်ကိုလည်း ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။ သူ့ဘက်ကိုလည်း အထင်သေးမခံနိုင်သည့်နယ် ကြွေ ကိုလည်း အထင်သေးလိုက်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။ ငွေမက်၍ လက်ထပ်သည်ဟု ကြွေ ကို ပြောလိုက်တာမျိုး သူ အဖြစ်မခံနိုင်။ သူ့ကို လက်ထပ်သည့် ကြွေ ဆိုတာကလည်း သူ့ကိုချစ်၍ လက်ထပ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်နေချင်သည်။ ကြွေ အချစ်ကိုလည်း အပွန်းပဲ့ အစွန်းထင်မခံနိုင် ..။ သူ့အချစ်ကိုလည်း ထင်တသေး မခံနိုင် ..။

“ဒီကဗျာလေးကို ကြွေ့ ကို ပေးဖတ်လိုက်ပါကွာ .. သူ နားလည်မှာပါ။ မင်းရဲ့ မိုးနဲ့ ပေးလိုက်ပါ။ ကြွေ့ လက်ထဲ ထည့်လိုက်ဖို့ရာလည်း သေချာမှာပေးပါ။ ငါ ဘယ်လောက်ထိ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သိမှာပါ။ အမြန်ဆုံး စကားမြန်းမယ်ကွာ .. အဲဒါ ငါ့ဆန္ဒပဲ။ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှာ .. ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ သူ့နဲ့ ငါ အဝေးမခံနိုင်ဘူးလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အချိန်ဆွဲထားရင် အကြောင်းကြောင်းတွေ ဝင်လာပြီး ဝေးသွားတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကို ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး အောင်ငြိမ်းကြွေ့ မေမေကိုလည်း မိုးနဲ့ မင်းက ပြောစေချင်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က တကယ့်ကို စကားလာမြန်းချင်နေတယ်ဆိုတာရော ငါကလည်း ကြွေ့ ကို တကယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့ ပြောပြပေးပါကွာ .. အဲဒါ အရေးကြီးတယ်”

သူ့အသံ တုန်လာသည်။ မျက်နှာသည်လည်း နီမြန်းမြန်းဖြစ်လာ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေတာ သူ့ကိုယ်သူလည်း သိနေသည်။ အောင်ငြိမ်းလည်း သိနေပြီ။ သူ့လက်ထဲမှ ကဗျာထည့်ထားရာ စာအိတ်ကိုယူသည်။

“ငါ ဖတ်လို့ ရမလား”

ဟု မေးလာတော့ သူ ခေါင်းခါသည်။

“ကဗျာလေးကို ပထမဆုံးဖတ်တဲ့သူဟာ ကြွေ့ ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ် အောင်ငြိမ်း.. ငါ့ရင်ထဲကမြတ်နိုးခြင်းတွေ စီးမျောရာ ကဗျာလေးကို ကြွေ့ နှလုံးသားနဲ့ ဖတ်မိပါစေလို့လည်း ငါ ဆုတောင်းတယ် အောင်ငြိမ်း”

ဟု ပြောတော့ အောင်ငြိမ်း သက်ပြင်းရှိက်၍ ...

“မင်း သူ့ကို အလွန်ချစ်တာ ငါ ယုံပါတယ် ဘုန်းနေ .. မင်းခံအချစ်ကို မင်းရဲ့ကြွေ့ လက်ခံပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းပေးရမလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒါမှ မင်း သက်သာမှာ .. ကြွေ့ ဘက်က ငြင်းလိုက်ရင် မင်း ရူးပြီ။ အဲဒါ ငါ သိနေတယ်။ ရင်ထဲ ငါ စိုးရိမ်လာတယ်ကွာ .. နှစ်ဆယ့်ပျို့ .. မင်းရဲ့ ကြွေ့ မင်းကို မငြင်းပါစေနဲ့”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ညည်းနေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြွေ့ကွလာရပါ၏။ ထိတ်လန့်ချောက်ချားခြင်းကလည်း ရင်ကို ပွင့်လှမတတ် အောင်နေပြီ။ ကြွေ့ မငြင်းပါစေနဲ့ .. သူ၏ ကြွေ့ သူ့အချစ်ကို ခေါင်းမခါလိုက်ပါစေနဲ့ ..။

“ငါ့အချစ်တွေက တကယ့်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းနဲ့ နှိုင်းမရအောင် တန်ဖိုးကြီးမားပါတယ် အောင်ငြိမ်း”

ဟု ပြောဆိုကာ အသံက တုန်ခါနေသည်။ ရင်သည် လှုပ်နေ၏။

“ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့အရာကို ကမ်းပေးလိုက်ပါစေ .. လက်ခံမယ့်သူက လက်သင့်ခံမှ ဖြစ်တာကွာ။ အဲဒီကမ်းလင့်လာတဲ့အရာကို တန်ဖိုးထားမှလည်း ဖြစ်တာ ..”

ဟု အောင်ငြိမ်း ပြောဆိုကာ သူ ငိုငိုခဲခဲ ဖြစ်၏။

“သူ လက်ခံအောင် ငါ့ကဗျာလေးက ခမယယ သူ့ကို ပြောနေကြမှာပါ .. တောင်းပန်နေကြမှာပါ အောင်ငြိမ်း”

ဟု ပြောမိသည်။

အချစ်ကြီးချစ်မိသည်မို့ အချစ်ရူးဟုလည်း အခေါ်ခံနိုင်ပါသည် ကြွေ့ .. ချစ်ရလေသူ၏ လက်အလှမ်း လက်အကမ်းကိုလည်း တောင့်တမိရပါသည် ကြွေ့ ..။

အချစ်ဆိုသောအရာသည် လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အဘယ်မျှထိ သြဇာသက်ရောက် လွှမ်းမိုးသည်ဆိုတာကို သိစေသည်ကလည်း မင်းကို ချစ်ရလေသောအချစ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလေသည်ကော ကြွေ့ ..။

အခန်း (၈)

“သူက ကဗျာဆရာလား ..”

ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ဟယ် .. ဆိုသည့်စကားဖြင့် လက်ထဲ ထည့်ပေးလာသည့် စာအိတ်လေးကို ဘာမှန်းညာမှန်း မသိရသေးဘဲနှင့် ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။

‘အဲဒါ ကိုငြိမ်း ရဲ့သူငယ်ချင်း ဘုန်းနေသာ ရဲ့ ကဗျာပေါ့’ ဆိုသည့် စကားကို မေမိုးဦး ပြောလာတော့ မျက်မှောင်လေး တွန့်ကွေး၍ကြည့်လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းကို ချက်ချင်း မေမိုးဦး မဖြေနိုင်သေးဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဟဲ့ .. ဖြေလေ .. ကဗျာဆရာလား သူက ..”

ဟု နှစ်ဆန်းပျို ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေး မေးလာတော့ မေမိုးဦး ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြသည်။ နှစ်ဆန်းပျို ၏လက်ထဲမှာ ဒုတိယ ဖြစ်လျက်သားလေးရှိနေသည့် စာရွက်ဖြူဖြူလေးကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ပါ၏။

“ကဗျာဆရာ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကိုတော့ နှစ် ရဲ့လက်ထဲက ကဗျာလေးကို ဖတ်ကြည့်မှပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ဖြေတော့ နှစ်ဆန်းပျို မျက်မှောင်လေးကုတ်၍ ထပ်ကြည့်သည်။

စာရွက်လေးကို ဆောင့်အင့်အင့်လေး မေမိုးဦး လက်ထဲ ထည့်ပေး ဆိုက်ပုံက ညင်ညင်သာသာ မရှိ။ ထို့အတွက်တော့ မေမိုးဦး စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသည်။ ကဗျာလေး ရေးထားပါသည့်စာရွက်လေးကို ညင်ညင်သာသာ နုနုရွရွလေး ပေးလာသည်ဆိုလျှင်ဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသည်။ ကဗျာရှင်ကို နည်းနည်း စိတ်ဝင်တစားရှိနေသည့်သဘော မဟုတ်ပါလား ..၊ ခုကျတော့ စာရွက်လေးပင် အနည်းငယ် တွန့်ကျေကျေ ခြင်လုမတတ် လက်ထဲ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ရောက်လာခြင်း ..။

“သွားပြီ .. မောင်လည်း ဟိုမှာ အဆင်ပြေနေပါ့မလား မသိဘူး၊ အန်တီလင်း ကို အဲဒီ ဘုန်းနေသာ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောနေသမျှ စိတ်ပေါလက်မပါနဲ့ နားထောင်နေတာမျိုးများ ကြုံနေပြီလား မသိ ..”

ဟု စိတ်ထဲ ပူလာရသည်ကလည်း မေမိုးဦး ပါ။

“နှစ် တော့ အဲဒီလို ကဗျာတွေဘာတွေရေးပြီး နင်နဲ့ ထည့်ပေးတာ ဆို မကြိုက်ပါဘူး၊ ကဗျာတွေဘာတွေ သူက ငါ့ဆီ ပို့လာရအောင် ဘယ်လောက်များ ရင်းနှီးနေလို့တဲ့လဲ .. နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူ .. အဲဒီ ဘုန်းနေသာ ဆိုတာ ငါ့ကို ဘယ်လိုသိတာတဲ့လဲ”

ပိုဆိုးချေပြီးပဲဟု မေမိုးဦး နဖူးပင် ရိုက်ချင်လာပြီ။ ကိုယ်နဖူးကိုယ် ခိုက်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ရမလို ဖြစ်နေပြီတည်း။ ဖြစ်ရလေ .. ဟုလည်း နိုင်ခတ်၍ ညည်းချင်နေသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကဖြင့် မြင်မြင်ချင်း အရမ်းကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်သွားရသည်တဲ့ ..။

ဘုန်းနေသာ ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းအတွက် ချစ်ရသည့် မောင်မှ နှလုံးတတင်ဖြင့်ပြောခဲ့တာကို နားထောင်ခဲ့ရသည်။ မောင့် အပူအဆာ ဆိုက်တွန်းမှုတွေကို အားနာ၍ ဤကဗျာလေးကို ယူလာပေးမိပါသည်။ သူငယ်မ ဒေါ်နှစ်ဆန်းပျို က ထို ဘုန်းနေသာ ဆိုသူကို ဖြူသလှသည့် သည်းသလားပင် မသိသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘မှတ်မိဖို့ ဝေးစွ ရေးတေးတေးမျှပင် ပုံရိပ်ပေါ်မှု ရှိပုံမရှိ ..။’

“ဒီလိုဟယ် .. မောင့်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ အဲဒီ ဘုန်းနေသာ ဆိုတာက မောင်ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ အကူအညီတောင်းတာမို့ ဒီကဗျာက မောင်က ယူလာလိုက်ရတာ၊ နှစ် ကို ပေးဖို့ဆိုတာကလည်း မိုး ဆီတစ်ဆင့်ဖြစ်မှ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မိုး ကို ကဗျာလေး လာအပ်ရတယ်ပေါ့ဟယ် .. မောင်က ကိုဘုန်းနေသာ ကို သိပ်ချစ်တာဟာ၊ ညီအစ်မတွေလိုလည်း နေကြတာလေ၊ မောင်က ပြောတယ် .. ကိုဘုန်းနေသာဟာ အလွန်ရိုးသားတာတဲ့၊ ချစ်သူတွေဘာတွေလည်း မရှိဘူးတဲ့၊ မိမိကလေးတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားရမှန်းကို မသိတာတဲ့၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ပိုချပြီးနေတာ ဆိုပဲ .. အဲသလိုရှိနေရတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး မိုး .. ငါ မေးတာက သူက ငါ့ကို ဘယ်လို သိတာလဲဆိုတာ အရင်ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဟု ဖြတ်ပြောလာသည့် နှစ်ဆန်းပျို ကို မေမိုးဦး သက်ပြင်းလေ့ရှိက်၍ ..

“ငါတော့ဖြင့်ဟယ် .. အားနာတယ် သိလား၊ နေဦး .. နင့်အားနာတာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီ ကိုဘုန်းနေသာ ကို အားနာတာ၊ နင့်သူ့ကို လုံးဝ မမှတ်မိပဲ အာရုံထဲမဝင်ဆိုတဲ့အထဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ့နင့်ဆီကို ဒီကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို မောင့်လက်ထဲ အပ် .. ငါ့ဆီကတစ်ဆင့် နင့်ဆီကို ပို့နဲ့ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရတာ”

“အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာ နှင့် တွေ့ရတယ် .. ဟုတ်လား”

စပြီ ..၊ အငေါ်တူးခြင်းပေပဲဟု မေမိုးဦး သိ၏။

“ဟဲ့ .. မြင်မလားဟဲ့ မောင် ပြောပြတာပေါ့၊ ငါ့ရဲ့မောင် ပြောတာ .. ကဲ .. စိတ်ကို မရည်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ နှစ် .. နင့်ကို သူက မွေးနေ့မှာ တွေ့တာ .. နင့်ကိုတောင် ငါ့ရဲ့မောင်က မိတ်ဆက်ပေးတာလဲဟယ် .. မမှတ်မိသေးဘူးလား”

နှစ်ဆန်းပျို အတန်ကြာမျှ တွေ့၍ စဉ်းစားသည်။ မေမိုးဦး မိမိ

ဆက်ပေးသည့်မိတ်ဆွေတွေက မနည်း။ နှစ်ဆန်းပျို ဆိုတာက ဆယ်တန်းအထိပဲ မေမိုးဦး နှင့် တတွဲတွဲနေခဲ့ရုံပဲ ရှိသည်ကိုး။ တက္ကသိုလ်တက်ရသည့် မေမိုးဦး မှာက ယောက်ျားလေးတွေ၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းသစ်တွေဆိုတာ အတော်များများ ရှိခဲ့ တိုးခဲ့သည်သာ။ ငယ်သူငယ်ချင်းပေမို့ အပေါင်းမပျက်၊ အချစ်မပျက်ကြပေမယ့် တက္ကသိုလ်ဆိုတာကို မရောက်ဖူးရပါသည့် နှစ်ဆန်းပျို အတွက်ကတော့ မေမိုးဦး ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်ဖော် သူငယ်ချင်းတွေကို မသိကျွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။ မေမိုးဦး ဆိုတာက ဥပဒေတက်နေသည်လေ။

“နင့်သူငယ်ချင်းတွေက အရမ်းများတာ .. ပြီးတော့ အဲဒီ တက်လာကြတဲ့အထဲမှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိနေတာဆိုတော့ အဲဒီ အများကြီးအထဲမှာ ရောနှောပါလာနေတဲ့ အဲဒီ ဘယ်သူ .. ဘုန်းနေသာ ဆိုတဲ့ နင့်မောင့်သူငယ်ချင်းကို ငါ ဘယ်လို မှတ်မိမှာလဲဟ”

မေမိုးဦး စိတ်ဓာတ်ကျလာပြီ။ မောင့်သူငယ်ချင်း ကိုဘုန်းနေသာ ကို အားနာတာ တစ်ခုတည်းဖြင့် မရပ်ထားနိုင်တော့။ သနားတာတွေပင် ရောထွေးပါလာနေရပါပြီတည့် ..။

“အေး .. နင်ကသာ မမှတ်မိတာ နှစ် .. သူက နင့်ကို မှတ်မိရုံမက ဘူး မမေ့နိုင်ဘူးတဲ့ဟယ် .. အဲသလို ဖြစ်နေတယ်၊ နေဦး .. နှစ် ကို ဆက်ပြောပြပါရစေဦး .. ငါ ပြောပြတာတွေထဲမှာ အဲဒီ ကိုဘုန်းနေသာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာတွေဘာတွေဟာ ငါ့မျက်စိနဲ့ မြင်လာရတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. မောင် ပြောပြတာကို ငါကတစ်ဆင့် ပြန်ပြောရတာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်လား .. မြင်လားနဲ့ မေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ငါ မမြင်ဘူး .. ငါ အခုကတည်းက ကြုံဖြေထားလိုက်ပြီးနေပြီ”

မေးလာမည့်အမေးတွေကို ကြိုတင် ဖြေထားလိုက်သည့်အလုပ်ကို ဥပဒေဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူ မေမိုးဦး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကြိုတင် သုံးလိုက်ရပါပြီ ..။

“ငါကတော့ သူ့ကို သိမနေဘူး မိုး”

“အသားဖြူဖြူဟယ် .. အရပ်မြင့်မြင့် ဆံပင်က ထူထူရှည်ရှည် လေး၊ ဆံပင်ပျော့လေးတွေဟဲ့ သိလား .. ရုပ်ချောဟဲ့၊ မောင့်သူငယ်ချင်း ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ တက်တာလေ .. ငါ မှတ်မိတယ်၊ ချမ်းသာ တာမှ အရမ်းပဲ .. ရွှေမြယ်မော်တော်ကားစက်ရုံ ရှိတယ်ဟယ် .. မောင့် ပိတောက်မြိုင်အိမ်ကြီးနဲ့ ခြံချင်းကပ်ရက်၊ ရွှေမြယ်အိမ်ကြီးမှာ နေတယ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သား .. သူ့အဖေက စင်ကာပူမှာ ကုန်တိုက်ဖွင့်ထား တာ ရှိတယ်၊ မောင်နဲ့ ကိုဘုန်းနေသာ က စက်မှုတက္ကသိုလ် တူတူတက် ဖြစ်ကြတာလေ .. အင်ဂျင်နီယာ”

မတတ်နိုင် ..၊ ချစ်ရသည့် မောင့်မျက်နှာဖြင့် မေမိုးဦး ပြောပြနေရ ပါသည့်အဖြစ်။

“အဲဒီလောက်ထိ အသေးစိတ်တွေကို မောင် ပြောပြလို့ ငါ သိရ တာ၊ ကိုဘုန်းနေသာ က နင့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ရချင်နေတာ၊ သူ့မိဘတွေ နဲ့လည်း စကားမြန်းချင်နေတာ၊ တကယ်လည်း မိဘကို ဖွင့်ပြောလို့ မိဘတွေကလည်း စကားလာမြန်းပေးချင်နေကြပြီ၊ ခက်တာက လူကြီး ချင်းမသိဘဲ ဖြစ်နေကြတော့ မောင်နဲ့ငါတို့က ဒီကိစ္စမှာ ပါဝင်ဆောင် ရွက်ပေးကြရတာ .. အန်တီလင်း နဲ့ နင့်ကို ပြောပြနိုင်တဲ့သူဆိုလို့ ငါပဲ ရှိတာကိုး .. မောင်ပဲ ရှိတာကိုး၊ အဲသလို ရှိတယ်လေ ..”

ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် ကဗျာလေးကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား မေးမိုးဦး ဖတ်ဖို့ ငဲ့အကြည့်မှာ ..

“နေစမ်းပါဦး လူကြီးချင်း မသိကြလို့ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ.. လူငယ်ချင်း သိနေကြတယ်လို့ ပြောတာလား၊ ငါက သူ့ကို သူရပ်ပုံ ဘယ်လိုဆိုတာတောင် မြင်ယောင်လာသေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်.. မြင်ကို မမြင်ဖူးထားသလို ဖြစ်နေတာ.. နင့်စကားက မရှင်းမရှင်းနဲ့ မိမိုး ရယ်..”

မေမိုးဦး လက်ကလေး ကာသည်။

“မှားပါတယ် နှစ် ရယ် .. စကားပြင်တယ်၊ စကားပြင်တယ် .. လူကြီးချင်းလည်း မသိကြဘူး၊ လူငယ်ချင်းလည်း အင်း .. နင်က မသိ ဘူး၊ သူက သိနေတယ် .. အဲသလို”

ခပ်ချောချောလေး မေမိုးဦး ပြောချိန်မှာ နှစ်ဆန်းပျို မျက်နှာလေး တင်းနေသည်။ မျက်ဝန်းတွေလည်း လက်တောက်နေကြပါလေ၏။ မာန မျက်ဝန်းတွေဆိုတာ မေမိုးဦး သိသည်ပေါ့။

“မောင်က ငါ့ကို သေချာ ပြောတယ် နှစ် .. သူ့သူငယ်ချင်းကို ခိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်တဲ့၊ သူက အလွန် စိတ်ရင်းမြောင့်တာတဲ့၊ ဘရိတ္တနဲ့ပတ်သက်ရင် တာဝန်ယူပါတယ်တဲ့၊ နင့်ကို တကယ် မြတ်နိုး တာတဲ့၊ နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် အဲဒီ ကိုဘုန်းနေသာ ဟာ အလွန်တရာမှကို မြတ်နိုးနေတာ အရမ်းသိသာတာပဲတဲ့၊ နင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ခွဲရမှာစိုးလို့ ခုလို မောင်နဲ့ရော .. ငါနဲ့ရော အကူအညီတောင်းရတာတဲ့”

တတ်နိုင်သမျှ မေမိုးဦး ကြိုးစားပမ်းစားလေး ပြောပြ ရှင်းပြရပါ၏။

“နင် .. ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်မှာလည်း စိုးတယ် နှစ် .. ငါလည်း နင့်အတွက် စိတ်ပူတတ်ပါတယ်ဟယ် .. အဲဒီ ကိုဘုန်းနေသာ နဲ့ပတ် သက်ပြီး ထောင့်စေ့နေအောင် မောင့်ကို ငါ မေးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မောင်က တာဝန်ယူတယ် သိလား .. အဲဒီ ဘုန်းနေသာ ဆိုတာ နင့်ကို တကယ့်ကို မြတ်နိုးတာတဲ့ ..”

နားဝင်အောင် မေမိုးဦး ပြောချိန်မှာ နှစ်ဆန်းပျို ကိုယ်လေးကို မတ်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်ဆီသို့ ခပ်စူးစူးငြိမ်၍ ကြည့်သည်။ ထိုင်နေရာ နှင်းဆီခင်းရှေ့ ထိုင်ခုံကျောမှီလေးကို မှီချလိုက်သည်။

“ငါက ဆယ်တန်းတောင် အောင်လိုက်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ လိုလည်း မချမ်းသာဘူး၊ အဲသလို ငါတို့ဘဝထဲမှာ ငါတို့ ရှိနေတာဟာ သူတို့လို လူချမ်းသာတွေအတွက် အထင်သေးစရာ အသတ်မှတ်ခံလိုက် ရမှာတဲ့လား မိုး .. ဟင် ..”

ဟု မေးသံတွင် ခံပြင်းသံတွေ ပါလာနေသည်။ မေမိုးဦး မျက်နှာ မကောင်းတော့ပြီ။ ပြောလာသည့်စကားတွေထဲမှာ သူငယ်ချင်း မေမိုးဦး ပင် အများအနားမလွတ်ချင်ပဲ ရောထွေးပါသွားနေပြီဆိုတာ လောလော ဆယ်မှာ နှစ်ဆန်းပျို တွေးမိပုံမရ။ ခံပြင်းသည့် မြားဦးသည် ဘုန်းနေသာ ထံမှာ ဖြစ်နေသည်တည်း။

“နေစမ်းပါဦး .. သူက ငါ့ကို ကဗျာလေး ဖတ်ခိုင်းတယ် .. အစ်ကို အောင်ငြိမ်း နဲ့ မေမေကိုလည်း သူနဲ့ ပတ်သက်ရာတွေ စကား ဦးလမ်းကြောင်းတွေအဖြစ်နဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ သွားပြောနေစေခဲ့ပြီ။ သူက တော့ သူ့အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်။ ငါ့ဆီကိုကျတော့လည်း နင်နဲ့ စကား သွင်းခိုင်းနေတယ် .. သူက သူချမ်းသာတာ၊ ပညာတတ်တာတွေကို ထင်တစ်လုံးဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ သူ့လိုလူမျိုးက ကဗျာလေး တစ်ပုဒ် ငါ့ဆီပေးလိုက်ရုံ .. နင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ အရင်စကားလမ်း ကြောင်းခိုင်းရုံ .. နောက်တော့ သူ့မိဘတွေနဲ့ ငါ့ကို စကားလာမြန်းလိုက် ရုံနဲ့ ငါတို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်တာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်လို့ ထင်ထားတယ် ပေါ့ .. ဟုတ်လား”

ခံပြင်းသံဖြင့် ပြောနေရင်းမှ ကဗျာစာရွက်လေးကို ဆတ်ခနဲ ကြည့် သည်။ လက်အလှမ်း မြန်သည့် နှစ်ဆန်းပျို ထက် ပို၍ မြန်ဆန်စွာပဲ စာရွက်လေးကို တိမ်းဖယ်ရှောင်လိုက်နိုင်သည်က မေမိုးဦး ပါ။ ဤတစ် ကြိမ်မှာတော့ မေမိုးဦး လည်း မျက်နှာ မကောင်း ..။

“နင် ပြောသလိုသာဆိုရင် ငါတို့လည်း အဲဒီ ကိုဘုန်းနေသာ နဲ့ အလိုတူအလိုပါတော့ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ နှစ် .. ကိုဘုန်းနေသာ က နင်နဲ့ အန်တီလင်း ကို အထင်အမြင်သေးတယ်ဆိုရင် ငါတို့လည်း အတူတူထဲ က ဖြစ်ကုန်ကြရပြီပေါ့၊ ဒီမှာ နှစ် အထင်လွဲတယ်ဆိုတာ နင့်အဆုံး အဖြတ်ကြောင့် ဖြစ်လာရတယ်လို့ ပြောခဲ့ချင်တယ်၊ ငါက နင် ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ပါ့မလား နှစ်၊ အဲဒီတစ်ချက်ကိုတော့ နင် ထည့်တွက်

ဆင့်တာပေါ့၊ ခုလည်း သူများ တမြတ်တနိုးပေးလာတဲ့ ကဗျာလေးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုတ်ပစ်တော့မလို့ .. ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလာကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်က မေမိုးဦး ပါ။ ပြောတုန်းက စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ခေါ်သသံသင့်နေရင်း ပြောမိခဲ့ပြီးမှ နှစ်ဆန်းပျို လည်း မျက်စိမျက်နှာမကောင်းနိုင်တော့ပြီ တည်း။ ကိုယ့်ဘက်က စကားတွေ လွန်ကုန်ပြီဟု နောင်တဖြစ်စိတ်နှင့် အတူ သူငယ်ချင်း မေမိုးဦး ကို တောင်းပန်သလို ကြည့်လာပါ၏။ မေမိုးဦး မှ စာရွက်လေးကိုပြန်ခေါက်နေသည်။ စောစောက ကဗျာလေး ထို ဖတ်မည်၊ သူငယ်ချင်းကိုလည်း ချစ်စနိုးလေး နောက်ပြောင်ကျီစယ် လိုက်ဦးမည်ဟု တွေးထားတာတွေကို ပျောက်ပစ်လိုက်ရပါပြီ။

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီကဗျာလေးကို နင့်ဆီ လာပေးတာပါ နှစ် ရယ်.. ဒီကဗျာလေးကို ငါ့ရှေ့မှာ နင် ဆုတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရက်တယ်နော် .. ငါတို့က နင်နဲ့ အန်တီလင်း ကို အထင်တသေးနဲ့ လာကြပြီးတော့ ဒီ ကဗျာလေးကို ငါက နင့်ကို ပေးတယ်၊ မောင်က အန်တီလင်း ကို အဲဒီ ကိုဘုန်းနေသာ ရဲ့မိဘတွေနဲ့အတူ စကားလာမြန်းချင်တဲ့အဖြစ် တွေကို ပြောပြနေတယ်၊ အဲသလို .. နင် ထင်ရက်သလား နှစ် .. နင် ထင်ရက်နေသလား .. ဟယ် ..”

ဟု မေးသံက ဆိုဆိုနှင့်နှင့်နိုင်နေသည်။ နှစ်ဆန်းပျို မျက်ရည် လည်လာရပါပြီ။ ခေါင်းလေး ခါလိုက်ကာ ...

“ငါ စကားပြော လောသွားတာပါဟယ် .. ငါ ပြောချင်တာက ဟိုလူကိုပါ .. သူတစ်ယောက်တည်းကိုပါ၊ ခုလည်းကြည့် .. သူ့ကြောင့် နင်နဲ့ငါ့ကြားမှာ အထင်အမြင်လွဲစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရပြီ၊ ငါက နင့်ကို ရော အစ်ကိုအောင်ငြိမ်း ကိုရော ဘယ်လိုမှ စော်ကားမော်ကား ပြော ထွက်နိုင်တဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြောစရာလည်း မရှိပါဘူး၊ နင့်ကို ငါ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ် ချစ်တယ်ဆိုတာ နင် သိပါတယ်မိုး

ရယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ့စကား အပြောလောသွားလို့ နင် စိတ်ထိခိုက် ခံစားရပြီမို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟယ် ..စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

နှစ်ဆန်းပျို ၏မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာသည်။ အသံလေးတွေ တုန်ခါလာကြပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ မျက်ရည်ပေါက်တွေ ကျလာကာ မေမိုးဦး ကို ဖက်လိုက်ပါသတည်း။

“ငါမှားပါတယ် မိုး ရယ်.. ငါ့ စကားပြောလောသွားတာပါဟယ်”

ဟု မျက်ရည်သုတ်နေရင်းလည်း တောင်းပန်သည်။ မေမိုးဦး ကြာ ရှည် တင်းမခံနိုင်။ နှစ်ဆန်းပျို ကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ မျက်ရည်သုတ်ပေး သည်။ ကဗျာ စာရွက်ခေါက်လေးကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ နှစ် ဆန်းပျို လက်ထဲလည်း ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။

“မောင်က အဲဒီကဗျာလေးကို နင့်ဆီ ပေးလိုက်ဖို့ ပြောထားတဲ့ အတွက် ငါပြန်ပေးခဲ့တယ် နှစ် .. ကတိတစ်ခုတော့ ပေးပါ နှစ် ရယ်- ကဗျာလေးကိုတော့ ဆုတ်မပစ်ပါနဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို လက်မခံနိုင်တဲ့ အခဲဖြတ်တစ်ခု ပေးချင်ပေးလိုက်ပါ။ နင် လက်မခံနိုင်ရင် အဲဒီ ကဗျာလေး ကိုလည်း သူ့ဆီ ပြန်ပို့လိုက်ပါ။ နေဦး .. အခုချက်ချင်းတော့ ပြန်မပေး ပါနဲ့ဦး နှစ် ရယ်.. နောက်တစ်နေ့မှ ပြန်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ပြန် ထည့်ပေးပေးလိုက် .. ငါ မောင်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒီနေ့ချက်ချင်း မောင်လက်ထဲ ဒီကဗျာလေးကို ပြန်မထည့်ပေးရက်ပါဘူး၊ မောင် စိတ် မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ် နှစ် .. သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မောင်လည်း ရှက်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ ယူ လာပြီးတော့ ငါ့ဆီကတစ်ဆင့် နင့်လက်ထဲ အပ်လိုက်တဲ့ ဒီကဗျာလေးကို ချက်ချင်း လက်မခံဘဲ ပြန်ပေးလိုက်တာကို မောင် ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ် ဘူး၊ မောင် ရှက်သွားမှာ.. စိတ်ထိခိုက်မှာ ငါ မကြည့်ရက်ဘူးဟယ်..”

ဟု ပြောကာ လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည့် စာအိတ်လေးကို နှစ်ဆန်းပျို စိတ်ပင်ပန်းစွာ ငုံ့ကြည့်မိရပြန်ပါပြီ။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့်

ဤကဗျာလေးရော စာအိတ်လေးရော အကောင်းပကတိရှိနေဖို့ လိုလိမ့် မည်။ ဘာကြောင့်ဆို.. ဆုတ်ပြပြီးပြန်ပေးလိုက်တာမျိုးဆိုလျှင်ဖြင့် ကိုအောင် ငြိမ်း ကို စော်ကားရာ အရင်ဆုံး ဖြစ်တည်သွားချေတော့မည်သာတည်း။

“ဟော .. မောင် ပြန်ဆင်းလာပြီ၊ အန်တီလင်း ကို ပြောပြ ရှင်းပြ ခဲ့ပြီနဲ့ တူပါရဲ့ .. အဲဒီ ကိုဘုန်းနေသာ နဲ့ ပတ်သက်တာတွေအားလုံးကို ဆိုပါတော့၊ ဘာကြောင့် ခုလို မောင် နဲ့ မိုး တို့ လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာတို့၊ နောက်မှ လူကြီးချင်း လာစကားမြန်းချင်တာတို့ အဲဒါတွေအားလုံး ပြော ပြခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့.. အိမ်ပေါ်ကတော့ ဆင်းလာပြီ နှစ် .. အန်တီလင်း ဘာ ပြန်ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ မောင်ကို လမ်းကျတော့မှပဲ ငါ မေးကြည့် လိုက်တော့မယ် နှစ် .. ကဲ .. ငါ ပြန်မယ်”

အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည့်ချစ်သူကို ကြည့်၍ မေမိုးဦး အားယူ ပြုံးကာ နှစ်ဆန်းပျို ကို နှုတ်ဆက်၍ ထရပ်လိုက်စဉ်မှာ ငိုငဲ့တွေတွေ လေး ငြိမ်ထိုင်နေရာမှ မော့ခနဲကြည့်လာသည့် မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည် လည်နေ၏။

“နင် ငါ့ကို စိတ်ထဲခုနေပြီလား မိုး .. စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟယ်၊ နင်နဲ့ အစ်ကိုအောင်ငြိမ်း ကို စော်ကားမော်ကား ပြောလိုတဲ့စိတ် ငါ့ဆီမှာ သုံးဝ မရှိတာ ယုံပါ၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းရယ်လို့လည်း များများစားစား ရှိတာ မဟုတ်ဘူး မိုး .. နင့်မှာသာ အများကြီး ရှိတာပါဟယ် .. နင် ငါ့ကို မုန်းသွားရင် ငါ ဘယ်သူ့ကို သူငယ်ချင်း ခေါ်ရတော့မှာလဲ .. ငါ့မှာ နင်ပဲ ရှိတာပါ၊ ဆယ်တန်းတောင်မအောင်ခဲ့ရတာ နင်အသိ”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ပြောတော့ မေမိုးဦး ရင်ထဲမကောင်း၊ သူငယ်ချင်းဘေးမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ပခုံးကို ဖက်သည်။

“နင်ကလည်း ဝမ်းနည်းနေတာကိုး၊ ကဲ.. မျက်ရည်သုတ် .. ငါက နင့်ကို အရမ်းချစ်တာ သံယောဇဉ်ကြီးတာ နှစ် ရ .. ကဲ .. ငါ ပြန်မယ်၊ မောင် လာနေပြီ .. မျက်ရည်တွေနဲ့မြင်ရင် မကောင်းပါဘူးဟယ်.. နင်

အဲဒီကဗျာလေးကို နောက်တစ်ခေါက်လောက်တော့ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါလား နှစ် .. ငါ ဖတ်ကြည့်မလို့ညွှာ မဖတ်ဖြစ်လိုက်ရဘူးဟာ၊ မောင်ပြောပြတယ် သိလား .. မောင်ကလည်း အဲဒီကဗျာလေးကို ဖတ်ရမလားလို့ ကိုဘုန်းနေသာ ကို မေးတော့ ပေးမဖတ်ဘူးဆိုပဲ။ သူ့နှလုံးသားဆီက မြတ်နိုးခြင်းတွေ စီးမျောရာ ကဗျာလေးကို နှင်ပဲ အရင်ဆုံး ဖတ်စေချင်တယ်ဆိုပဲ။ ကဗျာဆန်တယ်ဟာ .. သူ့စကားက ..

ဟု ပြုံး၍ ပြောသည်။ သူငယ်ချင်း၏ပခုံးကို ဖွဖုတ်သည်။ နောက်တော့လည်း ကိုအောင်ငြိမ်း လာနေသည့်ဘက်ဆီသို့ အရင်လျှောက်သွားလိုက်ပါ၏။ နှစ်ဆန်းပျို နှင့် လောလောဆယ်မှာ မဆုံစေချင်သေး၍ ဖြစ်သည်ဆိုတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်ဆို နှစ်ဆန်းပျို ၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ လည်တက်နေသည်ကိုလေ ...။ ထိုမျက်ရည်တွေကို မြင်လျှင် ကိုအောင်ငြိမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ၊ စိတ်ထဲ လေးသွားထင်သွားမှာကို မေမိုးဦး စိုးရိမ်နေတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ။ ခြံတံခါးထိလည်း နှစ်ဆန်းပျို လိုက်မပို့ဖြစ်။ ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်နေရင်းသာ မေမိုးဦး တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ကလေးပဲ ပြလိုက်ရပါ၏။ မေမိုးဦး ကလည်း လက်လေးပြလာသည်။ မေမိုးဦးတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးဆိုတာ အရမ်းကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြင်နာကြသည်ပဲ .. ဟုလည်း မြင်ရုံဖြင့် နှစ်ဆန်းပျို သိနေရသည်ပါပဲ။ မေမိုးဦး တို့ ကားလေး မောင်းထွက်သွားတော့မှ ကဗျာစာအိတ်လေးကို နှစ်ဆန်းပျို ငဲ့၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိရပါ၏။

ကဗျာလေးကတော့ လောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ မေမေသည်လည်း အိမ်ပေါ်မှာ ဘာတွေ တွေးနေချေပြီ မသိ။

သမီး၏လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်နှင့် ပတ်သက်၍တော့ မေမေ သိမှာ မဟုတ်။ ကိုအောင်ငြိမ်း ပြောပြခဲ့ရာ ကိုဘုန်းနေသာ ဆိုသူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်တာတွေကို မေမေ တွေးနေမည်

သား။ စကားလာမြန်းလိုသည့်ကိစ္စ .. မေမေ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေချေည့်တဲ့လဲ မသိ ..။ နှစ်ဆန်းပျို မသိ ..။

“နှင် အဲဒီကဗျာလေးကို နောက်တစ်ခေါက်လောက်တော့ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါလား နှစ် ..”

မကြာမတင်လေးက မေမိုးဦး ပြောခဲ့သော စကား ..။ ဤကဗျာလေးကို နောက်တစ်ခေါက်လောက်တော့ ဖတ်ကြည့်ပါဟု တိုက်တွန်းခဲ့ပါသောစကား၊ စောစောကတော့ဖြင့် စာအိတ်လေးကိုဖွင့်၍ ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ကဗျာလေးကို သေသေချာချာ အာရုံစိုက်၍ ဖတ်လိုက်တာမျိုးလည်းမရှိခဲ့။ စိတ်ထဲအနှောင့်အယှက်ကြီးဝင်နေတာမို့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုတာလောက်ပဲ အပေါ်သံသဘောပေါက်ထားလိုက်ရုံမျှသာ ဤကဗျာလေးတစ်ပုဒ်အပေါ် သဘောသက်ရောက်စေလိုက်ခဲ့ပါသည့်အဖြစ် ..။

“သူ့နှလုံးသားဆီက မြတ်နိုးခြင်းတွေ စီးမျောရာ ကဗျာလေးကို နှင်ပဲ အရင်ဆုံး ဖတ်စေချင်တယ်ဆိုပဲ”

ထပ်၍ တိုးဝင်လာသည့် စကားသံ ..။ ပြန်၍ ကြားနေမိရပါသည့် မေမိုးဦး ၏ တိုက်တွန်း သံ ..။ ဘာတဲ့ .. နှလုံးသားဆီမှ မြတ်နိုးခြင်းတွေ စီးမျောရာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ..။

“အဲဒီ ဘုန်းနေသာ ဆိုတဲ့သူက သူ့ကဗျာအပေါ်မှာ အတော်ကြီး ဘာဝန်ယူရဲနေပါလား .. အဲသလောက် လှပနေတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တင်စားထားရဲလောက်အောင် ဘယ်လောက်ထိ အဲဒီ မြတ်နိုးခြင်းတွေ ဆိုတဲ့ နှလုံးသားဆီက မြတ်နိုးခြင်းတွေကို အဲဒီကဗျာလေးက ငါ့ကို ပြောပြနေနိုင်မှာမို့လို့လဲ” ဟု အံ့ခဲ၍ တွေးပစ်မိပြန်သည်။

“သူ့ကဗျာလေးကို ဖတ်လိုက်တာနဲ့ ငါက ဘုန်းနေသာ ဆိုတဲ့သူ ဘာ ငါ့ကို သိပ်ချစ်နေတာပါပဲလားလို့ ယုံကြည်ပေးလိုက်မယ်လို့ ထင်နေသလား၊ ငါကရော သူ့ကဗျာရဲ့ စီးမျောရာနောက်ကို မျောပါသွားမယ့် နှစ်ဆန်းပျို ဖြစ်သွားမှာတဲ့လား .. သူဟာ သူ့ကိုယ်သူလည်း သိပဲ

www.burmeseclassic.com

အထင်ကြီးနေတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသလို ငါ့ကိုလည်း အထင်သေး
နေတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ အဓိကအားဖြင့် သူ့ကို အဲဒီ ဘဝင်
မြင့်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကြီးကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပေးနေတာက သိပ်
ချမ်းသာနေတဲ့အချက်ပဲ။ သိပ်ချမ်းသာလာရင် အလိုလိုနေရင်းနဲ့ကို
အထင်တသေးနဲ့ ကြည့်မြင်တတ်စေ .. သက်ရောက် မှတ်ယူစေလိုက်တဲ့
အရာထဲ ထည့်သွင်းခံလိုက်ရတာက မချမ်းသာတဲ့သူတွေကိုပဲ။ ခုလည်း
အဲသလို ငါ့ကိုရော မေမေ့ကိုရော အထင်တသေးနဲ့ လုပ်ပြလိုက်တာ။

ခံပြင်းစိတ်အရှိန်သည် တွန်းအားတစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေပါ၏။
ကဗျာလေးကို ဖတ်ကြည့်ဖို့ စေ့ဆော်မှုတစ်ခုက အင်အားဖြင့် ရင်မှာ
ဖြစ်တည်လာသည်။ သူကဗျာက ဘာမို့လို့လဲ .. ဆိုသည့် ခံပြင်းမှုမှ
တစ်ဆင့် စေ့ဆော်လိုက်မှုအရှိန်သည် အလိုလို ကဗျာစာရွက်လေးကို
စာအိတ်ထဲက ထုတ်ယူစေလိုက်နိုင်စွမ်းနေစေသည်။ ကဗျာစာရွက်လေး
ကို စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ ဖြန့်၍မာကျော သည်းထန်နေသည့် ခံပြင်းမှု
အရှိန်ဖြင့် ဖတ်မိလိုက်စေပါပြီတည်း ..။

သေသပ်စွာ ရေးထားပါသည့် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ..။ သေချာတာ
တစ်ခုကတော့ ဤကဗျာလေးသည် မည်သို့မျှ နှစ်ဆန်းပျို ၏စိတ်တွေ
ကို ညှို့ငင်ထားနိုင်စွမ်းမှာ မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံ ယုံကြည်
စိတ်တွေက တွေဝေမှု ကင်းပစ္စည်း ရင်မှာ ပြောင်းလဲရန် အကြောင်းမရှိ
စွာ ဖြစ်တည်နေသည်ဟု ယုံကြည်ထားပြီးပြီ။

အချစ်သစ်ပင် ..
ပန်းတစ်ပင်ကို၊ သစ္စာဆိုလျက်
သက်ထက်မြတ်နိုး၊ မောင်မျိုးစဉ်မှာ
သိမ်မွေ့စွာလျှော်၊ ရေဝင်ကြည်အေး
ဖျန်းပက်ပေးသင့် ..
ဖျန်းပေးသင့် .. လှည့်

နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..။
ရွှန်းမြတင့်နေ ..
ကျက်သရေဖြင့်၊ ဂုဏ်ရှိန်ဖြင့်စွာ
ပွင့်လှပလေး၊ မိမိလန်းစေတု
ပွင့်မြပေးသင့် ..
ပွင့်မြသင့် .. လှည့်
နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..။
အို - ချစ်သူ ..
ပန်းတို့မွှေးဝေ၊ ပွင့်လှပချေလျှင်
သခင်ကြည်နူး၊ လှဆောင်ပျော်လျှင်
ပန်ဆင်သင့်
ပန်ဆင်သင့် .. လှည့်
နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..။
ဪ ..

နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..။
မှင်တက်ခြင်း ..။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်၍ဖတ်လိုက်မိ
ကဗျာလေး၏ နောက်ဆီသို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေမိခြင်း
ညှို့ငင်ခြင်း၏ နောက်ပါးမှာ မျောပါ စီးဝင်နေခြင်းများပေးလားဟု
သေသပ်လာရသည်က နှစ်ဆန်းပျို ပါတကား။

မမှီတ်မသုန် ကဗျာလေးကို စိုက်ငေး၍ ကြည့်နေသည်က အတန်
အေး၏။ စောစောက မေမိုးဦး ရှေ့မှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဤကဗျာလေး
ဖတ်ဖြစ်ခဲ့။ ခံပြင်းနေတာလည်း ပါသည်။ ဖတ်ဖို့ဆိုတာကလည်း
ထယ်မျှထိ ရှက်ဖို့ကောင်းနေမည်တဲ့လဲ။ ပြီးတော့ ထပ်သိရပြန်သည်
ကိုယ်အတွက်ပေးလာသည့်ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုတာက လူတစ်ယောက်
ကိုယ်ကိုလက်ထပ်ဖို့ စကားလာမြန်းလိုသည့်အဖြစ်မျိုးဖြင့် ရောက်လာ

ခြင်း .. ထိုကဗျာကို တစ်ခါတစ်ရံ ဖတ်ရမည်တုံလား။ နှစ်ဆန်းပျို သေဆာချာချာ မဖတ်ဖြစ်ခဲ့။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုတာလောက်ပဲ သာမန် တစ်ချစ်ကြည့်လိုက်တာပဲ ရှိခဲ့သည်။

ခုကျတော့ ကဗျာလေးသည် နူးညံ့ခြင်းအတိဖြစ် နှစ်ဆန်းပျို နှလုံးသားဆီသို့ တိုးဝင်ဖို့ စတင်ကြိုးပမ်းနေချေပြီလား မသိ ..။

“ဟင့်အင်း .. အဲသလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီကဗျာလေးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ နူးနူးညံ့ညံ့ရှိစေ .. လှလှပပနဲ့ရှိစေ ငါ့နှလုံးသားမှာ အရောင်တွန်းဖို့ တိုးဝင်ခံလိုက်တာမျိုးကို ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အဲသလောက်ညံ့တဲ့ နှစ်ဆန်းပျို ဖြစ်သွားရမှာတဲ့လား .. ကြည့်စမ်း .. သူ့ကို ငါ့ဘယ်လိုပုံပန်းရှိတယ်ဆိုတာတောင် မမှတ်မိဘဲရှိနေရချိန်မှာ သူက ငါ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတယ်။ ဒီကဗျာလေးကို အားကိုးပြီးဆိုတော့ .. ငါ့မာန မိန်းမသားတို့ရဲ့ မာနကို သူ ဘာသိမှာလဲ.. သူ သိတာက သူတို့ရဲ့ချမ်းသာခြင်းပဲ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို ဒီကဗျာလေးက ငါ့အသွေးအသားထဲက ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်နိုင်စွမ်းမှာတဲ့လား။

ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ကဗျာလေးကို ပြန်၍ ခေါက်သည်။ မာနတရားသည် ပြင်းပြသော ခံပြင်းမှုနှင့် ရောထွေးယှက်တင်ဖြစ်လာချိန်မှာ သေသည်လည်း အံ့ကြ နိုးကြားလာကြပါချေ၏။

“သူကဗျာကို ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတာ။ မိုး ကို မနုဇဉ် ပြန် ပေးရမှာမို့လို့သာပေါ့ .. ဆွဲမဆုတ်ဖြစ်ရတာ”

စာအိတ်ထဲ စာရွက်ခေါက်လေးကို ပြန်ထည့်လိုက်သည်ကလည်း ညင်ညင်သာသာ မရှိ။ စာအိတ်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ..

“ဆုတ်ပစ်ဖို့ တကယ်ကောင်းနေတာ .. မိုး ကို ပြန်မပေးရဘဲ ဆိုရင်ပေါ့ ..”

ဟု ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်ဆန်သော ခံစားချက်က ထပ်မံ၍ အရှိန်ပြ အာရုံသို့ တိုးဝင်၏။

ဒါပေမယ့် ဪ .. ဒါပေမယ့် ထိုခံစားချက်၊ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုသည် တကယ်ရော အကြွင်းမဲ့ မှန်ကန်နေပါရဲ့လားဆိုတာကို မညာစတမ်း ဖြစ်စမ်း .. ဟု ဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်းရှိနေသည်ဟု အလိုလို ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့် သိလာနေရပါသတဲ့လဲ။ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရဲပဲ ရှိနေရပါသတဲ့လဲ ..။

စာအိတ်လေးကို မမှိတ်မသုန် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရပါပြီ။ ထိုစာအိတ်လေးထဲမှာ ပန်းတစ်ပင် ရှိနေသည်။

ဟုတ်သည် .. ရှိနေသည်။

သက်ထက်မြတ်နိုး သစ္စာဆိုလျက် ပျိုးသောပန်းတစ်ပင်ပါဟု ပြောရာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိရာ ထိုစာအိတ်လေးထဲမှာ ပန်းတစ်ပင် ရှိနေသည်ဟု ခံစားဖြစ်၏။ ထိုပန်းတစ်ပင်သည် သူ၏အချစ်သစ်ပင် .. ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

ထိုသို့ ကဗျာလေးက သူ့ကို စာအိတ်လေးတွင်းဆီမှ ခေယယ ဆော့၍ နူးညံ့စွာ ပြောပြနေသည်။ ထိုသို့ ဘာကြောင့် ထင်မြင်လာနေရ ခါသတဲ့လဲ ..။

“အို .. အဲဒါတွေအားလုံးကို ဖျောက်ပစ်စမ်းပါ”

ဟု ခါးခါးသီးသီးဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုခါ၍ တကယ့်ကို ဖျောက်ပစ် ဆိုက်သည့်နှယ် အာရုံထဲမှ နှင်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ်မှာ စာအိတ်လေးထဲမှ အပင်လေးတစ်ပင် ရှိနေသည်ဆိုသော ခံစားချက်သည် ဘာကြောင့် ချောက်ကွယ်မသွားဘဲ ရှိနေရပါသတဲ့လဲ ..။

အခန်း (၉)

“မနေ့က မောင်အောင်ငြိမ်း နဲ့ မိုး တို့ ဘာကြောင့်လာကြတယ် ဘာတွေပြောသွားတယ်ဆိုတာ သမီးလည်းသိနေပြီပဲ။ ဒီကိစ္စလေး မေမေ တို့ ဒီမနက်မှာ ခြံထဲခဏဆင်းထိုင်ကြရင်း ပြောကြရအောင်လားကွယ်။ မနက်စာ ကော်ဖီနှင့် ထမင်းကြော် စားသောက်ပြီးချိန်မှာ မေမေ ပြောလာခြင်းပါ။ နှစ်ဆန်းပျို သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချမိကာ ပန်းကန်တွေ သိမ်းပြီး မီးဖိုဆောင်အပြင်ဘက် ကပြင်မှာသွားထိုင်၍ အားလုံး ဆေး ကြောလိုက်ချိန်ထိ မေမေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောမိဖြစ်သေးပါ။ ပန်းကန် လေးတွေကို ရေစစ်စင်လေးမှာ အကန့်လိုက်လေးတွေ ထောင်ထား လိုက်ပြီး မီးဖိုဆောင်လေးထဲ ပြန်ဝင်လာချိန်ထိ မေမေကလည်း ငြိမ် သက်စွာ ထိုင်စောင့်နေသည်ပါပဲ။

မေမေ ခြံထဲဆင်းတော့ နှစ်ဆန်းပျို မေမေ့နောက်မှာ လိုက်လာ ပေမယ့် ရင်သည် ရွပ်ထွေး နောက်ကျိနေပါ၏။ စတိုးဆိုင်လေးကိုလည်း ဤနေ့မနက်မှာ ခါတိုင်းနေ့များလို ခပ်စောစောဖွင့်ထားခြင်း မရှိပါ။ ကော်ဖီပွဲပြင်နေချိန်ကတည်းက ဤမနက်မှာဖြင့် စတိုးဆိုင်ကို နည်း နည်းနောက်ကျ၍ ဖွင့်ကြတာပေါ့ဟု မီးဖိုဆောင်လေးထဲ မေမေ ဝင်လာ ရင်း နှစ်ဆန်းပျို ကို ပြောခဲ့သည်လေ ...။

ထိုကတည်းက နှစ်ဆန်းပျို ရင်ထဲမှာ လေးလံလာရပါ၏။ မနေ့က ကိုအောင်ငြိမ်း နှင့် မိုး တို့ ရောက်လာသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်နှီးနွယ်နေ ပြီဟုလည်း တွေးမိခဲ့သည်လေ။ ခု .. တကယ်ပဲ မေမေ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ် သက်၍ ပြောချဦးတော့မည်။

မကျယ်လှသော ခြံလေးအတွင်းမှ နှင်းဆီအိုးလေးတွေ စိတန်း၍ ချထားကာ ရေမှန်မှန်လောင်း .. ပေါင်းသင်မြေဆွနှင့်ရှိတာမို့ ပန်းတို့က ဝေနေအောင် ပွင့်နေကြပါ၏။ သုံးပင်မျှသော စံပယ်ပင်လေးတွေ ကတော့ မြေပေါ်မှာ စိုက်ထားကာ အရွက်လေးတွေ စိမ်းထနေအောင် အုံ့လိုက်ရုံလိုက်လေး ရှိနေကြပါ၏။ နှစ်ဆန်းပျို ချစ်သော စံပယ်ပင် လေးတွေကလည်း ဖြူလှိုင်နေအောင် ပွင့်နေဖူးနေကြသည်မို့ စံပယ်ရနံ့ က သင်းနေသည်။

ခုံတန်းလေးမှာ မေမေ ထိုင်သည်မို့ နှစ်ဆန်းပျို လည်း မေမေ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ရပါ၏။

“လိုရင်း ပြောကြရအောင် သမီးရယ် .. သမီးကို လာမြန်းတဲ့ကိစ္စ၊ မောင်အောင်ငြိမ်း နဲ့ မိုး တို့ အရင်လာ စကားသမီးပေးကြတဲ့ကိစ္စ အဲဒါပြောကြတာပေါ့။ မေမေ တစ်ခုတော့ ယုံကြည်ပါတယ်။ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း မိုး ဆိုတာက မေမေ့သမီးလိုပဲ ရှိနေတာပါပဲ။ မိုး ဟာ သမီးကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူးလေ။ မိုး နဲ့ပတ် သက်လို့ မေမေတို့ ဆက်သိကျွမ်းလာရတဲ့ မောင်အောင်ငြိမ်း ဟာလည်း သမီးနဲ့ မိုး တို့ကို ဒုက္ခရောက် မျက်နှာပျက်စေရမယ့်ကိစ္စ ဘယ်လုပ်ပါ့ မလဲ ...”

ဘုရားရေ .. မေမေသည် နှစ်ဆန်းပျို ကို မနေ့က ကိစ္စနှင့်ပတ် သက်၍ ခေါင်းညိတ်ပေးဖို့များ စကားရိပ်သမီးလာခြင်းများပေးလားလေ။ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ မေမေသည် ထိုမျှအထိ အလွယ်တကူတော့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်မှာ မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်ထားမိခဲ့ခြင်းများသည် မှားနေချေ

ပြီတဲ့လား။ ဟင့်အင်း .. မမှားနိုင်။ ထိုသို့ ပြန်၍ ယုံကြည်စိတ်က ဖြစ်တည်လာပြန်သည်။

“မနေ့က သမီးလေးလည်း စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေမှာပဲဆိုပြီး မေမေဘာမှ အဲဒီကိစ္စ မပြောဘဲ ထားခဲ့တာ၊ ဒီနေ့တော့ ပြောရအောင် သမီးရယ် .. သူတို့ ချမ်းသာတာတွေ .. သူတို့ဘက်က စကားလာမြန်းကြတာတွေကို မေမေ သိထားခဲ့ရပြီ၊ ဒါပေမယ့် မေမေ ခေါင်းမညိတ်ခဲ့ဘူး။ သမီး၊ သူမိဘတွေကို မေမေ အရင်ဆုံချင်ပါသေးတယ်လို့ပဲ မောင်အောင်ငြိမ်း ကို အဖြေပေးလိုက်တယ် .. လူချင်းဆုံကြည့် .. လေ့လာ အကဲခတ်ကြည့်ရဦးမယ်လေ .. သမီးလေးဘက်ကရော ဘယ်လိုများ မေမေထံ ပြောချင်လဲ ..”

ဟုတ်သည် .. မေမေသည် အလွယ်တကူ ခေါင်းမညိတ်ခဲ့။ နှစ်ဆန်းပျို ရင်ထဲ အတန်မျှ ပေါ့ပါးသွားရသည်။ သက်သာရာရသွားရတတ်သည့်အဖြစ် ..။

“သမီး အဲဒီလူတွေကို တစ်ယောက်မှ မသိဘူး မေမေ၊ ဦးဘုန်းသစ် နဲ့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဆိုတာကိုရော .. ဘုန်းနေသာ ဆိုတဲ့သူကိုရော နှစ် မသိဘူး မေမေ၊ မိုး ရဲ့မွေးနေ့မှာ သူ ရှိနေတယ်၊ နှစ် နဲ့တောင် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သေးတယ်လို့ မိုး ပြောပြပေမယ့် နှစ် သူ့ကို မမှတ်မိနေဘူး မေမေ၊ မေမေ ယုံပါ .. နှစ် ကတော့ ချမ်းသာဂုဏ် ပညာဂုဏ် အားလုံး ပြည့်စုံလွန်းနေတဲ့သူတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး မေမေ၊ ခုလို မေမေနဲ့ နှစ် တို့ သားအမိနှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်း နေနေကြရတာကိုပဲ ကံကောင်းလွန်းလှပြီလို့ ထင်ပါတယ် မေမေရယ် .. အမှန်အတိုင်း ဖြေရမယ်ဆိုရင် နှစ် သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး မေမေ”

ဟု ဖြေတော့ မေမေ တည်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လက်မဆုံချင်တာလဲ သမီး”

ဘာကြောင့် ခေါင်းခါရသည်ဆိုတာ မေမေသည်လည်း သိချင်နေ

နဲ့ ရပါ၏။ မေမေမျက်နှာထက်မှာ နှစ်ဆန်းပျို ၏ဆန္ဒကို ဇွတ်အတင်း ငြင်းဆန်မည့်အရိပ်အငွေ့တွေ ရှိမနေကြ။ ဤအတွက် နှစ်ဆန်းပျို အားတက်သွားရသည်ပါပဲ။

“အဲဒီ ဘုန်းနေသာ ဆိုတဲ့သူက သူ့ကိုယ်ကို အတော်ကြီး အထင်စကြီးရှိနေပုံရတယ် မေမေ .. သူ ချမ်းသာတာတွေ၊ ကားစက်ရုံကြီး ဆောင်မှ ပိုင်ဆိုင်လုပ်ကိုင်နေတာတွေ၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်တာတွေ အားကိုးပြီး နှစ် ကို အလွယ်တကူ လက်ထပ်ခွင့်ရလိုက်နိုင်မယ်လို့ ထင်ထားပုံ ရတယ်၊ နှစ် တို့က မချမ်းသာကြဘူး မဟုတ်လား”

အံလေးခဲ့၍ နှစ်ဆန်းပျို ပြောတော့ မေမေ ခေါင်းခါသည်။

“အဲသလိုတော့ မေမေ မထင်ဘူး သမီး၊ ခု ဥစ္စာက တကယ့်ကို လက်ထပ်ချင်လို့ စကားကမ်းချင်လို့ မောင်အောင်ငြိမ်း နဲ့ မိုး တို့ကို အရင်လွှတ်လိုက်တာကို မေမေ သဘောပေါက်ထားတယ်၊ ဦးဘုန်းသစ် နဲ့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော တို့ကို ငမမေတို့ကလည်း မသိ၊ သူတို့ကလည်း မသိနဲ့ဆိုတော့ မသိသူတွေ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ ဒီအိမ်ပေါ်တက်လာပြီး သားရေးသမီးရေးကိစ္စ ပြောကြဆိုကြရမယ်ဆိုတာမျိုးကတော့ နှစ် ဖက်စလုံးအတွက် အတော်ခက်ခဲမယ့်ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ မေမေဟာ သားရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့ .. မိန်းကလေးရှင်တစ်ယောက်ကို ချွေးမတောင်းသွားရမယ့်ကိစ္စ၊ သူများအိမ်ပေါ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့ ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ပြီး တက်ရမယ့်ကိစ္စ .. ခက်ခဲသကဲ့ယ့် သမီးရဲ့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ နှစ်ဆန်းပျို မျက်နှာ ပျက်ခနဲ ဖြစ်ရပါပြီ။

“မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့ .. အဲဒီလူက နှစ် ကို အထင်သေးတာမှ တဗျာလေးတစ်ပုဒ် ..”

လွှတ်ခနဲ မခံချင်စေ့ဖြင့် ပြောမိပြီးမှ ကမ်းကတမ်းလေး ပါးစပ်လေးပိတ်ချလိုက်ရချိန်မှာဖြင့် မေမေ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေတာကို

ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရပါပြီ။ သွားပြီ ... ကဗျာကိစ္စ ဘာကြောင့်များ ခွဲ
ပါးစပ်ပေါက်လေးမှ ထွက်ကျလာရပါသတဲ့လဲ ...။

“ကဗျာ .. ဘာကဗျာလဲ သမီး”

“မပြချင်ပါဘူး မေမေရာ .. ရှက်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ မိုး လာတဲ့အခါ
ပြန်ထည့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး နှစ် ရဲ့ စာကြည့်စားပွဲ အဆွဲထဲမှာ ပစ်ထည့်
ထားလိုက်တာပါ။ မေမေ့ကိုလည်း ပေးမဖတ်ချင်ပါဘူး .. စိတ်ညစ်
ကောင်း .. မျက်နှာပူဖို့ကောင်းတယ် မေမေရာ .. သမီးကို ပေးလာတာ
ကဗျာ မေမေ့ကို ဘယ်ပြရဲပါ့မလဲ .. ရှက်စရာကြီး ..”

မေမေ ရယ်ပါ၏။

“သွားယူလာစမ်း နှစ် .. မေမေ အကဲခတ်ရမယ့်သူထဲမှာ သူ့မိခင်
တွေချည်း မဟုတ်ဘူး နှစ် ရဲ့ .. သူလည်း ပါတယ်၊ အံ့မယ် .. ကဗျာ
စပ်တယ် ဟုတ်လား၊ မေမေ ဖတ်ကြည့်ပြီး အဲဒီကောင်လေးရဲ့ အတွင်း
စိတ်ကို ဖမ်းဆုပ်နိုင်အောင် အကဲခတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရဦးမယ် နှစ် ရဲ့
သွားယူ .. သွားယူ ..”

ယူမပေး၍ မဖြစ်တော့ပြီဟု နားလည်လာရရင်းမှ စောစောပိုင်း
က လွှတ်ခနဲ လျှာချောင်မိသည့် နှစ် ကိုပဲ ပြန်၍ အပြစ်တင်မိရပါပြီ
တည်း။ မထချင့်ထချင့်ဖြင့် နှစ်ဆန်းပျို ထရပ်ရ၊ ကဗျာလေးကို အဖု
သွားလိုက်ရပါ၏။

“ငါ့ကိုက နှုတ်မလုံတာ .. အဲဒီ ဘုန်းနေသာကို အပြစ်ပြောချင်
စောနဲ့ ကဗျာအကြောင်း ပါသွားတာ၊ အခု ဘယ်လောက်မျက်နှာပူဖို့
ကောင်းတော့မလဲ .. ငါ့ကို ပေးလာတဲ့ကဗျာ မေမေ့ကို ပြရတော့မယ်
သူက တဖွဲတနွဲနဲ့ ရေးထားတဲ့ ကဗျာ၊ အဲဒီကဗျာကို ငါ ဖတ်လိုက်
တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ သူ့နောက် တကောက်ကောက်ပါသွားမယ်လို့
အထင်တကြီးနဲ့ ရေးထားတဲ့ကဗျာကို မေမေက ငါ့ကို ရှေ့ထားပြီး
တစ်လုံးချင်း မကြာခင်မှာ ဖတ်တော့မယ် .. ငါက ရပ်ကြည့်နေရမယ်

ဘယ်လောက် အနေကျပ်တဲ့အဖြစ်လဲ ..”

တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် တုံ့နေ့စွာ ဘယ်လိုပဲလျှောက်လျှောက်
နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်အခန်းလေးထဲ ရောက်ရ၊ အံ့ဆွဲထဲက ကဗျာ
စာအိတ်လေးကို ယူခဲ့ရသည်က နှစ်ဆန်းပျို ပါ။

“သူက အဲဒီကဗျာလေးနဲ့ပဲ နှစ် ကို လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်လို့ ထင်
ထားတာ မေမေရဲ့ .. သူကဗျာကို အထင်ကြီးတာ .. အဲဒါဟာ နှစ် နဲ့
မေမေ့ကို အထင်သေးတာနဲ့ အတူတူပဲ မေမေ”

နှစ်ဆန်းပျို မျက်နှာလေးညိုလျက် ပြောလည်း ပြော၊ ကဗျာထည့်
ထားရာ စာအိတ်လေးကိုလည်း မပေးချင်ပေမယ့် ပေးလိုက်ရပါသည့်
အဖြစ် ...။ မေမေ ကဗျာလေးကို စာအိတ်ထဲမှ ယူ၍ ဖြန့်ဖတ်ကြည့်နေ
ချိန်မှာ နှစ်ဆန်းပျို နေရခက်သည်မို့ နှင်းဆီပန်းအိုးဘက် သွားကာ
ရပ်နေလိုက်ရပါ၏။

“ကဗျာလေးကတော့ နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရှိသားပဲ၊ ဒီ
သူငယ် အနုပညာဇာတ်ခံ ရှိတယ်၊ အနုပညာသမားတောင် ဖြစ်နေ
သလား မသိဘူး နှစ် ရေ .. ကဗျာဆရာ ထင်ရဲ့ ..”

သွားပြီ ..၊ ကျေနပ်စွာ ပြောလာပါသည့် မေမေအသံလေးက
အေးချမ်း ချိုသာနေသည်တည်း။

“မိုး ကို ပြန်မပေးပါနဲ့ သမီးရယ် .. လက်မခံချင်ဘူးဆိုရင် သူ
လာတဲ့အခါ သူ့ကို တိုက်ရိုက်ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့၊ မေမေ သိထားတယ်
သမီး .. ဒီသူငယ် ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီကဗျာလေးကို ဖတ်ကြည့်
တဲ့အခါမှာ မေမေ အဲသလို ခံစားရတယ်၊ သူ လာလိမ့်မယ် နှစ် ..”

မခံချင်စောဖြင့် ကိုယ်လေး ချာခနဲ လှည့်ပစ်မိရင်းမှ မေမေ့ကို
မျက်ရည်ဝဲလျက် ကြည့်မိရပါ၏။ မခံချင်စောက သူ့အပေါ် သူ့
ရောက်ခြင်း။

ဟုတ်သည် ..၊ ကဗျာလေးဖတ်လိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် မေမေက သူ့ကို

အထင်တကြီး ရှိသွားရသည်တဲ့လား။ သူ့ကို မကျေနပ်။ မခံချင်။ အလွန် လည်သည်လူတစ်ယောက်ဟု ရင်ထဲမှ ခံပြင်းစွာ ပြောနေမိရပါ၏။ ကြည့် .. မေမေ့ကို သူ့ကဗျာလေးက စည်းရုံးလိုက်နိုင်ပြီထင်၊ အရေး ညက်သည့် လူ ...။

“ဘယ်သူ ရေးထားတဲ့ဥစ္စာကို ခိုးချလာမှန်းမှ မသိတာ၊ အဲဒီလူ က ..”

နှစ် ဝမ်းနည်းရှိန်လေးဖြင့်လည်း မေမေ့ကိုပြောမိရပါ၏။ သူ့ကို မေမေ အထင်ကြီးသွားမှာ နှစ်ဆန်းပျို မလိုလား။ သူ့ကိုလည်း မယုံ စေချင်...။

“နှစ် ကို ပြောစရာရှိနေတယ် .. ဒီနေ့မှာ ဦးဘုန်းသစ် ရောက်လာ လိမ့်မယ်.. မနေ့က မောင်အောင်ငြိမ်း မေမေ့ကို ပြောသွားတယ်၊ ဦးဘုန်း သစ် လာတွေ့ပါ့မယ်တဲ့၊ အဲဒါလည်း မှာလိုက်ပါတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သမီး မဆုံချင်ဘူးဆိုရင်ဖြင့် သမီးအခန်းထဲမှာပဲ နေနေပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ရောက်လာတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို တော့ မလိုလားဘူးဆိုတဲ့အမူအရာမျိုးတွေနဲ့တော့ ဆက်ဆံလိုက်တာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့ သမီး .. သမီးပျိုရှိလို့ သားရှင်ဘက်က စကားမြန်းတယ် ဆိုတာ သဘာဝတရားပါ၊ ကိုယ် လက်မခံချင်ဘူးဆိုရင်လည်း လိမ္မာ ယဉ်ကျေးတဲ့ ငြင်းဆန်မှု အဖြေမျိုးကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ အကြောင်းပြန် ပေးရတယ် သမီး၊ တစ်ဖက်သား အရှက်ရစေအောင် အမူအရာနဲ့ပဲဖြစ် ဖြစ် စကားနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မတုံ့ပြန်ရဘူး နှစ် .. မျက်နှာတည်ထားတာတို့၊ တစ်ခုခု မေးရင် မဖြေဘဲ နေပြတာတို့ ကိုယ့်ကို ပြုံးပြ ပြောဆိုနေတာကို မမြင်ဟန်ဆောင်လိုက်တာတို့၊ အရယ်အပြုံးကင်းကင်းနဲ့ နေပြတာတို့- အဲဒါမျိုးတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ သူတစ်ပါး ကိုယ့်အိမ်ရာကို ရောက်လာ တာလေ”

နှစ် စိတ်ညစ်လာရပါ၏။ ဦးဘုန်းသစ် ဆိုသူ အိမ်ကို လာမည်တဲ့

ဆင်းလေး ကုတ်ဖွပ်ရင်းမှ ...

“အဲလိုမှန်းသိရင် မိုး မွေးနေ့ကို မသွားမိပါဘူး မေမေရာ.. စိတ် ဆင်းရဲပါတယ်၊ နှစ် အခန်းထဲမှာပဲ နေမယ်နော် မေမေ၊ ကော်ဖီတွေ ဘာတွေဖျော်ပြီး ဧည့်ခံရမှာမျိုးကိုလည်း နှစ် ရှက်တယ်၊ အဲဒီ အန်ကယ် ဩ်းကို ကော်ဖီတွေဘာတွေနဲ့ နှစ် က သွားဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်ရင်ဖြင့် ဆွေးမအတော်ခံချင်လို့ မျက်နှာလေးတချို့ချိုနဲ့ ရောက်လာတယ်လို့ အထင်ခံရမှာ ..”

နှစ် တကယ့်ကိုလည်း စိတ်လက်ညစ်နေရသည်ပါပဲ။ မေမေ ရယ် ခါ၏။ နှစ် ၏ခေါင်လေးကို ခပ်ဖွဖွလေးလည်း ချစ်စနိုး ပုတ်သည်။ ကဗျာစာရွက်လေးကို ခေါက်၍ စာအိတ်လေးထဲ မေမေ ပြန်ထည့်ကာ ကမ်းပေးလာရင်းမှ ...

“ပြန်သိမ်းထားလိုက် သမီး .. မေမေ ထပ်ပြောမယ်နော်၊ မိုး ကို အဲဒီကဗျာလေး ပြန်မပေးသေးနဲ့ဦး၊ ကဗျာလေးကို မောင်ဘုန်းနေသာ တို့ သမီးကိုယ်တိုင်ပြန်ပေးဖို့ မေမေ ပြောထားတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ့်ကို ပြန်ပေးသင့်မသင့်ဆိုတာကို မေမေ ဆုံးဖြတ်ပေးရလိမ့်ဦးမယ် သိရဲ့လား နှစ် .. သေချာတဲ့အဖြေတစ်ခုကို အကြောင်းပြန်မှုတစ်ခုကို မေမေ မဆုံး ဖြတ်ရသေးခင်မှာ ကိုယ့်ဘက်က ဘာဆိုဘာမှ မလွန်ဖို့ လိုတယ် သမီး၊ သူတို့ရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်မခံဖို့ မေမေနဲ့ နှစ် တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီဆိုတဲ့အခါ ကျတော့မှ ကဗျာလေးကို ပြန်ပေးတာ ပို ကောင်းမယ် နှစ် .. လောလောဆယ်တော့ သိမ်းထားပါ နှစ် ရယ် ..”

နှစ် ဖြင့် အော်ငိုလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ ဘုရားရေ .. မေမေက .. မေမေက .. နှစ် ကို ထို ဘုန်းနေသာ ဆိုသည့်လူနှင့် လက်ထပ်ပေးချင် လည်း ပေးမည်ဆိုတာမျိုး စကားက လာသမီးနေသည် မဟုတ်ပါလား၊ မေမေ့ကို အကဲခတ်သလို နှစ် ကြည့်မိရပါ၏။ မေမေ့ရင်ထဲမှာ ထို ဘုန်းနေသာ ကို နှစ်လိုကျေနပ်ခြင်းများ ရှိနေပါသလား။ မေမေက

လည်း မျက်လုံးလေး တန့်ငြိမ်၍ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပါသည့် နှစ် နှစ်၏အကြည့်ကို နားလည်ပြီးဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ခုထိ မေမေ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး သမီးရယ် .. မေမေ အဆုံးအဖြတ်ဟာ သမီးလေးအတွက် အသင့်တော်ဆုံးသော အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်မှာပါ သမီး .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘယ်မိခင်မဆို ကိုယ့်သမီးလေး ဒုက္ခရောက်စေမယ့် အဆုံးအဖြတ်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်လို့ပါပဲ”

မေမေ ပြောသမျှ နားထောင်နေရင်း နှစ် ရင်ထဲ လေးနေသည်ပါပဲ။ ဘုန်းနေသာ နှင့် သင့်မြတ်ချေသည်ပဲဟုများ တစ်နေ့မှာ မေမေ ဆုံးဖြတ်လာချေမည်လား မသိ ...။

“ငါကတော့ ငါ့ကို ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပေးပြီး လူကြိုနဲ့ပါးတဲ့ အဲဒီကဗျာလေးရဲ့ အနုအညက် အဖွဲ့အနွဲ့တွေနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါစေမယ်လို့ ငါ့ကို အထင်တသေးနဲ့ ရှိတဲ့သူလို့ မေမေ မြင်အောင် လွှတ်ခနဲဆို လွှတ်ခနဲ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပြောမိလိုက်တာ မှားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ခုကျတော့ ဒီကဗျာကို ငါက သိမ်းထားရဦးတော့မယ်၊ မိုး ကို ပြန်ပေးမယ်လို့ မနေ့က ငါ အတိအကျ ပြောမိထားတဲ့ကိစ္စ၊ ခု ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. အို .. အမှန်အတိုင်း မိုး ကို ပြောပြလိုက်မှာပေါ့။ မေမေ့ကို ကဗျာလေး ပေးဖတ်လိုက်တော့ မေမေက လောလောဆယ်မှာ အဆုံးအဖြတ်မပေးရသေးခင် သိမ်းထားလို့ ပြောလို့ ငါက စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ သိမ်းထားရတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။”

နှစ် တွေးရင်း အိမ်လေးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းလေး တုံ့နေ့နားဖြင့် လျှောက်လာမိရပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာ ခြံရံမှာ ကားတစ်စီး ရပ်လာပါ၏။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးဖြင့် ခန့်ခန့်ညားညား ရှိလွန်းပါသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအလို ဖျော့ဖျော့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားပါသည်။ ထိုလူကြီးကလည်း နှစ်ဆန်းပျို ကို မြင်လျက်နှင့် နှစ်နှစ်လို့လိမ့်သော အပြုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်

၏၏။ အကြည့်ထဲမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့် ဖခင်အယောက်၏အကြည့်တွေ အေးချမ်းစွာယှဉ်၍ ပါလာသည်။

ဘုရားရေ .. နှစ် .. နှစ် ဘုန်းနေသာ ဆိုသူ၏ ဖခင် ဦးဘုန်းသစ် နှင့် စတင် ဆုံရချေပြီထင် ...။

ဘုန်းနေသာ ၏ ကဗျာလေးပါရာ စာအိတ်လေးကို ကိုင်ထားပါသည့် နှစ်ဆန်းပျို ..။ ထိုကဗျာရှင်၏ ဖခင်ကို သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းလေးတွေဖြင့် လှမ်းခွဲခွဲကွဲကွဲ မကြိုနိုင်။ ဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့် နှစ်ဆန်းပျိုလည်း အားအင်တွေ ဖြစ်ထွန်းမလာ။ ဦးဘုန်းသစ် ဝတ်စုံဆုံး စတွေ့နေသည့်သူသည် နှစ်ဆန်းပျို ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည့် နောက်ကလည်း လျက်တွေ့မှာ ဖြစ်တည်နေရပြီ။ အနေရခက်စိတ်ဖြင့် နှစ်ဆန်းပျို ခြေစုံငြိမ်ရပ်လျက် စိတ်လက်အိုက်နေတာပဲ သိနေသည်။ အနေရကျပ်နေတာပဲ ရှိနေသည်။

“သမီးလေးက နှစ်ဆန်းပျို လား .. ဟုတ်လား သမီး”

အေးချမ်းစွာ ပြုံး၍ မေးလာသည့် ဘဘကို နှစ်ဆန်းပျို လိမ်၍ ညည်းမှ မဟုတ်ချေပဲလေ။ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြရုံမှတစ်ပါး ဘာများ ချေမည်တဲ့လဲ။ ခြံထဲသို့ ဝင်လည်း ဝင်လာ၊ ရှေ့မှာ ပြုံး၍ရပ်ရင်း အေးချမ်းစွာမေးလာပါသည့် ထိုဘဘကို နှစ်ဆန်းပျို ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ မဆက်ဆံတတ်ပါ။ အရမ်းကို အေးချမ်းမွန်ရည်သည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ဥပဓိကပြုပင် သိသာနေသည့် ဘဘ ဖြစ်နေသည်ကိုးလေ။ ပြီးတော့ နှစ်ဆန်းပျိုလည်း မေမေ အအုပ်အထိန်းအောက်မှာ ယဉ်ကျေးစွာ ကြီးပြင်းလာသည့် နှစ်ဆန်းပျို ဖြစ်ရချေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘဘက ဦးဘုန်းသစ် ပါ။ မိန်းကလေးရဲ့မေမေနဲ့ တွေ့ဖို့ ဘဘကတော့ပါ။ ဩော် .. ဟိုမှာ လာနေပြီပဲ။ အဲဒါ သမီးလေးရဲ့ မေမေ ဟုတ်လား၊ ရတယ် .. သမီးလေး ဒီခြံထဲမှာပဲ ထိုင်နေခဲ့ပေါ့၊ ဘဘနဲ့ သမီးရဲ့မေမေတို့ လူကြီးချင်း အိမ်လေးပေါ်မှာ စကားစမြည် သွားပြော

လိုက်ကြဦးမယ် .. ဟုတ်ပြီလား၊ ဘာစားသောက်ခဲ့ပြီးပြီမှ ဘာဆိုတာစားသောက်စရာတွေလည်း ဘာအတွက် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သမီးလည်း အိမ်ပေါ်မှာ လူကြီးတွေကြားထဲ နေရခက်ပါလိမ့်မယ်၊ ခြံထဲမှာ စိတ်သက်သက်သာသာနဲ့ နေခဲ့နော် .. ဟုတ်ပြီလား ..”

နှစ်ဆန်းပျို ဘယ်လိုမှ အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေ၍မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ဘာ ဦးဘုန်းသစ် ၏ စိတ်ထားပြည့်ဝမှုနှင့် နားလည်ပေးမှုများက အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်နေပါနေတာကား။ မေမေလည်း ဘာ ခြံထဲဝင်လာတာကို မြင်ရသည်မှီ ခြေလှမ်းလေး သုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာနေပြီ။

“ကျွန်တော် ဘုန်းသစ် ပါ ညီမကြီး”

ဟု မေမေ့ကို အေးချမ်းသောအပြုံးဖြင့် ဘာ ပြောချိန်မှာ နှစ်ဆန်းပျို တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ရပ်နေဆဲ၊ ရှေ့လည်း မတိုး၊ နောက်လည်း မဆုတ်၊ ၎င်းရိုက်ထားသလို ငြိမ်ရပ်နေခွင်း စိတ်အိုက်မွန်းကျပ်နေတာပဲ ရှိလာနေရပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ .. အိမ်ပေါ် ကြွပါ အစ်ကိုကြီး၊ သမီးနှစ် .. ဘာအတွက် ကော်ဖီလေး ဖျော်ပါကွယ်”

ခုလို ဆုံကြုံကြသည်က တိုက်ရိုက်ကြီး၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မြင်နေရတာမျိုးကြီး ဖြစ်နေတော့လည်း မေမေ ခုလိုပဲ နှစ်ကို ခိုင်းရချေမည်သာ။

နှစ် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အိမ်လေးရှိရာသို့ လျှောက်မည့်ခြေလှမ်းလေးပြင်ခိုက်မှာ ဘာ လက်ကာသည်။

“စားခဲ့သောက်ခဲ့ပါပြီ ညီမကြီးရယ်.. ကလေး အနေခက်ပါတယ်၊ ခြံထဲ စိတ်အေးလက်အေး နေခဲ့ပါစေ”

ဟု ဘာ ပြောလာတော့ မေမေ ခေါင်းညိတ်၍ နှစ် ကို ကြည့်လာပါ၏။ နေခဲ့လိုက နေခဲ့စေဆိုသည့် ခွင့်ပြုသည့်ဟန် ..

ခေါင်းလေးငုံ၍ နှစ် ကျန်ခဲ့ချိန်သည် ဘာနှင့် မေမေတို့ အိမ်လေးအိတ် တက်သွားချိန်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ရှိလာပြီ။

ပထမ သူ့ကဗျာလေးက မေမေ့ကို လွှမ်းမိုးမှုတစ်ခု ပြုနိုင်ခဲ့သည်။ အတိုင်းအတာ တစ်ခုမျှအထိတော့ ဘုန်းနေသာ ကို မေမေ နှစ်နှစ်လိုလို ခြင်္သွားစေခဲ့ခြင်း ..။ ခုကျတော့ ဒုတိယကြိမ်ကြိုက်မှုတစ်ခုကို မေမေ့ နှစ်ထဲမှာ ဆုံကြုံဖြစ်တည်စေခဲ့ပြီ။

ဘုန်းနေသာ ၏ဖခင် ဦးဘုန်းသစ် ဆိုသူသည်လည်း အေးချမ်းမွန်ညီသောသူတစ်ယောက်အဖြစ် မေမေ့အာရုံထဲကို တိုးဝင်လာစေနိုင်ခဲ့တာမည်။

အေးချမ်းယဉ်ကျေးသော မိသားတစ်စုဟူ၍ မေမေ မြင်ချေတော့သည်သာ။ ထိုသို့ ဖြစ်တည်လာသမျှကို နှစ် ဘယ်လိုမှ ဟန့်တား၍ ရနိုင်တာမှာ မဟုတ်။

နှစ် စိတ် ပို၍ ညစ်လာရပါပြီ။ ခုထိ နှစ် နေရာမှ မရွှေ့သေး ..။

အခန်း (၁၀)

“အဖြစ်စုံကတော့ အဲဒါပါပဲ ညီမကြီးရယ် .. သမီးလေး နှစ်ဆန်းပျို ကို မိုး ရဲ့မွေးနေ့မှာ တယောလေးထိုးတာကို မြင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးသွားခဲ့တဲ့ သားဟာ ကျွန်တော့်ကို စင်ကာပူက ပြန်လာဖို့လည်း ပူဆာတယ်။ လူကြီးမိဘချင်း စကားမြန်းပေးဖို့လည်း ပူဆာတယ်။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒမှန်သမျှကို လိုက်လျောပေးဖို့ရာအတွက်ကတော့ သားရော ကျွန်တော်ရော ဆန္ဒရှိကြပါတယ်။ အကယ်၍ သဘောမျှလို့ လက်ခံမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ရပ်ရွာလူကြီးများကို သက်သေထားလို့ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က စကားလာမြန်းပါမယ်။ အဲဒါလို စကားလာမြန်းတဲ့အခါမှာ ညီမကြီးတို့ဘက်က ဘာတွေ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောစေချင်ပါတယ် .. အားလုံး လိုက်လျောပါမယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ သားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ။ သားကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာကတော့ဖြင့် အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာပါ။ ပြီးတော့ နှစ်ဆန်းပျိုလေးဟာ အလွန် လိမ္မာရေးချားရှိမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ သားကလည်း နှစ်ဆန်းပျိုပတ်သက်လို့ အရာရာ ယုံကြည်စိတ်ချထားတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာပါ”

အဖြစ်စုံကို ရှင်းပြပြီးသည့်နောက်မှာ စကားရှည်ကြီးကို ထပ်မံ၍ ပြောပြနေပါသည့် ဦးဘုန်းသစ် ကို ဒေါ်ခင်လင်း တည်ငြိမ် အေးချမ်းစွာ ခြည့်ရင်း ငြိမ်သက် နားထောင်နေပါ၏။ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဝင်၍ မှတ်ဖက်ပြောဆိုနေတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ ..။

“သားရဲ့မေမေကတော့ စေ့စပ်စကား လာမြန်းတဲ့အခါမှာ လိုအပ်သလိုထင်သမျှကို ခုကတည်းက ကြိုတင် စီမံ စီစဉ်နေရှာပါတယ် ညီမကြီး ခင်ဗျာ။ သူ လိုက်လာချင်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. သမီးလေးအတွက် စကားမြန်းတဲ့အခါ တင်တောင်းရမယ့်ကိစ္စတွေကအစ ကိုယ်တိုင် စီမံချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့ရတာပါ”

ထပ်ဖြည့်၍ ရှင်းလင်းပြောပြသည့် စကားသည်လည်း သဘာဝကျနေသည်။ သားကို အလွန်ချစ်သည့် ဖခင်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့်ပင် မိခင်သည်လည်း အလွန်တရာကို ချစ်နေမည်ဆိုတာ ဒေါ်ခင်လင်း သိလှသည်ပေးလိုက်ရသည်ပါပဲ။ သားအတွက် စိတ်ကို ဇောတင်၍ အစစသောင့်စေ့နေအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်စီမံနေခြင်းပေပဲဟုလည်း နားလည်သရကာ ..

“သမီးလေးအပေါ် အတော့်ကို တန်ဖိုးထားကြတာပါပဲလား .. ရမ်း ဂရုစိုက်ကြတာပါလား”

ဟု ကြည်နူးစိတ် ဖြစ်တည်ရသည်က ဒေါ်ခင်လင်း ပါ။

“ကျွန်မ ဦးဘုန်းသစ် ရဲ့သိက္ခာကို ယုံကြည်ပါတယ်။ သားအပေါ်မှာ အလွန်ချစ်တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ်လည်း သိနေရပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲရှင် .. ကျွန်မမှာလည်း ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ သမီးလေးအတွက် နောင်ရေးစိတ်အေးရမယ်ဆိုရင် သင့်မြတ်သူနဲ့ နေရာချပေးဖို့ ကျွန်မမှာ ဘာမှငြင်းစရာမရှိပါဘူး ..။ ခုလို အစ်ကိုကြီး ဦးဘုန်းသစ် က ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ တန်ဖိုးထားပြီး လာတွေ့တဲ့အတွက် စကားတမ်းတဲ့အတွက်လဲ ကြည်နူးရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးရဲ့ဆန္ဒ

ကိုလဲ ကျွန်မ သေချာအောင် မေးကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် သမီးဟာ မောင်ဘုန်းနေသာ ကို ခုထိ မမှတ်မိဘဲ ရှိနေတာပါပဲ။ မွေးနေ့ပွဲမှာ သမီးကို မောင်ဘုန်းနေသာ တွေ့ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သမီးလေးက သူ့ကို မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

“သူတို့ချင်းကိုလဲ ဆုံခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော် သားက ခေါ်လိုက်ချင်ပါတယ် ညီမကြီး .. အခု ခေါ်ခွင့်ပြုပါမလား ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလာတော့လည်း ကိစ္စတစ်ခုကို အချိန်လင့်နေအောင် လူတကာထက် ဖြစ်ရမည့်ကိစ္စ အမြန်ပဲ ဖြစ်တည်စေလိုက်သည်က မှန်ကန်ချေမည်ပဲဟု ဒေါ်ခင်လင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိရပါပြီ။ ဟုတ်သည်။ ဘုန်းနေသာ နှင့် သမီး နှစ်ဆန်းပျို ကို ဆုံစေရမည့်ကိစ္စသည် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာမည့်ကိစ္စ။ ဖြစ်သင့်နေသည့် ကိစ္စ ..။ သို့ဆိုလျှင် ယခုတွေ့လိုက်တော့လည်း အဖြေတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးရစေဖို့ အခွင့်အလမ်း ဖြစ်တည်စေလိုက်တာပဲ ဖြစ်ချေမည်သာ ..။ ဒေါ်ခင်လင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဦးဘုန်းသစ် ဟန်းဖုန်းလေးဖြင့် သားကို လှမ်းဆက်ပါ၏။

“မကြာဘူး .. ရောက်လာမှာပါ ညီမကြီး ..။ သားက အဝေးမှာရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်စောင့်နေတာပါ။ အကယ်၍များ ညီမကြီးက သားကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလာရင် ချက်ချင်း လာနိုင်အောင်တဲ့လေ ..။ ဒီနေ့မနက်မှာ ညီမကြီးနဲ့ ကျွန်တော် သွားတွေ့မယ်ဆိုကတည်းက သားကလဲ ကျွန်တော့်ကားနောက်က လိုက်လာတာပါ။ လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာကတည်းက အဲသလိုလိုက်လာမယ်ဆိုတာ သားက ပြောနေတာပါဗျာ ..။ သားရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ နက်ရှိုင်းတဲ့ မြတ်နိုးမှုတွေ သမီးလေးအပေါ်မှာ ဖြစ်တည်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြာလေ ပိုသိလာနေရလေပါ”

ဟု ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် ပြုံး၍ ပြောပြလာပါသည့် ဦးဘုန်းသစ် ကို ဒေါ်ခင်လင်း လောလောဆယ်မှာ ဘာတစ်ခုခုမှ ပြန်မပြောဖြစ်နိုင်

ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးနေသည်ကိုလေ ..။ သမီးလေးအပေါ်မှာ ဤသားအဖ နှစ်ယောက် အတော်ကြီးတန်ဖိုးထားကြသည်ပဲဟုလည်း ပို၍နားလည်လာနေရပါ၏။

“မောင်အောင်ငြိမ်း ကလည်း ပြောပြတယ်တဲ့ ..။ မနေ့က သားကို တွေ့ပြုတဲ့အထဲမှာ နှစ်ဆန်းပျို လေးဟာ သားကို မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပါနေတယ်တဲ့ ညီမကြီးရယ် ..။ အဲဒါ သားက နှစ်ဆန်းပျို နဲ့ သူတွေ့ခွင့်ရရင် တွေ့ချင်တယ်လို့ မနေ့ညကတည်းက ကျွန်တော့် ဦးပြောပြနေတာ”

ဟု ဆက်ပြောလာစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ရပ်လာပါတည်း ..။ ဒေါ်ခင်လင်း နှင့် ဦးဘုန်းသစ် တို့ ခြံတံခါးသို့ အိမ်လေးအထဲမှ ဆင်းလျှောက်လာကြစဉ်မှာ ပန်းခြံတန်းလေးမှာ ငြိမ်သက်ထိုင်နေသော နှစ်ဆန်းပျိုကလည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် မိခင်နှင့် ဦးဘုန်းသစ် ကိုရော ..။ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ဆင်းထဲ ဝင်လာသည့်သူတစ်ယောက်ကိုရော လှမ်းကြည့်နေပါပြီတည်း။

ဝင်လာသည့်သူ ..။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူနှင့် မိမိကိုယ်ကို ချစ်ချမ်းကြည်မှုအပြည့်အဝရှိသည့် ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် လျှောက်လာနေသည့်သူတစ်ယောက် ..။ ဟုတ်သည် .. ဝင်လာသည်က ဘယ်လိုအရာကို ဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မည့်သူတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန် ..။ နောက်ဆုတ်မည့်အိပ်အငွေ့သော်မျှမရှိသည့် အမူအရာတို့ကို သူထဲမှာ ရှာဖွေတွေ့မြင်နေသည်ဟု နှစ်ဆန်းပျို ထင်သည်။ သေချာနေပြီ .. ထိုသူသည် မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်အထင်ကြီးသော ဘုန်းနေသာ ပဲ ဖြစ်ရချေမည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးစပ်၍ စာအိတ်ကစ်အိတ်ထဲ ထည့်ပေးကာ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ ယုံကြည်မှုလွန်ကဲနေသည့်သူတစ်ယောက်။ ခုကျွန်တော့် ခြံထဲသို့ပင် ဝင်လာချေပြီတကား ..။

ဝင်လာဖို့ဆိုတာကလည်း မေမေခွင့်ပြု၍ ဖြစ်ရချေမည်သာ။

ကြည့်...။ ဝင်လာသည်ကိုက ဝင်ခွင့်ရှိသည့်နေရာတစ်ခုကို ဘာတစ်ခုမှ မဝံ့မရဲဟန်မျိုးမရှိဘဲ ဝင်လာသည့်ဟန် ...။ ကိုယ်ရောက်ရမည့် နေရာတစ်ခုကို ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်၏ အမူအရာ ဖြစ်နေသည့် ဦးဘုန်းသစ် နှင့် မေမေကိုလည်း ယဉ်ကျေးသောအပြုံးဖြင့် လှမ်းပြောနေသေးသည့်အဖြစ် ...။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည့် ကလည်း နှစ် ကိုပဲ ဖြစ်နေလေသည်။ မေမေမှ သူ့ကိုပြုံး၍ တစ်ခုခုပြောနေသည်။ နှစ် ကိုလည်း မေမေလှမ်းကြည့်လိုက်တာလည်းရှိနေသည်။ နောက်တော့ မေမေတစ်ယောက်တည်း နှစ် ထံသို့ လျှောက်လာပါ။

“မောင်ဘုန်းနေသာ ရောက်လာတယ် သမီး ...။ မေမေခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ပထမဆုံး သမီး သူနဲ့စကားပြောကြည့်ပါ။ သူ့အပေါ်မှာ သမီး လေ့လာလိုလဲ ရတာပေါ့...။ သမီးဖြစ်ချင်တာတွေ သူ့ကိုပြောစေမေ့သဘောပြောရရင်ဖြင့် လောလောဆယ် မေမေဆုံခဲ့ရတဲ့ ဦးဘုန်းသစ် ဟာ လူရည်မွန်တစ်ယောက်ပါပဲ သမီး ...။ ဦးဘုန်းသစ် နဲ့ ပထမသက်ပြီး မေမေအမြင်ကတော့ သိက္ခာသမာဓိရှိတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ ချမ်းသာမာန မရှိဘူး ...။ မေမေတို့သားအမိအပေါ်မှာ တန်ဖိုးထားတယ်။ အဲဒါတွေကို မေမေသိထားတယ် သမီး ...။ သမီးမောင်ဘုန်းနေသာ ပြောဆိုပြီးချိန်ကျတော့မှ မေမေတို့ကို အိမ်ပေါ်တစ်လှာပြီး တွေ့ပါလို့ မောင်ဘုန်းနေသာ ကို မေမေ အခုပဲမှာခဲ့တယ်။ ခုတော့ ပြောဆိုကြည့်ပေါ့ သမီးရယ် ...။ မေမေသဘောကတော့ သူ့ဘက်က စကားမြန်းလာတဲ့ကိစ္စကို အလျင်စလိုကြီးတော့ မငြင်းဆန်ဘူးလို့ မြင်တယ် သမီး ...။ မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သမီးသိပါ။ ကဲ ...။ ကဲ ...။ ဒီမှာထိုင်နေဦးနော် ...။ မောင်ဘုန်းနေသာ ရောက်လာအခါမှာလဲ ချေချောင်ပြောဆိုပါ နှစ် ရယ်”

ဟု မေမေပြောကာ ဦးဘုန်းသစ် တို့ သားအဖ ရပ်နေရာသို့ ပြန်သွားပါ၏။ မကြာလိုက် ...။ မေမေနှင့် ဦးဘုန်းသစ် တို့ စကားတပြော

ပြောဖြင့် အိမ်လေးပေါ်တက်သွားကာ ...။ နှစ် ကတော့ ခုံတန်းလေးမှာ စောစောကအတိုင်း ထိုင်နေလျက်ပုံစံအချိုးလေးအတိုင်း မပြောင်းလဲစွာ တုန်ခါခဲ့ရပါ၏။ သူကတော့ဖြင့် နှစ် ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရာမှ ခြေလှမ်းစုန်မုန်ဖြင့် လျှောက်လာနေပါပြီ ...။

“ကျွန်တော် ဘုန်းနေသာ ပါ နှစ်ဆန်းပျို”
အေးချမ်းစွာပဲ ခုံတန်းမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခွာ၍ထိုင်ပြီး သူပြောလာတော့ နှစ်ဆန်းပျို အနေရခက်နေသည်။ မခက်၍ ဖြစ်မည်တဲ့လား ...။ လောလောဆယ်မှာ သူ့ကဗျာပါသည့် စာအိတ်က နှစ် ၏လက်ထဲမှာ အကျအနစ်ရှိနေသည်လေ ...။ သူ့စိတ်ထဲမှာ နှစ်ဆိုတာတဖြင့် ကဗျာလေးကို သွားလေရာလာလေရာ အမြဲတကိုင်ကိုင်ဖြင့် ရှိနေသည်ဟု ထင်သွားတာမှမည်ပေါ့ ...။ အဘယ်မျှထဲ ရှက်ဖို့ကောင်းနေပါသတဲ့လဲ ...။ ဖြစ်နိုင်သည့် စာအိတ်လေးကို အဝေးသို့ရောက်အောင် ဝဲလှည့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် မည်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မည်တဲ့လဲ ...။

သူ့အကြည့်ကလည်း နှစ် ၏လက်ထဲမှစာအိတ်လေးမှာ တစ်ချက်တန်သွားသည်။ ဖြုတ်ဆို လင်းလဲ့တောက်ပသောအရိပ်တစ်ခုက သူ့မျက်ဝန်းတွေဆီမှာ ခိုတွယ်လာကြပါ၏။ နှစ် ကိုလည်း ဖျတ်ခနဲကြည့်သွားသည်။ အကြည့်သည် နူးညံ့နေ၏။ သိမ်မွေ့၏။ ထို့အပြင် မြတ်နိုးကြည်နူးရိပ်လည်း ပါနေသေးသည့်အဖြစ်။ အရမ်းကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော မျက်နှာတစ်ခုကို အနီးတကပ် မြင်နေရလျက် ...။

ထိုသူသည် နှစ် ကို လက်ထပ်လိုသည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေကာ ထိုသူ၏ ကဗျာလေးကလည်း နှစ် ၏လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့်အချိန်၊ နှစ်အရမ်းကိုအနေရခက်သည့်အချိန်တစ်ခုပဲ ဖြစ်နေပါချေသည်တကား...။

“ကဗျာကို အခုနကပဲ မေမေ့ကို ပေးဖတ်တာပါ ...။ မေမေက သိမ်းထားတဲ့ ...။ နှစ် က မိုး နဲ့ ပြန်ပေးလိုက်မလို့”
ရှက်ရည်ရိပ်သမ်းနေတာ မဟုတ် ...။ အရမ်းကို ရှက်သေးခြင်းနေ

သည့် နှစ်ဆန်းပျို၏ မျက်နှာနုနုလေးက ပန်းဆီရင့်ရောင် ဖြစ်နေချေ၏။ သူကလည်း နှစ်၏ မျက်နှာလေးကို မမှီတိမသုန် ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။ စောစောက ခြံလိုက်ရပါသည့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့်တွေလည်း ရုတ်ခြည်းတည်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ကြည့်နူးရိပ်တွေအစား ကြေကွဲရိပ်တွေက သူ့မျက်နှာထက်မှာ ပြောင်းလဲနေရာယူလာပါ၏။ နှစ် အားနာစိတ်ချက်ချင်း ဘာကြောင့်များ ဖြစ်လာရပါသတဲ့လဲ ။ ရောက်ရောက်ချင်မှာ နှစ် ပြောလိုက်သည့်စကားသည် သူ့ကဗျာလေးကို ပြန်ပေးမည့် နှစ်ဆန်းပျို ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကဗျာကို နှစ် ထံမှာ မထားလိုပါဟု အသံပေးလိုက်သည့်စကားပဲ ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ဤစကားကို မဖြစ်မနေ ပြောမည်ဆိုလျှင်ပင် နှစ်နည်းလေးတော့ အချိန်လေးယူပြီးမှ ဆိုင်းပြီးမှ ပြောသင့်သည်ဆိုတာ နားလည်လာမိရပါ၏။ မေမေက အသေအချာမှာထားသည့်ကိစ္စ၊ မရှိမဖြစ်ပြောထားသည့်ကိစ္စ ။ ခုကျတော့ နှစ် ရိုင်းသလိုတော့ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ မတတ်နိုင်.. ပြောမိခဲ့ပြီပဲလေ။ မပြော၍လည်း မဖြစ်ချေပြီကောဟု စိတ်ကိုဖြေသိမ့်အားပေးတွေးလေး တွေးပေးမိရပြန်သည်။ ဤသည်ကလည်း တိုယ့်အပြစ်လွတ်ဖို့ ဆင်ခြေပေးခြင်းမျိုးဆန်နေသည်ဟု တွေးမိပြန်၏။

“အို .. သူက သူ့ကဗျာကို ငါက ခဏခဏဖတ်နေတယ်လို့ ထင်နေမယ့်ဥစ္စာ ။ ဘယ်လောက် ငါ့သိက္ခာကျနေမလဲ၊ အဲသလိုပဲ သူ့ကို အသိပေးမှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ အို .. မထူးပါဘူးလေ .. သူ့လက်ထဲကဗျာစာအိတ်လေး ပြန်ပေးလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မေမေ ငါ့ဆုချင်လဲ ဆုပေစေတော့”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ မျက်နှာလေး ပူရိုန်းနေသည့် အရှက်သည် ခြင်းများဖြင့်ပင် ကဗျာလေးကို သူ့ထံ ကမ်းပေးလိုက်မိရပါ၏။ လောလောဆယ်မှာ နှစ် အဖြစ်ချင်ဆုံးက သူ့ကဗျာလေးကို နှစ် သွားလေချေ

သယ်နေသည်ဟု အထင်မခံဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပဲ ဖြစ်နေသည်။ မေမေ ဆုတာကို ခံနိုင်သည်။ သူ့ဘက်က နှစ် ကို အထင်သေးသွားတာမျိုး .. ဒါမှမဟုတ် နှစ် ကပဲ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်တစားရှိနှင့်နေသည်ဟု အထင်ခံလိုက်ရမှာမျိုးကိုတော့ အထင်လည်း မခံနိုင် .. အဖြစ်လည်း မခံနိုင်။

“အမေက ပြောထားတယ်ဆို .. သိမ်းထားဖို့”
သူကလည်း လက်ကိုပိုက်၍ပင် ထားလိုက်လျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ နှစ် ကိုကြည့်ကာ ပြောလာပါ၏။

“နှစ်ဆန်းပျို အဲဒီကဗျာလေးကို ပြန်ပေးချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးပြီဆိုရင်ပဲ အဲဒီကဗျာကို ကျွန်တော်ပြန်ယူသွားလိုက်ရတာနဲ့ ဘာမှ မခြားနားတော့ပါဘူး ။ သဘောက အတူတူပဲ ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး .. အဲဒီကဗျာလေးကို နှစ်ဆန်းပျို သဘောမကျဘူးဆိုရင်လဲ နောက်ထပ်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သဘောကျချင်လဲ ကျလာနိုင်မှာပါ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ထပ်ရေးယူလာပါသေးတယ်၊ ပေးရမယ့်သူကလဲ နှစ်ဆန်းပျိုပဲ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ပေးခဲ့ရဦးမှာပါပဲ”

နှစ် စိတ်ညစ်လာသည်။ ဘယ်နှယ်ကြီးလဲဟု တွေးမိကာ စိတ်မောလက်မောလည်း ကြည့်လိုက်မိရသည်က သူ့ကိုပဲ ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်မက ရှင့်ကဗျာကို ပြန်ပေးမယ့် နှစ်ဆန်းပျို ပါ ။ နောက်ထပ်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ထပ်ဖတ်ဖို့ စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်”

“ကိုယ်ကလဲ နှစ်ဆန်းပျို ကို ကဗျာလေးထပ်ပေးဖို့ ရေးထားပြီး သားဖြစ်နေတာ ခက်တယ် ။ ကိုယ်ကပေးမယ်ဆိုရင် ပေးရမှ”

သူကလည်း ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။ စိတ်လက်ညစ်လျက် ကြည့်နေမှန်း သိသာနေသည့် အကြည့်တွေကိုလည်း မသိကျိုးကျွံပြု၍ နေပစ်လိုက်နိုင်သည့်သူ့ကို ရင်ထဲမှာ အူယားလာရသည်ပါပဲ။ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲကုတ်ပစ်ချင်လာသည်။ ရန်လေးဘာလေး တွေ့ပစ်ချင်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် ခတ်သည်က မေမေ အသေအချာမှာထားသည့်အထဲမှာ

မရိုင်းဖို့ဆိုတာက ရှေ့တန်းမှာ ပါနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အကယ်၍ မင်း ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့မယ်ဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ချင်သလဲ ။ အဲဒါလေး ပြောပြတော့ချင်တယ်။ ကိုယ်ကတော့ မင်းကိုလက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အသိပေးထားပါရဲ့။”

တကယ်တမ်း ထိုသို့ ခေါင်းမာမှုဆန်သော စကားတွေ နှစ်ဆန်းပျို ကို ပြောဖို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရည်ရွယ်မထား။ ဒါပေမယ့် နှစ်ဆန်းပျို ကို ထိုသို့အသိပေးမှုကို ဖြစ်တော့မည်ဆိုတာ နားလည်လာသည့်နောက်မှာ မူပိုင်ခေါင်းမာကျင့်ကြီးဖြင့် ပြောချလိုက်သည်ကလည်း ဘုန်းနေသာ ပါတကား ။။ နှစ်ဆန်းပျို ၏ မျက်ဝန်းကလေးတွေ လက်တောက်လာသည်က ခံပြင်းစိတ်ဖြင့်ဆိုတာ သူသိနေသည်။ သူကလည်း ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်ပါပဲ ။။

“ကိုယ်မှ မင်းကိုမခွဲနိုင်တာပဲ နှစ်ဆန်းပျို”

ဟုပြောမိစဉ်မှာ သူ့ရင်သည် ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းစွာလည်း လူးလွန်၏။ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာလည်း လှုပ်ရှား၏။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ဤကြွေရုပ်လေးကို တစ်ခါတည်းသာ ခေါ်သွားလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။

“မင်းလက်ခံဖို့ဆိုရင် ဘာမဆို ကိုယ်လုပ်ဖို့အသင့်ပါပဲ နှစ်ဆန်းပျို ။ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို လုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘယ်လောက်ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးဆောက်ပေးရမလဲ ။ မင်းဘာဖြစ်ချင်သလဲ ။ အားလုံး ကိုယ် လုပ်ပေးမယ်”

နှစ်ဆန်းပျို အတွက် ဘယ်မျှထိ ချမ်းသာဂုဏ်မောက်နေသည့် စကားတွေပါလဲလေ ။။ မခံချင်စောက် ရင်ထဲသို့ တံစို့ထိုးသည့်နှယ် နာကျင်စွာ တိုးဝင်၏။ ချမ်းသာသူတွေမှာ ရှိနေသည်က ချမ်းသာခြင်းတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်တကား ။။ မျက်နှာလေး တင်းသွားလျက် သူ့ကိုကြည့်ခိုက် သူ လက်ကာသည်။

“ဘာလဲ .. မင်းကို ပိုက်ဆံတွေ၊ ရတနာတွေနဲ့ ဝယ်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား ။ မဟုတ်ဘူး နှစ်ဆန်းပျို ။ ချစ်လွန်းတာ .. အားလုံး ငုံပေးချင်နေတာ .. အဲဒါကို နားလည်သင့်တယ် နှစ်ဆန်းပျို။ ကဲ .. ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ နှစ်ဆန်းပျို ကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ချင်နေတယ်လို့ အော်ရမလား .. ကိုယ်အော်ရဲတယ်နော် ။ မင်းကို လက်ထပ် ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဆားက ဘယ်လောက်ပိုင်းကြည့်ကြည့် ကိုယ်က ဂရုစိုက်မယ် မထင်နဲ့။”

ဟု အတည်ပေါက် ပြောလာတော့ နှစ်ဆန်းပျို ခပ်မဲ့မဲလေး ပြုံးစစ်လိုက်ပါ၏။ ဘယ်သူက ထိုသို့အော်ရဲပါမည်တဲ့လဲလေ ။။ အာချောင်ခြင်းတစ်ခုဟု နှစ်ဆန်းပျို သတ်မှတ်သည်။ ခေါင်းလေးမော့ပစ်ကာ...

“ဒါဖြင့် အော်လေ ။ ကျွန်မပြောသလို အော် ။ နှစ်ဆန်းပျို ကို ကျွန်တော် တစ်ဆယ်သားလောက်ရှိတဲ့ စိန်သရဖူ .. ခုနစ်ကျပ်သားလောက်ရှိတဲ့ ရွှေနဲ့ခြယ်မှုန်းထားတဲ့ စိန်လည်ဆွဲ .. ငါးကျပ်သားစီနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စိန်လက်ကောက်လေးကွင်း ။ စိန်နားဆွဲ ပခုံးထောက်နဲ့ တစ်ဖက်ကို ငါးကျပ်သားရှိတဲ့ ရွှေခြေကျင်းတို့နဲ့ တင်တောင်းပြီးတော့ လက်ထပ်ပါမယ်လို့ အော်ပစ်စမ်းပါ ။ အကျယ်ကြီး အော်ပစ်စမ်းပါ လူချမ်းသာ သူဌေးကြီးရဲ့။”

ပြောသည်ကဖြင့် ရွဲ့၍ပြောခြင်း ။ ချမ်းသာအားကိုးဖြင့် ရတနာစကားတွေ၊ ငွေစကားတွေ၊ အိမ်စကားတွေဖြင့် လမ်းခင်းကာ သိမ်းသွင်းနေသည့်လူတစ်ယောက်၊ လက်ထပ်ဖို့ မက်လုံးပေးနေသည့် သူတစ်ယောက်။ မအော်ပြောရဲဘဲ အော်ပြောပါမည်ဟု လူကို စကားလာခေါ်ကာ စည်းရုံးနေသည့်သူတစ်ယောက်။ တစ်ခါတည်းနှင့် ငြိမ်ကုတ် အိမ်ပြန်သွားအောင် နှစ် အရွဲ့တိုက်၍ ပြောလိုက်မိခြင်း။ ဒါပေမယ့် မြည်းဒါပေမယ့် တကယ်ကိုပဲ သူ ထုရပ်လိုက်ကာ လက်ကို ကတော့ထိုး၍...

“ကျွန်တော် ဘုန်းနေသာ ဟာ .. နှစ် တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်

၁၂၄

မဏ္ဍရာ(လွိုင်ကော်)

ဆယ်သားလောက်ရှိတဲ့ စိန်သရဖူ .. ခုနစ်ကျပ်သားလောက်ရှိတဲ့ ရွှေခွက်
ခြယ်မှုန်းထားတဲ့ စိန်လည်ဆွဲ .. ငါးကျပ်သားစီနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စိန်လက်
ကောက်လေးကွင်း .. စိန်နားဆွဲကုတ်ထောက်နဲ့ တစ်ဖက်ကို ငါးကျပ်
သားစီရှိတဲ့ ရွှေခြေကျင်းနဲ့ တင်တောင်းပြီး လက်ထပ်ပါမယ် ခင်ဗျာ

ဟု အော်ချလိုက်တော့ နှစ်ဆန်းပျို လန့်သွားရပါပြီ။ မျက်လုံးမျှင်
ဆံလေးပြူးကာ ထရပ်လိုက်ပေမယ့် နှစ်ဆန်းပျို သူ့ကိုမတားနိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေဆဲ ... သူကတော့ဖြင့် လက်ကတော့ထိုးကာ အထပ်ထပ်ကျော
၍ ကျော့၍ လက်ထပ်တင်တောင်းမည့် ဥစ္စာတွေ အားလုံးကို အော်ပြော
နေပါချေသည့်အဖြစ်။ ထိုသို့ သူလုပ်လိုက်မည်ဟု လုံးဝမထင်ထားမိသည့်
နှစ်ဆန်းပျို ခုကျတော့မှ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်နေရပါပြီ။

လမ်းမှာ သွားလာနေသူတွေကလည်း ရပ်ကုန်ကြသည်။ ဈေးခြင်
တောင်းဆွဲ၍ ဈေးသွားသူ .. အလုပ်သွားသူ .. ကလေးကျောင်းပို့သူ
အို .. သွားလာနေသူတွေ ရပ်ကုန်ကြပြီ။ အော်ပြီးရင်းအော်ရင်း လုပ်နေ
သည့် သူ့ကိုလည်း ကြည့် ... လက်လေးတကာကာဖြင့် ရှိနေသည့် နှစ်
ကိုလည်းကြည့်နှင့် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ တချို့ကျတော့လည်း တဖြည်းဖြည်း
ပြီးစိစိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီတည်း။ ချစ်သူနှစ်ယောက်ဟုလည်း နားလည်
သွားကြပုံရသည်။ အားလုံးက နှစ် တို့နှင့် သိနေကြသူတွေ ဖြစ်နေသည်
ပါပဲ။ ဘာကြောင့်ဆို နှစ် တို့၏ စတိုးဆိုင်မှာ လာလာဝယ်ကြပြုကြ
သည်ကိုလေ ...

သူ့အော်သံပြောသံကြောင့် မေမေနှင့် ဘာညီးဘုန်းသစ် တို့ပင်
ကသောကမျောကြီး ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်ကြ ...။ နောက်တော့ အိမ်ပေါ်
မှ ဆင်းလာကြနှင့် ဖြစ်ချိန်မှာ သူကတော့ ...

“ကျွန်တော် ဘုန်းနေသာ ဟာ နှစ် တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်
ဆယ်သားလောက်ရှိတဲ့ စိန်သရဖူ .. ခုနစ်ကျပ်သားလောက်ရှိတဲ့ ရွှေခွက်
ခြယ်မှုန်းထားတဲ့ စိန်လည်ဆွဲ .. ငါးကျပ်သားစီနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စိန်လက်

ကောက်လေးကွင်း .. စိန်နားဆွဲ ပခုံးထောက်နဲ့ တစ်ဖက်ကို ငါးကျပ်
သားစီရှိတဲ့ ရွှေခြေကျင်းတို့နဲ့ တင်တောင်းပြီး လက်ထပ်ပါမယ်ခင်ဗျား”

ဟု ထပ်အော်နေဆဲ ...။ လမ်းပေါ်မှ ရပ်နားထောင်နေသည့်သူတွေ
တဖြည်းဖြည်း များလာရာမှ အထပ်ထပ်ကျော့၍ ကြားကြားနေရသည့်
တားကိုလည်း သဘောကျကြ .. နှစ် အတွက်လည်း ဝမ်းသာကြ ..
သူ့ကိုလည်း အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတတ်သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်
တံကြပုံဖြင့် လက်ခုပ်တွေဘာတွေ ဝိုင်းတီးမေးကြပါချေသတည်း။
ဦးပြီဟု နှစ်ဆန်းပျို မျက်ရည်ဝဲလာချိန်မှာတော့ သူကတော့ နောက်
လက်တစ်ကျော့ ထပ်၍ ကျွန်တော် ဘုန်းနေသာ ဟာ တစ်ဆယ်သား
သောက်ရှိတဲ့ စိန်သရဖူ .. ဆိုတာကို အော်နေပြန်ပြီ။ ဘာညီးဘုန်းသစ်
ဆုတ်လာကာ သူ့ပခုံးကိုပုတ်၍ ...

“ရပ်တော့ .. ရပ်တော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေတာလဲ သား .. ခက်ပြီပဲ..
ယ်လိုအော်နေတာလဲ .. ပစ္စည်းတွေ ရှေ့တန်းထားပြီး အော်နေတယ်
နို့ကွယ် .. ခက်တော့တာပဲ”

မေမေနှင့် နှစ် ကို အားနာမဆုံးနိုင်သလို ကြည့်ကာကြည့်ကာဖြင့်
စိတ်တိုးတိုး ဘာညည်းခိုက်မှာ သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်၍ နှစ် ကို ကြည့်
သည်။ နှစ် က အော်ခိုင်းထားသည်ကိုလေ ...။ နှစ် က ရပ်ပါဆိုမှ ရပ်
ညံ့သဘော ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုလည်းဆိုသည့် မျက်ခုံးပင့်၍ မေး
ညံ့ဟန် ...။ နှုတ် ကတော့ ဆက်အော်နေဆဲ ...။ လောလောဆယ်မှာ
ကောက်ကောက်လေးကွင်းနေရာကို ရောက်နေပြီ ...။

“ရပ်ပါတော့ .. ရပ်လိုက်ပါတော့ .. စိတ်ညစ်ပါရဲ့”

ဟု နှစ် ခေါင်းလေးကုတ်၍ပြောတော့မှ သူ အအော်ရပ်သည်။
ကယ်ဆို စောစောကတည်းက နှစ် လက်ကလေးတကာကာလုပ်ပြ
ဘဲနေကတည်းက သူရပ်လိုက်ဖို့ကောင်းသည်။ တမင်တကာ သူ
ကအော်နေခြင်းပါ။ နှစ် ကိုလည်း မကြည့် .. လက်ကတော့ထိုး၍

ရွှေသင်္ဃာတေ

ရွှေသင်္ဃာတေ

www.burmeseclassic.com

ဆက်တိုက်ကြီး အော်နေတာကိုက နှစ် မတားနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ နှစ် တားတာကို မကြားနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေသည်။ အလွန်ညဏ်များ သည့်သူ။ ခုကျတော့ မေမေနှင့် ဘာဘီးဘုန်းသစ် တို့ ရောက်လာတော့ မှ သူက မျက်စိမျက်နှာဖြင့် မေးလာခြင်း ။

လမ်းပေါ်ကလူတွေကလည်း သူ့အချစ်ကို ကောင်းချီးမြှင့်တာတွေ ဘာတွေပင်ပေးကာ လက်ခုပ်တီးနေကြပြီ ။ မထင်မှတ်တာတွေအား လုံး ဖြစ်ကုန်ကြသည်မို့ နှစ် ရင်ထဲမှာ ဗြောင်းဆန်အောင် လန့်နေရပါပြီ တည်း။ ရှက်လိုက်သည်မှ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ရဲတက်နေရပြီ။ ပုဂ္ဂိုလ် တူပူနေရပြီ ။

နှစ် က ရပ်ဖို့ပြောတော့မှ သူရပ်သည်။ အဖေဖြစ်သူကိုလည်း ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နှစ် ကိုကြည့်သည်။ နှစ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည့် မေမေကိုလည်း ကြည့်သည်။

“နှစ်ဆန်းပျို က အဲသလိုအော်ပါဆိုလို့ ကျွန်တော် အော်ရတာပဲ ဖေဖေ .. အန်တီ .. သူက အဲသလိုအော်ပါဆိုလို့ အော်ရတာပါ။ နှစ် ခုမှတော့ အကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့နော် .. နှစ် က အဲသလို အော်ဆိုလို့ ကိုယ်အော်ပြီးပြီ၊ တကယ်လည်း အဲဒါတွေကို နှစ် နဲ့ ကိုယ် မင်္ဂလာမှာ နှစ် ဝတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ နှစ် ကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သက်သေပြပြီးပြီ ။ အဲသလို သက်သေပြခိုင်းတဲ့ နှစ် နှစ်လဲ အဲဒီသက်သေကို အတည်ဖြစ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဟိုမှာလူတွေထဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်၊ ဒီမှာလဲ ဖေဖေနဲ့ အန်တီတို့ ကြည့်နေကြပြီ ။ ကတိတည်ပါ နှစ်ဆန်းပျို”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောလာခိုက်မှာ မေမေ ရင်ကိုဖိကာ ...
“သမီးရယ် .. ဘာလို့ အဲလောက် ရွှေတွေ၊ စိန်တွေနဲ့ တင်တောင် ခိုင်းရတာလဲ ။ မဟုတ်သေးပါဘူး .. ကြည့်ပါဦး .. အော်လည်း အော်ခိုင်းတယ် ဟုတ်လား ။ မေမေ သိတယ် .. ဘာလို့အော်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ

မသိတယ် .. ခု အဲဒီကိစ္စ သမီး ကတိတည်ပေးတော့”

ဟု မေမေ ခေါင်းခါ၍ အိမ်လေးပေါ် စိတ်မောလက်မောဖြင့် ဆက်သွားတော့မှ ဘာမှမပြုံး၍ နှစ် ၏ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။

“သားဟာ သမီးလေးအပေါ်မှာ အလွန်တရုကိုမှ မြတ်နိုးတာပါ။ ချစ်တာပါကွယ် ။ ခုကြည့် .. သမီးခိုင်းတော့ ချက်ချင်းသူ့အော်ပစ်တာ မဟုတ်လား၊ ကဲ .. ကဲ .. လူကြီးချင်းအိမ်ပေါ်မှာ ရှေ့လုပ်ရမယ့်ကိစ္စလေး ဆွဲ တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်၊ သားကလဲ အအော်ရပ်တော့ .. လူကြားတယ် မှားလည်ရဲ့လား၊ ကလေးကျနေတာပဲ .. ခက်တယ်”

ဟု ညည်းပါ၏။ ဘာဘအိမ်လေးပေါ် ပြန်တက်သွားချိန်ထိ နှစ် စိတ်ညစ်နေဆဲ ။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ခုံတန်းမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ရပ်နေသည့် နှစ် ကိုလည်း ကြည့်သည်။

“ရှင် တကယ်အော်မယ်လို့မှ နှစ် မထင်တာ၊ ဘာလို့အော်ရတာလဲ”
မကျေမနပ်လေး ဆူအောင်အောင်မေးလာစဉ်မှာ သူ မော့ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ အတော်ပျော်နေမှန်းလည်း သိသာနေသည်။

“ခု အော်ပြီးသွားပြီလေ ။ လူတွေအားလုံးကလဲ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အဲသလို စိန်တွေနဲ့အတူ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ထင်နေပြီ .. သိသွားကြပြီ ။ ကတိဆိုတာ တည်ရတယ် နှစ် ။ ဒါပါပဲ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း အဲသလို ကိုယ်အချစ်ကို စိန်ခေါ်ရလိုက်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မိတယ် နှစ် ။ တကယ်ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုစိန်ခေါ်မှုမျိုးကိုမဆို ခိုင်ဆိုင်ရဲတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ ။ ကိုယ်က တကယ်ကိုချစ်တာ၊ မင်း သတ္တိရှိရင် ပြောကြည့်လေ ။ လမ်းပေါ်ထွက် အော်လို့”

ပြောလာတော့ နှစ် လန့်သွားရပါ၏။
“ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးရှင့်”
“ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ရတော့မယ်လေ .. မင်းရဲ့စကားနဲ့ မင်းပဲ သိသလျှင် တစ်ဆယ်သားရှိတဲ့ ရွှေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ စိန်သရဖူကြီးကို

ဆောင်းမှာလဲ ..၊ မင်းဆောင်းရမှာ ..၊ အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ တကယ်ဆောင်းရမှာ ..၊ ဒီလမ်းက လူတွေအားလုံးကိုလဲ မိတ်မှာ၊ အဲဒီ မင်္ဂလာပွဲမှာ မင်းစိန်သရဇ္ဈကြီးဆောင်းပြီး ရွှေခြေကျင်းကြီးနဲ့ နေရမှာ နော်၊ ကိုယ်ကတော့ ပျော်နေတယ် နှစ် ရေ ..”

ဟု ရယ်၍ပြောတော့ နှစ် မျက်ရည်ဝဲနေရသည်ပါပဲ ...။
“ဟင့်အင်း .. အဲဒါတွေ မလိုချင်ဘူး နော် ..၊ မဝတ်ဘူး .. ယူလဲ မယူဘူး .. ရှင့်ကိုလဲ လက်မထပ်ဘူး .. ဒါပဲ”

“ဘယ်ရမလဲ နှစ် .. မင်းအော်ခိုင်းပြီးပြီလေ၊ ဘုန်းနေသာ ကို မင်းခိုင်းတုန်းက ခိုင်းပြီးပြီ .. ငါကလဲ လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီကိစ္စ မင်း ပြင်ဆင်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ အတိအကျသိထားပါ၊ ကိုယ့်သဘော နဲ့ ကိုယ်ထအော်တာလား .. မင်းအော်ခိုင်းလို့လေ”

“အို .. ရှင်ပဲ အော်ရတာယ်ဆို ..၊ အဲဒါကို မယုံလို့ အမြင်ကပ်ကပ် နဲ့ အော်ခိုင်းလိုက်မိတာ ..၊ ရှင် စကားမကပ်နဲ့”

“ကိုယ်ပြောထားပြီးပြီလေ .. အချစ်ကို စိန်မခေါ်နဲ့လို့၊ မင်းက ကိုယ့်အချစ်ကို အထင်သေးတာကိုး၊ ဒါကြောင့် စိန်ခေါ်ရတာပေါ့ ..၊ ခု ကျတော့ မင်းကတိတည်ဖို့ပဲ ကျန်တယ်၊ ကဲ .. ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ကိုယ်စပ်ထားတာရှိတယ်၊ မင်းကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိတဲ့ စိတ်တစ်ခု တည်းနဲ့ ဆိုပါတော့ ငါ့မှာ မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အရာရာကို ဖြတ်သန်းနေတယ် ရှင်သန်နေတယ်ဆိုတာကို သိထားပါ..။

မင်းတို့ဘက်က ငြင်းဆန်လိုက်တဲ့အဖြေမျိုး ရလိုက်မှာ သေမတတ် လန့်နေတဲ့စိတ်နဲ့ လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်ပြီး ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖေဖေဖုန်းအခေါ် စောင့်နေရချိန်မှာ အရမ်းနေရဆိုးတယ်ကွ သိရဲ့လား၊ ချောက်ချားနေတာ နှစ် ရဲ့ .. မသက်သာဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို နှစ် ကို သူကြည့်သည်။

“မင်းကို စိတ်မချဘူး နှစ် ..၊ ကဗျာလေးကို မဖတ်ဘဲ နေနိုင်

သယ်လေ ..၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းက ကိုယ့်ကို အတော်လေးခံပြင်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်မလုပ်ရဲဘူးလို့ထင်ပြီး မင်းအော်ခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စ ကိုယ်တကယ်လုပ်လိုက်တာကို မင်း လောလောဆယ်မှာ အရမ်းဒေါသ ချက်နေပြီး အဲဒီဒေါသတွေဟာလည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာပဲ ပြန်တင်နေတယ် ဆိုတာ ကိုယ်သိတာပေါ့၊ ခက်တာက ကိုယ်ကလဲ ကိုယ်ယူလာတဲ့ ဘာလေးကို မင်းလက်ထဲ မအပ်ဘဲ မပြန်နိုင်တာပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ် ကလဲ ခေါင်းမာတဲ့သူလေ ..၊ ပြီးတော့ ချစ်လွန်းလို့ ခေါင်းမာနေတာ နဲ့ လာဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြုံး၍ပြောနေပုံကိုက နှစ် ကို ကလေးလေးတစ်ယောက် စိတ် ဆက်ဆိုးအောင် ထပ်၍ စနေနောက်နေသည့် ချစ်စနိုးအပြောမျိုး ဖြစ် ရသည်။ မျက်မှောင်ကုတ်၍ နှစ် ကြည့်တော့လည်း ဂရုစိုက်ပုံပင် မရ။ ဘာစာရွက်လေးကိုထုတ်၍ ဖြန့်နေသည်က စိတ်အေးလက်အေး ထိုင် ရသည့် လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိနေသည့် ဆက်ဆံမှုမျိုးပင် ဖြစ်နေ သည်။ ကုတ်ဖွဲ့ပစ်ဖို့ပင် ကောင်းနေသည့်သူ ..။ ထိုသူသည် နှစ် ကို လက်ထပ်မည့်ကိစ္စ ဘယ်လိုမှ နောက်ဆုတ်တော့မှာ မဟုတ်ဟုလည်း သိသိနေရပါသည့် အဖြစ် ..။

အသံနေ အသံထားဖြင်ပင် ကဗျာကို သူဖတ်ပြနေပါ၏။ မတတ် နဲ့ ကြားနေရသည့်အတူတူ ငြိမ်နားထောင်ပေးလိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည် လေ ..။ နှစ် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ထိုင်နေမိရသည်။ သူ့ကဗျာရွတ်သံ သည်း နားထောင်နေလိုက်ရပါ၏။

“ချစ်မိသူရေ ...
မတွေ့ဝေပါရစေနဲ့
ချစ်ရဲတဲ့နှလုံးသား
ပြတ်သားလို့ ရှေ့တိုး
ချစ်ပြတ်မိုးနေသမျှ

တစ်ဘဝအတွက်ဆိုတာ
 ငါ့သစ္စာပါပဲ ...။
 ချစ်မိသူရေ ...
 မျက်ရည်တွေ မကြွေပါရစေနဲ့
 မခွဲနိုင်တဲ့စိတ်များ
 ရှည်လျားနေရလေသမျှ
 မင်းဆီနိုင်ပါလားလေ ...
 ချစ်ပန်းဝေ .. ချစ်ပန်းဦး
 မပွင့်စမှူး ပွင့်ဖူးလို့ဝေသမျှ
 တစ်ဘဝအတွက်ဆိုတာ
 ငါ့သစ္စာပါပဲ ...။
 ချစ်မိသူရေ ...
 ဖွန်မြတ်နေတဲ့ချစ်ခြင်း
 ပြတ်သားရင်းရှင်သန်
 သစ္စာမှန်တဲ့နှလုံးသား
 မင်းထံပါးမှာ အပ်နှံခွင့်
 မျှော်လင့်နေသူကို စာနာရင်း
 ငါ့ဘဝအတွင်းကို ဝင်ခဲ့ပါ
 တုံ့ပြန်ရာ လက်တစ်ကမ်း
 တုံ့ပြန်ရာ ခြေတစ်လှမ်း
 ချစ်ခြင်းနဲ့ ကမ်းပါလှည့်
 ချစ်ခြင်းနဲ့ လှမ်းလာလှည့်
 စွဲလမ်းသူရဲ့ ရင်ခွင်တာ
 တစ်သက်တာ ရက်ဆက်
 မင်းအတွက်ဆိုတာ

ငါ့သစ္စာပါပဲ ...။
 ခြေ ...
 ငါ့သစ္စာပါပဲ ...။

ကဗျာဖတ်သံ အဆုံးသတ်သွားချိန်မှာ နှစ် ငြိမ်ကျနေရပါ၏။ ဘယ်
 တင်းမခံသာ ...။ ဤမျှထိ နက်ရှိုင်းသစ္စာတည်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်
 သူစစ်ထားသည်ပဲဆိုတာကိုတော့ဖြင့် အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေ၍ကို
 နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကဗျာ၏ စီးမျောခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့
 သည် ညှိငင်ပါသွားရသည့်နယ်ရှိနေရသည်ကို အမှန်အတိုင်း သူ့ကို
 ခံနိုင်ရုံ ဝန်လေးနေရပေမယ့် ရင်ထဲကတော့ တိုးသက်စွာ ဝန်ခံနေမိရ
 တည် ...။

သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ အရမ်းကို သိမ်မွေ့လွန်းစွာ ကြည့်နေပါ
 ည့်အကြည့်နှင့် ကြုံသည်။ သူ့မျက်နှာထက်မှာလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့
 ချစ်ခြင်း၏ အငွေ့အသက်များ စွန်းထင်းနေကြသည်ဟု နှစ် ထင်
 သည်။

“ကိုယ်သစ္စာဆိုတယ် နှစ် ...။ ကိုယ့်ကြောင့် နှစ် ဘယ်တော့မှ
 ရည်မကျစေရဘူး ...။ နှစ် ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်လိုက်ရဘူးဆိုတာ
 ဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူး ...။ နှစ် ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို
 သေးပါ နှစ် ရယ် ... နော်”

ဟု သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းစွာ ပြောလာပါသည့် သူ့စကားသံတွေကို
 ဘာကြောင့် ယုံကြည်နေချင်လာရပါသတဲ့လဲ ...။ နူးညံ့နက်ရှိုင်းစွာ
 နှစ်တွေပြည့်သိပ်နေလျက် ကြည့်နေသည်ဟု နှစ် ယုံမှတ်လာနေမိရ
 မျက်နှာကိုတော့ ကြာရှည် တုံ့ပြန်မကြည့်ရဲ ...။

“အဲဒီကတိစကားကို နှစ် ကို ကိုယ်ပေးသလို အန်တီကိုလဲ ကိုယ်
 တွဲပြီး ကတိပေးရလိမ့်ဦးမယ် နှစ် ...။ ကဗျာလေးကို အပ်ခဲ့တယ်

နော် .. ဖတ်လဲဖတ်ကြည့်ပါဦး နှစ် ရယ် .. ကိုယ်က ဒီကဗျာလေးကို နှစ် ကိုယ်တိုင်ဖတ်လိုက်တာမျိုးကို မြင်ချင်တာ”

သူ့အသံက အရမ်းကို နူးညံ့နေသည်။ ညင်သာနေသည်။

နှစ် လက်ကလေးကို ဆွဲဖြန့်ကာ ကဗျာစာအိတ်လေးကို ထည့်လာပါ၏။ စောစောက သူရေးခဲ့သည့် ကဗျာစာအိတ်လေးတစ်အိတ် အပေါ်မှာ သူ့ကဗျာစာအိတ်လေးတစ်အိတ်က ထပ်တိုး၍ ဖေးထပ်ရှိနေရချေသည်တကား ..။ သူ ထရပ်သည်။

“အဲဒီကတိကို ကိုယ်ပေးပြီးတာနဲ့ ကိုယ်ပြန်မယ် နှစ် .. မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်ပြီဆိုတာကိုတော့ နှစ် မမေ့ပါနဲ့ ..။ ကတိတည်ပါ နှစ်”

ဟုပြောကာ နှစ် ကို ငုံ့မိုး၍ကြည့်သည်။ နောက်တော့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် အိမ်လေးရှိရာသို့ သူလျှောက်သည်။ လမ်းဘက်ကို နှစ် ကြည့်တော့ လူသူတို့ ရပ်ကြည့်နေကြတာတွေ မရှိတော့ပြီ ..။ အကြည့်လက်ထဲမှ စာအိတ်လေးနှစ်အိတ်မှာ တန်နေသည်။ အလွန်သိမ်မွေ့သော စာသားများ ..။ အလွန်ချစ်ဖို့ကောင်းသော စာသားများ ..။ ကြည်သက်ဝင်ဖို့ကောင်းနေသည့် သစ္စာတရားများကို ကဗျာလေးတွေက မော့၍ချစ်ဆုံးပြနေကြသည့်နယ် ခံစားလာရပြန်ပါ၏။

သူကတော့ အိမ်လေးပေါ်သို့ တက်သွားပြီ ..။ အိမ်အဝင်တံခါးဆီ အိမ်တွင်းသို့ သူဝင်သွားပြီမို့ သူပုံရိပ်ကမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါ၏။ သူ့ကိုချစ်သည့်အဖြေ ..။ ဒါမှမဟုတ် မုန်းသည့်အဖြေတစ်ခုခု သော်မျှ မပေးရသေးပါဘဲနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရတော့မည်တဲ့လား .. ထိုလက်ထပ်ပွဲကို ဖြစ်တည်စေသည့် သူသည်လည်း နှစ် အဆုံးအဖြေမှားမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရချေသည်သာ ..။ နှစ် သည် သူ့အချစ်ကို အထသေးလျက် စိန်ခေါ်ခဲ့မိသည်ကိုးလေ ..။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

အခန်း(၁၁)

နှစ်ဆန်းပျို တို့ဘက်မှ အဖြေစကားကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ မိသားစုသမားကဆုံရင်း ပြောမည့်ဟု ဦးဘုန်းသစ် မှ ပြောတာမို့ သစ်ခွရံလေး အလုပ်များနေဟန်ဆောင်ရင်း သားအဖနှစ်ယောက်၏ ပြန်အလာစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရပါသည့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချောမှာ ...

“ရှင်တို့သားအဖနှစ်ယောက် ကားတစ်ယောက်တစ်စီးစီနဲ့ ထွက်ကြပြီး ပြန်လာတာကိုက အူးမြူးခြေကြွဖြစ်နေတာကိုတော့ သေသေချာ ရှင်းလင်းနေအောင် မြင်ခဲ့ရတာနဲ့ပဲ အဖြေကိုတော့ ကြိုတင်သိပြီးနေပါပြီ”

ဟု သစ်ခွအိုးလေးကို နေသားတကျ ချိတ်လိုက်ရင်း ခပ်အေးအေးလိုက်သည်ပါပဲ ..။ အဖေ့နောက်မှာရပ်နေပါသည့် ဘုန်းနေသာ မှ ဦးဘုန်းလန်းနေသည်မှ သား၏ တစ်သက်တာမှာ ဤမျှလန်းမြဲသည့်မျက်နှာကို ဤတစ်ကြိမ်မှာ မြင်ဖူးလိုက်ရသည်ပဲဟုပင် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ရင်ထဲမှ မသက်မသာ တွေ့နေမိရပါသည့်အဖြစ် ..။

“သွားပြီ .. ကြည့်ရတာ လက်ခံတဲ့အဖြေကို သယ်လာကြပြီ ထင်ပါ ..။ ဟိုမိန်းကလေးရှင်ဘက်လဲ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသတဲ့လား .. ဟန်လေးပန်လေးလုပ်ရင်း တစ်တစ်
တန်သည်တော့ စဉ်းစားပါရစေဦးလို့ လုပ်မယ်လို့ ထင်ထားတာ
ကြည့်စမ်း .. မနေ့က အဖေလုပ်သူက သွားတွေ့တယ်၊ ဒီနေ့သားအ
နှစ်ယောက် သွားတွေ့ကြတယ်၊ အခု သားဖြစ်တဲ့သူကလည်း ခြေတံ
ကြွ ဟန်တချို့နဲ့ ပြန်လာတယ်၊ အဖေလုပ်သူကလဲ သားရဲ့အပျော်
ကို ပန်းထမ်းပြီး တကြည့်နူးနူးနဲ့ ပြန်လာတယ်”

ဆက်တိုက်ကြီး တွေးနေရပေမယ့် မျက်နှာကိုတော့ မပျက်အောင်
ထိန်းထားရသည်ပါပဲ ..။

“မေမေလက်ဆေးလိုက်ဦးမယ် သား ..။ သားတို့ စာကြည့်ခန်း
စောင့်နေကြဦး .. မေမေလာခဲ့မယ်”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောကာ အိမ်ရှိရာသို့ ဦးဆောင်လျှောက်
တော့ သားအဖနှစ်ယောက် နောက်ကပါမလာကြ ..။

“နောက်က လိုက်လာရင် .. ငါတစ်ခုခု မေးမြန်းလာမှာကို စိတ်
နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ..။ စာကြည့်ခန်းထဲကျတော့မှပဲ သေသေချာချာ
ပြောကြမယ်သဘော ..။ ငါမကြိုက်နိုင်တဲ့ လက်မခံနိုင်တဲ့ ကိစ္စ
မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ပြောထားတာမျိုး ပါလာတယ်ဆိုရင်လဲ ငါ
ဖျောင်းဖျူဖို့ သူတို့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟုတွေးကာ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော အိမ်ထဲဝင်သည်။ ထမင်းစားဆောင်
သို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားကာ လက်ဆေးဘေစင်မှာ ဆပ်ပြာဖြင့်
လက်ဆေးနေလိုက်သည်ပါပဲ။ ဘာကိုမျှ အလောတကောမလုပ်။ အလ
စလိုမလုပ် .. ခါတိုင်းထက်ပင် ပို၍ အေးအေးဆေးဆေးပုံစံလေး
အောင် ဟန်ဆယ်ထားရပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာဖြင့် စိတ်တွေ မပြ
သက်နိုင် ..။ ယောက်ယက်ခတ်နေသည့်စိတ်သည် လူကို နေမထိတ်
မသာ ဖြစ်နေစေသည်ပါပဲ ..။

ဦးနောက်လည်း မနား။ ခေါင်းလည်း ကိုက်နေပြီ ..။ ရှေ့ဆက်

မည့်ခြေလှမ်းကို ဘယ်လိုခရီးဆက်ရမည်ဆိုတာ စာကြည့်ခန်းထဲရောက်
မှ သားအဖနှစ်ယောက်စကားကို နားထောင်ပြီး စဉ်းစားယူတော့မည်။
ဤနည်းလမ်းပဲ ရှိတော့သည်လေ ..။

“မနေ့က ကိုတုန်းသစ်နဲ့ ငါ အတူတူမသွားချင်တာမို့ လိုက်မသွား
မိခဲ့တာ ငါ့အမှားပဲ ..။ မင်္ဂလာကိစ္စ ကောင်မလေးဘက်က ခေါင်းခါ
အောင် ငါပြောမယ့်စကားကို ငါရွေးချယ်ထားခဲ့ပြီးပေမယ့် သူ့ကိုမှ
ငါ တကယ်မပြောဖြစ်ရသေးတာ .. ခုတော့ နောက်ကျသွားရပြန်ပြီ”
ရင်ထဲမှ နောင်တဖြစ်တည်၏။

“ကောင်မလေးကို ခြံထဲရအောင် ငါခေါ်မယ် ..။ စတိုးဆိုင်လေး
ကို တိုးချပြီးတော့ သူ့အမေလုပ်သင့်တာတို့.. သူ့အမေအတွက် အဖော်
ရအောင် အိမ်ဖော်လေးတစ်ယောက်လောက်ကိုတော့ ငါရှာပေးနိုင်ပါ
တယ်တို့၊ မနက်ဖြန်လောက်မှာ ငါသွားပြောမယ်လို့ ခေါင်းထဲထည့်
ထားတာ .. ခုတော့နောက်ကျပြီ”

ဟုတ်သည်။ နောက်ကျပြီတည့် ..။ အံ့ခဲရင်း ရင်ထဲမှာ အလျှော
ပေးချင်သည့်စိတ်က အုံကျင်းဖွဲ့၏။ ဟုတ်သည်။ အလျှော့မပေးနိုင်
သေး။

“အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုမို့ အမေကို စတိုးဆိုင်လေးနဲ့ အိမ်လေး
မှာချန်ခဲ့ .. အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ ထားခဲ့ရမယ်၊ ရွှေမြယ်အိမ်ကိုတော့
သူ့အမေကို ခေါ်တင်မဟားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပါတဲ့ စကားမျိုး
ကို ကောင်မလေးကြားတဲ့အခါ မင်္ဂလာကိစ္စ ဘယ်လက်ခံချင်ပါတော့
လဲ ..။ သူ့အမေကို မတူမတန်သဘောမျိုးထားတယ်လို့လဲ မှတ်သွား
နိုင်တယ်၊ သူ့အမေရဲ့တာဝန်ကို ယူရမှာ တာဝန်လေးနေတယ်လို့လဲ
သဘောပေါက်သွားနိုင်တယ်၊ ခေါင်းခါလိုက်မှာကတော့ အသေအချာ
ပဲလေ .. သူတို့မှာလဲ မာနတော့ ရှိကြမှာပဲ”

လက်ဆေးပြီး လက်သုတ်ပဝါလေးဖြင့် လက်သုတ်ကာ မျက်နှာ

လေးကိုစု၍ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ငြိမ်နေသည်။ နောက်တော့ ရေစိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေသည့် လက်သုတ်ပဝါကို သေသေချာချာ ခေါက်နေပြန်၏။ စာအုပ် ပေါ်တင်သည်။ တကယ်က လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်နေခြင်း .. နောက်တော့ လည်း ကိုယ်ကိုမတ်သည်။ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် စာကြည့်ခန်းသို့ လျှောက် လာလိုက်သည်ပဲ။ ..

စေ့ထားသောတံခါးကို ညင်ညင်သာသာ တွန်းဖွင့်ဝင်ပြီးတာနှင့် တံခါးရှက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်ကလည်း ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ၊ ..

“အံ့ကောင်းပြီး သစ်ခွအိုးလေးတွေနဲ့ မဆန့်အောင် မျိုးပွားနေတဲ့ အပင်လေးတွေကို အပင်ခွဲပြီး အိုးသစ်လေးတွေမှာ စိုက်လိုက်တာနဲ့ မေမေလက်တွေ ဆေးကိုဆေးမှ ဖြစ်မှာသားရဲ့ .. ဒါကြောင့် လက်ဆေး လိုက်ရတယ်လေ .. သစ်ခွပင်လေးတွေကိုင် အုန်းဆံဖတ်လေးတွေ မီး သွေးခဲလေးတွေ သစ်ဆွေးလေးတွေကို ကိုင်ရတာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကာ သားဖြစ်သူ၏ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဦးဘုန်းသစ် ကတော့ နီးသည်၏ ရင်ထဲမှာ တကယ်တမ်းရှိနေသည့် အတွင်းစိတ် တွေကို သိမြင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားယူနေသည့် အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ ပါ၏။ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ကလည်း မရိပ်မိဘဲ ရှိမည်တဲ့လားလေ..။ အရမ်း ကို အေးချမ်းစွာပြုံးနေသည့် ခန့်ခန့်ချော အဖြစ် နေပြလိုက်သည်ပဲ။

“ကံ .. ပြောပါဦး .. ဘာတွေများ သဘောတူကြ ညှိနှိုင်းခဲ့ကြ ပျော်လာခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ ..”

ဟု မေးလာစဉ်မှာ ဘုန်းနေသာ အားလုံးခြုံ၍ ပြောပြလိုက်သည်ပါ ပဲ ..။ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ကလည်း ငြိမ်၍ နားထောင်သည်။ စကားဆုံး တော့ တစ်ချက်ငြိမ်နေ၏။ လူကငြိမ်နေပေမယ့် စိတ်က အလောသုံး ဆယ် အဖြေတစ်ခုကို ထုတ်ယူနေရပါသည့်အဖြစ် ..။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ .. ကိုဘုန်းသစ် ကလဲ ငါ့ကို တောက်လျှောက် အကဲခတ်ကြည့်နဲ့ အလွတ်မပေးဘဲ ကြည့်နေပြီ .. ငါ ယုတ္တိရှိတဲ့အဖြေ

တစ်ခု တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုကိုတော့ ပေးမှဖြစ်မယ်။ အရမ်းကို သဘောကောင်း တဲ့ ခန့်ခန့်ချော ဖြစ်နေရင် ကိုဘုန်းသစ် ငါ့အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်မှာ ဆွေချာနေတယ် ..။ သူနဲ့ငါနဲ့ အိမ်ထောင်သက်မှ မနည်းတော့တာ၊ ငါ့အတွင်းစိတ်ကို သူ သိပါတယ်၊ ငါ ခန့်ခန့်ချော ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက် ဖြစ်နေရမယ် .. ခန့်ခန့်ချော အသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ခြေစီးဘူး”

ဟုတ်သည်။ သဘာဝလွန်၍ မဖြစ်။ ခန့်ခန့်ချော ၏ သဘာဝ.. ခန့်ခန့်ချော၏ စရိုက် .. အမူအကျင့်တွေအားလုံး ဆန့်ကျင်ပြောင်းပြန် ဖြစ်၍မရ ..။ ဒါဆိုလျှင် ကိုဘုန်းသစ် ၏ သံသယတွေကြားထဲ ရောက် သွားရချေမည်သာ။ ရှေ့ဆက်၍ လှမ်းမည့် ခန့်ခန့်ချော ၏ ခြေလှမ်းတွေ ကို သေချာစောင့်ကြည့်နေပါချေလိမ့်မည်သာ ..။ ဖြန်းခနဲနေအောင် ရင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်က ငြိမ်ကျနေရာမှ စတင်လှုပ် ရှားလိုက်ပါသည့် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပါတည် ..။

“အံ့မယ်လေးလေ .. တစ်ဆယ်သားလောက်ရှိတဲ့ စိန်သရဖူ .. နုနစ်ကျပ်သားလောက်ရှိတဲ့ ရွှေကို အကုန်ခံပြီး စိန်ဘယကလဲ လုပ်ပေး ခုမယ်၊ စိန်လက်ကောက်ကလဲ လေးကွင်း.. စိန်နားဆွဲကလဲ လုပ်ပေးရ ဦးမယ် .. ဘာတဲ့ .. ရွှေခြေကျင်းက တစ်ဖက်ကို ငါးကျပ်သား .. ဟုတ် လား၊ အတောင်းကြမ်းလှချေလား .. အတောင်းရဲလှချေလားကွယ်၊ မင်း ရဲ့ဘယ်သူ .. အဲဒီနုနစ်ဆန်းပျို ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဟင် .. ဟင် .. ဖြစ်ဘူးထင်ပါရဲ့ ဘုန်းနေသာ .. ပစ္စည်းမက်သကွယ့် .. မက်သကွယ့်၊ သားစိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး လိုက်လျောပေးမယ်လို့ မေမေဆုံးဖြတ် ထားတာ .. ပြန်ပြင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ သား .. အဲသလောက် နှုတ်ရဲလျှာ ခန့် .. ပစ္စည်းအတောင်းကြမ်းတာတော့ မေမေ မကြိုက်ဘူးသား”

ခေါင်းတခါခါဖြင့် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ရင်း ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော သားကို ကြည့်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ကို ကြည့်သည်။ ဒါဟာ ခန့်ခန့်ချော

ရဲ့စရိုက်ပဲ ကိုဘုန်းသစ် ရဲ့ ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိရသည်ပါ။ ဦးဘုန်းသစ် ၏အကြည့်တွေထဲမှာ ဇနီးသည်၏ တုံ့ပြန်မှုအပေါ် သံသယ မရှိသည့်အကြည့်တွေ ဖြစ်လာနေသည်။

“အဲသလို မင်းဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ် ချော”

ဟုပြောလာတော့ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမတ်၍ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“အဲသလို မဆုံးဖြတ်လို့ ဖြစ်မလား ကိုဘုန်းသစ် .. စဉ်းစားကြည့် လေ .. အဲသလောက် တုံးခဲနေတဲ့ ရွှေတွေ စိန်တွေကို တောင်းရဲတယ် ဆိုတာ နည်းတဲ့သတ္တိလား .. နည်းတဲ့မျက်နှာပြောင်တိုက်မှုလား .. ပစ္စည်းမက်လွန်းတယ်ရှင် .. အဲဒါ ချော လက်မခံနိုင်ဘူး”

ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပြောနေစဉ်ခိုက်မှာ ..

“သားက သူ့ကို မခံချင်အောင် ပြောလိုက်လို့ သူက ပြောတယ်ဆို တာ သားပြောပြတဲ့အထဲမှာ ပါခဲ့ပြီပဲ မေမေရာ .. သားက သူ့ကို ဘယ် လိုလက်ဝတ်ရတနာနဲ့တင်တောင်းရမလဲ .. ဘယ်လိုအိမ်မျိုးနဲ့ တင် တောင်းရမလဲ .. အဲဒါတွေကို သွားမေးမိတာကိုး”

“အေး .. အဲသလိုမေးလို့လဲ အဲသလိုတောင်းဖို့ အခွင့်အရေးရသွား တာပေါ့ သားရဲ့ .. ညွှန်လိုက်တာ သားရယ် .. ရှင်းနေတဲ့ဥစ္စာ”

ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ကိုယ်ကိုမတ်၍ ခပ်တင်းတင်း ပြောသည်။ အကယ် ၍မျှား ဤအဆင့်ဖြင့်ပင် စကားမြန်းသည့်ကိစ္စ တကယ်ပဲပျက်သွားလျှင် လည်း တစ်ကိစ္စဖြစ်သည်ဟု မျှော်လင့်ချင်သည်။ မျှော်လင့်လိုက်ချင် သည်။

“ငါကတော့ ငါ့သားကို အဲသလို ပြန်ပြီး မခံချင်စောနဲ့ အမြင်ကပ် ကပ်နဲ့ တစ်ခွန်းအတင်မခံဘဲ ပြောရဲတဲ့ နှစ်ဆန်းပျို ကို သဘောကျ သကဲ့ယ့် .. ဒါမှ သားကို ထိန်းနိုင်မှာပေါ့။ သူက သားကိုကြောက်မလွန် တော့ မပေါ်ဘူးကွလို့ .. အဲဒါကို ငါကသဘောကျတာ ချော၊ သားကို

ထိန်းကျောင်းပေးနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကွလို့”

“ဘုရားရေ .. ရှင် ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တယ်၊ သားကိုခိုင်စားမယ့် မိန်းကလေးကို သဘောမျှမယ်.. ဟုတ်လား .. ဒီမယ်သား .. မေမေက ဆော့ဖြင့် အကဲခတ်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒါကိုတော့ မေမေအခွင့်အရေးအဖြစ် သားနားလည်ထားပေးရလိမ့်မယ် သား”

အလျှော့ပေးမှာမဟုတ်သည့် လေသံ ..။ မျက်နှာထားတင်းလျက် ရှိနေသည့် အမေဖြစ်သူကို ခေါင်းမာကြည့်ဖြင့်လည်း ဘုန်းနေသာ ရင်ဆိုင် လိုက်ပါပြီတည်း။

“သား ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ မေမေ .. လူတစ်ယောက်ကို သားပေး လိုက်တဲ့ ကတိကို သားတည်ရမှာပါပဲ၊ သူ့ကိုတင်တောင်းမယ့်ပစ္စည်း တွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ဖေဖေတို့ ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပါပဲ မေမေ၊ တကယ်က နှစ်ဆန်းပျို မခံချင်စောနဲ့ အရွဲ့တိုက် ဘင်တောင်းလိုက်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာနဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို သူ ပြောတဲ့အတိုင်း သားတို့ဘက်က တင်တောင်းမယ်လို့ အတည်ပြု ပြောခဲ့ ပြီးနေပြီ မေမေ .. ခုမှ ပြောင်းလဲလို့တော့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ သားတို့ တကယ်လဲ တတ်နိုင်နေကြတာပဲ မေမေရာ ..”

နောက်ဆုံးစကားပိတ်သည် အတန်မျှ ပူပူဆာဆာနိုင်နေသည့် သား တစ်ယောက်၏ ခွဲနဲ့မှုဆန်လာသည်။ တင်းမာနေသည့်လေသံ ခေါင်းမာ မှ ဖြမ်းတီးနေသည့်လေသံတွေထဲမှာ နောက်ဆုံးအဆုံးသပ်လိုက်သည့် သားတစ်ယောက်၏ တောင်းပန်မှုဆန်နေသော အသံ ..။

“တတ်နိုင်တယ် ဟုတ်လား .. ဒီမှာသား .. အဲဒါတွေဟာ သားရဲ့ မိဘတွေပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေပဲ၊ သားက မိဘလက်ငုတ်လက် ရင်းကို ဆက်လုပ်ကိုင်ရုံလေးပဲ ရှိနေတာပါကွယ်၊ မိဘပိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ချမ်းသာကို မင်းပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းချမ်းသာလို သဘောထားပြီး ခုလို တစ် ဖက်မိန်းကလေးရှင်ကို အာမခံချက် ရဲရဲပေးခဲ့တာကိုက သား ဟားတာပဲ”

တဖြည်းဖြည်း စကားတွေက ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ရာတွေမှာ ခေါင်းတည်၍ တင်းမာလာသည့်ဘက်ကို ရောက်ကုန်သည်။ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်က ဦးဘုန်းသစ် ။ မျက်နှာပျက်လျက် ခေါင်းတစ်ချက် ခါလိုက်ကာ ကြေကွဲသည့်နယ် အမေဖြစ်သူကို ကြည့်သည်က ဘုန်းနေသာ ပါ ။

“ဒါဆိုရင်လဲ သားရဲ့နေရာအစစ်အမှန်ကို သားသိလိုက်ပါပြီ မေမေ ။ တကယ်က သားက ကိုယ့်နေရာကို ကိုယ်မသိဘဲ နေလာမိခဲ့တာကိုး၊ သားစိတ်ထဲမှာ မိဘချမ်းသာလို့ ကိုယ်ချမ်းသာတယ် ။ အဲသလို မရှိပါဘူး မေမေ၊ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်းကို တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က တတ်စွမ်းသမျှ လုပ်ကိုင်ကူနေရတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူထားတာပါ ။ မေမေတို့ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဂုဏ်ရှိန်ဟာ ဒီနေ့မှာလဲ သားမပိုင်သလို နောင်များမှာလဲ သားပိုင်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး မေမေ ။ ဒါပေမယ့် ခုလောက်အထိ မေမေ ဖွင့်ပြောတာကိုတော့ သား အံ့သြမိတယ် မေမေ”

“မင်း ပြောတာမှားနေပြီ ချော ။ သားကို ဒီလောက်ထိ ရင်ထဲထိ ခိုက်အောင် ပြောရသတဲ့လား၊ နေစမ်းပါဦး ။ အဲဒီတင်တောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ငါက အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သားအတွက် ချွေးမတောင်းသွားတဲ့အခါမှာ တင်တောင်းမှာပါ၊ မင်းသာ မင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းတွေ အပွန်းပဲ့မခံဘဲ အေးအေးနေပေးလိုက်စမ်းပါ၊ မင်းစည်းစိမ် တစ်စွန်းတစ်စုမှ ငါမယူပါဘူး ။ အကုန်မခံခိုင်းပါဘူး ။ ခက်တယ်ချော ။ သားအပေါ်မှာတောင် ဒီလိုဥစ္စာချောက်နေတဲ့ စကားတွေ ပြောနိုင်တဲ့ အသွေးအသားတွေ မင်းရဲ့သွေးကြောထဲ စီးဝင်နေနိုင်တာ စကားပြောထွက်နိုင်နေတာကို ငါ အံ့သြတယ်”

ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော လန့်လာသည်။ ဤမျှအထိ တင်းမာကုန်ဖို့အထိ တော့ မမျှော်လင့်ထားမိ။ ဒါပေမယ့် တကယ်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ စကားလွန်ပြီဆိုတာလည်း သိနေရပြီ။ ခက်သည်က ။ နှုတ်ကကျသွားပြီးသား ဖြစ်

သွားရပြီ။

“ချော က ဒီလောက်အထိ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဘုန်းသစ် ။ စကားအဖြစ်ပြောတာပါ ။ တကယ်တမ်း ချွေးမတောင်းရမ်းတဲ့ အခါ ကျွန်မလဲ တင်တောင်းရမှာပေါ့ ရှင့် ။ သားက ရှင်တစ်ယောက် ဘည်းပိုင်တဲ့သားမှ မဟုတ်တာ ။ ကျွန်မလဲ ပိုင်တာပါပဲ”

“ခုပြောနေရင်း ဆိုနေရင်းတောင်မှ မင်းဘက်က စကားတွေ ပိုမဟုတ်ကုန်ပြီ ။ ဘာတဲ့ ။ ကျွန်မလဲ တင်တောင်းမယ် ဟုတ်လား ။ အဲဒါ မိဘစကားလား ။ အဖေတစ်ယောက်ပြောရမယ့် စကားလား၊ ခင်းပြောတဲ့အရာတွေထဲမှာ ယောက်ျားနဲ့ဆိုရင်လဲ သူပစ္စည်းကိုယ့်ပစ္စည်းဟော ။ သားကိုပြောတဲ့အခါကျတော့လဲ သားက ဘာမှမပိုင်တော့ဘူး၊ ပိုင်တဲ့သူက မင်းနဲ့ငါပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ အဖေက ပိုင်တာ အမေက ပိုင်တာ အဲသလိုပြောတယ် ။ အဲဒါကိုက မဟုတ်တာ ။ မင်းဟာ ပစ္စည်းစကား အတော်ပြောတဲ့ မိန်းမပဲ”

မထင်မှတ်တာတွေက ပို၍ဆက်တိုက်ဖြစ်ဖြစ်လာနေပြီ။ နှုတ်ကကျမိတာကို ပြန်၍ ဖာဖာထေးထေးလေး ပြောမိကာမှ ပိုဆိုးလာရပါသည့် အဖြစ် ။

“ကျွန်မကို အထင်လွဲနေကြတာပါ ။ ကျွန်မပြောချင်တာက ။ အဲဒီကောင်မလေးဟာ ပစ္စည်းပစ္စယ အတောင်းရတာကို ပြောတာ ။ ပြောချင်တာ၊ ခုဥစ္စာက တစ်မျိုးဖြစ်ကုန်တယ်”

ခေါင်းကိုက်လာတာမို့ နားထင်ကို တစ်ချက်ဖိပြီး ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပြောပါ၏။ ဘုန်းနေသာ မှ ခေါင်းခါ၍ ...

“သူ ပစ္စည်းမက်တာမဟုတ်ဘူး မေမေ ။ သားအပေါ်မှာ အရွဲ့တိုက်ပြောတာ ။ အဲဒါကို သား ရှင်းပြပြီးပြီပဲ မေမေရာ”

ဟု ညည်းပါသည်။ အမေဖြစ်သူ ခေါင်းကိုက်နေတာကိုပင် မမြင်သည်လား ။ မြင်ဖို့ပင် အာရုံမရ ။ အာရုံကို မထားတော့တာလား မသိ။

မျက်နှာပျက်လျက်ရှိနေသည့် သားကို ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချောကြည့်မိသည်။ စာကြည့်ခန်းကြီး တံခါးပိတ်၍ သားအမိသားအဖသုံးယောက် စိတ်ညစ်စရာတွေချည်း လတ်တလောမှာ ကြေကြေကွဲကွဲ ရောထွေးဖြစ်တည်နေရသည်ကောလေ ။

“ကောင်းပြီလေ - ပစ္စည်းမမက်ဘူး ။ အဲဒါကို မေမေယုံပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီယုံကြည်ပေးမှုအတွက်တော့ သက်သေအထောက်အထားယူထားရလိမ့်မယ် သား။ မနက်ဖြန် မေမေ သွားမယ်.. အဲဒီပစ္စည်းတွေ တင်မတောင်းနိုင်ဘူးလို့ သွားပြောမယ်.. သူတို့ ဘာမှမတုန်လှုပ်ကြဘူးဆိုရင်တော့ဖြင့် အဲဒီမင်္ဂလာကိစ္စ ဘာမှပျက်စရာကို မရှိဘူး၊ အဲဒါ သူတို့ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို ရှင်းအောင် သိစေမယ့်အချက်ပဲ”

ပြတ်ပြတ်သားသား ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပြောစဉ်မှာ ဦးဘုန်းသစ်မှ လက်ကာသည်။

“ငါသဘောတူခဲ့ပြီးပြီ ။ မင်း အဲဒီကိစ္စ ဝင်မပါနဲ့ ။ မင်းပစ္စည်းမထိရင် ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ရှေ့မဆက်နဲ့ .. ရပ်တော့၊ ဒီမယ် ချော ငါပြောမယ် .. ငါ့စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ငါ့သားအတွက် ငါ အတွန့်အတိုမရှိရင်းရဲတယ်၊ ငါ့သားရဲ့နှလုံးသွေးတွေ လျှံကျကြေကွဲတာကို ငါ မမြင်ရက်ဘူး၊ ပြီးတော့ နှစ်ဆန်းပျို ကို ငါ့ချွေးမအဖြစ်လဲ ငါ လိုလားတယ်။ မိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးလှချေရဲ့လို့ ငါ့သားက စကားမြန်းခိုင်းတာပါကွ ။ ဟိုကဖြင့် ငါ့သားကို သိတာ မဟုတ်ဘူး”

“စကားမများပါနဲ့တော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေရာ .. သား မနက်ဖြန်ကစပြီး မေမေစည်းစိမ်ချမ်းသာ ဖေဖေစည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ ဘုန်းနေသာ အဖြစ် နေသွားမှာပါ ။ အလုပ်ကိုတော့ သွားနေမှာပါပဲ ဖေဖေ၊ လုပ်စရာရှိတာကိုလဲ လုပ်နေမှာပါပဲ၊ သားကို ထမင်းနှစ်နပ်ကျွေးရင် တော်ပါပြီ ။ သားကလဲ ထမင်းနှစ်နပ်စားရုံပဲ စားချင်ပါတော့တယ်ဗျာ ။ ရှက်တယ် ဖေဖေရာ .. ဒီလောက်ထိ ပစ္စည်းခန်းတွေ ပြောနေ

ဩဇာမျှ သားရှက်တယ်ဗျာ ။ သားကိုယ်တိုင် ဘာအရည်အချင်းမှမရှိတဲ့ကောင် ဘာတစ်ခုမှ ခြူးတစ်ပြားမှလဲ မရှိတဲ့ကောင်၊ မိဘအရိုက်ကို နှိုး လူချမ်းသာလုပ်နေတဲ့ကောင်လို့ မြင်လာမိတယ်၊ အတိုဆုံး ပြောရင်ဖြင့် အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပေါ့ ဖေဖေ။

ကျွန်တော် မနက်ဖြန် နှစ်ဆန်းပျို တို့ကို သွားတွေ့မယ်၊ အဖြစ် နှုတ်လဲ ပြောပြပါမယ်၊ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခဲ့တဲ့သတ္တိ နှစ်ဆန်းပျို မှာ ရှိပါ့မလားဆိုတာ သားမေးပါ့မယ် ဖေဖေ၊ သားကိုချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မဖြေသေးတဲ့ မိန်းကလေးကို သား အဲဒီမေးခွန်း မေးရပါတော့မယ် ဖေဖေ ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့မှာ စကားမြန်းမယ်လို့ ကြည်နူးပျော်နေတဲ့စိတ်တွေနဲ့ စကားလွန်ခဲ့တာတွေထဲ ရှိနေခဲ့တာကိုး”

ဘုန်းနေသာ ၏ အသံတွေ တုန်ခါနေသည်။ မျက်နှာလည်း ရဲနေ၏ ။ မျက်ရည်လည်း ဝဲနေသည်။

“သား မတွေးခဲ့မိဘူး ဖေဖေ .. အဲသလောက်ထိ အလေးအနက်ပြီးလဲ ပစ္စည်းခန်းတွေကိစ္စ ခေါင်းထဲထည့်မထားမိခဲ့ဘူး၊ သား ဘာလို့ အဲဒီအချက်ကို မစဉ်းစားမိခဲ့ရတာလဲ ဖေဖေရာ ။ မိဘချမ်းသာတာကို လူစွာလုပ် ချမ်းသာပြနေသလိုကြီး ဘေးအမြင်မှာရှိနေမှာပါလားလို့ သား ဘာလို့ မတွေးမိခဲ့ရတာတဲ့လဲ”

“ဟာ! .. ဘာလို့မတွေးမိရတာလဲ ဟုတ်လား ။ တွေးဖို့မှ မလိုတာပဲ သားရဲ့.. မလိုအပ်တာကိုမတွေးတာ အမှန်ဆုံးကိစ္စ၊ မှားတယ်လို့မပြောနဲ့”

ဦးဘုန်းသစ် မှ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ကို မျက်ထောင့်ဖြင့် အပြစ်တင်ကြည့် ကြည့်ကာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် သားကိုဝင်ဖြေသည်။ သား၏ရင်ကို ပြင်းထန်ဆိုးဝါးစွာ ထိုးနှက်ကြေမွစေသည့် စကားများကို ပြောသည့်သူသည် သား၏မိခင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေချေသည်ပဲဟုလည်း ဦးဘုန်းသစ် ချီတင်ကဲ တွေးမိရင်း ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ ဇနီးသည်ကိုလည်း ပို၍စိတ်

www.burmeseclassic.com

ပျက်လာသည်။ စိတ်ကုန်လာသည်။ အေးစက်စက်အဆင့်မှာ ရှိနေသည့် အိမ်ထောင်ရေးသည် ပို၍ အေးစက်စိတ်ပျက်ဖို့ ဖြစ်ဖြစ်လာနေသည်။

“ကတိစကားပျက်မယ့်ကိစ္စမျိုး သားပြောလိုက် မရဘူး ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေသိက္ခာကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်မှာလို့လို့သား ဘုန်းသစ် ဆိုတာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာလာကြတာပါကွယ် ။ ဖေဖေဘိုးဘွားတွေ ချမ်းသာသမျှကို ဖေဖေရဲ့အဖေ သားရဲ့ဘိုးဘိုးက ဆက်ပြီးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တယ် ။ ပိုကြီးပွားအောင် လုပ်ကိုင်တယ် အခု သားရဲ့ဘိုးဘိုး ချန်ခဲ့သမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ဖေဖေနဲ့ ဖေဖေသားက ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်တယ် ။ ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်တယ်၊ ဒါဟာ ဖေဖေတို့ မျိုးရိုးစဉ်လာထုံးစံပဲ ။ ဒီတော့ သားဟာ အဖေဘက်က မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဘုန်းနေသာ ပဲ၊ အသုံးမကျတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါကို သိထား။ ဒီနေ့မှာပဲ သားနဲ့အတူ ဖေဖေတို့ အဲဒီလက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းတွေကို မျိုးရတနာတိုက်မှာ သွားပြီး လုပ်ခိုင်းမယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အလိုအပ်ဆုံးအရာဟာ စိတ်ချမ်းသာမှုပဲ သား ။ ဖေဖေသားကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် ။ ဒါပါပဲ”

ဟုပြောကာ ဦးဘုန်းသစ် သား၏လက်ကိုဆွဲ၍ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သည်။ သားဖြစ်သူကလည်း ထိခိုက်ခံစားမှု အရှိန်မြင့်နေသည့် မျက်နှာ ။ လည်ချောင်းတနင်္ဂနွေဖြင့် ရင်ဆို့နေအောင် ခံစားနေရပါ သည့် ခေါင်းငိုက်ကျနေသည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အဖေနှောက်သို့ ပါသွားချေ၏။

ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော တစ်ယောက်တည်း စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့ သည်။ မျက်ဝန်းတွေ ရုတ်ခြည်းမှိန်ကျသွားသည်က ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ၊ မျက်ရည်ဝလာသည်။ နောက်တော့ မျက်ရည်ကျလာသည်။

“ငါမှားပြန်ပြီ ။ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ သားကို ငါထပ် ပြီး လိမ်ညှာလိုက်ချိန်မှာ ငါဟာ အောင်မြင်သူဖြစ်မယ်လို့ တွက်ထားမိ

ခဲ့တာလဲ ဒီနေ့မှာ မှားသွားပြန်ပြီ ။ သဘောသိပ်ကောင်းပြရင်ဖြင့် ငါ့ကို သံသယဝင်ကုန်မယ်ဆိုပြီး ငါ့စရိုက်အတိုင်း တစ်ချက်လောက်တော့ စာနီတင်းပြလိုက်မယ်လို့ တွေးမိ ဆုံးဖြတ်မိ လုပ်ပြမိလိုက်တာတွေဟာ အမှားရဲ့ ခြေလှမ်းဖြစ်သွားပါရောလား ။ မထင်မှတ်တာတွေ ဆက်တိုက် ငါ့ရင်ဆိုင်ကြုံလိုက်ရပြန်ပြီ ။ ခုတစ်ကြိမ်မှာလဲ ကိုဘုန်းသစ် ဟာ ငါနဲ့ ငါ့သားကို ကောင်းကောင်းကြီး သွေးခွဲလိုက်နိုင်ပြန်ပါရောလား ။

အဲသလို သူလုပ်နိုင်အောင် ငါ့ခြေလှမ်းမှားသွားခဲ့တာကိုး ။ စကားမှားသွားခဲ့တာကိုး ။ ခုတစ်ခေါက်လဲ ငါ့ရှုံးပြန်ပါရောလား၊ ဒါတွေအား လုံးဟာ နှစ်ဆန်းပျို့ ကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ သူ့ကို ငါသားက ချစ်လို့ဖြစ် တုန်ရတာ၊ ပြီးတော့ ကိုဘုန်းသစ် ။ သူက ငါ့ကို လှလှပပ လက်စားချေ နေတာပါလား၊ ခုကြည့်စမ်း ။ သားက သူ့အဖေကို အားကိုးတဲ့သား၊ ချစ်တဲ့သား၊ အထင်ကြီးတဲ့သား ဖြစ်မြဲဖြစ်နေသလို ငါ့ကိုကျတော့ သူ့ကို ချစ်တဲ့အမေ ပစ္စည်းကို မက်တဲ့အမေလို့ မြင်သွားပြီ”

ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော မျက်ရည်ကျ သည်။ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးမည့်သူမရှိ ။

ရှိက်သံတွေ ပွင့်ကျနေရင်း ကိုယ့်မျက်ရည်ကို အနိုင်နိုင်သုတ်သူ သည် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ချေသတည်း။

အခန်း (၁၂)

“သူက လက်ဝတ်ရတနာ ချမ်းသာအားကိုး .. အိမ်ဝယ်ပေးမည် ဆိုတဲ့ ချမ်းသာအားကိုးတွေနဲ့ နှစ် ကိုပြောတာ၊ နှစ် မခံချင်တာနဲ့ ပြောမိတဲ့ဥစ္စာ .. သူက အတည်လုပ်ပြီး အော်သလေ ..၊ အဲဒါကောင် သလား မိုး”

သမီးကို မျက်စောင်းတခဲခဲဖြင့် အပြစ်တင်ကြည့်နေသည့် အန်တီ ဒေါ်ခင်လင်း ကို တစ်လှည့် ကြည့်မိလိုက် ..။ မျက်နှာလေးညှိ၍ ပြောစ ပါသည့် နှစ်ဆန်းပျို ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေရသည်က မေမိုးဦး ဝါ ရယ်ပဲရယ်လိုက်ရမလိုလို မျက်နှာလေး ရောယောင်စိတ်ညစ်ပြလိုက် မလိုလိုဖြင့် အတော်လေးတော့ အခက်တွေ့ရပါသည့် အဖြစ်။ တကယ် တမ်း မညာတမ်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ရယ်ချင်တာက ပိုနေသည်။ ရယ် လိုက်ရမှာ မရ၍သာ အောင့်ထားရခြင်းပါ။

အန်တီ လင်း မှ ဖုန်းဆက်ခေါ်၍ ချက်ချင်းရောက်လာရပါသည့် မေမိုးဦး မှာ သားအမိနှစ်ယောက် ပြောပြသမျှကို ငြိမ်ကျ၍ ဒိုင်ခံရာ ထောင်ပေးနေရသူ တစ်ဦးတည်းသမား ဖြစ်နေရပါ၏။

“အဲဒါပဲ ကြည့် .. အဲဒါပဲကြည့် ..၊ သူ့စွဲတာက မခက်ဘူး ..၊ သူငယ်က သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်လို့ကို စကားမြန်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဥစ္စာ တကယ့်ကို အော်ပြောပါလေရော၊ ခုနင်က အန်တီပြောတဲ့ လက်ထပ်

ဆတ်စားတွေ သရဖူတွေ အကုန်လုံးပါတယ်၊ ရွှေခြေကျင်းတောင် ပါ သေး၊ လမ်းပေါ် သွားလာနေကြတဲ့သူတွေ ရပ်ကြည့်ကြတာပေါ့.. နား ဆောင်ကြတာပေါ့ .. အခု ရပ်ကွက်ထဲ သတင်းကို ကြီးလို့ ..၊ ပျိုဘက် အိမ်က ဒေါ်မွှေးကြည် ဆိုရင် အိမ်ကို ဝမ်းသာအားရရောက်လာပြီး နှစ် လက်ထပ်တော့မှာ ဟိုကောင်လေးအော်ပြောသမျှ ကြားရင်း ဝမ်းသာရ တဲ့လေ .. ပြောပြီးပြန်သွားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ ..၊ အန်တီဖြင့် ချက်နှာပူလို့ စတိုးဆိုင်တောင် ဒီနေ့ပိတ်ထားလိုက်ရတော့တယ်၊ ဆောင်ခြင်ကိုမရှိဘူး နှစ်ရယ်၊ အဲသလို အရွဲ့တိုက်အော်ခိုင်းရသတဲ့လား၊ ခု - ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. ညည်း လက်ထပ်ရတော့မှာ”

အန်တီ ဒေါ်ခင်လင်း ကလည်း စိတ်လက်ညစ်လျက် မျက်နှာရဲ ရဲရင်း ညည်းလည်း ညည်းသည်။ ဆူလည်း ဆူသည်။

“တစ်ဖက်သားမှာက မိဘတွေ ရှိကြတာ ..၊ နှစ် ကို ပိုက်ဆံမက် ထယ်လို့ ထင်သွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ နှစ် ရယ် ..၊ မေမေ စိတ်ညစ် ထယ်၊ ဦးဘုန်းသစ် ကတော့ အဲဒီဥစ္စာတွေနဲ့ တကယ့်ကို လာမြန်းပါ သယ်လို့ ဝမ်းသာအားရပြောသွားတယ်၊ သား စိတ်ချမ်းသာအောင် အစစ အလိုလိုက်တာကိုတော့ အန်တီနားလည်ပါတယ် မိုးရယ် ..၊ ဒါပေမယ့် ဆာစောကပြောသလို နှစ် ကို ပစ္စည်းဥစ္စာမက်တယ်၊ ပိုက်ဆံမက်တယ် ဆို့ ရင်ထဲမှာ စွဲထင်သွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ဒေါ်ခင်လင်း စိတ်မော့ကိုယ်မော့ဖြင့် ပြောနေရင်းမှ သမီးကို ကြည့်သည်။

“အို- ပိုက်ဆံမက်တယ်ထင်ရင် စကားလာမမြန်းကြနဲ့ပေါ့- ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်၊ နှစ် ကလဲ လက်မထပ်ချင်ပါဘူး၊ မေမေနဲ့ အတူနေ နေရတာ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ၊ အလကား လာရှုပ်နေတယ်”

နှစ်ဆန်းပျို ကလည်း အလျှော့မပေး။ လက်မထပ်ချင်တာတစ်ခု တည်းဖြင့် ခေါင်းလေးမော့၍ပင် ပြောလိုက်ပါသေးသည့် အဖြစ်။

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့!.. တစ်လမ်းလုံးလဲ သိကုန်ကြပြီ ..။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်နဲ့ ရပ်ထဲကွက်ထဲလဲ သတင်းကြီးနေပြီ ..။ ခုကျတော့မှ ညည်းက ထမထပ်ရ ပိုကောင်းသေးလုပ်မနေနဲ့၊ ဘာလို့ အစက အဲသလို ဆော့ရတာတဲ့လဲ နှစ် ရယ် .. ငါ သေချင်တယ်။”

“အို .. သူ မအော်ရဲဘူး ထင်ပါတယ်ဆိုမှ မေမေရာ .. နှစ် စိတ်ညစ်နေတာပါပဲ”

သားအမိနှစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မေမိုးဦး ခပ်တိုးတိုး ချောင်းနေရပါ၏။ ရယ်ချင်နေသည်လေ ..။ ရယ်ချင်သမျှကို ချောင်းဆိုးအထဲ ရောထည့်နေရခြင်း။ ချောင်းဆိုးတာကလည်း လုပ်ဆိုးသည့် ဆိုးတာကြီး ဖြစ်မှန်းသိသာနေသည်။

“စဉ်းစားကြည့် မိုး ရဲ့သူငယ်ချင်း ဉာဏ်တော်စူးပုံ .. ရွှေခြေတောင်ပါသေးတယ်၊ တစ်ဖက်ကို ငါးကျပ်သားစီဆိုပဲ .. အဲဒါကြည့်”

“ရွှေခြေကျင်းနဲ့ ကြည့်ကောင်းမှာ နှစ် ရဲ့ ..။ အဟင်း .. ဟင်းမတတ်နိုင်။ မေမိုးဦး ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်က ချစ်စနိုးနိုင်သေး”

“အဲဒါကွယ် .. အဲဒီဥစ္စာတွေ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ အဲဒီအိမ်ပေါ်မှာ အန်တီ အတင်းငြင်းခဲ့တာပါ။ အဲဒီဥစ္စာတွေ မလိုအပ်ဘူးလို့ပြောသမျှ သားအဖနှစ်ယောက် ခေါင်းခါကြသလေ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျေးဇူးရှင် မမက ခြံထဲမှာ ကျန်နေခဲ့လေရဲ့ သူက အော်ခိုင်းတုန်းကအော်ခိုင်းပြီးတော့ တကယ့်အရေးကျတော့ထဲ အသားလေး ကျန်နေရစ်ခဲ့သလေ ..။ အန်တီပဲ မျက်နှာပူပြီး အိမ်မှာ ဟိုသားအဖနှစ်ယောက်မျက်နှာကို မကြည့်ရဲဘဲ ဖြစ်ရတာ၊ ပစ္စည်းမက်တယ်ထင်ရင် ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ မိုး လဲမှာပါ။ ငါလေ ခေါင်းထခေါက်လိုက်ရ ရွှေနှစ် ကို”

ပြောရင်း မိုင်တွေချပြန်ထိုင်နေပါသည်။ အန်တီလင်း ၏သားမှာ

ခြံသွားထိုင်ရပါ၏။ နှစ်ဆန်းပျို လည်း အခန်းထောင့်နေရာလေးမှာ ဘေးစောင်းလုပ်ရင်း မျက်နှာအိုလေးဖြင့်ထိုင်နေသည်။ ဘယ်လိုနေနေ ရာလေးဟု သူငယ်ချင်းကိုချစ်စိတ်ဖြင့် မေမိုးဦး တွေးမိရသည်ပါပဲ။

“ပြီးတော့ ခုထိ မောင်ဘုန်းနေသာ ရဲ့ မေမေနဲ့ မဆုံဖြစ်ကြရသေး ..။ အန်တီတို့က သူ့အမေကို မတွေ့ဘူးသေးသလို သူ့အမေက အန်တီတို့ကို တွေ့ဘူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချောတာကရော ဘယ်လိုထင်မလဲ နှစ် ရယ် ..။ ငါသေချင်တယ်”

“မုန့်လုံးစက္ကူကပ်နေပြီ မေမေရာ .. အဲဒါပဲ ပြောပြောနေတာ ချောလည်နေပြီ ..။ နှစ် ခေါင်းတွေမူးလာပြီ မေမေ”

နှစ်ဆန်းပျို တကယ်လည်း စိတ်လက်ညစ်နေလျက် အမေဆူသမျှ လှုပ်သားအောင် ခံနေရရင်း ခေါင်းတွေ တကယ်ပဲ မူးလာနေသည့် သား ဖြစ်နေပါ၏။

“သူ့အမေ ဘယ်လိုထင်ထင် မေမေရာ ..။ သဘောမကျ နောက်ဆဲလိုက်ကြပေါ့ .. ပြီးတာပဲ၊ နှစ် ကလဲ မေမေနဲ့ ခုလိုနေနေရတာကို ခံနေတဲ့ နှစ် ပဲ ဥစ္စာ၊ ပိုတောင်ကြိုက်သေး .. အလကား လာလာရှုပ်ကြတာပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးကို မနေရဘူး၊ အဖေက လာလိုက်အဖေနဲ့ အဖေနဲ့ လာလိုက် ..။ နောက်ဆိုရင် သူ့အမေတောင် ရောက်လာမှာလား မသိဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့သူတွေမို့ ပိုက်ဆံကိစ္စ ပစ္စည်းရတနာ တယ်ပြီးပြောကြတဲ့သူတွေ သိရဲ့လား မိုး”

ဟု စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် စကားကို လွှတ်၍ ပြောချလိုက်မိရပါပြီတည်း။ အခန်းထောင့်မှာ ကြမ်းခင်းဖယောင်းပုဆိုး ပြာကွက်ထက်မှာထိုင်ရင်း သားထောင်ထားတာမို့ လက်တံတောင်ကို ဒူးပေါ်တင်ကာ မေးဖျားထက်ဖဝါးပေါ်မှာ အကျအနုရှိနေပါ၏။ ဆက်တီထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသည့် အန်တီလင်းကလည်း ကိုယ်ကိုမတ်၍ ..

“ဒီလက်မထပ်ချင်တာပဲ ပြောနေတယ် ..။ ခုဥစ္စာက ညည်းသတင်း

ပျံ့နေတာခက်တယ် သိရဲ့လား ကျေးဇူးရှင်လေးရဲ့။

“ပျံ့ပျံ့မေမေရာ .. ပြန် ဘရန့် .. ပြန် ဘရန့် အရေးမစိုက်ဘူး မေမိုးဦး ပြုံးမိရပြန်သည်။ အဲမယ် .. ကျောင်းမှာ ကလေးအတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားအကြောမတည့်လျှင် အရေးမရှိသဖြင့် ပြောသည့်ဥစ္စာတွေ လောလောဆယ်မှာ နှစ် ထံ ရောက်လာကုန်ကြပြီ။ ငယ်တုန်းက ပြောသည်လေ ..။ ပြန် .. ဘရန့်၊ မုန်း ဘရန့် သဘောက ပျံ့လည်း ဂရုမစိုက်။ မုန်းလည်း အရေးမစိုက်ဆိုတာမဟန်ထည့်သည့် ဟန်ကျယ်စကား။ ကလေးစကား ..။ အခု .. နှစ် ထံ ပြန်၍ ငယ်ဘဝအလွမ်းပြေ တိုးဝင်သလိုတွေပင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

ထိုစဉ်ခိုက် အိမ်ရှေ့မှာ ကားပင်စီးရပ်လိုက်တာ .. ကားထဲ အန်တီတစ်ယောက် ဆင်းလာတာ မေမိုးဦး လည်း မြင်သည်။ နှစ်ဆယ်ပျို လည်း မြင်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်လင်း လည်း ထိုအမျိုးသမီးကြိုခပ်ငေးငေးကြည့်သည်။

“ဟဲ့!.. အဲဒါကိုဘုန်းနေသာ ရဲ့ မေမေတဲ့ နှစ် ရဲ့ ..။ မောင်နဲ့ ကို မောင်ဘက်ကမိဘတွေ စကားလာမြန်းကြတုန်းက အဲဒီအန်တီလဲ မောင်မိဘတွေနဲ့အတူပါလာတာ နှစ် ရဲ့.. မိုး မှတ်မိတာပေါ့၊ အန်တီချော ပဲ၊ မောင် သေချာမိတ်ဆက်ပေးတာဟဲ့ ..။ မောင်နဲ့ အန်တီချော တို့နဲ့က ခြံချင်းကပ်လေ၊ ပြီးတော့ သားချင်းတွေလို ချစ်ကြတာ မေမိုးဦး ပြောတော့ နှစ်ဆန်းပျို ပို၍ စိတ်လက်ညစ်လာရပါ ခေါင်းလေး ကုတ်ဖွပ်လိုက်မိရင်းမှ ...

“ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး မိုးရယ်.. အိမ်ကို လူတွေသိပ်နေကြတာပဲ၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ မျက်စိရှုပ်ရော အဟုတ်တကယ့်ကို စိတ်လက်ရှုပ်ထွေး ညစ်ကျနေရတာလည်း အမှန်ပေါ့”

“လာလည်း လာနိုင်ကြတယ်”
ထပ်၍ ဆူပူပူအသံက တိုးပွင့်၏။ မေမိုးဦး ပြုံး၍ နှစ် ၏ ဆေး

ဆေးထိုင်ရပြန်သည်။ လက်ကလေးကိုလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပုတ်လိုက်ရပါ၏။

“ကိုယ်က အိမ်ရှင် နှစ် ရဲ့ ..။ မျက်နှာကြီး ညိုမနေနဲ့ နှစ် ရယ်.. အန်တီ လာနေပြီဟ ..”

ဟုပြောကာ ထရပ်ရပြန်သည်။ ဒေါ်ခင်လင်း နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှာ ဆင်းသည်။

“ကြွပါ အန်တီ .. ကြွပါ ..”

ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ကို သိသူဆို၍လည်း မေမိုးဦး ပဲ ရှိတာမို့ ခရီးဦးခြောက်စွာ ဦးဆောင်ရပါ၏။ ဒေါ်ခင်လင်း ကလည်း မေမိုးဦး ဘေးမှာ နေရင်း ပြုံး၍ကြိုသည်ပါပဲ။ အိမ်လေးပေါ်တက်လာစဉ်ခိုက် ဒေါ်ခန့်ချော ဆေးဘီကို ဝှေ့၍ကြည့်သည်။

အခန်းသားမှာ ငြိမ်ကုတ်၍ထိုင်နေသည့် ကလေးမ။ စိတ်လက်ညစ်နေတာလည်း သိသာနေသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေး လက်တံတောင်လေး ဒူးပေါ်တင်ထောင်ထားကာ မေးဖျားကို လက်ဖဝါးလေး ခံထားပါသည့်ကလေးမ။ မျက်လုံးလေးတွေကလဲ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ကို ဘာကောက်ထားလိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်ကျနေလျက် မျက်လုံးလေးပဲ မျက်နှာနက်ဝန်းလေးတွေ ရွှေ့လျားကြည့်နေတာ ရှိသည်။

“ချောတော့ အတော်ချောတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ..။ ချစ်စရာလေးလဲ ခြံနေတယ် .. ချောလဲချောနေတယ်၊ ဒါကြောင့် သားတော်မောင် တန်းဆန်းစွဲရတာကိုး”

ဟု ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ခပ်တွေတွေကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်ပါပဲ။

“ဪ.. သမီးမိုး ရောက်နေတာကိုး၊ အေးကွယ် အန်တီလဲ ဒီမနက်က ကိုဘုန်းသစ် နဲ့ သားတို့နဲ့အတူလိုက်လာဖို့ဥစ္စာ .. ကိစ္စလေးတစ်ခု ..။ ဒေါ်လာတာနဲ့ မလာဖြစ်လိုက်ရဘူးလေ၊ အခုတော့ ဒီက နှစ်ဆန်းပျိုလေး

www.burmeseclassic.com

ကိုတွေ့ချင်လို့... ဒီကညီမကိုတွေ့ချင်လို့ လာလိုက်ရတော့တာ။ သားအစ နှစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် လက်ဝတ်လက်စား သွားအပ်နေကြလေရဲ့။"

ဟု ပြောလာစဉ်မှာ ဒေါ်ခင်လင်း မှ ...

"အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး အစ်မရယ် .. ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီလက်ဝတ် ရတနာတွေကို မအပ်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး ပြောလို့ရမယ် ထင်ပါရဲ့။ နှစ် က အဲဒါတွေကိုလိုချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ထိုင်ပါဦးရှင် .. ထိုင် ပါဦး၊ မိုး ရေ .. နှစ် နဲ့အတူ ကော်ဖီလုပ်ပါကွယ်"

ဟု ဒေါ်ခင်လင်း မျက်နှာမကောင်းဘဲ အားနာတကြီး ပြောရ - ထိုင်ခိုင်းရဖြင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရသည်ပါပဲ။

"တားလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ညီမရေ ..။ ချော ကလဲ သမီးလေး ကို သတို့သမီးဝတ်စုံအတွက် ကတ်တလောက်စာအုပ် ယူလာပြတာ လေးစုံရွေးချယ်ပေးဖို့ပါ။ သတို့သမီးဝတ်စုံဒီနိုင်နာ ယွန်းမြနွာ ဆီ ကို ချော သွားတွေနဲ့ပြီးတော့ ဒီကတ်တလောက်စာအုပ်ကို ယူလာခဲ့ရ တာပါ။ ယွန်းမြနွာ က စာအုပ်ကို သွားပြကြည့်လိုက်ပါတဲ့ ..။ ရွေးချယ် တဲ့ဝတ်စုံကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ချုပ်ပေးပါ့မယ်တဲ့"

ဟု ကတ်တလောက်စာအုပ်ထူကြီး ဆက်တီစားပွဲပေါ်ချ၍ ပြောလာ တော့ နှစ်ဆန်းပျို ပုံ၍စိတ်ညစ်ရပါပြီတည်း။ အဖေက ရောက်လာလိုက် သားကရောက်လာလိုက် .. အမေကရောက်လာလိုက် ..။ ခုလည်း စားပွဲ ပေါ် သတို့သမီးဝတ်စုံ ကတ်တလောက်စာအုပ်ကြီး အကျသားတင်ထား ပြီး ဝတ်စုံရွေးခိုင်းနေတာကို ကြုံရပြန်ပြီတည်း။ မေမိုးဦး ကိုကြည့်တော့ ပြုံးနေတာနှင့်တိုးသည်။ နှစ် ၏လက်လေးကိုဆွဲခေါ်လာရင်းမှ မီးဖိုဆောင် လေးထဲရောက်တာနှင့် ခပ်တိုးတိုးစတင်၍ရယ်သည်ကလည်း မေမိုးဦးပါ။

"သတို့သမီးဝတ်စုံတောင် ချုပ်ရတော့မှာပါလား ဟယ် ..။ နင့်ကို တော့ သူတို့တစ်မိသားစုလုံး တဖူးဖူးမှုတ်ထားကြတော့မှာ သိရဲ့လား။ နင့်ကိုဆုဖို့နေနေသာသာ အထင်သေးဖို့ ဝေးနေရောဟဲ့ ..။ အဝတ်အစား

ဆောင် လာရွေးခိုင်းနေပြီ။ သည်းသည်းကို လှုပ်နေကြတာ သိရဲ့လား သတို့သမီးလောင်းလေးရဲ့ ..။ အင်း .. နင်တို့မင်္ဂလာပွဲက အရင်ဖြစ်မယ် ဆင်ပါရဲ့ ..။ ငါနဲ့မောင်တို့က နောက်ကျကျန်ခဲ့ကြရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ ဝမ်းသာတယ် နှစ် ..။ ဒီလောက် လိုလိုလားလား ညီး နင့်ကိုတန်ဖိုးထားကြတာ ငါမြင်နေရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ် နှစ် ရယ်။ ကြည်နူးတယ် ..။ အန်တီချောက မာနခပ်ကြီးကြီးထဲက သိရဲ့ သား။ နင့်ကိုတော့ တကန်တက ခုလိုလာတွေ့တာ ဝတ်စုံရွေးခိုင်းနေ တာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကို သီးခြားလာတွေ့တာပဲ ကြည့် .."

ဟုပြောနေတော့ နှစ်ဆန်းပျို လန့်လာသည်။ ဘုရားရေ.. တကယ် မိ နေရင်းထိုင်ရင်းသတို့သမီး ဖြစ်ရချေတော့မည်လား မသိ။ ယုံပင် ဆယ့်နှစ်ပဲ ဖြစ်နေရသည်။

"သမီးလေးက အလွန်ချောတာပဲ ညီမရယ် .. ချစ်စရာလေး ..။ ကျွန်မဖြင့် မြင်မြင်ချင်း ချစ်ကိုချစ်လိုက်မိရတော့တာ"

စကားသံ နုနုညက်ညက်လေးက မီးဖိုဆောင်ငယ်လေးသို့တိုင် လွင့် ခဲ့လာပါ၏။ ကော်ဖီဖျော်နေရင်း နှစ်ဆန်းပျို ၏ နဖူးလေးမှာ ရွှေးတို့ ခွံလာပါ၏။

"အေးအေးဆေးဆေး ဝတ်စုံပုံစံလေးကို ရွေးပါ .. မနက်ဖြန်ကျ တော့ ကျွန်မ လာယူပါမယ်။ မိုး ကိုလဲ တိုင်ပင်လို့ ရတာပဲလေ..။ ဝတ် စုံကို ဘယ်လိုပုံစံလေး ကောင်းမယ်ဆိုတာ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆိုင်ပင်ရွေးကြလို့လဲ ရတာပေါ့။ ပြီးရင်း ယွန်းမြနွာ ကို အန်တီကား ခေါ်လာပြီး သမီးလေးရဲ့ ကိုယ်တိုင်းယူခိုင်းပါမယ်။ အန်တီနဲ့ ရင်းနှီး တာမို့ ယွန်းယွန်း လိုက်လာပေးမှာလေ"

ထပ်၍ကြားရပါသည့် စကားသံ ..။

"ဘာမှ မရွေးချင်ပါဘူးဟယ် ..။ နှစ် က အဲဒီလူကြီးနဲ့ လက်ထပ်နေ ခဲ့မယ်လို့ ပြောကိုမပြောရသေးတာ"

စိတ်ညစ်သံလေးဖြင့် ပြောလာတော့ မေမိုးဦး မျက်မှောင်လေး ကုတ်၍ ...

“အဲဒါတော့ မရဘူး ... နင်ပဲ အော်ခိုင်းပြီးတော့ .. ဟိုကလဲ အော်ပြီးပြီ .. ခုကျတော့မှ အကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့.”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဟန့်ရသည်။

“ကော်ဖီ သွားပို့ကြမယ် ... မိုး က မုန့်ပန်းကန် ယူမယ် .. နှစ် က ကော်ဖီလင်ဗန်းသယ်နဲ့ .. အန်တီလင်း နဲ့ အန်တီချော တို့ အမေချင် ချင်း စကားပြောကြပေစေ .. နင်နဲ့ငါ ခြံထဲဆင်းနေလိုက်ကြမယ်”

ဟုပြောကာ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ မေမိုးဦး ထွက်တာမို့ နောက်မှ နှစ်ဆန်းပျို လိုက်လာရပါ၏။

“ချောလာသွားတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကိုဘုန်းသစ်နဲ့ သားတို့ ရောက် လာရင် ပြောပြလိုက်ပါဦး .. ဒီကို ချော လာမယ်ဆိုတာ သူတို့ကို မပြော ပြန်ရသေးဘူးလေ .. တကယ်က မနေ့မနက်ကတည်းက ကိုဘုန်းသစ် နဲ့ တူတူပါလာဖို့ပါ။ ဒီနေ့လဲ ပါလာဖို့ပါပဲ။ ဒီ သတို့သမီးဝတ်စုံကို စိတ်ရောက်နေတာနဲ့ ပါမလာရတာပါ”

ဟုပြောကာ နှစ်ဆန်းပျို ကို ကြည့်သည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ချော တော့လည်း ပြုံး၍ကြည့်နေသည်ပါပဲ။ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ၏အကြည့်ထဲ နှစ်ဆန်းပျို ၏လှပပျောင်းနွဲ့သော လက်ချောင်းလေးများမှာ တန့်နေသည်။

“ဒီလက်ချောင်းလေးမှာ လက်ထပ်လက်စွပ်လေး ဝတ်ရရင်တော့ မှ တစ်နေ့မှာ အဲဒီလက်စွပ်ကို မင်းကိုယ်တိုင်ချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တာ ကြိုကိုကြိုရစေမယ် နှစ်ဆန်းပျို .. ငါ့ကို ငါ့သားစိတ်ပြေအောင် ငါ့သား ကို ငါချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့သားရဲ့ရင်ထဲမှာ စွဲဝင်နှစ်ဝင်သွားအောင် အ ချိန်မှာတော့ နင့်ကိုအချိန်သပ်ပြီး ငါ ဆက်ဆံရဦးမှာပါပဲ နှစ်ဆန်းပျို။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီသတို့သမီးဝတ်စုံ ကတ်တလောက်စာအုပ်ကြီးပိုက်ပြီး ကသောကမျောနဲ့ နင်တို့အိမ်လေးကို ရောက်လာရတာပေါ့ကွယ်။ အဲ

ဟိုသားအဖ ငါ့အပေါ် အမြင်ပြန်ကြည်လာကြမှာပေါ့။ ဘာရင်းရလို့လဲ နှစ်ဆန်းပျို ရယ်.. ဒီကတ်တလောက်စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ပဲ ရင်းရတာပါ။ ငါ့ချွေးမအဖြစ် နှင် ရောက်တော့ ရောက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲသလို ချောက်လာရခြင်းဟာ မင်း ကံဆိုးဖို့ပဲ နှစ်ဆန်းပျို .. ငါက ရအောင် နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲမှာကိုး .. ငါ့သားက နင့်ကို သေအောင် မုန်းပစ် တဲ့အဆင့်မျိုးထိရောက်အောင် ခန့်ခန့်ချော ဆိုတဲ့ ငါက ကြိုးစားမှာ တို့နိုးသေဖြစ်နေတာမို့ နင်ကံဆိုးတာပေါ့ နှစ်ဆန်းပျို ရယ်”

ဟုတွေးရင်း တောက်ပစွာပြုံးလိုက်သည်က ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ..။

“မကြာပါဘူးလေ .. သူတို့သားအဖ ဒီကို ဒုန်းပြေးပြီး ရောက် လာကြတော့မှာပါ .. ရွှေမြယ်ကို ပြန်ရောက်ကြတဲ့အခါမှာ ငါ အိမ်မှာ ခရိုဘဲ ဖြစ်နေတာကို သူတို့သိကြမယ် .. ဒေါ်ဥ ကို မေးကြမယ်။ ငါ ထားနဲ့အပြင်ထွက်သွားလိုက်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဥ က ပြောပြမှာပဲ။ အဲဒီ အခါကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်ကလူးဆန်ပြာနဲ့ ဒီကိုလိုက်လာ ကြမှာ သေချာနေတယ်လေ .. ရတနာထည်တွေ အအပ်ကောင်းကြတဲ့ သားအဖ လန့်ဖြန့်ပြေးလာကြသမျှ ငါ ဒီက အသားလေး ခပ်အေးအေး ဆိုင်ဆောင်နေလိုက်ရပါပဲ .. နှစ်ဆန်းပျို ရဲ့ အိမ်ကို ငါရန်လာလုပ်မှာ တဲ့ သူတို့ခမျာ လန့်နေကြမှာကိုးလေ ..”

ဟု တွေးကာ ထပ်၍ တောက်ပစွာ ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်ပါပဲ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဘုန်းသစ် ကိုတော့ ငါဉာဏ်လွှာပြီး အကွက် လေးတစ်ကွက် လှည့်ထုတ်ပြလိုက်နိုင်ပြန်တာပါပဲ .. သူတို့ရောက်လာ တဲ့အခါမှာ ငါက နှစ်ဆန်းပျို အတွက် သတို့သမီးဝတ်စုံရွေးဖို့ ကတ် တလောက်စာအုပ်ကြီးနဲ့ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မြင်ရင် အံ့သြကုန်ကြ မှာ .. သူတို့ထင်ထားတာက မတူမတန်လာပြောမယ် .. အဲသလို ထင် ထားတာကိုး .. အဲသလို ငါလုပ်လိုက်ရင် ငါ့သားက ငါ့ကို အရမ်းနာ ကြည်သွားမှာ မသိဘဲ နေပါ့မလား .. ငါ သိတာပေါ့ .. အဲပဲလိုတော့

ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ ... ငါ့မှာ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ သားရဲ့အမုန်းကို အလွယ်တကူနဲ့ ငါလက်ခံပေးလိုက်ရမယ်လို့ ကိုဘုန်းသစ် က လျှော့ပေါ့ ပြီး တွေးထားတာ ... ငါ့အရည်အချင်းတွေကို ကိုဘုန်းသစ် က တယ် အထင်သေးတာကိုး”

စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်လာနေသည်။

မကြာမတင်ခင်တုန်းက ရွှေမြယ်၏ စာကြည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ မျက်ရည်ကျနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လားလားမျှ မတူတော့ သည့် ခန့်ခန့်ချော ဖြစ်နေပြီတည်း ...။ စာကြည့်ခန်းထဲမှ မထွက်ခင်မှာ တော့ မျက်ရည်ကို စင်အောင်သုတ်ခဲ့ပါသည့် ခန့်ခန့်ချော ...။

တောက်လျှောက် ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်ကလည်း သတို့သမီး ဝတ်စုံနှင့်ပတ်သက်လျှင် လူချင်းလည်းရင်းနှီးသည့် နာမည်အရမ်းကြီး သည့် ဒီဇိုင်နာ ယွန်းမြနွာ ထံသို့ သွားခဲ့သည်။ ကတ်တလောက်စာအုပ် ကိုလည်း တောင်းခဲ့သည်။ ထိုကတ်တလောက်ထဲမှာရှိသည့် ဝတ်စုံများ သည် မြနွာ မချုပ်ရသေးသော ဝတ်စုံသစ်များချည်းပဲ ဖြစ်နေပါသည်ဟု မြနွာ မှ ပြောပြခဲ့သည်လေ ...။

အရမ်းကိုချမ်းသာသည့် ဦးဘုန်းသစ်နှင့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော တို့၏ သား ...။ အလွန်ခန့်သန့်နေအောင် ရုပ်ချောစိတ်ဖြူ ဘုန်းနေသာ ၏ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ချုပ်ပေးရမည့် သတို့သမီးဝတ်စုံဆိုတာကလည်း လေးစုံ ပင် ဖြစ်နေသည်ဟု သတို့သား၏မိခင်မှ ပြောခဲ့သည်မို့ ...။ ဒီတိုဒီတိုကြို မင်္ဂလာပွဲအတွက် ချုပ်ပေးရမည့်ဝတ်စုံအတွက် ဒီဇိုင်နာ ယွန်းမြနွာ ကလည်း ဝမ်းသာနေသည်ပါပဲ ...။ ကိုယ့်ဝတ်စုံလည်း နာမည်ကြီးမည်၊ ကိုယ့်အမည်လည်း ပို၍မြင့်လာမည်။ ထိုသို့ တွေးပုံရပါ၏။

ခုကျတော့ .. ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဆိုတာ နှစ်ဆန်းပျို ဖျော်လာပါသည့် ကော်ဖီကို အရသာခံ၍ အေးအေးဆေးဆေးသောက်ရင်း သားအဖနှစ် ယောက် ပေါက်ချလာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေလိုက်သည်ပါပဲ ...။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလေ ...။ ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့ခြံဝန်းနေရာမှာ ရပ်သည်။ အိမ်ကကားဆိုတာ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော သိသည်ပေါ့ ...။ ကော်ဖီ ဇွက်ကို ညင်ညင်သာသာ ချ၍ ...

“မနက်ဖြန်လဲ ကျွန်မ လာပါဦးမယ် ညီမရယ် ...။ သမီးလေး ချေးချယ်တဲ့ပုံစံလေးကို လာကြည့်ဖို့ပါ ...။ ချော ရွေးတဲ့ပုံလေးတွေနဲ့များ တိုက်ဆိုင်နေမလားတော့ မသိဘူးပေါ့လေ”

ဟု ပြောသည်။ နှစ်ဆန်းပျို ကိုလည်း ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ထိုင်ပါဦးကွယ် ...။ မျက်နှာလေး ကြည့်မဝနိုင်လို့ပါ သမီးရယ်”

ဟု နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ လှမ်းခေါ်သည်။ ဒေါ်ခင်လင်း မှ မျက်ရိပ်ပြ ဝါ၏။ နှစ်ဆန်းပျို စိတ်လက်အိုက်နေရင်း မိုး ၏လက်လေးကို ဆွဲထား တာ မလွှတ်သေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီခုံရှည် လေးမှာ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် ခြေသံကြားရပြီ ...။ လှေကားထစ် ကို အလောတကောနိုင်စွာ ခပ်သုတ်သုတ် တက်လာပါသည့်ခြေသံ ...။

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော မျက်ခုံးကို ပင့် လိုက်ပါ၏။ မြန်လိုက်ကြတာကောဟူသည့် လှောင်ရိပ်လေး နည်းနည်း သမ်းနေသည့် အကြည့် ...။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကွေး၍ ပြုံး သည်။ ခန့်ခန့်နိုင်သော အပြုံး ...။ တစ်ခုခုများ အလွန်အကျွံပြောခဲ့ချေပြီ လားဟု စိုးရိမ်စောင့်ဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ နှစ်ဆန်းပျို နှင့် ဒေါ်ခင် လင်း ကို သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတာကိုလည်း မြင်နေရသည်ပါပဲ ...။ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေသည့်အခြေအနေကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာကြပုံဖြင့် မျက်နှာထက်မှာ အစုအပြုံလိုက် ကျနေပါသည့် စိတ်သောကတွေ အတန်မျှ ပြေလျော့သွားကြတာကိုလည်း မြင်နေရသည်က ဒေါ်ခန့်ခန့်ချောပါ ...။

“ကိုဘုန်းသစ် ...။ ချော က သတို့သမီးဝတ်စုံ ကတ်တလောက်လေး လာပေးတာပါ ...။ သမီးလေးစိတ်ကြိုက် ဒီကညီမ စိတ်ကြိုက် ရွေးကြ

ပါစေလေ ... မိုး လည်း ဝိုင်းပြီးအကြံပေးလိုက် ဟုတ်ပလား”

ဟုပြောပြီးတာနှင့် ကော်ဖီလက်ကျန်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆယ်သောက်လိုက်သည်က ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပါ ...။

“ကြာပါ .. ဦးဘုန်းသစ် ...။ မောင်ဘုန်းနေသာ လည်း လာပါ ...။ ထိုင်ပါ ...။ မိုး နဲ့သမီး ကော်ဖီထပ်ဖျော်လာပါကွယ်။ မုန့်လည်း ယူလာဦး”

ဟုပြောသည်က ဒေါ်ခင်လင်း ပါတည့်။ ဦးဘုန်းသစ် ကတော့ ဆက်တိုက်ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ အလိုက်သင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် နီးသည်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သံလို ကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းနှင့် သံသယတွေ ပါနေတာကို ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ထလည်း သိနေသည်ပါပဲ။ သတို့သမီးအတွက် လက်ဝတ်ရတနာထည်လုပ်ပေးဖို့ အပ်ခဲ့ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော အိမ်မှာမရှိတာမို့ စိုးရိမ်စောင့်ရှောက် လိုက်လာခဲ့ကြခြင်းပါ ...။ ဘုန်းနေသာ သည်လည်း အမေဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေရင်း တစ်ခုခုကို ခပ်ဆဆ တွေးနေပါချေ၏။

အိမ်မှာ အရမ်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောနေပါသည့် အမေ ...။ ခုကျတော့ သတို့သမီးဝတ်စုံ ကတ်တလောက်စာအုပ်နှင့် နှစ်ဆန်းဖို့တို့ အိမ်ပေါ်ရောက်နေသည့် ကိုယ့်အမေပဲလေ ...။ အဘယ်မျှတိ စိတ်ဓာတ်ပြင်းသည်။ ခေါင်းမာသည်ဆိုတာ ဘုန်းနေသာ မသိဘဲ နေပါမည်တဲ့လား ...။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်မှာက သတို့သားလောင်းလျှာ၏ အမေအဖြစ် တကယ့်ကိုပဲ နှစ်ဆန်းဖို့ ၏အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး အမေဖြစ်သူ ရောက်နေပြီ ...။

“ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အစစ အလျှော့ပေးလိုက်တာများလား ...။ ဟုတ်တယ် ...။ ငါ့ကိုချစ်တဲ့ မေမေ ...။ ငါ့စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျော့ပေးလိုက်တာပါ ...။ မေမေမှာနနဲ့ ခေါင်းမာမှုတွေကို မေမေ စွန့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်ပေမယ့် အထိုက်အလျှောက်တော့ လျှော့ပေးလိုက်တာပါလား”

ဟု တွေးမိလာပြန်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ မေမေ့ကို သနားစိတ်ဖြင့် သူကြည့်မိရပါပြီ။ ပြုံးပြလာပါသည့် မေမေ့ကို မျက်တောင်မခတ် သူ ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်ပြီးကို ကြည်နူးစွာ သူ ပြုံးလိက်မိရပါပြီတည်း။ နှစ်ဆန်းဖို့ ကို သူတစ်ချက် မသိမသာလေး ခိုး၍ ကြည့်မိတော့ မိုး ၏လက်လေးကို မလွှတ်သေးဘဲ ထရပ်လိုက်တာကို ကြည့်သည်။ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ဆိုတာ သူ သိနေသည်။ နှစ်ဆန်းဖို့ ကိုယ်တိုင် ချက်တိုက်သည့် ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်ကို ဤနေ့မှာ သူ သောက်ရချေဦးတော့မည်။ ပြီးတော့ ... ဤနေ့သည် သတို့သမီးဝတ်စုံလေးကို ရွေးချယ်ရမည့် နေ့လေးတစ်နေ့လည်း ဖြစ်နေပါချေသည်တကား ...။

မျက်တောင်လေးတွေ ရှည်စင်းထူပိတ်နေသည့် ကောင်မလေး၏ ဘေးတိုက်မကျတကျ မျက်နှာနုနုလေးကို မြတ်နိုးစွာ ဤတစ်ကြိမ်မှာ သူ ငေးခနဲ ကြည့်မိလိုက်ရပါပြီတည်း။

“လှလိုက်တာ ကြွေရပ်လေးရယ်”

ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းလိုက်မိပါသည့် အဖြစ် ...။ ဟုတ်သည် ...။ သူ၏ ကြွေရပ်လေး ...။ နှလုံးသားထဲမှ ကြွေရပ်လေးပါတည့် ...။ ခြံထဲမှ စံပယ်ရနံ့က သော့ခနဲပါအောင် လေနှင့်အတူ တိုးဝင်လာ၏။ ဪ ...။ ပန်းရနံ့က သော့ခနဲပါအောင် လေနှင့်အတူ တိုးဝင်လာ၏။

ဪ ...။ ပန်းရနံ့တို့ ဝေနေကြချေသည်ကော ကြွေ ရယ် ...။ ထိုရနံ့တွေထဲမှာ မောင့်၏ချစ်ခြင်းတရားတို့သည်လည်း စီးမျော၍ ပါနေကြပါချေသည် ကြွေ ...။

အခန်း (၁၃)

“ငါက နင့်ထက်စောပြီး စေ့စပ်ပွဲတွေဘာတွေတောင် ဖြစ်ခဲ့တာ
ငါ့မွေးနေ့မှာ နင်ကတယောလေးလာထိုးပေးခဲ့ရာက ခုကြည့်စမ်း ..
ကိုအရမ်းချစ်တဲ့ ကိုဘုန်းနေသာ နဲ့ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပဖြစ်ခဲ့ရပြီ ..
ငါ အစကတည်းက ပြောတာပဲ နှစ် .. ငါ့ထက်စောပြီး နင်တို့ လက်ထပ်
မယ်လို့လေ .. အခုမှန်နေတာပဲ .. အံ့ဩတယ်ဟာ .. နင် ငါ့မွေးနေ့
ရောက်လာတာကိုက ပူးစာပဲ”

မေဦးမိုး ပြုံး၍ ကြည်နူးစွာ ပြောနေချိန်မှာ နှစ်ဆန်းပျို ငြိမ်သက်
နေပါ၏။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ တကယ်ပြောရုံပင် အင်အားထဲ
ခန်းခြောက်လာနေသည်သို့ ခံစားနေရသည်ပါပဲ ..။

“မနက်ပိုင်းမှာ ရွှေတော်ဝင်ဟိုတယ်ကြီးမှာ နင်တို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို
ကျင်းပဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အခု .. ဒီရွှေမြယ်မှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို ညနေပိုင်း
ထပ်လုပ်တော့မယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့ နင့်အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ထပ်
လုပ်ဦးမယ်”

မေဦးမိုး မှာ နှစ်ဆန်းပျို ၏ မျက်နှာလေးကို မိတ်ကပ်ဖြင့် အ
သပ်ပြင်ပေးနေရာမှ ပြောနေဆဲ ..

ဟုတ်သည် ..။ ကျင်းပခဲ့ပြီးပြီကောလေ ..။ အလွန်တရာကိုမှ ခမ်း
နားသော မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုဟုပဲ ကိုယ့်မင်္ဂလာပွဲကို ပြန်၍ မှတ်ချက်ပေး
တော့မည်သာ ..။

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပျော်မနေတာကို နှလုံးသားကသာ အသိဆုံး
ခြင်နေသည်ပါပဲ ..။ နီလာမင်္ဂလာခန်းမဆောင်ဟု အမည်ပေးထားသော
နီလာရောင်ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ နူးညံ့သော ကော်ဇောခင်း မင်္ဂလာ
လျှောက်လမ်းထက်မှာ လူတစ်ယောက်၏လက်ကို နှစ် ၏လက်လေး
ဖြင့်ချိတ်ကာ သိမ်မွေ့သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လှမ်းခဲ့ရသောအဖြစ်အလျက်
ထဲခံခဲ့ရသည် မကြာမတင်ကပင် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ..။

မင်္ဂလာပန်းစည်းသည် အဖြူရောင်သစ်ခွခိုင်ကြီးများ ဖြစ်ကာ ..
သည်လည်း အဖြူရောင်ပိုးသားနုထက်တွင် ပုလဲပွင့်များ ရောင်စုံ
လျှောက်များနှင့် ရွှေကြိုးမျှင်လေးများကို ယှက်ဖြာရက်ဖောက်ထားပါ
သည့် လှပသော သတို့သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်ထားခဲ့ရသည်။ တံတောင်ဆစ်
ပိုးသားလက်အိတ်ရှည်လေးနှင့် နှစ်ဆန်းပျို သည် တကယ်တော့
စိတ်မွန်းကျပ်နေတာပဲ ရှိနေရပါ၏။

လက်သူကြွယ်ထက်မှာ စွပ်ထားပါသည့် အပွင့်ကြီးတစ်လုံးတည်း
ခိတ်လက်နေပါသည်။ စိန်လက်စွပ်သည် မင်္ဂလာထိုင်ခုံမှာ နှစ်ယောက်
တင်၍ ထိုင်ခဲ့ကြရစဉ်က သတို့သားမှ ဝတ်ဆင်ပေးရာ လက်စွပ်ဖြစ်
ထောက် ..။ သူ့လက်သူကြွယ်မှာလည်း နှစ်ဆန်းပျို ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့ရာ
လက်စွပ်တစ်ကွင်းသည် ပုံစံတူဖြင့် ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“များလိုက်တဲ့လူတွေ .. အို .. ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ လူတွေကြား
မှာ ငါဟာသူနဲ့အတူ လက်ချင်းချိတ်ပြီး လျှောက်ခဲ့ရပြီးပြီ ..။ ခေါင်း
မှာကလဲ စိန်သရဖူကြီး တထောင်ထောင်နဲ့ နားမှာကျတော့လဲ စိန်
ပွဲရှည်ကြီး တခါခါနဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာ မှန်ထဲမြင်ခဲ့ရတာတောင်မှ
မသောက်လာတယ် ..။ ခေါင်းတောင် မလွှပ်ရဲဘူး ..။ ယောက်ျားလို့များ

၁၆၂

မော့ရာ (ဆိုင်ကော်)

ခေါင်းလေးမငဲ့လိုက်နဲ့ မလှုပ်လိုက်နဲ့ နားဆွဲရှည်ကြီးက တခါခါနဲ့ လှုပ်ပြီး -။ ကြာပွင့်ပုံတွေ ဆင့်စီသလိုလုပ်ထားတဲ့ နားဆွဲကလဲ နည်းတဲ့ဥစ္စာကြီး မဟုတ်ပါလား။”

မင်္ဂလာခန်းမဆောင်ကျယ်ကြီးဆီမှ မွန်းကြပ်သော ခံစားချက်တွေက လောလောဆယ်မှာလည်း ရင်ထဲမှာ အတောမသတ် ကျန်နေဆဲပါ။

“မင်္ဂလာပန်းကုံး ဗန်းကိုင်က နာမည်ကြီးအဆိုတော်လေး သီလား။ မင်္ဂလာလက်စွပ်ဗန်းကိုင်ကလဲ မော်ဒယ်လ်နာမည်ကြီးလေ နဲ့ရဲ့...”

ပြီးမြောက်ခဲ့ရာ မင်္ဂလာပွဲ၏ တခမ်းတနားနိုင်မှုကို မိုးကတော့ တပျော်ပျော်ဖြင့် ပြန်၍ နောက်ကြောင်းဖော်နေပါ၏။ ညနေဘဝ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအတွက် နှစ် ကို ပြင်ဆင်ပေးနေပါသည့် မိုးကတော့ အရာရာ ရွှင်လန်းတက်ကြွသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလျက် နှစ် ကတော့ စိတ်ညစ်ငြိမ်ကျနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါ၏။ ဒါကို မိုး ရိပ်မိပုံမဟုတ် အနေခက် ရှက်စိတ်သည်းနေရင်း ငြိမ်နေသည်ဟု ထင်နေပုံရပါ၏။

“နှစ် ကတော့ အဲသလောက် ပုလဲတွေ ကျောက်တွေ စိထား ဂါဝန်ကြီးကို ဝတ်ပြီးတော့ ကျောက်စိဖိနပ်စီးထားတဲ့ ခြေထောက်မတော်မတဲ့ ရွှေခြေကျင်းကြီးနဲ့ ရှိရတာကို ရှက်နေတာပါပဲ”

ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ဘာထူးတော့မည်မို့လည်းလေ ပြော၍လည်း မထူးသည့် အတူတူ ငြိမ်နေတာကပဲ ပိုကောင်းဦးမယ့် ပြောနေရတော့ စိတ်ညစ်သမျှ စိတ်ထဲမှာက တစ်ညစ် အပြင်မှာ ဖွင့်လိုက်တော့ ထပ်ကြားရသည့် ကိုယ့်အသံကြောင့် နောက်ထပ် စိတ်ပိုညစ်ရသည်က တစ်ညစ် ...။ စုစုပေါင်းတော့ စိတ်နှစ်ခု ပိုညစ်လာရသဖြင့်ဖြစ်နေမည်။ မင်္ဂလာအခါတော်ပေး သီချင်းသံတွေ .. မင်္ဂလာပန်းသည့် မိန်းကလေးလှလှလေးတွေ .. ဒါတွေအားလုံးက ကျန်ခဲ့ပြီ။ ခုရှေ့ဆက်မည့်က မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကိစ္စ ..။ ဧည့်ခံပွဲကလည်း သ

ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်သံ

၁၆၃

...၏ အိမ်ဖြစ်သည့် ရွှေမြယ်မှာပဲ ဖြစ်တည်ပါ၏။ မနက်ဖြန်ကျတော့ နှစ် တို့၏အိမ်လေးမှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ထပ်၍ လုပ်ရဦးမည်တဲ့...

...တွေအားလုံးကို အန်တီချော မှ စီစဉ်ထားခြင်းပါတည် ...။ မေမေကတော့ နှစ် ကို နောင်ရေးစိတ်အေးရပြီဟု မှတ်ယူလျက် အစစ ခေါင်းစိတ်ခဲ့သည်ချည်းပါပဲ။ အန်တီချော မှ အရာရာ ဦးဆောင်စီမံပေးရှာသည်။ အပင်ပန်းခံရှာသည်ဟုပင် ကျေးဇူးတင်နေသည့် မေမေပါ ...။

မင်္ဂလာပွဲမှာတုန်းက သူသည် အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားပါ၏။ ကုတ်အင်္ကျီမှာ အပွင့်ကြီးတွေဖြင့် ရှိနေပါသည့် နှစ်ရင်ထိုးကို ထိုးထားသည်။ လက်မှာက စိန်ပွင့်တွေ စီထားပါသည့် လက်ပတ်ကြိုးနှင့် ရွှေနာရီကို ပတ်ထားပါ၏။ သူကတော့ တပြုံးဖြင့် နှစ် ကိုကြည့်လိုက် .. တက်ရောက်လာကြပါသည့် ဧည့်သည်များကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်ဖြင့် အရမ်းကို ပျော်နေသည့် သတို့သားမိသောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နှစ် ကတော့ နှစ် တို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ဆီမှ လူတွေမှလွဲပြီး ကျန်တာတွေအားလုံးသည် နှစ် မိသားစုသာဧည့်ပရိသတ်တွေချည်းဖြစ်နေခဲ့သော .. ထိုသို့သော တက်ရောက်မှုက အရမ်းကို များပြားနေပါ၏။ နှစ် တို့၏ ဧည့်သည်ဆိုတာက နေရာတာ မဟုတ် ...။

“အလွန်ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ငါ လက်ထပ်ခဲ့ရပြီ။ သူ့ဘဝမောင်းကို ဖေးကိုင်လျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ငါဟာ သူ့ဇနီးအဖြစ် တစ်ဆင့်လုံး နေသွားရတော့မယ်လို့ သတ်မှတ်ကြေညာပေးလိုက်တဲ့ပွဲပေါ့။ နိမ့်ငါ ပြန်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်ရတော့မယ့်ပွဲပေါ့။”

ပြီးမြောက်ခဲ့ရာ မင်္ဂလာပွဲကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အစဉ်တွေ နှစ် နေချိန်မှာ မိုး ကဖြင့် နှစ် ၏ ဆံပင်ထူထူရှည်ရှည်လေးတွေကို ခတ်ကျစ်နေသည်။ နောက်တော့ ကျွမ်းကျင်စွာပဲ နောက်ဘက်မှာ တစ်ခုဖော်လိုက်ပြန်သည်မို့ ဧည့်ခံပွဲအတွက် အဆင်သင့်ဆံပင်ပေးကို

ပြင်ဆင်လိုက်ပြီးဖြစ်နေသည့် နှစ်ဆန်းပျို အဖြစ် ရှိသွားရသည်ပါပဲ။
“တကယ်လှတယ်ဟ သိရဲ့လား နှစ်။ နင့်ကိုကြည့်ရတာ ကိုယ့်
ဘယ်လောက်လှနေတယ်ဆိုတာတောင် မသိသလိုပဲ။ မှန်တဲ့ ကြည့်
ပါဦး .. ငါ ပြင်ပေးတာ ဘယ်လောက်လှနေတယ်ဆိုတာ ..”

ဟု အတန်မျှ ကျွဲမြီးတိုပုံလေးဖြင့် မိုး ပြောတော့ မိုး ကို အားနည်း
ပြန်သည်။ ဟုတ်သည်လေ။ မိုး ခမျာ သူငယ်ချင်းကို အလှဆုံးပြင်ပေး
စေတင်နေရသည်မဟုတ်ပါလား။ ပြင်ပေးသူက စိတ်ကိုပုံရင်း၍ အ
စိုက် ပြင်ပေးချိန်မှာ နှစ် က တိတ်ဆိတ်စွာငြိမ်တိုင်နေသည့် နှစ် ဖြစ်
သည်။ တကယ်က နှစ် စိတ်အိုက်မွန်းကျပ်နေခြင်း။ ဒါကို မိုး မှ မသိ
ဘဲလေ။ အရမ်းကို အမိုးတန်သည့် ပြင်သစ်ပိုးထည်ဖြင့် ချုပ်ထား
ပုံစံဆန်း သတို့သမီးဝတ်စုံလေးစုံထဲမှ အဖြူရောင်မင်္ဂလာပွဲဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်ခဲ့ရသည့်နောက်မှာ .. ယခု ညနေခင်း မင်္ဂလာ ပိုးဝတ်စုံ နီ
ရောင်လေးကို ခုတင်ပေါ်မှာ မိုး လွှားတင်ထားတာ ကိုင်လိုက်ရင်း

“ဒါလေးကျတော့လည်း အရမ်းအတွန့်အပိုက်တွေမရှိဘဲ ရှင်း
လေးနဲ့လှတာဟ .. ပိုပြီးတော့တောင်မှ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်မှာ သိရဲ့လား
နီလာနုရောင်ဝတ်စုံသည်လည်း ပုလဲနှင့်အဖြူရောင်ကျောက်
ဖြင့် စီခြယ်ပုံဖော်ထားပါသည့် ဂါဝန်ရှည်ပါ။ နှင်းဆီပွင့်ပုံဖော်ထား
သည့်အဖြူရောင်ကျောက်များသည်လည်း ဖူးကြွနေသည်ပါပဲ။

နှစ် ကို ဝတ်စုံဝတ်ဖို့ မိုး မှ လောနေတာမို့ အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်
ဝတ်စုံလေးကိုဝတ်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ နှစ် ၏မင်္ဂလာခန်းဆောင်လှ
ဖြစ်ချေသည့် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အဝတ်လဲခန်းအဖြစ် တစ်ခန်း
နေသောနေရာမှ ငြိမ်သက်၍ နှစ် ရပ်နေမိပါ၏။ အဝတ်လဲခန်းထဲ
လည်း မှန်ရည်ကြီးတစ်ချက်က နံရံမှာရှိနေသည်။

အလွန်လှပသောဝတ်စုံလေးတစ်စုံသည် နှစ် ၏ ကိုယ်လုံးသွယ်
နဲ့လေးမှာ နန်းဆန်ကြောစင်စွာ နေရာယူထားချေသည်တကား။

ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မပျော်နိုင်ပါသလဲ။ အနည်းဆုံး စိတ်လေးတွေ
ထွပ်ရှားနေတာတော့ ဖြစ်သင့်သည်ပေါ့။ စိတ်လှုပ်ရှားရမှာထက် စိတ်
တွေ မွန်းကျပ်နေတာက ပိုနေသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်သည့်ဘက်
ဆိုပဲ ပို၍ ခံစားလာနေရပါသည့်အဖြစ်။ မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခု တံခမ်း
ခန်းကျင်းပခြင်းအပေါ် မွန်းကျပ်စိတ်ပျက်နေသူသည် သတို့သမီး
နီယံတိုင် ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

“နှစ် ရေ .. အဝတ်လဲပြီးပြီလား .. ထွက်လာခဲ့တော့လေ၊ တော်နေ
ပြာ စည်သည်တွေ ရောက်လာတော့မှာ”

အပြင်ဘက်မှ လောနေသည့် မိုး ၏အသံကြောင့် နှစ် ထွက်လာရ
သည်ပါပဲ။ အန်တီချောမှ နာမည်ကြီးမိတ်ကပ်ဆရာမလေးကို ခေါ်မည်
နီလမယ် မိုး က ကိုယ်တိုင်ပြင်ပေးပါရစေဟု ခွင့်ပန်တာမို့ အန်တီချော
ဆက်ခံခဲ့ခြင်းပါ။ မိုး က အလှပြင်သင်တန်းတက်ခဲ့သည်ကိုလေ။ ကိုယ်
နိုင်လည်း လှလှပပ ပြင်ဆင်တတ်သည့် မိုး ပါ။ အလှပြင်ခန်းဆောင်
ခန်းခွင့်လွှတ်လုပ်ကိုင်ဖို့အထိ မိုး စိတ်ကူးမရှိပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပြင်ဆင်ချင်သည်။ ရင်းနှီးရာသူငယ်ချင်းတွေ ပြင်ဆင်ပေးမည်။ ထိုသို့
ခွင့်ရရှိခြင်းပါတည်း။ သူငယ်ချင်း၏မွေးနေ့၊ ဒါမှမဟုတ် မင်္ဂလာပွဲ
တွေမှာ မိုး ပြင်ပေးတတ်ပါ၏။ ခုကျတော့ နှစ် ဆိုတာ မိုး ၏အရမ်းချစ်
သောသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်မို့ နှစ် ၏မင်္ဂလာပွဲမှာ မိုး မဖြစ်မနေ ပြင်ပေး
ဦးတာမို့ အန်တီချော ကို ခွင့်ပန်ခဲ့ခြင်းပါတည်း။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားအလှပြင်ဆရာမတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပြင်
ဆင်ရတာထက် သူငယ်ချင်း မိုး ၏ပြင်ဆင်ပေးမှုကိုခံရတာကတော့
နှစ် အတွက် စိတ်သက်သာ အနေချောင်ရပါ၏။

“အေး .. လှတယ် သိလား .. အတော်လှတာ”

နီလာနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် ထွက်လာပါသည့် နှစ် ကို ပြုံး၍ကြည့်
စွာကြည့်ပြီး မိုး မှ အင်္ကျီလေးကို လိုသည့်နေရာလေးတွေမှာ အစွဲဆန်

ပေးတာတို့ ဘာတို့ လုပ်နေပါ၏။

"ကဲ .. မှန်ရှေ့မှာ ပြန်ထိုင် .. လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဝတ်ပေးဦးမှာ"

ဟုပြောကာ ပထမဆုံး စိန်လည်ဆွဲကြီးကို လည်မှာဆွဲပေးပါ၏။ အဟန့်ကြီးကြီး၊ စိန်ပွင့်ကြီးကြီးတွေဖြင့် ထယ်နေအောင်ရှိနေတဲ့ သည် လည်ဆွဲကြီးကို နှစ် စိတ်ပျက်ရသည့်အထဲမှာ ဒုတိယလိုက်သည်။ "ကြည့်စမ်းပါဦး .. ငါ ကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကားတွေထဲက ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ မြင်ရဖူးတဲ့ သံချပ်ကာအင်္ကျီအပေါ်ပိုင်းက လည်ပင်းအောက်ဘက်အစွပ်ကြီးကျနေတာပဲ။ လည်ဆွဲနဲ့ကို မတူတော့ဘူး။"

ထည်လွန်း ကြီးလွန်းနေသည့် လည်ဆွဲကြီးကို နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကဲ့ရဲ့နေသူသည်လည်း နှစ် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် နှစ် အတွက် ပထမ စိတ်အပျက်ဆုံးအရာဖြစ်ပါသည့် စိန်သရဖူကြီးကို မိုး မှ မှန်တင်ခုံထက်ဆီမှယူကာ နှစ် ၏ခေါင်းပေါ်ဆောင်းပေးချေတည်း။ အတော်ကြီးကို ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိပြီး လင်းလင်မျက်စိစူးနေစေသည့် ပစ္စည်းကြီးတစ်ခုကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားရတာမှ မခြား။

"ထောင်ထောင် .. ထောင်ထောင်နဲ့ ရှိနေလိုက်ပုံများ .. ဘယ်သူ့ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်ဖို့ သတိရမှမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီသရဖူကြီးကိုပဲ အရင်ပြန်နေကြရမှာ၊ ငါ မှားတာ .. ငါ မှားတာ .. ငါ အာချောင်ပြီး ရွဲ့တဲ့ရွတ်ကမ်းကမ်းလုပ်ခဲ့သမျှ ဟိုက တကယ်ကိုလုပ်ပေးတော့ စိန်တိုက်ထားသလို ဖြစ်နေရပြီ"

နှစ် စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ မိုး ကတော့ စိန်လက်ကောက်ကို နှစ်၏လက်နှစ်ဖက်မှာ ဝတ်ပေးနေပြီ။ နောက်တော့ စိန်ရင်ထိုးကို ဘယ်ဘက်မှာတပ်ပေးနေပါ၏။ စိန်ရင်ထိုးကတော့ နှစ် တောင်းသည့်အရာမှာ မပါ။ ကိုဘုန်းနေသာ တို့ဘက်မှ ထပ်ဖြည့်ထည့်ထားတာပဲဖြစ်

သည်။ ကြာပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို ဘေးမှာ ကြာဖူးတွေရထားထားသည့်နှယ်ရှိနေသည့် စိန်ရင်ထိုးကလည်း သေးသေးမဟုတ်၊ စိန်ပွင့်ကြီးတွေနှင့် ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။

နှစ် ၏ညာဘက်လက်သူကြွယ်မှာက လက်ထပ် စိန်လက်စွပ်။ ဘယ်ဘက်လက်မှာကျတော့ နောက်ထပ် စိန်လက်စွပ်အပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်နှင့်ဥစ္စာကိုလည်း ဝတ်ထားရသည်။

နှစ် အတွက် စိတ်ပျက်တကုတ်ထိပ်ခေါင်နေရာမှာ ရှိနေသည့်ဥစ္စာကြီးကို အဆုံးသတ်အဖြစ် ဝတ်လိုက်ရသည်ကဖြင့် ရွှေခြေကျင်းကြီးပါတည်း။ နီလာရောင်ကျောက်လေးတွေ စီထားပါသည့် ခွာနိမ့်ဖိနပ်လေးစီးထားရာ ခြေထောက်တစ်ဖက်စီမှာ ပန်းကနုတ်ပုံတွေ ထွင်းဖောက်ထားပါသည့် ပူးရွှေနေသော ရွှေခြေကျင်းကြီးကို တစ်ဖက်စီဝတ်လိုက်ရသည့်နောက်မှာတော့ နှစ် သည် စိန်တွေပိနေသည့် နှစ်။ ရွှေခြေကျင်းကြီးဖြင့်ခြေစုံရပ်နေသည့် နှစ် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားရပါချေသည်တည်း။

"လှတယ် နှစ် ရယ် .. အဟုတ် .. နင့်ကို သတို့သားကြီးက မင်္ဂလာကြီးမှာလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မျှိုထားမတတ် ငုံထားမတတ် ခုန်နေတာ ဘေးလူတွေမသိဘဲ မနေနိုင်အောင်ဘဲ နှစ် ရယ် .. နင် ကံကောင်းပါတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲမှတ်တမ်းဗီဒီယိုလေးကိုလည်း ငါ ကြည့်မှာပေါ့လား .. ကူးလည်း ကူးထားမှာ၊ နင်က တကယ်ကို ပရင့်ဆက်ပဲ နှစ် .. တော်ဝင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးပဲ"

မိုး ကတော့ ငေးမဝနိုင်သလိုကြည့်ရင်း မျက်နှာလေးကို မိတ်ကပ်ထားဖြင့် အပြီးသတ် ထပ်၍ ဟိုသည်တို့လိုက် .. ငေးလိုက်ဖြင့် ရှိနေပါပြန်၏။

ထိုစဉ်ခိုက် မေမေ ဝင်လာသည်။ နှစ် ကိုကြည့်ကာ မျက်ဝန်းထက်မှ ချွန်နှုတ်တွေ တိုးဝင် စိမ့်ဖြာနေသည်ပါပဲ။

"တွေ့တယ်နော် အန်တီလင်း၊ နှစ် ဟာ ဘယ်လောက်ကျင့်သရေ

ရှိရှိလှနေကယ်ဆိုတာ .. အဲဒါ မိုး အပြင်တော်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ချောလို့ ..”

ဟု ပြုံး၍ မိုး ပြောခိုက်မှာ မေမေမှ နှစ် နှစ်၏လက်လေးကို ဖေးကိုင်၍ ...

“မေမေသမီးလေးကို မေမေ အစစအရာရာ နောင်ရေး စိတ်အာရုံပါပြီကွယ်၊ သမီးကိုလက်ထပ်တဲ့ မောင်ဘုန်းနေသာ ရော .. မိသားစုတစ်စုလုံးရော အလွန်တရာကိုမှ သမီးကို တန်ဖိုးထားကြတာပါ”

ဟု အသံလေးတုန်ခါအောင် ကြည်နူးရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေရင်း မေမေ ပြောကာ နှစ် နှစ်နဖူးလေးကို နှမ်းပါ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် စိန်တွေညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားသော အန်တီချော အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကာ ...

“မိုး ရေ .. မိုး လည်း အဝတ်အစား လဲလိုက်ပါဦး၊ မိုး အတွက်နဲ့ ဒီက ညီမကြီးအတွက် စီစဉ်ပေးထားတဲ့အခန်းမှာ ရေမိုးလည်း ချိုးအလှလည်း ပြင်၊ အဝတ်အစားလည်း လှလှဝတ်ကြနော်၊ မှန်တင်ခုံမှာတော့ ရေမွှေးပုလင်းကအစ ချော စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ကဲ .. ကဲ .. မိုးရေ .. မိုး ရဲ့အန်တီလင်း ကို ခေါ်သွား .. အလှလည်း ပြင်ပေးလိုက်ဦး”

“ကျွန်မက သနပ်ခါးပဲလူးတာပါ အစ်မရယ် .. မိုး ပဲ ပြင်ပါစေ”

မင်္ဂလာပွဲတုန်းကလည်း ဟိုတယ်ကြီးမှာ မေမေသည် တကယ့်ကို သနပ်ခါးလေးတဝင်းဝင်းဖြင့် ရှိခဲ့သည်ပါပဲ။ မိတ်ကပ်ကို မေမေ ဘယ်တုန်းကမှ လူးတာ မဟုတ်။ အယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် မေမေသည် ရှင်မတောင်သနပ်ခါးလေး လူးထားသူအဖြစ် သနပ်ခါးနဲ့လေး သင်းနေတတ်သူပါ။

“ညီမ သနပ်ခါးလူးမယ်ထင်လို့ကို မှန်တင်ခုံမှာ ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံးပါ ထားပေးထားတာပါ၊ မိုး ရေ .. မိုး ရဲ့အန်တီလင်း ကို နှုတ် ခိုးလေးတော့ ခပ်ပြေပြေ ဆိုးပေးပါကွယ်”

ဆက်ပြောနေတော့ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးရမှာ မေမေ ခေါင်းတခါခါဖြင့် နေသည်မို့ အန်တီချော ရယ်သည်ပါပဲ။ လောလောဆယ်မှာတော့ အခန်းထဲမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ဆက်ဆံမှုအငွေ့အသက်တွေ တိုးရေတာကြသည့်နယ် ခံစားရပါ၏။ မေမေ ပျော်နေတာ၊ ကြည်နူးနေတာကို နှစ် ကျေနပ်ပါသည်လေ။ နှစ် အတွက် အစစ စိတ်ချလက်ချရှိပုံဖြင့် အမွေကိုခေါ်သွားတော့ အခန်းထဲမှာ အန်တီချော နှင့် နှစ် တို့ပဲ ကျန်ခဲ့ပါ၏။ အန်တီချော မှ နှစ် နှစ်၏ရင်ထိုးလေးကို ကိုင်ကြည့်သည်။ လည်ဆွဲခြားကို အနည်းငယ် ဟိုသည်တည့်အောင် လက်ဖြင့်ပြင်ပေးနေသည့် နယ် လုပ်ပေးနေသည်။ နောက်တော့ ပြုံး၍ ...

“နှစ် က စိန်တွေသီးနေတော့လည်း အန်တီချော က သားကို စိန်တွေနစ်အောင် ဆင်ပေးရတော့တာပဲ နှစ် ရေ .. စိန်ရင်ထိုးတို့.. စိန်လက်ပတ်ကြီးတို့ .. လက်ထပ်စိန်လက်စွပ်ဆိုရင်လည်း အပွင့်ကြီး ဆယ်နေတာတို့ .. နောက်ထပ်လည်း စိန်လက်စွပ်ကို ဟိုဘက်လက်သည်ဘက်လက် နှစ်ဖက်လုံးရှိအောင် ဝတ်ခိုင်းရတာတို့ပေါ့ကွယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် အန်တီသားက စိန်မင်းသမီးလေးရဲ့နောက်ကို ရောက်သွားမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မှာ သတို့သားရဲ့ရှုပ်အင်္ကျီကိုတောင် စိန်ကြယ်သီး တပ်ရတာလေ .. ဘုန်းနေသာ ဆိုတာက အစကတည်းက ပျိုတိုင်း ကြိုက်တဲ့မင်းသားလေးတစ်ပါးလို ရှိခဲ့ရတာလေ၊ လူချမ်းသာ ရုပ်ချော ညောတတ် မဟုတ်လား၊ မျိုးရိုးစဉ်လိုက်ကို ချမ်းသာကြတဲ့နေရာမှာ ခွေးဖွားကြီးပြင်းလာရတာကိုး”

ဟု ပြောတော့ နှစ် ရင်ထဲ လေးခနဲဖြစ်၏။ အန်တီချော ၏စကားတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ နှစ် ကို သာမန် လက်လုပ်လက်စားအလွှာထဲက ကောင်မလေးအဖြစ် ပြောနေခြင်းဟုလည်း ခံစားရသည်။ ထိုသို့ သာမန်ကလေးတစ်ယောက်က ဘယ်လိုမှ မဝတ်နိုင်မဆင်နိုင်သည့် စိန်တွေကို ဝတ်ဆင်ထားချေသည်ပေါ့ဟုများ ခပ်ငေါ့ငေါ့စကားကို ချို

ချိုသာသာလေးများ ပြောနေခြင်းပေလား ...။

“ဟော .. သား လိုက်လာတာကိုး”

ခပ်တွေတွေလေးငြိမ်နေသည့် နှစ် ၏အာရုံသို့ တိုးဝင်လာသည်ထက် အန်တီချော ၏လှမ်းပြောလိုက်သံပဲ ဖြစ်လေသည်။

“နှစ် ကို လာကြည့်တာ မေမေ”

သူ့အသံ ..။ ပြီးတော့ ရယ်လိုက်ပါသည် အန်တီချော ၏အသံ ..။ မျက်လွှာလေးချ၍ ကြမ်းခင်းကော်ဇောကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေသည့်နှယ် ..။ ခုထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဖြစ်သေး။ ရှက်စိတ်ထဲ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေသည်။ စိန်တွေမက်ပြီး လောဘတကြီး ပစ္စည်းတင်တောင်းခိုင်းသည့် သတို့သမီးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံလိုက်ရသည်ဟု တဖြည်းဖြည်း ရင်ထဲ ပို၍ နာကျင်ခံစားရင်း ရှက်စိတ်ထဲ ရင်ကိုချေနေပြီ။

“ကဲပါ .. ကြည့်ပါ .. ကြည့်ပါ သတို့သားကြီးရယ် .. မေမေလည်း အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မိုး နဲ့ ညီမလင်း တို့ကို ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲကြဖို့ လာပြောတာလေ၊ ကဲ .. သမီးနှစ် အန်တီချော သွားမယ် .. ဟုတ်ပလား”

နှစ် ၏ပခုံးလေးကို ဖွဖွပုတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြင်သစ်ပိုးဇာ အပြာရောင်ဝတ်စုံဖြင့် အန်တီချော ထွက်သွားတော့ နှစ် ငြိမ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ သူ့ကို နှစ် မကြည့်မိသေး။ အရွဲ့တိုက်ပြောမိသည့် နှုတ်စကားတစ်ခုသည် ဤမျှအထိ နက်ရှိုင်းပြင်းထန်သော အရှက်တရားကြီးကို တစ်သက်တာလုံးအတွက် အပ်နှံခံလိုက်ရချေမည်ဟု ဘာကြောင့်များ နှစ်လေးလေးနက်နက် ကြိုတင် မဆင်ခြင်မိခဲ့ရပါသတုံလဲ။

ရုက္ခာတော့ ကလေးစိတ်ဖြင့် ရွဲ့ပြောမိသည့်စကား ..။ ထိုစကား၏ နှိပ်စက်ချေမှုခြင်းကို ရင်ဆီးခံဖို့ပဲ ကျန်ချေသည်ကောလေ ..။

“နှစ် .. ကိုယ့်ကို ကြည့်စမ်း”

နှစ် ရှေ့မှာ ရပ်လာရင်း တစ်ခုခုကိုစိတ်ပူနေသည့် စိုးရိမ်သံဖြင့် သူ ပြောလာစဉ်မှာ နှစ် မော့မကြည့်မိသေး။ မင်္ဂလာဇဉ်းခံပွဲတစ်ခုကို ကြောမတင်မှာ ဆက်လက်၍ ဆင်ယင်ကျင်းပချေဦးတော့မည့်အချိန်မှာ သတို့သမီးတစ်ယောက် စကားကျွမ်းသည့်အမှားတစ်ခုကို နောင်တဖြင့် ငြိမ်၍ ဆေးကြောချင်နေသည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို နှစ် ပဲ ဆီနေသည်။ ဒါပေမယ့် .. မရနိုင်တော့ပြီပဲလေ။

“ဒါကြောင့် ကြမ်းကျွဲရင် နုတ်လို့ရတယ်၊ နှုတ်ကျွဲရင် နုတ်လို့မရဘူးဆိုတာ မေမေ အမြဲဆုံးမခဲ့တာပေါ့၊ ခု .. ငါ .. နှုတ်ကျွဲအမှားကို ဘာနဲ့မှ နုတ်လို့မရတော့ပါလား”

တွေးကာ တွေးကာဖြင့် နှစ် ရင်ထဲ ဆို့လာရပါပြီ။

သူ ရုတ်ခနဲ နှစ် ၏ရှေ့ ကြမ်းခင်းကော်ဇောမှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောင်၊ တစ်ဖက်ချ၍ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ နှစ် ၏မျက်နှာလေးကို စူးစမ်းစွာ မျက်ဆောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေတာကို နှစ် သူ့ကိုကြည့်လိုက်မိချိန်မှာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ နှစ် ရှေ့မှာ ထိုသို့ သူထိုင်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားတာမို့ ခုလို သူထိုင်လိုက်တော့လည်း အားနာတကြီးဖြင့် အလန့်တကြားလေးလည်း ကြည့်မိရ ..။ စူးစမ်းစွာကြည့်နေသည့် စိုးရိမ်မှုများ တနေသည့်အကြည့်များကိုလည်း လက်ခံလိုက်ရရင်းမှ ..

“ဟင် .. နှစ် က ကုလားထိုင်ပေါ့မှာ ထိုင်နေတာ .. ရှင်က ကြမ်းဆီမှာ အဲသလိုတော့ မနေနဲ့လေ၊ မလုပ်ပါနဲ့ .. အဲသလို”

ဟု ပြောလည်းပြောမိ ..။ အလန့်တကြားလေးလည်း ထရပ်လိုက်တော့ သူ ခေါင်းခါသည်။ နှစ် ၏လက်လေးကိုဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်တလည်း ထိုင်နေလျက်ဖြင့်ပေါ့ ..။

“နှစ် ကို မေမေ တစ်ခုခုများ ပြောလိုက်သလား နှစ်”

စိတ်ပူလျက် မေးလာပါသည့် သူ့ကို ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ နှစ် အားကိုးရာတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့်နှယ် ကြည့်မိလိုက်ရပါ၏။ နှစ်

www.burmeseclassic.com

၏ မျက်နှာလေးကို မလွှတ်တမ်း သူ မော့ကြည့်နေဆဲ ။ သူ့လက်ထဲ
လည်း နှစ် ၏လက်လေးကို မလွှတ်တမ်း ထွေးဆုပ်ထားဆဲ ။ ဤသူ
သည်.. နှစ် နှင့်ပတ်သက်လျှင် နှစ် ရှေ့မှာ ရပ်တည် ကာဆီးပေးမည့်သူ-
ကာကွယ်ပေးမည့်သူ ။ အားပေးမည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် လောလော
ဆယ်မှာ နှစ် နားလည်လာနေရသည်။ သူ့မျက်ဝန်းနှင့် မျက်နှာထက်မှာ
ထိုအရာတွေကို နှစ် ရှာဖွေတွေ့ရှိနေရသည်ဟု ခံစားလာရသည်။

“ပြောလေ နှစ် .. မေမေ ဘာများပြောသွားသလဲ”

အမေဖြစ်သူမှ တစ်ခုခုလာပြောသွားတာဖြစ်မည်ဟုလည်း တွေးနေ
သည်။ ထိုစကားတွေသည်လည်း နှစ် ကို စိတ်ထဲနာကျင်ကြေကွဲနေစေ
လိမ့်မည်ဟုလည်း သူ နားလည်ထားသည်တဲလား။ ဒါဆိုလျှင် .. သူ
သည် သူ၏အမေနှင့်ပတ်သက်၍ သိထားတာရှိနေလိမ့်မည်။ ထို သိ
ထားသောအရာသည်လည်း နှစ် အပေါ်မှာ သူမေမေမှ အမြင်မကြည်
သည့်အချက်တစ်ခု ပါနေပါချေလိမ့်မည်ထင် ။

နှစ် .. လောလောဆယ်မှာ သူ့ကို ဘာမျှမပြောချင်သေးပါ။ အန်တီ
ချော ၏ အတွင်းစိတ်တွေကို သေသေချာချာမြင်နိုင်ဖို့ဆိုတာကတော့
အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ စောင့်ကြည့်ဖို့ သင့်နေသေးသည်
မဟုတ်ပါလား ။

သူ နှစ် ခေါင်းခါလိုက်တာကို အတန်ကြာကြည့်နေပါ၏။ နောက်
တော့ ထရပ်သည်။ နှစ် ၏ပန်းလေးပေါ် သူ့လက်ဖဝါးတွေ ပေးတင်
လာပါ၏။ မှန်တင်ခုံရှေ့ ဆိုဖာထိုင်ခုံလေးမှာ နှစ် ကို ပြန်ထိုင်ခိုင်း
သည်။

“နှစ် တစ်ခုကို သေသေချာချာသိထားဖို့ လိုတယ်၊ ကိုယ် .. မင်းကို
သိပ်ချစ်တာရယ် .. ချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ နှစ် နဲ့တစ်သက်လုံး မခွဲဆဲ
နေသွားမယ်ဆိုတာရယ် .. အဲဒါကို သိထားပါ နှစ် .. အဲဒီချစ်စိတ်ထက်
မြတ်နိုးခြင်းထက် ဘာတစ်ခုကမှ ပိုအရေးကြီးနိုင်ဘူး နှစ် .. နှစ် ကို

ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ .. ကိုယ် ဒီနေ့ကစပြီး အသက်ရှင်ရပ်တည်နေခြင်း
အဖြစ်တယ်ဆိုတာ နှစ် ရဲ့စိတ်ထဲမှာ .. နှလုံးသားထဲမှာ သက်ဝင်ယုံကြည်
ထားပေးပါ။ အချစ်ကို ချွင်းချက်မရှိ .. အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တုံ့သုရဲ့ဘဝ
တာ ဘယ်တော့မှ မပူလောင်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ..
သူ့ကိုချစ်တဲ့သူအပေါ်မှာ ယုံကြည်နေလို့ပါပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာရှိ
သလဲ သိလား နှစ် .. ချစ်ခြင်းနဲ့ထူထောင်ထားတဲ့ အချစ်အင်ပါယာကြီး
ရှိနေတယ် .. နှစ်က .. အဲဒီအင်ပါယာကြီးကို ပိုင်စိုးတဲ့ ဧကရီသခင်မ
တစ်ပါးပါပဲ”

ဟု နူးညံ့စွာပြောလာပါသည့် သူ့အသံ ။ သိမ်မွေ့စွာ ကြည့်လာပါ
သည့် အကြင်နာမျက်ဝန်းကြည့် ။ နှစ် ၏နဖူးပြင်လေးပေါ် ရုတ်ခနဲ..
နှစ် မထင်မှတ်လိုက်ချိန်မှာပင် နန်းစိုက်လိုက်ပါသည့် သူ၏အနမ်း ။
အားလုံးသည် နှစ် အတွက် အမှတ်တရများအဖြစ် ဘာကြောင့်များ
ချက်ချင်းဖြစ်တည်သွားရပါသတဲလဲ ။

ပြီးတော့ .. သူ့စကား ။ ဟုတ်သည် ။ သူ့စကား ။

နှစ် သည် သူ၏အချစ်အင်ပါယာကြီးကို ပိုင်စိုးပါသည့် ဧကရီ
သခင်မတစ်ပါး ပါတဲ့လားလေ ။ ထိုစဉ်ခိုက် ဒေါ်ဥ မှ အခန်းတံခါးကို
ခေါက်၍ ဝင်လာပါ၏။

“မမကြီးက အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့တော့တဲ့ .. ဧည့်သည်
တချို့ ရောက်နေကြပြီတဲ့”

ဟု လာခေါ်တာမို့ သူနှင့်အတူ နှစ် ပါလာရပါ၏။

အန်တီချော ပြောသည့်စကားက အာရုံထဲ လောလောဆယ်မှာ
တိုးဝင်လာသည်။ အပြာရောင်ဝတ်စုံဖြင့် သူသည်လည်း စိန်တွေဖြင့်
ရှိနေသည့် သူတစ်ယောက်။ လက်စွပ်၊ ရင်ထိုး၊ လက်ပတ်နာရီ ပြီးတော့
စိန်ကြယ်သီး ။ သူနှင့် နှစ် တို့သည် စိန်တွေတလက်လက်ဖြင့် လက်ချင်း
ချိတ်၍ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို ကျင်းပနေကြလျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်

ယောက် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် စိန်ဝတ်ပြိုင်ပွဲကြီးပင် ဆင်ယင်နေတာနှင့် တူနေသေးသည့်အဖြစ် ..။ မတတ်နိုင် .. ဤမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသည် စိန်မောင်နှံအဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိနေရချေမည်သာ ..။

အပေါ်ထပ်ဆီမှ အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးသို့ တူယှဉ်ဆင်လာကြချိန်မှာ ဧည့်ပရိသတ်က တမော့မော့ဖြင့် ကြည့်ကြပါ၏။ ဘာဘီးဘုန်းသစ်နှင့် တူတူယှဉ်၍ ရပ်နေပါသည့် အန်တီချော ၏ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နှစ် ခန့်မှန်းရခက်ခဲနေသော အရိပ်အငွေ့တွေ တည်ရှိနေသည်ဟု ထင်လာနေမိရပါ၏။ အန်တီချော ၏ အပြုံးထဲမှာ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားသည့် ခံစားချက်က ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ ဘာဘီးဘုန်းသစ် ကတော့ အရမ်းကို အေးချမ်းနေသော အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်ပါပဲ ...။

“နှစ် ကို ခုလို လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဆင်ပေးတာ .. ဒီခိုင်းဇွေချယ်တာ ဖေဖေပေါ့”

ဟု သူပြောလာပါ၏။ နှစ် ဘာမျှပြန်မပြောမိပါ ...။ သူ့ကိုတော့ သူ့မေမေက ဆင်သည်ပဲလေ ...။ ပရိသတ်ထဲမှာ မေမေနှင့် မိုး ကို လိုက်ရှာမိသည်။ အန်တီချော နှင့် ဘာဘတို့၏ နောက်ဘက်မှာ မေမေနှင့် မိုး တို့ ရပ်နေကြပါ၏။ နှစ် ကို လှမ်း၍ ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

ပရိသတ်ထဲမှ လက်ခုပ်တီး၍ မင်္ဂလာမောင်နှံကို ကောင်းချီးဩဘာပေးကြချိန်မှာ နှစ် အတွက် ထူးဆန်းနေဆဲ ...။ နှစ် သည် ဤသို့သော မင်္ဂလာပွဲတွေကို ဆင်ယင်ကျင်းပနေရသည်တဲလား ...။ မနက်ပိုင်းက ဟိုတယ်မှာ .. ခု ညနေပိုင်းမှာကျတော့ ရွှေမြယ်မှာ။ လက်ခုပ်သံတွေကို ကြားနေရသည့် သတို့သမီးတစ်ယောက်။ ထိုမိန်းကလေးသည် နှစ် တဲ့လားလေ။

နှစ် ကျင်လည်ရာဘဝ .. ရပ်တည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ဤသို့သော မြင်ကွင်းမျိုး မရှိခဲ့စဖူး ...။ မင်္ဂလာပွဲမျိုးလည်း မကျင်းပခဲ့ကြ ...။

သူကတော့ နှစ်၏ လက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်၍ ကြည်ကြည်နူးနူး လှေကားထစ်တွေကို ဖြတ်နင်းဆင်းသက်လာနေသည်။ ဆင်းနေသည့် ခြေလှမ်းတိုင်းသည် နှစ် ၏ ခြေလှမ်းလေးတိုင်းကို စောင့်ဆိုင်း၍ ဂရုတစိုက် နိုင်နေသည့် ခြေလှမ်းတွေ ဖြစ်နေကြပါချေ၏။

ဧည့်ခန်းသို့ရောက်တော့ ဧည့်သည်တွေက နှုတ်ဆက်ကြ .. သူက ပြန်နှုတ်ဆက် ...။ နှစ် က မသိသည့် မျက်နှာတွေတိုင်းကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြရနှင့် အချိန်ထဲမှာ စီးပျောပါနေကြရပါသည့် အဖြစ်...။

ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးဆီမှ ပန်းခင်းတွေ။ ပြီးတော့ ပန်းရနံ့တွေကို ဆေးမောခံစားနိုင်ပါသည့် မြက်ခင်းကျယ်ကြီးရှိရာနေရာမှာလည်း စားပွဲပိုင်းကြီးတွေ ခင်းကျင်းထားတာမို့ .. မြက်ခင်းဆီသို့တိုင် သူဦးဆောင်ခေါ်လာတော့ နှစ် လိုက်လာရပါ၏။ သူ့ဘေးမှာ အောင်ငြိမ်း ရောက်လာသည်။ နှစ် ၏ဘေးမှာ မိုး ရောက်လာသည်။ မေမေက ဘာဘီးဘုန်းသစ် ၏ မိတ်ဆွေစာချိုနှင့် စကားပြောကျန်ရစ်၏။ ဘာဘမှ မိတ်ဆက်ပေးနေသည်ကိုးလေ ...။ အန်တီချော ကတော့ ဘာဘဘေးမှ ခဲ့ထွက်ကာ မြက်ခင်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားနေပြီ ...။

“ဟိုဘက်မှာ ကျော်သက် တို့ ရောက်နေတယ်ကွ .. လာ”

ဟု အောင်ငြိမ်း မှ ခေါ်လိုက်တော့ သူ နှစ် ကို ကြည့်ကာ ..

“ကိုယ် ခဏလိုက်သွားမယ် ..။ ခဏပဲ .. ပြန်လာမှာ။ ဖိုးကျော်တို့အုပ်စု သိပ်နောက်တတ်တာကွ ..။ နှစ် နဲ့ အတူတူသွားတွေ့လို့တော့ မဖြစ်ဘူး .. နှစ် ကို လှမ်းနောက်နေကြမှာ ..။ အလွန်ပျော်တတ်တဲ့ ကောင်တွေ .. မိုး နဲ့ ခဏနေခဲ့နော်”

ဟု ပြောကာ ပါသွားတော့ သတို့သမီး နှစ် တစ်ယောက် မိုး နှင့် တူနဲ့ခဲ့ရပါ၏။ အန်တီချော လှမ်းမြင်သည်မို့ ရောက်လာကာ မိုး ကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်းမှ ...

“မိုး ရေ သမီးရဲ့ အန်တီလင်း ကို သွားခေါ်လိုက်ပါဦး ..။ အန်တီ

ချော ရဲ့မိတ်ဆွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့။

ဟု ပြောတာမို့ မိုး ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အန်တီချော ထံမှာ နှစ် ကို ချန်ထားခဲ့ပါ၏။

“လာ .. သမီး နှစ် နဲ့ အန်တီသုဇယ်ချင်းတွေကို မိတ်ဆက်ပေး ရဦးမယ်၊ သားကို စောင့်မနေနဲ့ .. သားက ကြာနေဦးမှာ၊ သူ့ဘာသာသူ သမီး နှစ် ရှိရာကို ပြန်လာလိမ့်မယ် ..၊ လာ .. လာ ..”

ဟုပြောကာ ခေါ်သွားတာမို့ နှစ် ပါသွားရသည်ပါပဲ။ ဝတ်ကောင်း စားလှတွေနှင့် အန်တီကြီးတစ်အုပ်စုထဲရောက်တော့ အန်တီချော မှ-

“မြမြ ရေ .. ဒါ ချော ရဲ့ ချွေးမလေး နှစ် ပေါ့ ..၊ ဘယ်လောက် ချောသလဲ .. ကြည့် ..”

ဟုပြောတော့ ရယ်၍ ပြန်ကြည့်လာသည့် အန်တီကြီးမှ -

“ဟုတ်ပါရဲ့ .. မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ကျနေတာပဲ၊ ပရင့်ဆက် လေး ဆိုပါတော့ .. နန်းဆန်သကွယ့်”

ဟု ပြောလာပါ၏။ ကျန်သည့် အန်တီကြီးတွေလည်း နှစ် ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ .. အိမ်အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ကြနှင့် ရှိသွားကြ သည်ပါပဲ။

“တကယ်ပြောတာ ချော .. ချော ရဲ့ချွေးမလေးကို မြ တို့အိမ်ကို တစ်နေ့တစ်အိမ် အလည်ခေါ်လာရလိမ့်မယ် သိရဲ့လား ..”

ဟု ပြောတော့ ရယ်၍ -

“ခေါ်ခဲ့မယ် .. ခေါ်ခဲ့မယ် ..၊ ချော ရဲ့ချွေးမလေးက ဆယ်တန်း မအောင်လိုက်ရပေမယ့် ချော ကတော့ အချစ်တွေ ပဲ့အော်ပေးထားရတာ လေ ..၊ မင်္ဂလာဝတ်စုံလေး မလှဘူးလား .. ချော ပေးတဲ့ ဘတ်တလောက် ထဲက သမီး နှစ် တို့ ရွေးကြတာပေါ့၊ ဈေးကတော့ မြမြ တို့ သိတဲ့အတိုင်း နှစ်နေအောင်ပေးပြီး ချုပ်ရတဲ့ ဝတ်စုံတွေပေါ့၊ သိန်းတွေချီပြီး ကုန်ပေ မယ့် ချော ကတော့ ချော ရဲ့ချွေးမလေး ပွဲလယ်တင်နေတာကိုပဲ ကြည့်

နူးလှပါပြီ၊ ကြည့် .. ဒီလက်ဝတ်ရတနာတွေအားလုံးက ကိုဘုန်းသစ် တို့ သားအဖရဲ့ ရွေးချယ်မှုပေါ့ ထွေးထွေးတာ နဲ့ မြမြ တို့ရေ ..၊ အဲဒါ တွေနဲ့ တင်တောင်းပါလို့ နှစ် က ပြောတာ .. သားအဖနှစ်ယောက် ဘစ်ချက်မညည်းဘဲ ပြေးပြီး ချွေးမအတွက် နှစ် အတွက် ရတနာတွေ အပ်ကြတာ ..၊ စိန်ပွင့်တွေကအစ လက်ရွေးစင်ချည်း သူတို့သားအဖ ရွေးချယ်ကြတာလေ”

ဟု ပြောလာတော့ နှစ် ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ခံစားရပြီ။ နှစ် က တင်တောင်းခိုင်းတာဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းသည် အားလုံးသော အန်တီ ဘစ်စုထဲမှ လောဘာတကြီးရှိလှသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည့်နှယ် ရှိနေကြပါသည့် အကြည့်တွေ စုပြုံကျရောက် လာစေခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား ..။

“အဲသလို တင်တောင်းခိုင်းဖို့အတွက် မြ ရဲ့သမီးလေး ယုယု ကို မြ သေချာသင်ထားနော် ..၊ အဟင်း .. ဟင်း ..”

“အဲမယ်လေး .. မပြောခိုင်းရဲ မပြောခိုင်းရက်ပေါင် ချော ရယ်.. အဲသလိုကြီးတော့ဖြင့် ..”

ဟု လွှတ်ခနဲနေအောင် ငြင်းလိုက်ပါသည့် အန်တီမြ ဆိုတာကို လည်း နှစ် မကြည့်ရဲ ..။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နှစ် ဆိုသည့် နှစ်ဆန်းပျို သည် အငွေအသက်ဖြစ်လျက် နေရာမှာပင် ပျောက်လွင့်သွားလိုက်စေချင် သည်။ ခုကျတော့ မျက်နှာမထားတတ်စွာပဲ ခေါင်းလေးငုံချ၍ နှစ် ရပ် နေရပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကို ခါးသီးလာသည်က ဝတ်ဆင်ထားရာ စိန်တွေကိုပါ အားလုံးကို ဆွဲယူလွှင့်ပေါက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ တလက် လက်တောက်ပနေသည့် စိန်ပွင့်တွေတိုင်းသည် နှစ် ကို သိက္ခာ ဆွဲချနေ တာနှင့် မခြားတော့ပြီတည်း ..။

ထိုစဉ်ခိုက် နှစ် ၏ လက်ကလေးကို နောက်ပါးဆီမှ ဖျတ်ခနဲ ဆွေးဆုပ်ယူလိုက်တာ ..။ နောက်တော့ နှစ် ၏ ဘေးမှာ သူရပ်လိမ့်တာ။

နှစ် ကို သူငဲ့မိုး၍ ကြည့်နေတာတွေကို နှစ် ကလည်း သူ့ကို အားကိုး တကြီးနိုင်စွာ မော့ကြည့်ရင်း တွေ့နေရသည်ပါပဲ ။

နှစ် ကို အမြန်ဆုံး ဒီနေရာက ခေါ်သွားပါဟု အော်ပြောလိုက်ချင် သည်။ ဒါပေမယ့် ပြော၍မှ မဖြစ်ချေသည်ပဲလေ ။။ နှုတ်ကျမိသည့် နှစ် .. တစ်သက်လုံး ပစ္စည်းမကံသူ နှစ် အဖြစ် ခေါင်းငုံ့ခံပေရော ဟု သာ ကြေကြေမြေမြေကြီး နောင်တရရင်းဖြင့် ခံစားနေမိရသည်ပါပဲ။

“ဟိုဘက်မှာ နှစ် ကို မေးနေကြတယ် နှစ် ။ မေမေ .. နှစ် ကို ခေါ်သွားမယ်နော်”

ဟု သူ ပြောခိုက် ..

“အဲဒါသာ ကြည့် .. အဲဒါသာ ကြည့် .. မျက်စိအောက်ကကို အပျောက်မခံတဲ့ သားကို ကြည့်တော့ မြ ရေ .. ခေါ်သွား .. ခေါ်သွား”

ဟု အန်တီချော ရယ်ချိန်မှာ သူကတော့ဖြင့် နှစ် ကို လက်လေးဆွဲ ၍ ခေါ်လာပါပြီ ။

သူ့ကို နှစ် မော့ကြည့်မိရပါ၏။ တစ်ခုခုကို သူ စိတ်လေးနေပုံရ သည် နောက်ဘက်ကိုလည်း ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ နှစ် ၏ လက် ကလေးကိုလည်း ထွေးဆုပ်ထားတာ မလွတ်သေး ။

“မေမေ အဲဒီက အန်တီမြ တို့ အန်တီထွေး တို့ကို ဘာများပြော လိုက်သလဲ ။ နှစ် နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လေ .. တစ်ခုခု”

သူ မေးလိုက်တာက ထူးဆန်းနေသည်။

“နှစ် ကို မေမေ ဘာပြောလိုက်သလဲ”

ဟု မေးမလာ ။။ အန်တီမြ တို့ကို ဘာပြောလိုက်သလဲဆိုတာ မေးလာခြင်း ။။ သူသည် တစ်ခုခုကို ကြိုတင်၍ သိနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေသည်။ အန်တီချော နှင့်ပတ်သက်၍ နှစ် အပေါ် ဘယ်လိုနေရာ မှာ ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောလိုက်နိုင်သည်ဆိုတာမျိုးကို စိတ်ပူပန်နေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“အမှန်တရားတစ်ခုကို ပြောလိုက်တာပါပဲ ကိုဘုန်းနေသာ ။ နှစ် အစွမ်းတွေနဲ့ တင်တောင်းဖို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား ။ အဲသလို တောင်းခိုင်းတယ်ဆိုတာကို အန်တီချော က ပြောပြနေတာပါ။ ကျွန်မဆီကို ရောက်မလာသေးတဲ့အချိန်မှာ ဆိုပါတော့”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ပြောလိုက်မိချိန်မှာ နှစ် ၏ မျက်ဝန်းဝယ် ချည်တို့ ပြည့်သိပ်လာကြပါချေ၏။

လောလောဆယ်မှာ နှစ် စိတ်အနာဆုံးနှင့် အမုန်းဆုံးလူသည် နှစ် သိရှိပဲ ဖြစ်လေသည်။ နှစ် ၏ မိန်းကလေးမာနနှင့်သိက္ခာကို ကျ နှောသည့် အဖွဲ့တိုက်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် .. နှစ် ၏ မာနသည် အချည်းနှီး ဖြစ်ရပြီ။ နှစ် ၏ သိက္ခာသည်လည်း ပျောက်လွင့်ရ

နှစ် သည် နှစ် ကိုယ်ကိုယ် နှစ် ပြန်၍ ကျိန်ဆဲနေမိရသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါပြီ။ နှစ် ဆိုတာ လောကကြီးမှာ နေဖို့ထက် သေဖို့ တောင်းနေပြီဟူသော ကျိန်ဆဲမှုတစ်ခုသည် နှစ် ၏ ရင်ထဲမှ ကြေကွဲ နှင်မြှိုက်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာနေချေသည်တကား ။။ သူသည်လည်း နှစ် ရင်ထဲမှ ခံစားချက်တွေကို သိနေပုံရပါ၏။

“နှစ် ရယ် .. နှစ် ကို ကိုယ်သိတယ်၊ နှစ် ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ကလေး ဆို ကိုယ်သိတယ်၊ ခု နှစ် ဝမ်းနည်းနေတာကိုလည်း ကိုယ်သိတယ်၊ နှစ် လျှော့လိုက်နော် ။ ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ ရှိနေကြတာ”

ဟု တိုးတိုးဖွဖွပြောကာ နှစ် ၏ လက်ကလေးကို ပို၍ကျစ်ခဲအောင် အားပါသတည်း။

ဤမိန်းကလေး၏
 ပုံတူလေးများစွာကို
 ငါ၏နဲ့လုံသားမှာ
 သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရပြီ ။
 ယခု ..
 ဤပုံတူလေး တစ်ခုသည်လည်း
 ငါ့နဲ့လုံသားမှာ
 ကြွေရုပ်လေး သိမ်းဆည်းဆည်းနယ်
 သိမ်းထားရချေဦးတော့မည် တကား ။

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁၄)

“သာဓု .. သာဓု .. သာဓု ဤလင်ဤမယား မခွဲမခွာ နှစ်ပေါင်းများ
 နေကြရပါစေ ။ စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်ခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံပါစေ၊
 နိုင်ငံကြင်နာ စာနာခြင်းများဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမ
 ကျ သူမတူအောင် မြတ်နိုးကြပါစေ ။ လိမ္မာရေးခြားပညာများသော
 ဆယ်စီးရတနာများ ထွန်းကားပါစေ ။ လိုတရားဝတ်ဖြင့် လူ့ဘဝအတွင်း
 တင့်တောင့်တင့်တယ် နေကြရပါစေ၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်အစုစုကို
 ပြုတတ်၍ မရနိုင်အောင် ပြုနိုင်ကြပါစေ”

ဦးဘုန်းသစ် ၏ ဆုပေးသံပါ ။ သားနှင့်ချွေးမတို့မှ ကန်တော့
 ကြွေစဉ်မှာ ကြည်နူးစွာ ပေးရပါလေသော ဆု ။ ဇနီးသည်ကို ငဲ့
 ဆွဲတော့ နှုတ်ခမ်းလွှပ်နေတာကို တွေ့ရပေမယ့် ဘာဆုတွေ ပေးနေ
 ည့်ဆိုတာကိုတော့ မကြားရ ။ တကယ်ရော ဆုပေးနေခြင်းမှ ဟုတ်
 လေဟု ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပုံ၍ မယုံနိုင်ပါသည့် ဇနီးအပေါ်
 နှုတ်ခမ်းကြွေမှာလည်း ဆံသယဝင်မိသည်ပါပဲ ။ ဆုပေးဟန်ဆောင်
 သည့် ပါးစပ်လွှပ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်လေ ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ။ ငါ့သားနဲ့ နှစ်ဆန်းပျို ကိုတော့ သူလက်ခံ
 ဘာတူပေးလိုက်တာပါပဲ ။ တကယ်ပဲ စိတ်ထဲက ပါသည်ဖြစ်စေ၊

မတတ်သာလို့ လက်ခံပေးလိုက်ရသည်ပဲ ဖြစ်စေ လက်ထပ်ပေးလိုက်တာကတော့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရတာပါပဲလေ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ဖန်၍ ဖြေသိမ့်ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရာ ကလည်း ဦးဘုန်းသစ် ပါ ...။ သားနှင့် နှစ်ဆန်းပျို ကိုလည်း ပြောကြည့်မိသည်ပါပဲ ...။ လက်အုပ်လေးတွေ ချထားလျက် မျက်ဝန်းထဲတွင် စုံပိတ်ထားရင်းမှ ...

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ”

ဟု အသံတိုးတိုးပွင့်ကျလာသည်ကလည်း ဘုန်းနေသာ ယောက်တည်း၏ အသံဖြစ်နေတာကို ဦးဘုန်းသစ် သတိထားမိသလို ရပြန်ပါ၏။ နှစ်ဆန်းပျို ကတော့ မျက်ဝန်းလေးတွေ စုံပိတ်ချထားနုတ်ခမ်းလေး စေ့ပိတ်ငြိမ်ကျနေတာပဲ ရှိနေပါချေ၏။

ဖြတ်ခနဲ အကဲခတ်သလို ချက်ချင်းကြည့်မိသည့် မသင်္ကာကြည်သည် ဇနီးသည် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ထံသို့ပဲ ဖြစ်နေလိုက်ရသည်ဟု ဘုန်းသစ်ပါ ...။

“အဲဒီမိန်းမ .. မိန်းကလေးကို ငါတို့အလစ်မှာ တစ်ခုခုများ ထားသလား မသိဘူး ...။ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲမှာ သူ့အကျင့်တူ မိန်းမသိုက်ကြားထဲမှာ နှစ်ဆန်းပျို ကို ခေါ်သွားတာ ငါလှမ်းမြင်လိုက်ရတာပဲ”

ဟု တွေးမိနေရာမှ စိတ်ထဲမောသွားရသည်ပါပဲ ...။

“ကလေးကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီ ထင်တယ် .. မိန်းကလေးခမျာ စိတ်ညစ်နေရှာထင်ရဲ့”

ဟု တွေးကာ အသနားပိုရသည်ကလည်း ဦးဘုန်းသစ် ပါတည့်ဘုန်းနေသာ နှင့် နှစ်ဆန်းပျို တို့မှ ဒေါ်ခင်လင်း ကို ကန်တော့နေပါပြီ။

“မေမေသားနဲ့သမီး အမြဲအစဉ် စိတ်၏ချမ်းသာ ကိုယ်၏ချမ်းသာ ကျန်းမာခြင်းအတိနဲ့ နေကြရပါစေကွယ် ...။ အရာရာ မတောင့်မတည့်

မကြောင့်မကြ နေကြရပါစေ ...။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘေးကင်းကြရပါစေ”

ဒေါ်ခင်လင်း ဆုပေးပြီးတာနှင့် သမီးကို ကြည့်သည်။

“သမီးက လိမ္မာရမယ် .. ဇနီးကောင်း ပီသရမယ် .. မဆိုးရဘူး ... ခင်ပွန်းသည်ရဲ့စကားကို နာခံရမယ် ...။ သမီးကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ မောင်နေဘုန်းသာ က လက်ထပ်ထားတာ ...။ သားရဲ့အချစ်ကို တန်ဖိုးထား နားလည်ရမယ် နှစ် ...။ မေမေပြောမယ် .. နှစ် မလိမ္မာဘူးဆိုတာ မေမေမကြားချင်ဘူး .. သားကလဲ နှစ် ကို ဆုံးမစရာရှိရင် ဆုံးမ၊ အလိုလိုက်လွန်းတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ ...။ ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ရင်ထဲမှာပဲထားပြီး ချစ်သမျှကို ဖော်ထုတ်မပြဘဲ ထားလိုက်ရတာမျိုး နှိတ်တယ်တယ်၊ ကိုယ်က သိပ်ချစ်နေမှန်းသိရင် အချစ်ခံရတဲ့သူက အလိုလိုက်အမိုက်စော်ကားဆိုတာမျိုး လုပ်လာတတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကို သူက သိပ်ချစ်တာပဲဆိုတာကို အားကိုးပြီး မိုးမမြင်လေမမြင်နဲ့ ဘဝမြင့်သွားတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးပဲ”

သမီးကို ဖိ၍ သွန်သင်နေပါသည့် ဒေါ်ခင်လင်း ပါ ...။ သူ မနေတတ်။ ချက်ချင်း နှစ် ကို ကြည့်သည်။ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ဒေါ်ခင်လင်း ကိုလည်း ကြည့်သည်။

“အန်တီရယ် .. နှစ် က လိမ္မာပါတယ်၊ နှစ် ကို ဒီလောက်ကြီး ခေါ်ပြောလိုက်ရင် ဘယ်နေတတ်တော့မလဲဗျာ”

ဟု အလိုလိုဝင်၍ နှစ် ဘက်က ဝင်ပြောလိုက်စဉ်ခိုက်မှာ နှစ် သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ပြည့်နေတာကို သူမြင်ရပါ၏။

“အမေနဲ့လည်း နှစ် က ခွဲနေရမှာ ...။ အဲဒီအတွက် နှစ် ခံစားနေရချိန်မှာ နှစ် ကို ထပ်မဆူပါနဲ့ အန်တီရယ် ...”

ဟု ထပ်ပြောတော့ ဒေါ်ခင်လင်း ပြုံးသည်။ သမီးကိုလည်း ကြည့်

သည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား နှစ် .. အချစ်ကို ရင်ထဲမှာ မျှီသိပ်ထားပါလို့ ပြောခါမှ သားက သူ့အချစ်တွေကို ပိုပြီးတော့တောင်မှ နှစ် အတွက် အရာရာ နားလည်စိတ်တွေနဲ့ ပိုပြီးတော့တောင်မှ ချစ်ပြနေပြန်ပြီကောလေ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းလည်း ပြောပါ၏။

“အဲဒါမကောင်းဘူးလား ညီမကြီးရယ် .. ခုလို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဖေးဖေးကူကူရှိနေတဲ့စိတ်ကိုက တကယ့်ကို အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ရှိရမယ့်အရာပဲ ညီမကြီးရယ် .. ကဲ .. ကဲ .. ဧည့်ခံပွဲပြီးကာမိဘကိုလည်း ကန်တော့ပြီးကြပြီ .. နားကြဦး .. နားကြဦး၊ ဒီက ညီမကြီးလည်း နားပါဦး ..။ မိုးနဲ့အတူတူ နားပါ၊ မနက်ဖြန် ညီမကြီးအိမ်မှာ ကျင်းပမယ့် ဧည့်ခံပွဲအတွက်ကလဲ အားလုံး အစားအသောက် အကျွေးအနှော အတွက်က မှာထားပြီးသားပါ၊ မနက် လာပို့ကြပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ .. ဒီနေ့ ညစာလည်း အားလုံး တူတူစားကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် ဧည့်ခံပွဲမှာ ပင်ပန်းထားကြရတာဆိုတော့ ချွေးလဲ တစိုစိုနဲ့ ဖြစ်နေကြရတာလေ ..။ ရေမြီးလေးချိုးပြီး ညီမကြီးတို့အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့အခန်းမှာပဲ နားနားနေ လှဲလှဲပြုပြု နေလိုက်ကြပါဦး ..။ ထမင်းပွဲ အသင့်ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့မှပဲ မခဲ နဲ့ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ဦးဘုန်းသစ် ထရပ်သည်။

“အသက်ရလာတော့လဲ နားချင်လာတယ်ဗျ ညီမကြီးရဲ့ .. ညီမကြီးတို့လဲ နားကြပါ ..။ မိုး သမီးရဲ့အန်တီလင်း ကို အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားသားကလဲ သမီးကို ခေါ်သွား .. နားကြ .. နားကြ”

ဟုပြောကာ ဦးဆောင်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည်မို့ အားလုံးလဲ လိုက်တက်ဖြစ်ကြရသည်ပါပဲ ..။

သူကတော့ နှစ် ၏ လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ မင်္ဂလာခန်းဆောင်ဆီသို့ ခေါ်လာပါ၏။ နှစ် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုတော့ သက်သာရာ ရသွားသည်မိပဲ ..။ ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ မြင်ဖူးသလိုမျိုး အရမ်းကို ချမ်းသာသည့် အပိုင်းအပိုင်း၏ မင်္ဂလာပွဲမှာ ..။ မင်္ဂလာခန်းရှေ့မှာ ရွှေကြိုးတားတာတွေ၊ ခိုင်း၍ရယ်ကြနောက်ကြနှင့် ဆူညံနေတာတွေ ရှိမလာ၍ပါ။ အဘယ်မျှဆို စိတ်ရှုပ်ပင်ပန်းရမည် မသိ။ အစကတည်းကိုက နှစ် မှာဖြင့် အန်တီချာ ၏ စကားတွေကြောင့် အရမ်းကို စိတ်တွေနောက်ကျိရှုပ်ထွေးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ခုထိ ခေါင်းမှာဆောင်းထားရဆဲ သရဖူကြီးကလည်း တထိုးထောင်ထောင်ကြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ခြေမြှောက်ကိုယ်ကြွဖြင့် ကခုန်နေသည့်နှယ်ပင် ခံစားလာနေရပြီ။ အရင်ဆုံး သရဖူကြီးကို ခေါင်းပေါ်က ဖယ်ထုတ်လိုက်ချင်သည်ပါပဲ။

သူနှင့်အတူ မင်္ဂလာခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးထဲ ဝင်လာရစဉ်မှာ နှစ်၏ အကြည့်က မှန်တင်ခုံသို့ ရောက်၏။ သူ့လက်ထဲမှ နှစ် ၏လက်ကလေးကို အမြန်ဆုံး နှုတ်သိမ်းထုတ်ယူလိုက်တော့ တစ်ချက် သူမျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ညင်ညင်သာသာ လွှတ်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။

ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် နှစ် မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်ခုံလေးမှာထိုင်ကာ ခေါင်းပေါ်က သရဖူကြီးကို ဖြုတ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ မြင်တော့မှ သဘောပေါက်သွားပုံဖြင့် သူပြုံးလာပါ၏။ နှစ် ထံသို့ သူ လျှောက်လာကာ ကလစ်တွေကို ဖြုတ်နေပါသည့် နှစ် ၏ လက်ကလေးကို သိမ်းမွေ့ညင်သာဖယ်လိုက်ပါပြီ။ နှစ် သူ့ကို မော့ကြည့်လာတော့ ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည့် အကြည့်ဖြင့် ငုံ့မိုးကြည့်မိရင်းမှ ...

“ကိုယ်ဖြုတ်ပေးပါ့မယ် နှစ် ..။ တော်တော်စိတ်အိုက်နေတယ် မဟုတ်လား ..။ ကိုယ်သိတာပေါ့ .. ကောင်းတယ် .. အဲဒါ ကိုယ့်ကို ဇွာတိဇွာတာနဲ့ ရန်ထောင်ကောင်းခဲ့လို့ဖြစ်တာ”

ဟု ချစ်စနိုးလေး ပြောမိသည်ပါပဲ။ ကြွေး ...။ ဟုတ်သည်။ ရင်ထဲမှ ထားရပါသည့် နှလုံးသာကြွေရပ်လေးပေမို့ ကြွေး ဟု ရင်ထဲမှ ပေးနေလေသော အမည်လေး ...။ အမည်လေးက ရိုးပေမယ့် အတိုင်းအဆာမနည်း။ ရင်ထဲက အချစ်ကို ထမ်းထားသော အမည်။ ရင်ထဲမှ အချစ်ဖြင့် ထုံမွှမ်းထားပါသည့်အမည်။ အမည်လေးက ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ခံယူပါ၏။

ခုလည်းကြည့် .. တန်ဖိုးကြီး စိန်သံရဖူကြီးဆောင်းထားရတာကြားဖို့နေနေသာသာ စိတ်ထဲမွန်းကျပ်နေရှာလေသမျှ သိသာလွန်းစွာ မျက်နှာလေးထက်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးရိပ်တွေပဲ ပြည့်ကြပ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သရဖူကြီးကို သူမှန်တင်ခဲ့ထက်မှာ တင်သည်။

ဇောတင်ထားသမျှ ကမန်းကတမ်းနိုင်စွာပဲ နှစ်ဆန်းပျို ကတော့နားဆွဲဖြုတ်၊ လည်ဆွဲချွတ်၊ လက်ကောက်ချွတ်နှင့် နောက်မှကြိမ်သံသည်နယ် တက်သုတ်နှင့်နေသည်ပါပဲ။ ခြေထောက်မှ ခြေကျင်းကြီးကိုလည်း ကိုယ်လေးငဲ့ကိုင်ကာချွတ်ပြီး ခြေကျင်းကြီးကို မှန်တင်ခဲ့ထက်မှာပဲ တင်လိုက်သည်ပါပဲ။ ရင်ထိုးကို နှစ်ဆန်းပျို ဖြုတ်နေသည်။

နှစ်ဆန်းပျို ၏ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေက ကြီးမားသော အနောင်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုထဲမှ ရုန်းထွက်နေတာမျိုးဆန်နေသည်။ လက်ဝတ်လက်စားတွေအားလုံး မှန်တင်ခဲ့ထက်မှာ ပုံထားလိုက်ပြီးချိန်ကျတော့မှ နှစ်ဆန်းပျို ၏ မျက်နှာထက်မှာ သက်သာရာရရိပ်တွေ တိုးဝင်ဖြစ်တည်လာကြပါ၏။ လက်ထပ်လက်စွပ်လေးကိုပဲ ချန်ထားကာ ကျန်လက်စွပ်လည်း နှစ်ဆန်းပျို ချွတ်လိုက်သည်ပါပဲ။ သူကတော့ မျက်တောင်မခတ်ချစ်စနိုးနိုင်စွာပဲ သူ၏ ကြွေရပ်လေးကို ကြည့်မဝနိုင်သည့်နှယ် တစ်စိန်စိန် ကြည့်နေမိရဆဲ ...။

အဘယ်မျှထိ အပြစ်ကင်းစင်လိုက်ပါသလဲ ...။ အဘယ်မျှထိ လောဘကင်းစင်နေပါသတဲ့လဲ ...။ ခုမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့်

မှန်တင်ခဲ့ကိုပင် ကျောပေးလိုက်တာလေးကိုက ချစ်ဖို့လည်း ကောင်းနေသည်။ ရယ်ဖို့လည်း ကောင်းနေသည်။ သဘောက ထည်နေအောင်ရှိနေပါသည့် သရဖူကြီးနှင့်တကွ အားလုံးသော လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ကြည့်ရမှာပင် မွန်းကြပ်နေသယောင် ဖြစ်နေသည်ကိုးလေ ...။

နှစ်ဆန်းပျို ထရပ်လိုက်ကာ ပြတင်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၏။ လက်ကလေးကို နောက်ပစ်လိုက်ကာ ပြတင်းအနီးမှာ ရပ်နေရင်း လေကိုဝအောင်ရှူနေသည်။ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ထား၏။ ခုမှ အသက်ရှူဝလာသည့်ဟန့် ...။

နေရာမရွေသေးဘဲ သူကလည်း နှစ် ကိုကြည့်နေသည်ပါပဲ။ အရာရာတိုင်းသည် ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။ အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ ဖြူစင်သော ဟန်ပန်မူရာလေးအားလုံးက သိမ်းကျုံး၍ သူ့ရင်ကို ဖမ်းစားညှို့ဝင်ထားနိုင်နေသည်။

လောလောဆယ်မှာ နှစ်ဆန်းပျို သည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်း၏ ခံစားချက်တွေကို ပိုင်စိုးနေသည့်ဟန်လေး ဖြစ်နေသည်။ လက်ဝတ်ရတနာထည်တွေကြားထဲမှ လွတ်မြောက်လာရသည့် ခံစားချက် ...။ ထိုခံစားချက်လေးတွေ စွန်းထင်းနေသော မျက်နှာနုလေး။ လက်ကလေးကို နောက်ပစ်ကာ အရာရာ ခုမှ အနေအထိုင် သက်သောင့်သက်သာရှိလာသည့်နှယ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လေး နေပစ်သည့် ဟန်ပန်မူရာလေး။ အရာရာသည် ချစ်စရာ ချစ်စရာ အရပ်လေးတစ်ရပ်နှင့်ပင် တူနေသေးသည့်အဖြစ် ...။

သူ ဗီရိထဲမှ ရတနာယွန်းဘူးကြီးတစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။ ရတနာထည်တွေကို ကငွှဲပုံပါစင်း ဘူးကြီးအတွင်းမှာ စနစ်တကျထားသည်။ နောက်တော့ ဗီရိုးဆင့်မှာ အသာအယာသွားထားလိုက်မိရသည်ပါပဲ။ ဗီရိုးဆင့်ထဲမှာ ပုံစံကွဲ ယွန်းဘူးပြားကြီးတွေ စီထပ်ထားပါ၏။ လက်ဝတ်ရတနာထည်တွေ ထည့်သို့ထားရာ ယွန်းထည်ရတနာဘူးတွေပါ။ အား

လုံးကို လောလောဆယ်ပြု၍တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်။ နှစ် စိတ်ညစ်သွားမည်။ လက်ဝတ်လက်စားတွေဝတ်ရမှာ အရမ်းဝန်လေးသည့် နှစ် ဆိုတာ သိလာရသည်မို့ ...

“နောက်မှပဲ ဒီလက်ဝတ်လက်စားယွန်းဘူးတွေကို ပြတော့မယ်လေ”

ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါ၏။

သူ .. သူ၏ ကြွေးလေး ကို မနှောင့်ယှက်ချင် ..။ လောလောဆယ်မှာ ပြတင်းအနီးမှာရပ်ရင်း ပန်းရနံ့သင်းဝေသော လေပြည်နက် ရှူရှိုက်နေစေတော့ ..။ သူ ညင်ညင်သာသာလျှောက်ကာ ဗီရိုကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်မိရပါ၏။ အတွင်းဆီမှ သူထုတ်လိုက်သည်က ကတ္တီပါသားဖြင့် ချုပ်ထားရာ တယောအိတ်ကိုပါ ..။ တယောအိတ်တွင်းမှ တယောကို သူ ထုတ်လိုက်မိရပါ၏။

ဗီရိုတံခါးရွက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ဗီရိုကိုမှီ၍ သူ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ရပ်နေမိသည်။ အကြည့်က သူ၏ ကြွေရပ်လေး ထဲမှာရှိနေဆဲ ..။

ကြွေ ကိုယ်လေး လှုပ်ရှားလာမည့်အချိန်ကို သူစိတ်ရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း။ ဪ .. မြတ်နိုးစွာ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ..။ အတန်ကြာမှ ကြွေ ကိုယ်လေး လှုပ်ရှားလာသည်။ လက်လေးနောက်ပစ်ထားတာကို ပြန်၍ဖြည့်သည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဖွင့်သည်။ သူကတော့ ဘေးတိုက်အနေအထားလေး မြင်နေရရင်း ငြိမ်ကြည့်နေဆဲ ..။

မျက်တောင်ရှည် စင်းစင်းထူထူလေးတွေ မှေးယှက်ရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပင့်တက်လာတာ .. မျက်တောင်ခတ်လိုက်တာ .. လက်လေးနောက်ပစ်ထားတာမို့ ရင်လေးချီထားသယောင်ရှိနေသည့် နှစ် သည် ကိန္နရီမယ်လေး ပာန်ချီရပ်နေတာနှင့်ပင် တူနေသေးသည်။ တကယ့်ကို နန်းဆန်သည့်ဟန် ..။ ခု .. လက်လေးဖြည့်ချလိုက်တော့လည်း ကန့်ကလျ

ရပ်နေတာလေးနှင့် တူနေသည်။ လောလောဆယ်မှာ နှစ်၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ မြင်နေရသည်က သောကဌေ ကင်းစင်နေခြင်း။ ပန်းရနံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း လေးမွှေးမွှေး၏ အရသာကို စံစားရပါသည့် မျက်နှာ။

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း နှစ် ၏ ကိုယ်လေး လှည့်လာသည်။ ထိုအခါမှ ဗီရိုတံခါးရွက်ကြီးကို မှီ ရပ်နေပါသည့် သူ့ကိုမြင်သည်။ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းနှင့် ဆုံ၏။ သူ့လက်ထဲမှာ ကတ္တီပါ တယောအိတ်ကိုလည်း မြင်၏။ ဂီတသမားပေပဲလေ ..။ မြင်လိုက်သည်နှင့် တယောအိတ်ဆိုတာ နှစ် သိနေမည်သာ ..။

နှစ် ၏မျက်ဝန်းလေးတွေ ရုတ်ချည်းပို၍ ရှုန်းလဲ့လာ၏။ ခု သတို့သမီးဝတ်စုံလေးကို မချွတ်ရသေးသော နှစ် သည် နီလာနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် ပျောင်းနဲ့နဲ့လေး လှနေသည်။ ဖြူနုနေသည့် မျက်နှာလေးထက်မှာ ဖြတ်သန်းထင်ဟပ်နေကြသည့် ချစ်စရာအရိပ်လေးတိုင်းကို သူ အလွတ်မခံဘဲ မျက်တောင်မခတ်မျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ။ နှစ် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာတာ။ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တာ ..။ တယောအိတ်ကို ခုထိ ပိုက်ထားဆဲရှိနေရင်း ပြုံး၍ကြည့်နေပါသည့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တာ ..။ အရာရာတိုင်းကို သူ မက်မောမက်မပြေစွာပဲ ကြည့်နေမိရဆဲပါ ..။

“ဒါ .. နှစ် အတွက်လား”

ဟု မော့မေးပုံလေးက ဖြူစင်နေသည်။ မြတ်နိုးရာ တယောလေးကို ရရှိမည့်အတွက် နှစ် အရမ်းကို ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည်ဆိုတာလည်း သူသိနေရသည်။

“နှစ် နဲ့ စတွေ့တာ တယောလေးနဲ့လေ”

သူ့အသံကလည်း ညင်သာနူးညံ့နေသည်။ နှစ် ၏ လက်လေးကို သူ့လက်တစ်ဖက်က ဖေးယူသည်။ တယောအိတ်ကိုလည်း ကမ်းပေးသည်။ နှစ် တစ်ချက်မငြင်းပါ။ ကလေးတစ်ယောက်နယ်ပင် ဟန်

မဆောင်နိုင်စွမ်း တယောအိတ်ကို ယူသည်။ တယောအိတ်ထိပ်ရှိ စည်းထားသော ကတ္တီပါနဲ့ကြိုးကို ဖြေသည်။ အိတ်တွင်းမှ တယောကို သွက်လက်စွာ ထုတ်ယူနေသည်ကလည်း ထက်ထက်သန်သန်နိုင်သည်။

သူကတော့ ကြည့်၍မဝနိုင်စွာဘဲ နှစ် ဇာ၊ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို တစိစိ စိမ့် ကြည့်နေရဆဲ ။ ကြည့်နေရင်းလည်း ရင်ထဲမှာ ပို၍ချစ်လာရသည်။ ဝင်းစင်နေအောင် မျက်နှာလေးထက်မှာ အပျော်ရိပ်လေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ နက်ရှိုင်းဖေးတင်လာနေကြသမျှကို သူ ကြည့်၍မဝနိုင်။

တယောတံလေးကို နှစ် ကိုင်သည်။ တယောထိုးတံလေးမှာ ရှိနေပါသည့် ဝိုးကြိုးမျှင်တို့၏ ဖြူနုနုကြိုးလေးကို ထိသည်။ နောက်တော့ တယောကြိုးကို ညှိသည်။ သူမျှော်လင့်ထားသည့်နယ်ပင် ။ နှစ် သည် တယောကို ထိုးလိုက်ချေသည်တကား ။။ ဘယ်ဘက်ပရုံးထက်မှာ ဖေးတင်ထားရာ တယောအိုးပေါ်မှာ မေးဖျားလေးဖြင့် ဖေးတင်ထိန်းလိုက်တာ။ ဖြူနုနုလက်ချောင်းသွယ်လေးတွေက လက်ပေါက်ပျဉ်ကို တယော၏ လည်တံအောက်မှ လျှို၍ကိုင်ထားတာ ။ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေက တယောကြိုးနေရာလေးမှာ ဖေးတင်နှိပ်လိုက်တာ ။ တယောထိုးတံဖြင့် ညာလက်လေးက တယောထိုးနေတာ ။။ အားလုံးကို သူ မျက်တောင်မခတ်မျှ ကြည့်နေမိရဆဲ ။။ တကယ်တော့ ရင်ထဲသို့ တိုင် အလှတရားလေးတွေကို သူသိမ်းဆည်းနေခြင်း။ ဤမိန်းကလေး၏ ပုံတူလေးများစွာသည် သူ၏ နှလုံးသားထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရပြီးပြီ။ ယခု ဤပုံတူလေးတစ်ခုသည်လည်း သူ့နှလုံးသားမှာ ကြွေရပ်လေးသိမ်းသည့်နယ် သိမ်းထားရချေဦးတော့မည်သာ ။။

အကြောမျှင်နုနုရှိန်းတို့ ဖျူဖျသိမ်းနေပါသည့် မျက်နှာဖြူနုနုလေးသည်လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည်။ ဂီတနှင့်အတူ စီးမျောနေပါသည့် မျက်နှာနုနုလေး ။ တယောထိုးနေသည်က တေးသံနဲ့နဲ့လေးနှင့်အတူ ပါတည့် ။။

“ပြောမှရာ ** သူတနေလို ** နတ်ကယ်ရွှေ ကိုယ်ထင်မိမှား ။
သူတနေလို ** သူတနေလို ** နတ်ကယ်ရွှေကိုယ် ထင်မိမှား ** စက်ပန်း
သိမြို့ ** နတ်ဘုံမြင့်စွား”

သူ၏ နှစ် သည် ။ ဪ .. သူ၏ ကြွေ သည် ဖြူပြာမှရာပတ်ပျိုး
တယောလည်းထိုးရင်း သီဆိုနေသည်တကား ။။

အနုပညာအင်အား မြင့်မားသည့် ကြွေ ။။ ပတ်ပျိုးသီချင်းတစ်ပုဒ်
သီဆိုနိုင်သည်။ တယောထိုးနိုင်နေသည်ကောလေ ။။ အထင်တကြီး
သူငေး၍သာ ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ နှစ် သည် ပတ်ပျိုးထဲမှ ဖြူပြာ
သူတနေလို လှနေသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည်။ နတ်သမီးလေး
မိန်းပါးနယ် လှပနေသည့် နှစ် ဖြစ်နေသည်။

လွှတ်ခနဲ တေးသံလေးကို ညည်းလိုက်ရာမှ နောက်ပိုင်းမှာ နှစ်
တယောလေးပဲ ဆက်ထိုးနေပါချေ၏။ တယောသံလေးက နွဲ့နေသည်။
နေသည်။ ညက်နေသည်။ အဆွဲအနွဲ့သည် ရင်ကို သိမ်းကျုံးညှို့ငင်နိုင်
နိုင်ပါ၏။

သူ ။ နံရံမှာ ဝိုးသားလိုက်ကာဖြင့် ဖုံးထားပါသည့် ပန်းချီကားထက်
အကြည့်တန်သွားပါပြီ။ ပန်းချီကားချိတ်ထားရာ နံရံအနီးမှာ သူ
သွားရပ်မိသည်။ ပထမပန်းချီကားချပ်ကို ဖုံးထားရာ ဝိုးသားပြာနုကို
ဖယ်လိုက်ပါပြီ ။။ ပန်းတစ်ပင် ။ ပွင့်ဝေနေသော ပန်းတစ်ပင် ။။
အရှောင်ပန်းတို့ပွင့်ဝေနေရာ နှင်းဆီပင်ပျိုလေး ။။

“အချစ်သစ်ပင်
ပန်းတစ်ပင်ကို
သစ္စာဆိုလျက်
သက်ထက်မြတ်နိုး
ဟောသွားစဉ်မှာ
သိပ်မွေ့စွာလျှင်

ရေဝင်ကြည်အေး

ပြန်ပက်ပေးသင့်

ပြန်ပေးသင့် .. လှည့်

နှလုံးသားရဲ့ ဖောင့်သခင် ..

ဪ .. နှလုံးသားရဲ့ ဖောင့်သခင် ..။

ပန်းချီကားထက်မှာ ရှိနေပါသည့် ကဗျာလေး ..။

ဪ .. သူ နှစ်ထံသို့ ပထမဆုံး ပေးခဲ့ရာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆို ကဗျာပိုဒ်လေး တစ်ပိုဒ်ပါတည် ..။ ဤကဗျာလေးကို နှစ် သည် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာနေရင်း အမြဲဖတ်ရှုနေရပါချေလိမ့်မည်။ သူ၏ အချစ်ကို သိနေသည့် နှစ် ဖြစ်ရပါချေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ဖြစ်လာစေဖို့အတွက်လည်း ဤကဗျာပိုဒ်လေးနှင့် ပန်းချီကားချပ်က အမြဲ နှစ် ၏ အာရုံထဲဆီသို့ တိုးဝင်နေကြပါချေလိမ့်မည်ဟုတ်သည် ..။ နှစ် ၏ အာရုံ .. နှစ် ၏ နှလုံးသား .. နှစ် ၏ အချစ် နောက်ထပ်ပန်းချီကား တစ်ချပ် ..။

ထိုပန်းချီကားချပ်ကို ဖုံးအုပ်ထားရာ ပိုးသားစကို သူဖယ်နေစဉ်မှာတော့ နှစ် သည် တယောလေးထိုးနေရာမှ လှမ်းလင့်မြင်လိုက်ပြီ။ တယောသံလေး ရပ်တန့်သွားပါ၏။ နံရံထက်မှာ ချိတ်ထားရာ ပန်းချီကားထဲမှာ တယောလေးတစ်လက်၏ပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။ တယောလေးသည် မြက်ခင်းစိမ်းမြဲမြဲထက်မှာ ဖေးတင်တည်ရှိနေ၏။ တယောထိုးဘိုးတံသည် တယောလေးထက်မှာ အလျားလိုက်တင်နေသည်။ ပြီးတော့ .. တယောအိုး၏ဘေးမှာ အဖြူရောင်နှင်းဆီပန်းနှစ်ပွင့်သည် ဖူးရွှေနေအောင် မြက်ခင်းထက်မှာ ဖေးတင်နေ၏။ နှင်းဆီခတ်ဆီမှ လက်ခက်စိမ်းမြဲမြဲသည် လန်းဆတ်နေသော ရေစက်လေးထွေ ခိုသီးဖေးတင်နေကြချေသည်တည်း ..။

တယောထိုးရပ်သွားပြီဖြစ်လျက် ပန်းချီကားချပ်နှင့်သူ့ကို တစ်လှည့်

စီ ငေးကြည့်ပါသည် နှစ် ရှိရာသို့ သူ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ နှစ် ၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ သူရပ်သည်။ နှစ် ၏ တယောလေးကို သူ ညင်ညင်သာသာယူလိုက်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တယောကိုကိုင်ထားလျက် .. နှစ် ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပခုံးလေးသိုင်းပွေ့ကာ ပန်းချီကားရှိရာသို့ သူလျှောက်တော့ နှစ် သည် လှပသော ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို မှင်တက်ငေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်ပါပဲ ..။

လောလောဆယ်မှာ နှစ် ကို ဖမ်းစားညှို့ငင်ထားသည်က ပန်းချီကားနှစ်ချပ်နှင့် ကဗျာပိုဒ်လေးတွေ ဖြစ်နေလေသည်။

သူ တယောပုံလေး ရေးဆွဲထားရာ ပန်းချီကားချပ်ရှေ့မှာ အရင်ရပ်လိုက်ပါ၏။ စိမ်းမြဲမြဲ မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာ တယောတစ်လက် ..။ မြက်ခင်းနှင့် တယောအနီးမှာ ဖေးတင်တည်ရှိနေပါသည့် အဖြူရောင်နှင်းဆီခက်နှစ်ခက်နှင့် ရေစက်လေးတွေ ဖေးတင်ရာ ရွက်စိမ်းခက်လက်လေးတွေ ..။ ပြီးတော့ ကဗျာပိုဒ်လေးတစ်ပိုဒ် ..။ ပန်းချီကားချပ်ကြီး၏ ညာဘက်ခြမ်းနေရာမှာ ရှိနေပါလေသော စာသားများ ..။

“ချစ်မိသူရေ
မွန်မြတ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်း
ပြတ်သားရင်းရှင်သန်
သစ္စာမှန်တဲ့နှလုံးသား
မင်းထံပါးမှာ အပ်နှံခွင့်
မျှော်လင့်နေသူကို စာနာရင်း
ငါ့ဘဝအတွင်းကို ဝင်ခဲ့ပါ
တုံ့ပြန်ရာ လက်တစ်ကမ်း
တုံ့ပြန်ရာ ခြေတစ်လှမ်း
ချစ်ခြင်းနဲ့ ကမ်းပါလှည့်
ချစ်ခြင်းနဲ့ လှမ်းလာလှည့်

ခွဲလမ်းသူရဲရင့်ခွင်ဟာ
တစ်သက်တာ ရက်ဆက်
မင်းအတွက်ဆိုတာ
ဦးသတ္တပါပဲ ...။
ဪ ...
ဦးသတ္တပါပဲ ...။

ကဗျာပုဒ်လေးကို နှစ် ငြိမ်သက်၍ ဖတ်နေသည်။ နှစ် မျက်ဝန်း
လေးတွေ အရမ်းကို နူးညံ့နေပါ၏။ ရွန်းလဲ့နေပါ၏။ ထိုကဗျာပုဒ်လေး
တွေနှင့် ပန်းချီကားလေးက နှစ် ၏ အကြည့်နုနုလေးတွေကို ဖန်ဆင်း
ကာ သူ့ကို မော့ခနဲကြည့်စေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်နိုင်စွမ်းကြပါ၏။ သူ
အကြည့်ကလည်း နူးညံ့နက်ရှိုင်းစွာပဲ နှစ် ထံမှာ ငဲ့မိုးသက်ဆင်းကြပါ
ချေ၏။

“နှစ်”

သူ ခေါင်းငိုက်ကျသွားကာ နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖုနမ်းလာသည်။
အပျိုစင်ငယ်သွေး၏ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည့်အလှ ။ လွန်ခဲ့ရက်စိတ်
နှင့် ကိုယ်လေး နောက်သို့ယိုင်သွားစဉ်မှာ သူ့လက်က နှစ်၏ ပခုံးလေး
ပေါ်မှာ မြဲစွာဖေးတင်၏။

နှစ် ၏ အကြည့်က သူ့လက်တစ်ဖက်မှာ ရှိနေသည့် တယောထံ
မှာ တန့်နေသည်။ ပြီးတော့ ပန်းချီကားဆီမှ တယောပုံရိပ်လေးထံသို့
လည်း သက်ရောက်သည်။ သူ .. နှစ် ၏ ပခုံးထက်မှ သူ့လက်ကို
ရုတ်သည်။ တယောကို စားပွဲထက်မှာ သွားတင်သည်။ နောက်တော့
နှစ် ကို စားပွဲနေရာဆီမှ လှမ်းကြည့်ပါ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း
၍ ကြိုလင့်သည့်နှယ် ရှိသွားပြီးမှ လက်ကို ပြန်ရုတ်သည်။ နှစ် ထံသို့
မဲခြံလှမ်းတွေ မြန်ဆန်နေလျက် ပြန်ရောက်လာပါ၏။ ရောက်သည်နှင့်
နှစ် ၏ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ထက်မှာ သူ့လက်တွေ ခိုင်မြဲစွာဖေးတင်လာ

လေသည်။ သူ့အကြည့်တွေကလည်း နှစ် ထံမှာ ပဲ ရှိနေပါ၏။
“တကယ်တော့ မောင် မျှော်လင့်ချင်တယ် နှစ် ရယ် ..။ စောစော
မောင်လက်ကမ်းကြိုတဲ့အခါ နှစ် မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာတာမျိုးကို
မျှော်လင့်ချင်တယ် ..။ ဒါပေမယ့် .. နှစ် မလုပ်ဘူးဆိုတာကိုလဲ
သိနေပါတယ်။ မောင်က ချစ်နေရတဲ့သူကိုး .. မျှော်လင့်ချင်တာပေါ့
ရယ်”

သူ တိုးသက်စွာ ပြောသည်။ သူ့စကားသံတွေက နှစ် ၏နှလုံးသား
ထဲ ဖီးမျောတိုးဝင်လာကြချေသည်လား ။ နှစ် လောလောဆယ်မှာ
မူတတ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်ကတော့ အမှန်ပဲ ။

နှစ် ချစ်မြတ်နိုးရာ တယောပုံလေးကို တခမ်းတနား ပန်းချီလေး
ချွန်၍ မင်္ဂလာခန်း နံရံမှာ သူသည် လှပစွာ ထားရှိသည် မဟုတ်
...။

ဒီနေ့မှာ မောင့်ရဲ့ကြွေချပ်လေး က .. ဒီပန်းချီကားတွေ ဒီကဗျာ
...တွေ ပြီးတော့ နှစ် မြတ်နိုးတဲ့ တယောလေးတွေနဲ့ အမှတ်တရ
ချင်တယ်။ မောင်ကတော့လေ မောင့်ရဲ့ပြတ်သားမွန်မြတ်နေတဲ့
ခင်းကို ရှင်သန်နေစေမယ်သူပါပဲ ။ အဲဒီအချစ် ကို နှစ် ဆီမှာ
ချွန်ရဖို့အတွက်လဲ မောင်မျှော်လင့်နေတယ်။ ဘာလို့လဲသိလား နှစ်
... လောလောဆယ်မှာ ချစ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ မောင်အားငယ်
ထားလေ”

ဘုရားရေ .. သူသည် နှစ် ၏ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေသည့် ခံစား
မှုကို ဖတ်ရှုနိုင်သူ ဖြစ်နေချေသည်တကား ။ ဟုတ်သည်။ နှစ်
သူ့ကိုမချစ်နိုင်သေးဟု ထင်နေမိရဆဲ ။ သိနေမိရဆဲ ။ လက်ထပ်
သည့် သူတစ်ယောက်ကို မချစ်မြတ်နိုးနေနိုင်သေးသော သတို့သမီး
သောက်ဖြစ်ရခြင်းသည်လည်း ကံဆိုးမှုတစ်ခုပဲဟု နှစ် ထင်သည်။
... ကံဆိုးသည်။ နှစ် လည်း ကံဆိုးသည်။ ဤသို့ နှစ် ထင်ပါ၏။

“မောင်ကတော့ နှစ် ရဲ့ တုံ့ပြန်ရာလက်တစ်ကမ်း တုံ့ပြန်ခြင်းတစ်လွှမ်းကို အမြဲမျှော်လင့်နေမိတာပါပဲ ။ ခွဲလမ်းတဲ့ မောင်ရင်ခွင်ဟာ မောင်ရဲ့တစ်သက်တာ မောင်ရဲ့ နှစ်တည်ရာ ရက်များအနေအထားတစ်သက်တာရက်ဆက် မင်းအတွက်ဆိုတာ မောင်အဖေအဖြစ် ရှိနေမှာပါ .. မင်းယုံပါ နှစ် ရယ်”

ဟု ပြောပြီးချိန်မှာ သူ့အနမ်းသည် နှစ် ၏ နဖူးပြင်ထက်ထပ်မံ၍ သိပ်မွေ့စွာ ကျရောက်လာပါသည်။ သူသည် လောလောဆယ်မှာ ချမ်းသာဂုဏ်ရှိန်အကြောင်းတွေကို မပြော .. ရတနာအကြောင်းကို မပြော .. ကဗျာအကြောင်းကို ပြောသည်။ မိမိအကြောင်းကို ပြောသည်။

ပြီးတော့ သူ၏ ချစ်ခြင်းအကြောင်းကို ပြောသည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါ၏။ ထိုသို့သော သူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မိခြင်းနှင့် အတွက် ကံဆိုးသည်ဟု ဘာကြောင့် ဆော့ဆော့က နှစ် တွေးမိပါသတဲ့လဲ ။

တကယ်ရော .. ကံဆိုးနေသည်တဲ့လား။ နှစ် တွေ့နေနေထိုင် ။ သူ့ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ရသည့် နှစ် ။ သူ့ကို ချစ်ရမသိဘဲ ဖြစ်နေသည့် နှစ် သည် .. သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ရသည့်အတွက်ကံဆိုးသည် ဟု အချိန်မှာ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောရသည့် နှစ် လောလောဆယ်မှာ ဖြစ်မနေနိုင်တာကိုက နှစ် အတွက်ထူးဆန်းနေသော နှစ် သည် လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့အနမ်းနုနုတွေကို ခုန်းမေ့နေသည့် နှစ် ဖြစ်နေသည်။

ဤသည်လည်း နှစ် အတွက် ထူးဆန်းနေသည်ပါပဲ ။

၂ ၇ ၆ ၇ ၂

အခန်း (၁၅)

ဒင်း .. ဒေါင်း .. ဒင်း .. ဒေါင်း နှင့် ခေါင်းလောင်းသံဆန်သော အကျယ်ကြီးကြောင့် နှစ် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာရပါ၏။ ခေါင်းလောင်းဆုံးသွားတော့ ဒင်း .. ဒေါင်း .. ဒေါင်း နှင့် ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီဆို အချက်ရေ မြည်သည့်အသံက ပေါ်လာပြန်သည်။ မနက်သုံးနာရီ။ နံနက်မှာ တလုပ်လုပ် ဖြစ်လာရပါပြီ ။

ဤရွှေမြယ်အိမ်ကြီးကို စတင်ရောက်ကတည်းက သတိုးသမီးနှစ် နှစ် ဤနာရီကြီး၏ နှိပ်စက်မှုကို ငြိမ်သက်၍ ခံနေရတာ ပင်ပန်းလှပေမကလေးအခမ်းအနားဆိုတာကလည်း သုံးကြိမ် ။ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ကြိမ်။ ရွှေမြယ်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ကြိမ်။ နှစ် တို့အိမ်လေးမှာ တစ်ကြိမ်။ လူလည်း ပင်ပန်းလှပြီ ။ လူတွေကို စည့်ခံရ .. ပြုံးပြရ .. ခုတလက်လက်ဖြင့် နေရထိုင်ရ မသက်မသာရှိရနှင့် နှစ် မှာ ပင်ပန်းပါပြီ။

ခုလည်း မနက်ကြီးမှာ နိုးရပြန်ပြီ။ တစ်နာရီတစ်ကြိမ် နှစ် နိုးနိုးတာ လေးညှိလာပြီ။ နှစ် အိပ်ရေးလည်း မဝ။ ခေါင်းတွေလည်း ဆာ ဖြစ်နေရပြီ ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်နေတဲ့ မနာလိုချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တွေ့နေရသည်ပါပဲ။

“အေးလေ .. ဒါက သူ့အိမ်ကိုး ..၊ နေနေကျဥစ္စာ ..၊ ဒီနာရီလဲ နားယဉ်နေရောပေါ့၊ ငါ့မှာသာ .. အိပ်မရတာ”

ခြေသံမကြားအောင် နှစ် အိပ်ရာမှ ထခဲ့ပါ၏။ အောက်ထဲညင်ညင်သာသာ ဆင်းသည်။ အခန်းထောင့်နေရာလေးမှာ တစ်ငြိမ်တွေ့၍ ရပ်ကြည့်မိသည်က နံရံမှာ ချိတ်ထားရစေလောက်သည့် မျိုးမဟုတ်သည့် မဟာနာရီကြီးပါ ..။ ဟုတ်သည် .. မဟာနာရီကြီး ဧည့်ခန်းမှာ ပန်းကန်တံထွင်း နာရီခုံတိုင်ကြီးက နံရံမှာကပ်ထောင်လျက်သား ရှိတော်မူနေသည်။ ဒက် .. ဒေါက် .. ဒက် .. နှင့် နာရီချိန်သီးကလည်း လှုပ်ခတ်နေ၏။ နာရီချိန်သီးကြီးကိုက တာမဟုတ်။ မှန်သားအဖုံးတွင်းဆီမှာ ချိန်သားတကျ ကြေးချိန်သီးက ကြေးချိန်သီးတံကြီး၏ အရွေ့အလျား အလှုပ်အခတ်အတိုင်း ချက်ကျကျ ဒက် .. ဒေါက် .. ဒက် .. ဒေါက်နှင့် မြည်နေပါနေ

နာရီအိမ်ကြီးကိုက အောက်ခြေပန်းကန်တံထွင်း သစ်သားဒေါက်အနံအမြင့်ကြီးက လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်သည်။ ရှေးနာရီကြီးလုံးလည်း ဖြစ်နေသည်။ လှေကားထစ်လေးမှာ စိတ်ညစ်လက်ညစ် နှစ် ထိုင်ချစ်ရပါ၏။ ဒူးလေးပေါ် လက်တံတောင်လေးထောက် မေးဖျားကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးထောက်၍ ကလေးတစ်ယောက် အညစ်ကြီး ညစ်နေသည့်ဟန်လေးနှယ်ပင် နှစ် ငုတ်တုတ်လေး ကြည့်မိသည် က နာရီကြီးကိုပါ ..။

ဒက် .. ဒေါက် .. ဒက် .. ဒေါက် နှင့် မြည်နေသံကို ကြားချိန်သီးကြီးရွေ့နေတာကို ကြည့်နေရရင်းဖြင့်ပင် အိပ်ရေးပျက် နှစ် ငိုက်ခနဲ ဖြစ်ပြန်၏။ မထူး ..။ အပေါ်ပြန်တက်ကာ ခုတင်ပေါ်ပြန်၍ အိပ်မှာတွေ့ဖြင့် အချိန်က ကြာနေဦးမည်။ မကြာခင် နောက်ကျော နာရီမြည်သံကြီးက ကြားရချေဦးမည်။ အိပ်ရတော့မှာကို မတတ်နိုင် ..။ လောလောဆယ် အရမ်းကို ငိုက်မျဉ်းကျလာနေ

မျက်ခွံတွေကိုလည်း ပြန်၍ စိတ်တင်းပင်ယူမနေချင်တော့ပြီ။ လှေကားလက်ရမ်းလေးကို ခေါင်းလေးမေးမှီပစ်လိုက်မိကာ နှစ် မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ချပစ်လိုက်ပါသတည်း။ အိပ်စေတော့ ..။

“နှစ် .. နှစ် ..”

ပန်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်၍ ခေါ်သံ ..။ နှစ် မျက်ခွံတွေကို အားယူ၍ပင်သည်။ မျက်ခွံပေါ် လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ကလေးလိုပုံပုတ်၍ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် အသံကြားရာကို မော့ကြည့်တော့ နှစ် ၏ မျက်နှာလေးကို မိုး၍ ကြည့်နေသည့်သူ ..။ ညထွန်းမီးရောင်အောက်မှာ မြင်နေရပါသည့် သူ့မျက်နှာသည် မကောင်း ..။ မျက်နှာပျက်နေသည်။ နှစ် ကိုလည်း နားမလည်သလို ကြည့်သည်။ စဉ်းစားမရဟန်ဖြင့်လည်း ..

“နှစ် ဒီမှာ လာအိပ်နေတယ် .. ဟုတ်လား .. ဖြစ်ရလေ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ နှစ် ရယ် ..”

အံ့ဩစွာ သူ မေးပါ၏။ နှစ် ၏ ဘေးမှာ လှေကားထစ်လေးပေါ်ထိုင်ချသည်။ နှစ် နာရီကြီးကို လှမ်းကြည့်မိပါ၏။ လေးနာရီ မထိုးသေး။ ထိုးခါနီးတော့မည်။ နှစ် လက်ညှိုးလေးသာ ထိုးပြလိုက်မိရပါ၏။

“စိတ်ညစ်လို့ ဆင်းကြည့်တာ ..။ နှစ် အိပ်လို့မရတော့ဘူး .. သိပ်အသံကျယ်တာပဲ”

ဟု စိတ်ထဲရှိရာကို မကွယ်မဝှက်ဘဲ နှစ် ညည်းလိုက်သည်က ကလေးဆန်နေသည်။ ကလေးတစ်ယောက်နှယ် အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ အရမ်းကို စိတ်လက်ညစ်နေသည့် အိပ်ရေးပျက် ကလေးလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ သူ .. နှစ် ညွှန်ပြရာ နာရီကြီးကို ကြည့်၏။ သဘောပေါက်ပုံမရ ..။ နှစ် ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ နားလည်ပုံမရ။

ထိုစဉ်ခိုက် နာရီကြီးဆီမှ ခေါင်းလောင်းသံနှင့်ဆင်သော ဒင်း .. ဒေါင် .. ဒင်း .. ဒေါင်နှင့် အသံကျယ်ကြီး မြည်လာသည်။ နောက်တော့ ဒင် .. ဒင် .. ဒင် .. ဒင် နှင့် လေးချက်မြည်သည်။ နှစ် စိတ်မောလက်

www.burmeseclassic.com

မောလေးဖြင့် နာရီကြီးကို လှေကားထစ်လေးမှာ ခြေထောက်လေးထွေ့ဆန့်၍ ထိုင်နေရင်း စိတ်ပုံပုံကျနေလျက် ငေးစိုက်ကြည့်မိရပါပြီ။ နှစ်အိပ်လိုက်ရတာ တစ်နာရီ မပြည့်သေး။ ။ ခု .. နာရီက အော်ပြန်ပြီတည်း။ လှေကားထစ်လေးတွေအတိုင်း ခြေထောက်လေးကို အလျားလိုက် ဆန့်ချ၍ နာရီကြီးကို အားအင်ကုန်ခမ်းနေသည့်နှယ် တသမ်းသမ်း တဝေဝေဖြင့် နှစ် ကြည့်နေတာကို သူ့အတန်ကြာ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့မှ သဘောပေါက်သွားပုံဖြင့် သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာပါ၏။

“ဪ .. ဒီကောင်ကြီး ဒုက္ခပေးနေတာကိုး”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး နှစ် ကို ခေါင်းလေးပုတ်ပါ၏။ သူ လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်၍ ဆင်းသွားတော့လည်း နှစ် ထိုင်ကျန်နေခဲ့ပါ၏။ သူ့ဘာလုပ်မည်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေဖို့ပဲ ရှိတော့သည်လေး။ နာရီကြီး၏ ရှေ့မှန်ဖုံးနေရာကို သူဖွင့်သည်။ ချိန်သီးကြီး လှုပ်နေသည့် နေရာမှာ လက်ကိုတင်သည်။ အတန်ကြာမျှ လက်ကိုငြိမ်တန်၍ ချိန်သီးနေရာမှာ ဖေးတင်ထားပြီး အသာအယာလက်ကို ရုတ်လိုက်တော့ နာရီချိန်သီးကြီး ငြိမ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။

သူ လက်ညှိုးဖြင့် နှုတ်ခမ်းနေရာမှာ ဒေါင်လိုက်တင်ပြသည်။ တိတ်တိတ်နေ ဆိုသည့်သဘော ..။ နောက်တော့ နှစ် ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ နှစ် ထင်မထားခင်မှာပင် သူသည် နှစ် ၏ ကိုယ်လေးကို ကောက်ပွေ့၍ လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်တက်လာချေသည်တကား။ အခန်းထဲရောက်တော့ နှစ် ကို ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်နေစေပါ၏။ သူလည်း ဘေးမှာကပ်ထိုင်သည်။ နှစ် ၏ နဖူးလေးကို ချစ်စနိုးလေး ပုတ်သည်။ ပြီးမှ အခန်းတံခါးကို သွားပိတ်ပါ၏။ နှစ် ၏ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကာ ကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့၍ ..

“မောင် တစ်ရေခိုးတော့ နှစ် ရှိမနေတာနဲ့ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်

သံ နှစ် ရဲ့ ..။ ထူးသံမကြားတော့ ရေအိမ်များ ဝင်နေသလားပေါ့။ အခန်းလဲ မီးလင်းမနေဘူး။ ဒီတော့ မောင်စိတ်ပူလာတယ်။ နှစ် မရှိတော့ဘူးလားလို့ တစ်ခုခုများ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေသေးလို့”

သူသည် နှစ် နှင့် ပတ်သက်လျှင် နှစ် စိတ်ငြိုငြင်စရာ တစ်ခုခုရှိတာမျိုးကို စိုးရိမ်ပူပန်နေတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေမှန်း ခုမှ နှစ် သိလာသည်။

“နှစ် စိတ်ထဲ အခန့်မသင့်စရာတစ်ခုခုရှိလို့ မနက်ဦးပိုင်းကြီး နှစ်တိလင်း ဆီကိုများ လစ်သွားသလားလို့ ထင်လဲထင်လာမိရော။ လန့်သွားတာသိလား။ ဘာများ မောင်မသိလိုက်နိုင်တဲ့ကိစ္စသာသလဲပေါ့။ ချက်ချင်း မောင် အလောတကြီး ဆင်းလာတော့ နှစ် လှေကားထစ်လေးမှာ ထိုင်လျက်လေးလဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ လှေလက်ရမ်း ဒေါင်လိုက်ပွတ်လုံးတိုင်နေရာလေးကို ခေါင်းလေးတင် အိပ်ပျော်နေတာကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ မောင် ရင်ထဲ မကောင်းလိုက် နှစ် ရယ် ..။ မောင်မယားက အဲသလို လှေကားထစ်မှာ အိပ်နေရတာဆိုပြီး ရင်ထုမနာကြီးကိုဖြစ်လို့ ချက်ချင်း နှစ် ကို မောင် နှိုးမိတာ။ နဲ့ သနားလိုက်တာလေ”

ဟုပြောကာ ပခုံးလေးကို ပို၍ သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူတွေးပိုက်လိုက်ရင်း သက်တစ်ဖက်က နှစ် ၏ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးနေသည်။ သပ်နေရာမှ ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွ နှိပ်ပြန်၏။

“နောက်တော့မှ အဲဒီနာရီသံကြောင့်ဆိုတာ မောင် သိရတာ ..။ ဟား .. ရယ်တော့ရယ်စရာပဲ နှစ် ရဲ့ ..။ ဒါပေမယ့် .. ရယ်လို့ ထင်ဖြစ်နေတယ်။ နှစ် ဒုက္ခရောက်နေတာကိုး”

ဟု ပြောကာ နှစ် ၏ ပါးလေးကို ခပ်ဖွဖွလက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးအပ်၍ ဆိုသည်။ အားလုံးသည် ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုးလေး ခပ်ပုတ်

လိုက်တာမျိုး ဖြစ်နေပါချေ၏။ သူသည် နှစ် ကို ကလေးတစ်ယောက်လည်း တယုတယ ထားတတ်နေချေသည် တကား ..။ နှစ် သိလာရသူ့ကို မော့ကြည့်မိရပါ၏။ သူကလည်း နှစ် ကို ကြည့်လာသည်။
“နှစ် အိပ်မရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ နှစ် .. ဟင်”
“ဒီကိုရောက်ကတည်းက ..”

“ဖြစ်ရလေကွာ.. မောင့်ကို ပြောရောပေါ့ နှစ် ရယ် .. မောင့်ဘိုးရဲ့နာရီကြီးလေ၊ မေမေပေမေ မောင့်ဘိုးဘိုးရဲ့နာရီကြီးပေါ့၊ မေမေ အတန်ဖိုးထားတာ သိရဲ့လား၊ မောင်ကတော့ ငယ်ကတည်းက ဒီနာရီကြီးနဲ့အတူ ကြီးပြင်းလာတာဆိုတော့ ရိုးနေပြီ၊ အိပ်လို့ရတယ်၊ က ဘယ်ခန့်လဲမလဲ၊ အဲဒီကိစ္စ မောင် သိသင့်တာပေါ့ .. စဉ်းစားပေးတာပေါ့၊ ခု မောင့်ရဲ့နှစ်ကလေး အိပ်ရေးပျက်ရပြန်ပြီ၊ နောက်နေ့ညညနက်ချိန် .. မေမေ အိပ်ပျော်ပြီးချိန်မှာ မောင် အဲဒီနာရီချိန်သီးသွားရပ်ထားလိုက်မယ် သိလား .. ဒီညလိုပေါ့ မနက်စောစော မထခင် နာရီချိန်သီးကို ပြန်ပြီး သွားလုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ နာရီကိုလဲ အချိန်မှန် ပြန်တိုက်ထားလိုက်မယ်”

ဟုတ်သည် ..။ နာရီချိန်သီးရပ်နေမှတော့ဖြင့် နာရီလည်း ရပေါ့၊ နှစ် သူ့ကို ကြည့်မိရပါ၏။ သူသည်လည်း နှစ် ကြောင့် အမသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အလုပ်တွေကို လုပ်တတ်နေချေကောလေ ..။

“အန်တီချော စိတ်ဆိုးသွားမယ် ထင်တယ်နော်”
“နောက်တော့လည်း မေမေကို ဖွင့်ပြောရမှာပေါ့ နှစ် ရယ်၊ ညဘက်ကြီးတော့ နာရီကြီး နားပါစေပေါ့ .. ဟုတ်ဖူးလား၊ ကဲ .. ရယ် .. လောလောဆယ် မောင်တို့ စကားပြောကြရအောင်၊ နှစ် မောင် ပေးစရာရှိတယ်၊ မနက်ကျတော့မှ ပေးမလို့ဥစ္စာ .. ခုမနက်ပါပဲလေ၊ လေးနာရီကျော်ပြီဥစ္စာ .. ရော့ .. ဟန်းဖု .. လေး

ထား၊ မောင့်ဆီပဲ ဆက်ဆက် .. နှစ် ရဲ့မေမေဆီကိုပဲ ဆက်ဆက် အခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေနေရင်းလည်း ဆက်လို့ပြုလို့ရတာပေါ့၊ အိမ်စဉ့်ခန်းက ကြိုဖုန်းဆိုတာကျတော့ နှစ် စကားပြောရတာ မလွတ်လပ်ပဲ ရှိမှာလေ၊ ဘေးမှာတော့ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဥပမာ .. ဒေါ်ကြီးဥ ဆိုပါတော့ ဘေးလူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဖုန်းပြောရတာ ဘယ်လွတ်လပ်မလဲ၊ ဥပမာ မောင်က ဖုန်းဆက်ပြီး မောင့်ကို ချစ်လားလို့ မေးတဲ့အခါမျိုး ဆိုပါတော့”

နှစ် ၏ နှာခေါင်းဖျားလေးကို ဖွဖွတို့၍ သူ ပြောတော့ နှစ် သူ့ကို မော့ကြည့်မိပြန်သည်။ အရမ်းကို နူးညံ့အေးချမ်းနေသည့်အကြည့်နှင့် ကြုံသည်။

“မောင်က အလွန်ခေါင်းမာတာ နှစ် ရဲ့ .. ရချင်တာဆို ရကိုရမှ၊ လုပ်ချင်တာဆို လုပ်ကိုလုပ်ရမှ၊ အဲသလိုမျိုး ခေါင်းမာတဲ့ မောင်ဟာ နှစ် နဲ့ပတ်သက်လာရင် အရမ်းကို သိမ်မွေ့နေချင်တယ် .. နူးညံ့နေချင်တယ်၊ နှစ် ကို မြင်နေရချိန်တိုင်းမှာ မောင့်ရင်ထဲမှာလည်း အေးချမ်းနေတယ် နှစ် ..”

ဪ သူသည် နှစ် ကို မြင်ရချိန်တိုင်းမှာ အေးချမ်းနေသည်တဲ့ လားလေ ..။ ဒါကြောင့် သူ့အကြည့်တွေတိုင်းသည် အေးချမ်းနေလျက်၊ သူ့အပြုအမူများသည်လည်း သိမ်မွေ့ညင်သာ ရှိနေချေသည်ထင်။

“ဟေ့ ကောင်မလေး .. ဘာကြည့်နေတာလဲကွ”

သူ တစ်ချက်ရယ်၍ မေးလာတော့ နှစ် ခေါင်းငုံ့ကာ ...

“နှစ် အိပ်ချင်ပြီ .. မအိပ်ရတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တော့ သူ ကျွတ်ခနဲ တစ်ချက် စုတ်သပ်လိုက်ကာ ...

“အဲဒါပြောတာပေါ့ .. မောင် အလိုက်ကမ်းတရား မသိပဲမျိုးကွာ၊ မောင်က အိပ်ရေးဝတဲ့သူဆိုတော့ လေပေါနေချင်တာပဲ သိနေတာ ..

နှစ် အိပ်ချင်နေမှာပဲဆိုတာလေးလောက်တော့ သဘောပေါက်သင့်တာပေါ့။ ကဲ .. အိပ် .. အိပ် .."

ခုကျတော့လည်း နှစ် ကို အိပ်ခိုင်း ..၊ စောင့်ပါးလေးတစ်ထည် ခြုံပေးနှင့် သူ့အလုပ်များသွားရသည်ပါပဲ။ နှစ် ကတော့ ကြာရှည် ထိန်းမထားနိုင်တော့ပါ။ အိပ်ချင်လွန်းနေတာမို့ မျက်ခွံလေးတွေ လေးကျတကယ်ပဲ အိပ်မောကျသွားရပါပြီတည်း။ သူကတော့ ခုတင်ထက်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း နှစ် ၏ ဖြူနုနုမျက်နှာဥလေးကို မျက်တောင်မခတ်ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

အရပ်လေးနှယ်ပါတကား ..၊

ဟုတ်သည် ..၊ အရပ်လေး။ ကြွေရပ်လေး .. သူ၏ နှလုံးသားဖြင့် ထုံမွှမ်းထားပါသည့် ချစ်ရပ်တုလေးသာတည်း ..။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၆)

တကယ်တမ်းကျတော့ နှစ် ရော သူ့ရော စောစောမနီးဖြစ်ကြ။ ခနက် လေးနာရီထိုးမှ ပြန်အိပ်ပျော်သွားရသည့် နှစ် သည် ခြောက်နာရီခွဲကျော်မှ အိပ်ရာနီးလာရလျက် .. သူသည်လည်း ခုတင်ခေါင်းရင်းနေရာမှာ ခေါင်းအုံးတွေ ဆင့်မှီ၍ အိပ်ရာထက်မှာ ခြေဆန့်ထားလျက် ခေါင်းအုံးတွေကို ကျောမှီထိုင်နေရင်း အိပ်မောကျနေသည်ပါပဲ။ သူ့ကိုယ်က နှစ် ဘက်ကို တစောင်းလှည့်ထားသည်။ နှစ် ၏ ကိုယ်လေး လူးလွန်ထထိုင်လိုက်တော့မှ သူသည်လည်း မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်လာပါ၏။

သူ့ကို နှစ် က ကြည့်နေမိလျက် .. သူကလည်း နှစ် ကို ကြည့်နေသည်။ စတင်၍ ပြုံးပြလာသည်က သူ့သာပင် ..။

"မောနင်း နှစ် .."

ဟု ခပ်တိုးတိုး သူ ပြောကာ နှစ် ၏ နဖူးထက်မှ ဆံစလေးတွေကို ဖွဖွသိမ်းဖယ်ပေးသည်။ နဖူးပြင်လေးကို နှမ်းလာသည်။

နှစ် ကတော့ သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည့် နှစ် ..၊ သူ့ဇနီးသည်အဖြစ် တစ်သက်တာ ရှင်သန်ရပ်တည်သွားရတော့မည့် နှစ် ဆိုသည့်ဘဝ တောင်ကြီးထဲမှာ အသားတကျ ရှိသည်ဖြစ်စေ - အသားမကျနိုင်သည်ပဲရှိစေ ရပ်တည်သွားရတော့မည်ဟု နားလည်လာနေမိရရင်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲချင်နေသည်။

အထူးသဖြင့် နှစ် ကို လက်ထပ်ယူနိုင်အောင် သူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံကြီးကို ရင်ထဲမှ နာကျင်နေတာက ပိုနေသည်ပါပဲ။

“မောင် နှစ် ကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ အဲဒါကိုတော့ သိထား ..”

သူ့လက်က နှစ် ၏မျက်နှာလေးပေါ် ဖွဖွဖေးဖေးအုပ်လာရင်း မျက်တောင်မခတ် ငုံ့မိုးကြည့်နေလျက် တိုးတိုးဖွဖွ ပြောလာချိန်မှာ .. နှစ်ကတော့ သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပစ်ချင်သည်။

“ရှင် .. ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာ ပဲဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ရအောင် တည်ထောင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား .. ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆိုတာကို ရှင် တောင်းခံဖို့ မေ့နေတယ်လေ။ ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်နေသလား .. မချစ်ဘူးလားဆိုတာလေးကိုတောင်မှ ရှင် မေးဖို့ ဝန်လေးနေခဲ့တာပဲလေ”

ဟု ပြောပစ်ချင်လာပြန်သည်။ လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုစွဲ အပြောခံရကတည်းက ရင်ထဲမှာ ပို၍ နာကျင်လာနေရသည်ကလည်း ဝေဒနာက မဆုံရင်ကန့် ဖြစ်နေသည်ပဲ။ လူသူအများရှေ့မှာ အန်တီချော ပြောခဲ့သည်ပဲလေ။ နှစ် က ငွေမက်သည့် နှစ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား၊ ဒါတွေအားလုံးသည် သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရ၍ ဖြစ်လာရသည့် ပြဿနာထုကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ချော ရဲ့ နာရီချိန်သီးကို ဘယ်သူ ရပ်ထားတာလဲ”

ကျယ်လောင်သော မေးသံသည် စူးစူးရှရှနိုင်နေသည်။

နှစ် လန့်သွားရကာ ခုတင်ထက်မှ ကမန်းကတန်း ဆင်းမည်ပြင်တော့ သူ ရယ်ပါ၏။ နှစ် ၏လက်လေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်းမှ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေဖို့ လက်ဖြင့် အိပ်ရာကို ပုတ်ပြသည်။

“လန့်နေတာ သိသာနေတယ်ကွ။ ခုအချိန်မှာ နှစ် ဆင်းသွားရင် မျက်နှာပျက်နေတာမြင်တာနဲ့ မေမေ ချက်ချင်းသိမှာ .. အဲဒီချိန်သီးကိုစွဲ မောင့်ပယောဂဆိုတာ၊ ဒီတော့ ငြိမ်နေ .. ခဏ ဒီအခန်းထဲမှာပဲနေ ..

အဲဒီအရင်ဆင်းမယ်၊ နှစ် ရေချိုးလိုက်၊ မေမေ မေးရင်လည်း နှစ် နှိုးနေတယ်လို့ ဖြေလိုက်မယ် သိလား .. မောင် အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ နှစ် မျက်နှာလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေရင်းက ဘယ်နှယ် ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ် မသိပါဘူး၊ အဲဒီချိန်သီးကြီး ပြန်လှုပ်ယိမ်းအောင် လုပ်ဖို့ကိုစွဲ မလုပ်ဖြစ်လိုက်ဖူးလေ”

ဟု ပြောကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သည်။ ကမန်းကတန်း မျက်နှာမသပ်သည်။ မျက်နှာကို တဘက်ငယ်လေးဖြင့် ဆုတ်နေရင်း သူ နှစ် ကြည့်ကာ ...

“ရေချိုးတော့ နှစ် .. မောင် မီးစင်ကြည့် ကလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ မသိသလို နေ၊ ဘာမှကို မပြောနဲ့၊ မေမေမေးရင် ခေါင်းသာ ခြေ .. မသိဘူးလို့ ဖြေ”

ဟု ရယ်မောနေရင်း မှာသည်။ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် တံခါးခွေသိ လျှောက်သွားပြီးမှ နှစ် ကို လှည့်ကြည့်လာပါ၏။ ခုထိ ခုတင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးပျက်၍ ထိုင်နေဆဲ နှစ် ကို ကြည့်ကာ ပြန်လှည့်သည်။ နှစ် ၏မျက်နှာလေးပေါ် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖေးအုပ်၍...

“ချစ်စရာလေးကွ .. မောင့် နှစ် က မျက်နှာလေး ပျက်နေတာအောင် ချစ်သနားစရာလေး ဖြစ်နေတယ်၊ အဟုတ်ပြောတာ .. နှစ် ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မောင်က ဟောသလို ကြည့်နေရင်းနဲ့ နှစ် ရင်ထဲမှာ အတွေ့ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မောင် ဖတ်တတ်တယ်ကွ .. ဥပမာ စောစောက မောင့်ကို စိတ်ထဲကနေပြီး အမြင်ကပ်နေတာမျိုးပေါ့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရယ်သည်။ နှစ် လန့်သွားရပါပြီ။ ဘုရားရေ .. က သူ့ကို စိတ်ထဲနာနေလေသမျှ သူက သိနေသည်တဲ့လား။

“ကဲ .. ကဲ .. ရေချိုး၊ မောင်ကတော့ မောင်ချစ်တဲ့ နှစ် နဲ့ ခုလို ခြုံပဲ နေနေရတာကိုပဲ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းလှပြီ၊ နှစ် မောင့်ကို မချစ်ဘူးရင်တောင်မှ ချစ်လာတဲ့အချိန်ထိ မောင်က စောင့်မှာ နှစ် နဲ့ ..

နှစ် မောင့်ကို တစ်ခုပဲ ကတိပေး .. ဘယ်တော့မှ မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ငှက်ငေါင်ငေါင်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်မပစ်ခဲ့နဲ့ .. မောင်က မောင့်နှလုံးကို ဟောဒီကောင်မလေးရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ ပြောင်းထည့်ထားတာနဲ့ မရှိရင် မောင့်နှလုံး ပျောက်သွားမှာ .. အဲသလိုဆိုရင် အသက်ရှင်ခက်တယ်ကွ ကောင်မလေးရဲ့ နှလုံးသားနှစ်ခုကို ပိုင်ထားတဲ့ နှစ်ယောက်ပါ။

သူ ပြောလာတော့ နှစ် မျက်လွှာချလိုက်မိပါပြီ။ နှစ် ၏ စိတ်ကြောင့်များ လှုပ်ခတ်သွားရပါသတဲ့လဲ ..။ နှစ် က နှလုံးသားနှစ်ခုကို ပိုင်သည်တဲ့ ..။

တစ်ခုက နှစ် ၏ နှလုံးသား ..
နောက်တစ်ခုက သူ့နှလုံးသား ..။

သူက .. သူက နှစ် ၏ ရင်ဘတ်ထဲ သူ့နှလုံးသားကို ပြောင်းထည့်ထားသည်တဲ့။ အလွန် စကားတွေပြောတတ်နေသည်ကော ဟု ညွှန်ကြားချင်လာသည်။ သူ့ကို လန့်လာသည်။ သူသည် လုပ်သော စကားလုံးတွေဖြင့် နှစ် ကို စိတ်ဓာတ်အရာ သူ့ဘက်ယိုင်ကျလာအောင် ကြိုးစားနေခြင်းများလား ..။

“ဟေ့ ကောင်မလေး .. လူကို မယုံသလိုလိုတော့ မလုပ်နဲ့ .. မောင်က အသည်းယားလာရင် ကောက်ပွေ့ထမ်းပြေးတတ်တဲ့ အတိုက်တယ်နော် ..”

ရယ်သံဖြင့် သူ ပြောလာသည်မို့ နှစ် လန့်သွားရပြန်ကာ သူ့လန့်ရှိန်လေးဖြင့် မော့ကြည့်တော့ နှစ်ခမ်းက ပြုံးနေပေမယ့် သူ့စကားတွေ ဤတစ်ကြိမ်မှာ လိုက်၍ ပြုံးမနေကြတာကို သတိထားမိလာသည်။ သူ့အကြည့်က နှစ် ၏မျက်ဝန်းတွေထဲမှ အရိပ်တွေကို ဖမ်းဆီးသိမြင်နေသည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ အတန်မျှ ပျော့ကူနေသည့် သူ့သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ကာ နှစ် ၏လက်လေးကို ထွေးဆွတ်သည့် ခပ်ဖွဖ လက်ဖဝါးလေးကို နှမ်းသည်။ ပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းကြီးပင် ထွက်ခွာသွားသည်။

ဆိုက်ကာ အခန်းတွင်းမှ ခြေလှမ်းကြွကြီးဖြင့် ထွက်သွားပါ၏။

“သူ ငါ့ကို စိတ်ကုန်သွားပြီလား မသိဘူး၊ သူက အရမ်းကိုအောက်ချဲ့ပြောနေချိန်မှာ ငါ သူ့ကို မသင်္ကာလိုက် .. စိတ်ပျက်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာ။ သူက ငါ့ထက်ကြီးတာပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲဝှံ့စွာတွေ သူ သိနေနိုင်တာပေါ့။”

ဟု တွေးကာ စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ခက်သည်က နှစ် က စည်း သူ့ကို ချစ်ရမှန်းပင် မသိနိုင်သေးသော နှစ် ဖြစ်နေတာက သေချာနေသည့်အချက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

အိပ်ရာခေါက်ပြီးတာနှင့် ရေချိုးခန်း ဝင်၊ အဝတ်အစားလေး လဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ဆံပင်လေးတစ်ချောင်းတည်း ထွက်ချထားကာ နံ့သာပင် မတင်ဘဲ ဆင်းလာပါသည့် နှစ် ကို သူ့ညှိခန်းဆီမှ မော့ကြည့်သည်။ အန်တီချော နှင့် စကားပြောနေရာမှ ကြည့်လာခြင်း ..။ ချက်ချင်း ခြေလှမ်းကြွကြီးနှင့် လှေကားထစ်တွေကို နှစ်ယောက်တက်လာကာ ..

“ဘာလို့ သနပ်ခါးမလူးတာလဲ နှစ် .. မောင် ချစ်တဲ့အထဲမှာ နှစ် မျက်နှာလေးမှာ သနပ်ခါးလေး ဝင်နေတာလည်း တစ်ခုပါတယ်။ ပြန်လူးနဲ့ .. မေမေ့ကို စကားပြောရင်းတန်းလန်းနဲ့ တက်လာရတာနော်၊ အဲသလိုဖြစ်တဲ့ကိစ္စမျိုးကို မေမေကလည်း သိပ်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲသေမယ့် ငါ့မိန်းမက မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးမလူးဘာမလူးနဲ့ အပူသည် ချင်လုပ်နေတာမျိုး မောင် မကြည့်နိုင်ဘူး .. ပြန်လူး ..”

“ဘာ အပူသည်ရုပ်မှ မဟုတ်ဘူး ..”

ထုံးစံအတိုင်း နှစ် ဆိုသည့် ခေါင်းမာကျင့်လေးက ပြန်၍ ခေါင်းမာလာသည်။ အရွဲ့တိုက်တတ်သည့် နှစ် ၏ ကလန်ကဆန်လုပ်ပြချင်သော်လည်း နှစ် ဆိုတာကလည်း ငယ်ကျင့်ထဲမှာ ပါနေသည်ကိုးလေ။ နှစ် က နာနီကိုစွ လန့်နေတာမို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ဆင်းလာခြင်းပေါ့။ ပြဿနာတက်နေချိန်မှာ နှစ် က အေးအေးလူလူ သနပ်ခါးလေး

အဝင်းသားဖြင့် ဆင်းလာရမည်တဲ့လား ..။

“ဒါဆို အပျော်သည်ရပ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား နှစ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ် နှစ် ရယ် .. နှစ် ပျော်နေမှန်း သိရလို့ဆိုပါတော့”

ဟု ပြောလာသည့် သူ့ကို မျက်စောင်းဖြင့် နှစ် ကြည့်သည်။ နှစ် ဆင်းမည်ပြုတော့ သူ့ကိုယ်ကြီး ပိတ်ကာထားပါ၏။

“မောင့်အကြောင်း သိတယ်နော် .. အသေးအမွှားဆိုပြီး မလုပ်နဲ့၊ မောင် သနပ်ခါးလူးခိုင်းတာ လူးမှဖြစ်လိမ့်မယ် နှစ် .. မောင်မယား မနက်မှာ မျက်နှာပြောင်လေးနဲ့ ဆင်းလာတာမျိုး မောင် မကြိုက်ဘူး၊ အပူသည်ရပ် ဟုတ် ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် လူး ..၊ ဟိုမှာ ဖေဖေ နာရီချိန် သီး ပြန်လုပ်အောင် လုပ်နေတယ်၊ မေမေ့ကိုလဲ ကိုက သူ့အလိုလို ရပ် သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲလို့ ခပ်တိုးတိုးလှိုမ့်နေတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ နှစ် က ခုလို သနပ်ခါးမတင်ဘဲ ဆင်းလာရသလား”

ဟုပြောတော့ နှစ် စိတ်ညစ်လာသည်။ ဘာမှန်းတို့ မသိ။ သနပ် ခါးမလူးသည့် ကိစ္စ .. ဤမျှအထိ သူ့မှာ မနက်ခင်းကြီး နားပူအောင် ပြောနေတာကိုလည်း နှစ် အံ့သြချင်သည်။ နှစ် ဆူအောင်အောင် မျက်နှာ ပေးဖြင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်မည်ပြုချိန်မှာပင် ဧည့်ခန်းဆီသို့ လူဝင်လာပါ၏။ သူလဲ လှမ်းကြည့်သည်။ နှစ် လဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“နာရီလဲ ပြန်တိုက်ပြီးပြီ ချော ..၊ နာရီလဲ ချိန်သီးသွားနေပြီပဲကွာ သားပြောသလို နာရီပဲ ချောရယ် .. သူ့ဘာသာသူ ရပ်ချင်လဲ ရပ်သွား မှာပေါ့၊ နာရီကိုက ကြာပေါ့၊ ဥစ္စာ .. ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကိုဖြစ်လို့ ပြတိုက်ပို့ဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ”

ဟု ပြောနေပါသည့် ဘာကိုလည်း နှစ် ကြည့်မိသည်။ အိမ်တွင်း သို့ ကြီးမားသည့် သစ်သားဘောင်ခတ်ထားရာကြီးကို သယ်လာပါသည့် လူခြောက်ယောက် ..။ နှစ်ယောက်တစ်ခုကိုင်၍ ဝင်လာခြင်း ..။ စက္ကူ ဖြူကြီးဖြင့် ပတ်ထားသော ထိုသစ်သားဘောင်ခတ်ရာသည် ပန်းချီကား

ဖြစ်ချေမည်လား။ နှစ် သူ့ကိုကြည့်မိသည်။ သူလည်း သိပုံမရ။ ကြည့်နေသည်။

“ကြည့်ရတာ ဟိုကောင် ပန်းချီကားပို့လာပြီး လေပြည်ထိုးတာ မယ် ..၊ မောင် မင်္ဂလာပွဲမှာ ရှိပေမယ့် ဧည့်ခံပွဲကျတော့ အစောဆုံး လစ်သွားတဲ့ အောင်ငြိမ်းလေ .. မိုး ရှိနေတာပဲတဲ့၊ သူပန်းချီကားတွေ မယ်ဖော်ရိန်နားတွေလာမယ်အချိန် နီးလို့တဲ့၊ သူ ရွှေပန်းချီ အရောင်း နန်းကို ပြန်လစ်တာ .. မောင် စိတ်တိုနေမှန်းသိပုံရတယ်၊ အဲဒါ ပန်းချီ ကြီး ပို့လိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

သူစဉ်းစားမိပုံဖြင့် မျက်နှာပြန်ကြည်လင်လာလျက် နှစ် ကို ကြည့် လာပါ၏။ ဒါပေမယ့် သူ့ထင်တာ မှားနေပြီဆိုတာ အန်တီချော ဆာရွှေသော ဆီးကြိုသံဖြင့် အဖြေတစ်ခု ထွက်လာရသည်ပါပဲ။

“လာ .. လာ လူလေးတို့ အဲဒီနံရံမှာ ဓာတ်ပုံကြီးချိတ်ဖို့ သံချိတ် ကောင်မှ အန်တီစီစဉ်ထားတာ ..၊ လာ .. လာ .. တစ်ခါတည်းသာ သံလေးခွဲကြပါဦး၊ ကိုဘုန်းသစ် .. မနေ့ကတည်းက ချော ကိုဘမောင် အဲဒီနေရာမှာ ဓာတ်ပုံတွေချိတ်ဖို့ သံချိတ်ထိန်းတွေ လုပ်ထားတာ၊ ဘောင်အကျယ်နဲ့အမြင့်ကို ချော သိထားတာကိုး ..၊ ချော ကိုယ်တိုင် ဓာတ်ပုံကြီးတွေကို ကူးခိုင်းထားတာ၊ ကူးပြီးရင် လာပို့ဖို့ လိပ်စာ ဆေးထားခဲ့တယ်၊ ဓာတ်ပုံတိုက်မှာ ငွေလဲ ရှင်းထားခဲ့တယ်လေ၊ ဓာတ် ပုံတိုက်က ကားနဲ့လာပို့ပေးပါ့မယ်တဲ့လေ ..၊ အခု လာပို့ကြတာ”

ဟု စောစောက နာရီချိန်သီးကိစ္စ မျက်နှာပျက်နေသည့် အန်တီချော နားလန်းလာကာ တက်တက်ကြွကြွလည်း ပြော .. သယ်လာသည့် ဘာကိုလည်း ပုံတွေချိတ်ခိုင်းနှင့် ရှိနေသည်ပါပဲ ..။

လူတစ်ရပ်ကျော်သည့် ဓာတ်ပုံကြီးတွေဆိုတာ ဘာတွေများလဲလေ နှစ် တွေးမရ။ သူလည်း တွေးရပုံ မပေါ့။ စောစောက သနပ်ခါးလူး ပန်းချီကားဆာလုပ်နေသည့်သူ .. ခုကျတော့ နှစ် ၏ လက်ကလေးကို

ဆွဲ၍ပင် လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်ဆင်းလာပါ၏။ နှစ် နှင့် ထူကြည့်မည့်သဘော။။

ဓာတ်ပုံထက်မှ စက္ကူဖြူကြီးတွေကို အလုပ်သမားတွေက ဖယ်လိုက်ကြပါ၏။ ဟင်ခနဲ နှုတ်မှ အသံလေး ပွင့်ကျသွားရသည်ကပါ။ သူသည်လည်း မယုံနိုင်သလို ဓာတ်ပုံကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

လူတစ်ရပ်မက မြင့်သည့် ဓာတ်ပုံကြီးထဲမှာ နှစ် သည် စိန်တွေလက်နေသည့်နှစ် ဖြစ်နေသည်။ ဓာတ်ပုံသုံးပုံစလုံးသည် နှစ်ပုံတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေလေသည်။ မင်္ဂလာပွဲမှ နှစ် .. ရွှေမြယ်အိမ်ကြီး ဧည့်ခံပွဲလုပ်စဉ်က နှစ် ..။ ဪ .. နှစ် တို့၏ အိမ်လေးမှာ ဧည့်လုပ်စဉ်က နှစ် ..။ အားလုံးသည် နှစ် ၏ ပုံတွေချည်းပဲ သီးသန့်ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင် သတို့သမီး နှစ် .. နီလာနရောင် ဝတ်စုံဖြင့် .. အဝတ်စုံလေးနှင့် နှစ် ..။ အားလုံးထဲမှာ တစ်ခုမကျန် ပါနေသည်ကလေး နှစ် ၏ ဝတ်ဆင်ထားရာ လက်ဝတ်ရတနာများ ..။

စိန်သရဖူကြီး တထောင်ထောင် .. စိန်နားဆွဲကြီး တလက်လက် စိန်လက်ကောက်ကြီး တဖျတ်ဖျတ် .. စိန်ရင်ထိုး တခါခါ .. ရွှေခြေကွက်ကြီး တဝင်းဝင်းဖြင့် စိန်တွေရွှေတွေဝဲနေသည့် နှစ် သည် လက်ရှိလူသစင်စစ် နှစ် ထက် ပိုကြီးသော နှစ် အဖြစ် ဓာတ်ပုံကြီးထဲမှာ ရှိနေပါ၏။

"ဒါ .. ဒါ .. ဘာသဘောလဲ ..။ မင်္ဂလာဝတ်စုံနဲ့ ပုံကြီးသီးသန့်ခိုင်းတဲ့နေရာမှာ သူ့ပုံကိုဖယ်ပြီး ငါ့ချည်းသက်သက်ရအောင် အိဒီပုံကို ရအောင်ရွာဖွေပြီး ဘာလို့ ခုလို သီးသန့်ကူးထားရတာလဲ ..။ ဗီဒီယိုရိုက်ထားတဲ့ဥစ္စာတွေထဲက ဒီပုံတွေကို ရွေးကူးထားတာ သလက်တွဲထားတဲ့ပုံမျိုးကို ချန်ထားတာ၊ ဒါ .. ဒါဟာ .. ငါ့ပုံချည်းသက်သက်ကို ဒီဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ချင်လို့ဆိုတာ သိသာနေတယ်။ သဘောငါဟာ စိန်တွေအရမ်းမကတဲ့ စိန်မ ..။ ငါ့ကို စိန်တွေနဲ့ တင်တော့နဲ့တာဆိုတာမျိုးပဲ ..။ ဘုရားရေ .. ငါဟာ တစ်သက်လုံး ဒီအိမ်ကြီး

နေနေညညရှိနေရင်း ဒီပုံကြီးတွေကို အမြဲလိပ်ပြာရှက်ပြီး ကြည့်တာမှာပါလား၊ ဒီအိမ်ကို လာတဲ့သူတိုင်းကလဲ ကြည့်ကြမှာ .. ကြည့်ပြီး စိန်တွေကလဲ ပိုပြီးတော့တောင် ကြီးနေကြသလိုပဲ။

နှစ် မျက်ရည်လည်လာသည်။ မျက်နှာလေး ရဲလာသည်။ အန်တီကို ဖြတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ အကြည့်သည် စူးရှလက်တောက်နေသလို ခံပြင်းကြည့် ဖြစ်နေချေလိမ့်မည်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေရပေမယ့် ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းထား၍ မရနိုင်အောင် ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည်ပါပဲ။ အန်တီချောကလည်း နှစ် ကို တမင်မကြည့်ဘဲ နေနေမှန်း တာနေသည်။ ဓာတ်ပုံကြီးချိတ်နေတာကို တပြုံးပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည့်လူတွေ အန်တီချော အပေါ် ဘယ်လိုမြင်သိပ်အလေးမထားဆိုသည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဘာဘာတော့ ဓာတ်ပုံကြီးသုံးပုံကို ကြည့်နေရင်း သူ့ကိုရော နှစ် ကိုရော လှမ်းကြည့်ပါ၏။ မျက်နှာပျက်နေသည့် နှစ် ကိုလည်း မျက်ဝန်းလေး တစ်ချက် ပြသည်။ ခေါင်းခါပြသည်။ အရေးမကြီးပါ ဆိုသည့်သဘောဟု ထင်သည်။ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်၍ ပြုံးပြသည်ကိုက အားပေးခြင်း ဖြစ်သည်လေ ..။ ခေါင်းလေး မသိမသာ ခါပြသည်ကလည်း ခေါင်းထည့်မထားနဲ့ဆိုသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဘာဘာသည် နှစ် ရင်ထဲမှ ခံစားချက်တွေကို သိနေသည်တကား ..။ သူ့ကိုကြည့်တော့ နှစ် ကို အလောတကြီး ငုံ့မိုးကြည့်နေတာနှင့် ကြုံသည်။

"နှစ် နဲ့ ရှင်စုံတွဲပုံမကူးဘဲ ခုလို တစ်ယောက်တည်းပုံကိုကူးတာ၊ ခေတနာ ပုံကြီးကူးခိုင်းတာ .. ဒီအိမ်နံရံကြီးမှာ ချိတ်ထားတာ ဘာဘာလဲ ..။ ဒါ .. နှစ် ကို တမင်ချိုးတာ"

ဟု နှစ် အော်ပစ်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် အံ့ခဲ၍ ထိန်းရသည်ပါပဲ။ ရွှေမတော်သည်ပဲလေဟု တွေး၍ စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ပြန်ထိန်းရင်း သူကလည်း နှစ် ၏လက်လေးကို တင်းနေအောင် ထွေးဆုပ်ထား

www.burmeseclassic.com

ပါ၏။ ဓာတ်ပုံတိုက်မှ အလုပ်သမားတွေလည်း ပြန်သွားကြပြီ။

“ကိုဘုန်းသစ် ရေ .. ဒီနေ့ မြ တို့အုပ်စု ချော ဆီကို အလည်ကြလိမ့်မယ် ။ ချော ရဲ့ချွေးမလေး ချက်ပြုတ်တာကိုလဲ စားကြည့်ကြမှာပါပဲ ။ ဒီနေ့တော့ နှစ်ဆန်းပျို ဈေးသွားရလိမ့်မယ်။ သူချစ်တာ ချက်ပါစေ .. ချော တို့သူငယ်ချင်းတစ်တွေ စားကြမယ်။ ကိုဘုန်းသစ် လဲ စားရမှာပေါ့။ သားကတော့ စက်ရုံခဏသွားပြီး ပြန်လာခဲ့လေ။ မြ တို့အုပ်စုကို ချော ရဲ့ ချွေးမ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဘယ်လို တယ်ဆိုတာ ပြဖို့ချိတ်ထားသလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ ။ အင်းလေ .. ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒီပုံကြီးက ချိတ်ထားမှာ ။ ချော တို့က ချော တို့ရဲ့အုပ်စုကို ဘယ်လိုတင်တောင်းတယ်ဆိုတာ လာသမျှ အံ့သြကုန်ကြရမှာပေါ့။

ဟု ဘာဘာကို လှမ်းကြည့်ကာ ဆက်တိုက်ပြောချိန်မှာ သူ ကိုယ်မတ်ခနဲ ဖြစ်၏။ နှစ် ၏ ကိုယ်လေး တုန်ခါနေတာကို သိနေတဲ့ ပန်းလေးကို ထိန်းသည်။

“နှစ် ကို အန်တီလင်း ဆီ ဝင်ပို့မယ်လို့ သားကတိပေးထားမေမေ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး သွားမလို့ စီစဉ်ထားပြီးသား ဒေါ်ကြီးဥ ချက်ပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်ဆို အဲသလို ချက်ပြုတ်ဖို့နဲ့ ဆိုရင်လဲ မနေ့ညကတည်းက သားနဲ့နှစ် ကို ကြိုပြောပေါ့၊ မေမေ ဧည့်သည်ကျွေးမယ့်ကိစ္စ ကြိုသိမှ ကြိုစိမ့်နိုင်တာပေါ့။”

သူဆက်တိုက်ပြောတော့ နှစ် ရင်ထဲမှာ အားရှိသွားရသည်။ သူသည် နှစ် နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အရာရာဦးဆောင်၍ ရင်ဆိုင်တတ်သူ ဖြစ်နေချေသည်တကား ။ အန်တီမြ တို့အုပ်စုထဲ နှစ် သွား၍တော့ဖြင့် နှစ် နေရာကို ကျန်မှာမဟုတ်တာ သူလည်း သိနေပုံရသည်။

“မြ တို့လာမယ့်ကိစ္စ သားတို့ကို ကြိုပြောဖို့ လိုလို့လားကွာ မေမေအိမ်မှာ မေမေဧည့်သည် ဘယ်အချိန်လာလာပေါ့၊ မေမေဧည့်သည်

မေမေဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရမှာ တာဝန်ဝတ္တရားပေပဲ”

“အန်တီမြ တို့အုပ်စု ဘယ်လောက်စကား အပေါက်အစများတာ သားသိနေတာပဲ မေမေ ။ ဟိုမေးသည့်မေးနဲ့ နှစ် စိတ်ညစ်မှာ ။ သားရဲ့ နှစ် ကို စိတ်ချုပ်မခံနိုင်ဘူး မေမေ”

ဟု တုံးတံ့ကြီး တည့်ပြောကာ သူ နှစ် ၏ လက်လေးကိုဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်တော့ ..

“အဲမယ်လေးလေ .. တွေ့တယ်မဟုတ်လား ကိုဘုန်းသစ် ။ ရှင်သား မြ တို့ကို ပြောသွားပုံ .. အဲဒါ ချော ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရှင်”

“မဥ တို့ ကိုညိုမောင် တို့ ရှိတာပဲ ချော ရယ် ။ ကဲ .. ကဲ .. တလေးတွေ မင်္ဂလာရက်လေး ဘာမှကို မကြာသေးဘူး .. စိတ်ညစ်ကြပါမယ်ကွယ်၊ ဪ .. သားရေ .. ခဏ .. ဖေဖေပြောစရာရှိလို့၊ မနက်ပြန် ဖေဖေ သားတို့ကို ခေါ်သွားစရာရှိသကွယ့်၊ ဒီနေ့တော့ သမီးလေးရဲ့ အမေဆီ ပို့မှာဆိုတော့လေ - မနက်ဖြန်ကျရင် သားတို့ကို ဖေဖေလက်ဖွဲ့ထားတဲ့အိမ်ကြီးရှိရာကို ခေါ်သွားမလို့ ။ ချော လဲ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့လေ”

“ဘုရားရေ .. ရှင်က ကျွန်မသားကို တခြားပို့တော့မလို့ပေါ့လေ .. ဟင် .. ကျွန်မကို တိုင်ပင်တာလေးတောင် မရှိပါလား”

“မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်ပြီးတော့လဲ ဖေဖေက ဒီအိမ်ကြီး လက်ဖွဲ့ခဲ့တာပဲလေ ။ အဲဒီတုန်းကလဲ ကိုယ်တို့ ဒီအိမ်ကြီးကို ပြောင်းလာကြတာပဲ ချော ။ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုရင် သီးခြားနေကြတာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒီမှာလဲ နှစ် ရဲ့ ပုံကြီးတွေ ကျန်ခဲ့တာပဲ၊ ချွေးမလေးကို အလွမ်း ပြေ မနက်တိုင်းရပ်ကြည့်ပေါ့၊ ချော ရယ်”

ဦးဘုန်းသစ် နှင့် ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော တို့ စကားအပေးအယူ သိပ်တော့နိုင်ဘဲ ရှိနေချိန်မှာ ဓာတ်ပုံကြီးကို မော့ခနဲ အဲဒါကြည့်လိုက်သည်။ တ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ပဲ ဖြစ်ပါ၏။ နားထဲ တိုးဝင်လာသည့် စကား...။ နှစ် ရဲ့ ပုံကြီးတွေ ကျန်ခဲ့သည်တဲ့လားလေ ...။

www.burmeseclassic.com

ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း ခင်ပွန်းသည် ဦးဘုန်းသစ် သည် ခန့်ခန့်ချောဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူသွားခဲ့ပြန်ချေသည် တကား။ သားကိုမော့ကြည့်တော့ နှစ် ဧါ လက်လေးကို ဆုပ်ထားရင်း လှေကားထစ်တွေကို နင်း၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတာကို မြင်သည်။

အရာရာ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေသည့် နှစ် သည်လည်း တစ်ချက်တော့ လှည့်၍ အန်တီချော ကို ကြည့်မိရပါပြီ။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံကြီးတွေကို ကြည့်သည်။ စူးရှသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည့် အန်တီချော၏အကြည့်ကို ကြုံတော့ ရင်သည် ခါခနဲ ဖြစ်၏။

“နှစ် ကို အန်တီချော မုန်းနေသလိုပါပဲလား။ ဒါဆို .. ဒါဆို ဘာလို့သတို့သမီးဝတ်စုံ ကတ်တလောက်စာအုပ်ကြီးနဲ့ နှစ် တို့အိမ်ကို ရောက်လာရတာလဲ .. ဘာလို့ လက်ထပ်ပေးခဲ့ရတာတဲ့လဲ .. အန်တီချော ဟာ သားကို တားမရလို့ ငါနဲ့ သူ့သားကို လက်ထပ်ပေးခဲ့ရတာများလား၊ ဒါဆိုရင် .. ကိုဘုန်းနေသာ ဟာ ငါ့အပေါ် မရိုးသားတာပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘာလို့မကွယ်ထားရမှာလဲ။ သူဟာ ငါ့ကိုလဲ ရအောင်လက်ထပ်တယ် .. သူ့အမေရဲ့ စိတ်ရင်းမှန်ကိုလဲ ကွယ်ဝှက်ထားတယ်”

ဟု တွေးမိလာရရင်းမှ နာကြည်းစွာ မော့ကြည့်လိုက်စဉ်ခိုက် မျက်တောင်မခတ် တကြည့်ကြည့်ဖြင့် လုပ်နေပါသည့် သူ့ကို မြင်ရသည်မို့ .. ပို၍ စိတ်ထဲနာလာရပါ၏။

“နှစ် တစ်ခုသိလား။ နှစ် ကို မောင်သိပ်ချစ်တာ သိထား။ အဲဒါ .. အရေးကြီးတယ်”

ဟု နှစ် ကို သူ အရေးတကြီး ပြောလာချိန်မှာ သူ့လက်ထဲမှ နှစ်၏ လက်လေးကို ဆောင့်ရုန်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် အာရုံထဲတိုးဝင်လာသည်က ဘာဘာ ..။

ဟုတ်သည် .. ဘာဘာ ဦးဘုန်းသစ်။ နှစ် အတွက် အစစအရာရာ ကြုံတင်တွေးပေးကာ အိမ်ကအစ စီစဉ်ပေးထားပါသည့် မေတ္တာဇော

ထိုအရာသည် နှစ် ၏ဒေါသနှင့် ခံပြင်းနာကြည်းမှုတွေ ပေါက်ကွဲ၍ အံကျမလာအောင် အချိန်မီ နိုင်နင်းစွာ တားဆီးလိုက်နိုင်ချေသည်တကား။ သူနှင့် နှစ် စကားများလျှင် ဘာဘာ စိတ်ဆင်းရဲချေမည်ပေါ့။ နှစ် အံလေးခဲ၍ ..

“ရှင့်ကို နှစ် သိပ်မုန်းတယ်ဆိုတာလဲ သိထား”

ဟု တိုးသဲ့သဲ့လေးတော့ ပြောချလိုက်မိသည်ပါပဲ။ ဘာဘာ မကြားနိုင်အောင် ပြောမိခြင်း။ သူ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်၏။

“လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်လေ .. မုန်းကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒီအမုန်းတွေအလုံး အချစ်တွေချည်း ပြန်ဖြစ်သွားရလိမ့်မယ် သိရဲ့လား။ မုန်းတယ်ဆိုတာ မပြောစမ်းပါနဲ့ နှစ် ရယ်။ မောင် .. ခံစားရတယ်”

ပထမ ခံပြင်းသံဖြင့် ပြောသည်။ နောက်တော့လည်း တောင်းပန်ဖြင့် ပြောလာသည်ပါပဲ။

နှစ် ၏လက်လေးကို သူ မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ထားဆဲပါ။ ဤလက်သည် ဘယ်တော့မှ နှစ် ကို သူ့ဘဝထဲမှ လက်တွဲဖြုတ်ခံမှာ မဟုတ်တာလည်း နှစ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သိနေရသည်ပါပဲ။ အိမ်ထောင်သည် စိတ်ပျက်ဖို့ ပို၍နီးစပ်နေသည်။ အန်တီချော ၏ပယောဂဖြင့် အတော်ကြီး ခံပြင်းစရာတွေကို ရင်ဆိုင်ရဖို့တွေ ရှိနေပြီဟုလည်း သိရသည်။ ထိုသို့သော အချိန်မှာ လက်တွဲဖော်က လက်တွဲအဖြုတ်နေသော နှစ် ၏လက်ကို ဆုပ်ခံထားမှာကလည်း သေချာနေသည်။

နှစ် မှာ ထွက်ပေါက်မဲ့နေချေသည်တဲ့လား။

အခန်း (၁၇)

“သိပါတယ် .. သိပါတယ် .. အစကတည်းက ဒီလို ငါ့သား အရခေါ်ထုတ်သွားတော့မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကြော အိမ်ကနာရီကြီးကိုလဲ အသံမမြည်အောင် ချိန်သီးကို ရပ်ထားတာကို သိပါတယ်၊ ခုလဲ .. ညအိပ်မရဘူးဆိုပြီး မယားက ညည်းတာနဲ့ အကူအညီတောင်းတယ်ဆိုပါတော့၊ အိမ်သစ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးပါ ပြီးတော့ပေါ့လေ၊ အမေကို ခွဲချန်ထားခဲ့မယ်ဆိုပါတော့ .. အဖေလုပ် ကလည်း အလိုတူအလိုပါ လုပ်နေတာ၊ လုပ်ကြပါ .. လုပ်ကြပါ .. ခန့်ချော တို့ မာနတင်းလေသမျှ ကိုယ့်မိသားစုရဲ့ နိုင်စားသမျှ လှိုင်း အောင် ခံရပါပေါ့လား။”

ရင်ကိုထုံ၍ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဧည့်ခန်းမှာ ပြောလိုက်ဦးလိုက် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အတန်ကြာမျှ ရှိနေသမျှ နှစ် စိတ်ထဲ နေရလေ သည်။ စိတ်ညစ်လာသည်။ ထွက်ပြေးချင်စိတ်လည်း ပေါက်လာ သည်။ ဘယ်နှယ် .. လက်ထပ်ထားရသည်မှ တစ်ပတ်ခန့်သေး .. ပြဿနာ က တက်နေပြီ။ ငိုဟယ် ယိုဟယ် ..။ ရင်ကို ထုဟယ် ပုတ်ဟယ် မသာမယာ ဖြစ်နေသမျှ နှစ် စိတ်ညစ်လာရပါ၏။

ပြီးတော့ ခေါင်းတည်၍ ပြောနေသည်ကလည်း နှစ် စိတ် ဖြစ်နေသည်။

နှစ် က မနေချင်၍ သူ့အဖေကို ပူဆာကာ အိမ်သစ်ဝယ်ခိုင်းသည် တဲ့ ..။ စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောစကားက အတည်ပေါက် ဖြစ်နေသည်။ သူလည်း စိတ်ညစ်နေသည်ပါပဲ။ နှစ် ကိုကြည့်ကာ ပခုံးလေးကို သိမ်းဖက်၍ ..

“မေမေက အသံလိုပါပဲ နှစ် ..။ ထင်တာကို ပြောလိုက်တတ် တယ် .. အကျင့်လို ဖြစ်နေတာ၊ နှစ် စိတ်ညစ်နေတာ မောင် သိတယ်၊ မောင် လဲ စိတ်ညစ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မလဲ နှစ် ရယ်..။ လောလောဆယ် မေမေ့ကို သွားရှင်းပြနေရင်လည်း ပိုဆိုးဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ နှစ် နဲ့မောင် နောက်ဖေးပေါက်က လစ်မယ်၊ ကားပေါ်တက် မယ် .. ခြံထဲက ထွက်မယ် .. ဟုတ်ပလား .. တစ်ခုခု အပြင်မှာ မနက် စာ စားကြတာပေါ့ နှစ်”

နှစ် သူ့ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ ပခုံးပေါ်မှ လက်ကို ပုတ်ထုတ် လိုက်တော့ သူ အံ့သြသလိုကြည့်လာပါ၏။ ထိုသို့ နှစ် လုပ်လိုက်လိမ့် မည်ဟု ထင်ထားပုံမရ ..။

ခပ်တည်တည် ကြည့်နေသည့် နှစ် ကို သူကလည်း တုံ့ပြန်၍ ခပ်တည်တည် ကြည့်လာသည်။ နှစ် ၏ ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်သည်။

“မဆိုင်ဘူးနော် နှစ် .. ဒီကိစ္စ မောင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ..။ မောင့် အပေါ်မှာ ဒေါသလာမဖြစ်ပြနဲ့ ..။ မောင် ခံနိုင်ရည် မရှိဘူးကွ”

“ဒီမယ် .. ရှင်စီစဉ်သလို ဒီအိမ်က အသာလေး လစ်ထွက်သွား ပြီး မနက်စာကို အပြင်မှာ ဝယ်စားလိုက်ရုံနဲ့ ဒီကိစ္စက ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ဘူးရှင် ..။ အနုတီချော သံသယရှိနေတဲ့ကိစ္စထဲမှာ နှစ် မပါရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နှစ် အနေသာကြီးပါ ..။ ခုကိစ္စက နှစ် ကို ဆွဲထည့်ထား တာ၊ အဲဒါကိုနှစ် က ငြိမ်နေရမှာလား ..။ ငြိမ်နေရင် ဝန်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ နှစ် ကို အသံလို မြဲစိမြဲစိနဲ့ နှစ် ဖြစ်ချင်တာတွေကို ကျိတ်ပိုးထိုးပြီး ကိုယ့်ယောက်ျားဆီက ရအောင်လုပ်တတ်တဲ့ နှစ် အဖြစ် မြင်တာကို မခံနိုင်ဘူးရှင် ..။ နှစ် ရှင်းရလိမ့်မယ် ..။ စဉ်းစားကြည့်ပါ

အန်တီချော ပြောဟဲ့စကားထဲမှာ ပါလာတာကိုက မဟုတ်တာ၊ အစကတည်းက သိပါတယ်တဲ့ .. ဒီလိုရှင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်တဲ့၊ ဘာစကားလဲ .. အစကတည်းက သိတယ်ဆိုတာက ဘယ်တုန်းကကတည်းက သိတာလဲ၊ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက သိတာလား .. အဲသလိုသဘောဖြစ်နေတယ်၊ သိရင်နဲ့ .. လက်ထပ်ပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်ရှင်”

နှစ် မခံနိုင်စွာပဲ ဆက်တိုက်ပြောတော့ သူ နှစ် ၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲသွင်းပစ်ကာ ကျောလေးကို သပ်ပေးနေသည်။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးနေသည်။ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ချောနေသလိုမျိုး လုပ်နေတာကို နှစ် ပို၍မခံချင် ..။ သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်တော့ ဤတစ်ကြိမ်မှာ နှစ် ၏ ကိုယ်လေးကို သူလွှတ်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။ လန့်သွားသည့် ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းသည်။ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဟရည်ကြီးမှာ တူတူထိုင်ရင်း စကားများနေကြရသည့်အဖြစ်အတွက်လည်း နှစ် ရှက်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးက အသံအက်နေပြီလား မသိ။

“နှစ် က နှစ် ကို လာလက်ထပ်ပါလို့ ဘယ်သူ့ကို လာပြောနေမိလို့လဲ ..။ ခုကျတော့မှ လက်ထပ်ပြီးချိန်ထိစောင့်ပြီး ခုလို သိပါတယ်သိပါတယ်နဲ့ ပြောနေတာ ကောင်းသလား ကိုဘုန်းနေသာ ..။ ဒီအိမ်မှာ နှစ် က ခုမှ ရောက်လာရတဲ့သူ .. မျက်နှာစိမ်း .. အဲဒီလို အချိန်မှာ ဒီအိမ်ရှင်က ရင်ထုပြောလိုက်နေတာကို ငြိမ်ခံရတာကိုက ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲ ..။ စာစာနာနာ တွေးပေးကြဖို့ ကောင်းနေပြီ .. သိရဲ့လား .. သိရဲ့လား”

နှစ် လည်း အော်ပြောပစ်သည်ပါပဲ။ ကြားချင်လည်း ကြားစေတော့ ..။ အောက်ထပ်ကအသံ အပေါ်ထပ်ရောက်လျှင် အပေါ်ထပ်က အသံ အောက်ထပ်သို့လည်း ရောက်စေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်ကိုးလေ ..။ တစ်ကိုယ်လုံး မခံချင်စောဖြင့် ပူထူနေသည်မို့ အော်သံက

အားပါနေတာတော့ အမှန်ပါ ..။

သူလည်း ဝင်မတားတော့ ..။ ဆိုဟရည်ကြီးမှာ လက်ပိုက်၍ ငြိမ်ထိုင်ပြီး နှစ် ကို လွှတ်ထားပေးလိုက်သည်ပါပဲ။ အမေကိုလည်း တားမရ။ နှစ် ကိုလည်း မတားချင်တော့သည့်နှယ် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်တွေရွပ်ထွေးနေသည့်ဟန်ဖြင့် နဖူးပြင်ပေါ်သို့ ဆံစတွေ ပြိုကျနေရင်း ခေါင်းငိုက်ချ ငြိမ်နေသည်။

“မိန်းကလေးခမျာ ဒီအိမ်ကို သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါပြီး လိုက်လာတာ ..။ ခုလို ထစ်ခနဲဆို တစ်ဖက်သားကို အထင်လွဲအမြင်လွဲနဲ့ စွပ်စွဲတာမျိုး ချောလုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဒီအိမ်က အခုမှ ငါဝယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ..။ တစ်နေ့မှာ သားအိမ်ထောင်ပြုရင် သားကို လက်ဖွဲ့မယ်ဆိုပြီး ငါ့အစီအစဉ်နဲ့ငါ ဝယ်ထားတာ ကြာလှပြီ၊ ကလေးတွေ ရုတ်တရက် သိရင် အံ့သြပြီး ပျောက်ကြရအောင် ဒီနေ့မှ ငါပြောမိတာ၊ မင်းကြောင့် အားလုံး စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရပြီ ..။ ဒီမယ် .. အဲဒီအိမ်ကလဲ သား လုပ်ကိုင်လို့ စက်ရုံအောင်မြင်သမျှ အမြတ်အစွန်းထဲက ရာခိုင်နှုန်း အလိုက် သားအတွက် သတ်မှတ်ပြီး ငါ သီးသန့်စုဆောင်းပေးထားတဲ့ ငွေတွေထဲက ဝယ်တာ ..။ အဲဒါ သားပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်တဲ့သဘောတောင် ဖြစ်နေတယ်ကွ”

အောက်ထပ်မှာလည်း ဘာဘာ၏ အသံပါလာနေပြီ။ နှစ် ပို၍ စိတ်ညစ်လာရပါ၏။ ဘာတွေလည်းဟု စိတ်ထဲမောလာသည်။ ချွေးမဆိုတာ မိလောခင်ကတည်းက ဘာဘာက အိမ်ကို အရင်ကြိုတင်ဝယ်ထား သည်တဲ့ ..။ ဒါဆို အန်တီချော ဆိုတာ ဘယ်ချွေးမနှင့်မှ အဆင်မပြေနိုင်ဘဲ နီးနီးမည်မို့လို့လားဟု တွေးမိလာရပြန်သည်။

“မရိုးသားကြတာ .. မရိုးသားကြတာ ..။ အမှန်အတိုင်း အသိမပေးဘဲ အားလုံးကပဲ သဘောတူမျှနေသလိုမျိုး လုပ်ပြကြပြီးမှ ခုကျတော့မှ ငါ့ကို အန်တီချော မကြည်မမြဲဖြစ်နေတာ သိရသလို ဖြစ်နေပါစေလား”

ဟု တွေးစဉ်ခိုက်မှာပင် ..

“အစကတည်းက ချော ပြောတယ်မဟုတ်လား .. မိန့်ဖုန်မရှိတဲ့ မိန်းမကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်မလာနဲ့လို့ .. ခု မျက်ရည်ကျပြီလေ .. ကျရတဲ့သူက ချော ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတယ်ရှင်”

နှစ် ကိုယ်လေး တောင့်ခနဲဖြစ်သည်။ မထင်မိ .. ။ ဟုတ်သည် ထင်ကိုမထင်မိ .. ။ မိန့်ဖုန်မရှိ၍ မကြည်ဖြူဆိုသည့်စကား .. ။

နှစ် ၏ ဖေဖေ ဆုံးပါးခဲ့တာ အပြစ်တဲ့လားလေ .. ။ နှစ် ၏ မေမေ မုဆိုးမဘဝဖြင့် နှစ် ကိုရုန်းကန်ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တာ လူရာမဝင်နိုင်သည့် အဖြစ်အတွက်တဲ့လားလေ .. ။ နှစ် မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်တောက် လာကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့် သွားရပ်မိရပါ၏။ သူလည်း ခေါင်းခါနေ သည်။ လက်ကာထားသည်။ မပြောနဲ့တော့ ဆိုသည့်ဟန် .. ။

“မပြောနဲ့လို့တော့ မတားနဲ့ ကိုဘုန်းနေသာ .. ။ ရှင်အမေ ပြောတာ ရှင်ကြားတယ်နော် .. ။ ကျွန်မမှာ အဖေမရှိတော့တာဟာ ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်စရာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင် အစကတည်းက သိသိကြီးနဲ့ ကျွန်မကို ဘာလို့စကားမြန်းတာတွေ လက်ထပ်တာတွေ လုပ်နေရတာ လဲရှင် .. ။ နေစမ်းပါဦး .. ဖေဖေ ဆုံးပါးသွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုက နှစ် တို့ သားအမိမှာ ဂုဏ်သိမ်စရာတဲ့လား .. ။ သဘောမမျှရအောင် နိမ့်ကျ နေရသတဲ့ .. ။ ဖေဖေဆုံးခဲ့တာ မေမေပြောပြလို့သာ နှစ် သိခဲ့ရတာ .. ။ နှစ် မှာ လူမမယ် အရွယ်လေးကတည်းက အဖေမရှိတဲ့ ကြီးလာခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေဓာတ်ပုံပဲ မေမေပြောလို့ နှစ် မြင်ဖူးခဲ့ရတာ .. ။ နှစ် ကို မေမေက ဖေဖေဓာတ်ပုံကို ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲသလောက် ဖေဖေ ကို တရိုတသေ ချစ်နေအောင် မေမေ သွန်သင်ထိန်းကျောင်းခဲ့တာပါ။ ခု .. ဖေဖေ မရှိတော့ခြင်းဟာ နှစ် အတွက် မတူမတန် နိမ့်ကျရာ အဆင့်အဖြစ် အန်တီချော က သတ်မှတ်ပေးတာ ခံနေရသတဲ့လားဟင် .. ။ ဖေဖေကလဲ နှစ် တို့ကို ချန်ထားရက်ပါ့မလားရှင် .. ။ အဖေပဲ နှစ် နဲ့

အတူတူနေချင်မှာပေါ့ .. မေမေနဲ့ အတူနေချင်မှာပေါ့”

နှစ် ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။ ရင်ထဲမှာ အံ့သြခြင်းနှင့် ခြင်းခြင်းတို့က မတန်တဆကြီး မွေနေပြီ။ အဖေဆုံးပါးသည့်အတွက် သဘောမမျှဆိုတာကို အံ့သြမိခြင်း။ ပြီးတော့ .. ခံပြင်းခြင်း။ နောက်တော့ နှစ်ကုန်သည့်တက်ကို နေရာယူလာသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ရှေ့ဆက် လူညံ့ကာလများသည် စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းပဲဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီ ဟာလေ .. ။

သူ .. နှစ် ရှေ့မှာ ရပ်လာပါ၏။ နှစ် ၏လက်ကို ဆွဲသည်မှ တင်း အောင်ပါ .. ။ စောစောက အပြင်ထွက်၍ တစ်ခုခုစားကြတာပေါ့ .. ။ ပြောစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသည့် အရာရာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းမည့် တစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုးမဟုတ်တော့ .. ။ မျက်နှာထက်မှာ တည်ငြိမ် ခြင်းတွေက နေရာယူလာသည်။

“သွားကြစို့ နှစ် .. ။ ဒီလမ်းကလွဲပြီး မောင် တို့ ရွေးချယ်စရာ တော့ဘူး .. ။ လောလောဆယ် ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ မောင် တို့ ပြောင်း ကြတာပေါ့။ အဲဒီမှာ အခန်းငှားနေပြီးမှ နေရေးထိုင်ရေး မောင် ဆက် ခဲ့စရာတွေ ဆက်စီစဉ်မယ်။ မောင် မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကြေး ပါတယ်။ နှစ် ကို လောလောဆယ်မှာ အန်တီလင်း ဆီလဲ ခေါ်မသွား ခြင်းဘူး။ မိန်းမကို လက်ဆွဲပြီး ယောက္ခမအိမ်ပေါ် တက်နေတယ်ဆိုတာ လူညံ့တွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ မောင် လူညံ့မဟုတ်ဘူး နှစ် .. ။ ဒါပေမယ့် နှစ် နှစ် ကို မထားတော့ဘူး .. ။ ထားလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး .. ။ ဖေဖေ ဆုံးပါးတဲ့အိမ်မှာလဲ မောင် မနေဘူး”

ဟု ပြောကာ မောင် သည် နှစ် ၏ လက်လေးကိုဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်သပ် သီမု လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်၍ ဆင်းလာသည်။ ဘာဆိုဘာမျှ သိသိမလား။ နှစ် ၏ လက်လေးပဲ ဆွဲလာသည့် မောင် သည် နှစ် တစ် သက်တည်းကိုသာ တန်ဖိုးထားကြောင်း ပြလိုက်တာနှင့် မခြား .. ။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ သူ နှစ် ကို ကြည့်ပါ၏။

“မောင် တို့ဟာ သားသမီးတွေ ဖြစ်ကြတယ် နှစ် .. ဒီက မထွက်ခွာမီမှာတော့ မိဘကိုကန်တော့ကြရမှာ သားသမီးတွေရဲ့ ဝတ္တရားမောင် တို့ဟာ မိဘကို အမြဲရှိသေတဲ့ သားသမီးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ရှိနေကြတာပဲလေ .. ကဲ .. ကန်တော့ကြစို့။”

ဟုပြောကာ ဦးဆောင်၍ ကြမ်းပေါ်ထိုင်တော့ နှစ် လိုက်၍ထိုင်သည်။ တူတူကန်တော့သည်။ အန်တီချော အငိုရပ်ကာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဘာဘာလည်း ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်။

“သားတို့ သွားကြပါမယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ .. ဘာတစ်ခုမှ သားယူမသွားပါဘူး .. ဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားနေမှာပါ မေမေ.. ကဲ .. နှစ် သွားကြစို့၊ သားဟာ သားလက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ပြတ်သားရပ်တည်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ် မေမေ၊ အဲဒါမှ လဲ မျှတမှာပါ။ သား နှစ် ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ထားတာပါ မေမေ၊ ဒီလောက်ထိ စကားတွေ စကားကုန်ပြောတဲ့အဖြစ်ထိ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ နှစ် ကို ဒီအိမ်မှာ သားမထားနိုင်ဘူး မေမေ .. သူဟာ သားတို့ လက်တွဲဖော်အဖြစ် လက်ထပ်ထားတဲ့သူပါ။ ဒီလက်တွဲကိုတော့ အဖြတ်မခံနိုင်ဘူး မေမေ”

ဟု ပြောကာ သူ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်လာစဉ်မှာ-

“ခေါ်သွားပြီပေါ့လေ .. ဟင် .. ညည်း ငါ့သားကို ခေါ်သွားပြီပေါ့လေ .. ရဲတင်းလိုက်ပုံများ .. တစ်ချက်မထောက်မထား .. မငဲ့ကွက်ခေါ်ထုတ်သွားရက်သကဲ့”

ဟု ရင်ထု၍ အန်တီချော ငိုချေသတည်း။ သူ နှစ် ၏ လက်လေးကို မလွှတ်တမ်းထွေးဆုပ်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသည်။ နှစ် ကလည်း မတားပါ။ နှစ် ကိုယ်တိုင်လည်း မနေချင်တော့သည့် အိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာအကြောင်း ပြချက်ကိုမှ မရှာဖွေဘဲ နေဖို့တားနေသည့် နှစ် မဖြစ်တော့ဘဲ သူနှင့်အတူ

ခါလာရသည်ပါပဲ ..။

သူ့ဘေးမှာ တူတူပါလာနေရင်းမှလည်း သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ဆူတည့်တည့်ကို ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်နှာထက်မှာ ပြတ်သားခြင်းတွေ နှင့် ကြေကွဲခြင်းတွေ ရောထွေးနေကြပါချေ၏။ နှစ် ကို သူမကြည့်။ ခြံတံခါးရှိရာသို့သာ ခြေလှမ်းကြိုးကြိုးဖြင့် လျှောက်တာမို့ သူ့ခြေလှမ်းကို မဆောင် နှစ် မနည်းလိုက်နေရပါ၏။ နှစ် မမိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာကိုလည်း လောလောဆယ်မှာ သူ့သတိထားမိပုံမရ ..။ စိတ်၏ ဆောင်ရာအတိုင်း ခြေလှမ်းက ကြဆတ်နေသည်။ မြန်နေသည်။

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ် နှစ် .. ဒီနေ့မနက်မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ တွေအတွက် မောင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီအဖြစ်ကို မောင်တို့ဘဝထဲ မှာ အမြဲထည့်မထားပါနဲ့ နှစ် .. နှစ် စိတ်ဒဏ်ရာ ပြင်းလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတွက် မောင် စိတ်မကောင်းတာ .. နှစ် ကို စိတ်အနာရွတ်ဖြစ်အောင် မောင် တို့ဘက်က လုပ်လိုက်ကြပြီလေ၊ တာဝန်အရှိဆုံးဟာ မောင် ပါပဲ၊ ဒါကလဲ မောင့်ဘက်က နှစ် ကို မခွဲနိုင်ပဲ ဖြစ်နေတာကိုး”

မိမစုံ ဖမစုံကိစ္စ သူ လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ရာကို ရည်ညွှန်းနေမှန်း နှစ် သိလာရ၏။ သူ နှစ် ကိုမကြည့် ..။ အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်နေတာလည်း သိသာနေသည်။ နှစ် ကို မကြည့်ရက်၍ဆိုတာ အလိုလိုသိလာသယောင် နှိမ့်လာချိန်မှာ ..

“မောင် .. နှစ် ကို မကြည့်ရက်ဘူး နှစ် ရယ်”

ဟု ပြောချသံ ပေါ်လာပါသတည်း။ ဘုရားရေ .. နှစ် သည်လည်း သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို ဖတ်ရှုတတ်နေသည့် နှစ် ဖြစ်နေချေသည် တကား ..။

“ထပ်ပြောမယ် နှစ် .. နှစ် တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သိထားပါ ..။ အဲဒါဟာ နှစ် ကို မောင် အလွန်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ ..။ ဘယ်ကိစ္စကို ရင်ဆိုင်ရ ကြုံတွေ့ရ နှစ် စိတ်ဆိုးစရာတွေ နာကြည်းစရာတွေ ကြုံလာ

တာမျိုးရှိလာခဲ့ရင် အဲဒီအချက်ကို အမြဲသတိရပါ။ နှစ် .. နှစ် ကို မောင်
အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို မမေ့ပါနဲ့။ စိတ်ဆိုးရင်လဲ သတိ
ရပါ။ နာကြည်းရင်လည်း သတိရပါ။ အဲသလို သတိရဖို့ အရေးကြီး
တယ်။ အဲဒီလိုသိရက်နဲ့ နှစ် မောင့်ကို ခွဲရက်မယ်ဆိုရင်တော့ .. မောင်
ရင်ကြေရုံပဲရှိမှာပါ နှစ်”

သူ့အသံတွေ အက်နေသည်။ နှစ် သူ၏စကားတွေကို ဤတစ်ကြိမ်
မှာတော့ တန်ဖိုးထားစွာ ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားမိချေသည်ကောလေ ..
ဒါဆို .. ဒါဆို .. နှစ် သူ့ကို ယုံကြည်နေချေသည်ပေါ့ ..။
ဟုတ်သည် ..။ သူ၏အချစ်ကို ယုံကြည် သက်ဝင်နေချေသည်
ပေါ့ ..။

အခန်း (၁၈)

“အဲသလို မင်းအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတော့ အန်တီချော ငိုယိုပြီး
အန်တီလင်း ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတာမို့ အန်တီလင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်
ချက်နဲ့ မိုး ဆီကို ရောက်လာတယ်။ နှစ် ကို သူ့ဆီခေါ်လာပေးပါတဲ့လေ”

သူ ငှားရမ်းထားရာ ဟိုတယ်ခန်းသို့ အောင်ငြိမ်း ရောက်လာသည့်
အချိန်သည် သူ့ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းဆက်ပြီးသည့်နောက် သိပ်မကြာခင်
မှာပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ရှိရာ ဟိုတယ်ခန်းနံပါတ်ကို သူပြောပြခဲ့သည်မို့
အောင်ငြိမ်း မျက်စိမျက်နှာမကောင်းဘဲ မိုး နှင့်အတူ ရောက်လာခြင်း
မို့ ကတော့ ခုတင်ထက်မှာ ခြေတွဲလွှဲချ၍ ထိုင်နေပါသည် နှစ်
နှင့် ကပ်ထိုင်ကာ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်နှစ်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

သူ .. နှစ် ကို ကြည့်မိပါ၏။ မျက်နှာထက်တွင် ကြေကွဲရိပ်တွေ
အုပ်မိုးနေကာ အရမ်းကို နှုတ်ဆိတ်နေသည့် နှစ် ကို သူမကြည့်ရက်။
ရင်ထဲမှာ သနားနေတာပဲ ရှိနေသည်။

“မင်းနဲ့ငါ အိမ်ချင်းကပ်နေတာကွာ .. ငါမသိဘဲ ဒါတွေဖြစ်ကုန်
တာ ငါ့ဘက်က ချို့ယွင်းချက် ကြီးနေတယ်လေ၊ ငတ္တရားပျက်နေတာ
ကွာ .. ငါကလဲ ဖော်ရိန်နာတွေ ငါ့ပန်းချီပြခန်းကို ခုရက်ပိုင်းအတွင်း
လာနေကြတာရယ် .. ပြီးတော့ ပြည်တွင်း ပန်းချီဝါသနာရှင်တွေ..
ပန်းချီမြတ်နိုးသူတွေကလဲ ငါ့အရောင်းပြခန်းကို ပိုပြီး လာကြည့်နေကြ

တာရယ်ကြောင့် နေ့ဘက်ကျတော့လည်း အဲဒီမှာ ရောက်နေတယ်။ ညဘက်ကျတော့လဲ ပန်းချီဆွဲတယ်ကွာ ။ ငါ့ပြခန်းမှာ ငါ့ပန်းချီဆွဲတဲ့ချည်းပဲ ပြတာဆိုတော့ ပန်းချီကလဲ မဆွဲလို့ကို မဖြစ်တာ။ အဲဒါမင်းဆီကို နီးလျက်နဲ့ မရောက်တာပါ။ ပြီးတော့ .. မင်းတို့လဲ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်ကြမှာပဲလို့လဲ တွေးမိတာလဲ ပါပါတယ်။ မင်္ဂလာတုန်းက ပွဲသုံးပွဲဆိုတော့ မင်းရော နှစ် ရော အရမ်းပင်ပန်းကြတာမဟုတ်လား။

အောင်ငြိမ်း ဆက်ပြောနေတော့လည်း သူ ငြိမ်နေသည်။ အကြာမှာ သည် နှစ် ထံသို့ပဲ ရောက်နေပါ၏။ မိုး မှ နှစ် အတွက် ရေခဲသေတ္တာ အတွင်းမှ ဖျော်ရည်ဘူးလေး ဖောက်တိုက်နေတော့ နှစ် ယူသောထိ လိုက်သည်ပါပဲ။ ခုထိ သူနှင့် အောင်ငြိမ်း တို့ကြားမှာလည်း ဝင်မထဲ မိုး ကိုလည်း ဘာမျှမပြော ။ အဆုံးစွန် အန်တီလင်း မိုး ထံသို့ ရောက်လာသည်ဆိုသည့် ကိစ္စ ။ မိုး ကို နှစ် ဘာမှမမေးဘဲ ငြိမ်နေတာနဲ့ အစိုးရိမ်လာသည်။ နှစ် သည် အရမ်းကို အိမ်ထောင်ရေးအပေါ်မှာ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေချေပြီလား မသိ။

“ငါ့ကို အန်ကယ် ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ .. ငါလဲ အိမ်က ထွက်လာ ဆဲဆဲကွာ ။ မင်း နှစ် ရဲ့လက်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီ။ မင်း ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းဆက်ကြည့်ပါ ။ မင်းရဲ့တုန်းရာကို သိတာနဲ့ အန်ကယ် ကိုလဲ ပြောပြပါလို့ ငါ့ကိုပြောတာ ။ ငါ ချက်ချင်း ဆက်တာကွာ။ မင်း ဖုန်းမကိုင်ဘူး .. ခုမှ ကိုင်တာ ။ အဲဒါ .. ငါ လိုက်လဲ လိုက်လာတယ်။ အန်ကယ်ကိုလဲ မင်း ဒီဟိုတယ်မှာ ရှိနေတာကို အခန်းနံပါတ်ကအပေါ် ငါ ပြောပြပြီးပြီ”

ဟုတ်သည်။ သူ အငှားကားပေါ်မှာရှိစဉ် သူ့အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ဟန်းဖုန်းလေး မြည်လာခဲ့သေးသည်။ သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ဖုန်းမကိုင် နောက်တော့လည်း ဖုန်းမြည်သံ ငြိမ်သွားခဲ့ပါ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်

ညည်သည်က ဟိုတယ်သို့အဝင်မှာပါ။ ထိုအခါတုန်းကလည်း သူ မကိုင် ခဲ့ဘဲ။ ဟိုတယ်ခန်းထဲရောက်မှ သူ ဖုန်းကိုင်ခြင်းပါ။ သုံးကြိမ်ဖုန်းခေါ် ချည်းအထဲမှာ တစ်ကြိမ်သည် ဖေဖေဖုန်း ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေ စိတ်ပူနေ သည်ဆိုတာ သူသိနေသည်ပါပဲ ။ ဤအတွက် ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ “မင်း ဘာလို့ ဖေဖေကို ဒီနေရာ ပြောပြလိုက်တာလဲကွာ ။ ဖေဖေကို ငါငြင်းရမှာ .. ဖေဖေက ပြန်ခေါ်မှာလေ ။ အဲဒါကို ငြင်းရမှာ ဖြစ်နေတယ်။ ဖေဖေ ထပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ဖို့ ဖြစ်ရကြုံရမှာ။ အဲဒါကို မလုပ်ရက်ဘူးကွာ .. ရင်ထဲမကောင်းဘူး”

သူ ထိထိခိုက်ခိုက် ပြောမိရပါ၏။ ဟုတ်သည်။ ဖေဖေသည် သူနှင့် မိမိ ကို သဘောမျှသည်မှ ကြည်နူးစွာ အရာရာပုံအော့၍ သဘောတူ ဆက်ထပ်ပေးခဲ့ခြင်းဆိုတာ သူသိနေရသည်ကိုးလေ ။ ခု .. ရက်ပိုင်း နီးသေးသည်။ သူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ဆိုတော့ ဖေဖေကို စိတ် ဆင်းရဲစေဖို့ ဖြစ်နေသည်တည်း ။

“ပြောမှ ဖြစ်မှာလေကွာ ။ ငါ မိုး ကို ဖုန်းဆက်တော့လဲ မင်း အန်တီလင်း သိသွားပြီဆိုတာ ပြောပြတယ်။ နှစ် ကို ရှာခေါ်လာ သံ အန်တီလင်း မှာတာလဲ ပြောပြတယ်။ ငါ့ဆီကို မိုး ဖုန်းဆက်မလို့ ဆိုဘူး ။ ငါ့ဖုန်းဝင်လာလို့တဲ့လေ ။ အဲဒါ .. ငါ မိုး ကို ဝင်ခေါ်ပြီး မင်း ဆီကို လိုက်လာတာ။ မကြာခင် အန်ကယ်လဲ ရောက်လာလိမ့်မယ်ထင် ဆဲပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညှိကြပေါ့ကွာ ။ အဲဒါပဲ ရှိတာပဲ .. တစ်ခုခုတော့ အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်ရမှာပေါ့ ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အထဲက ဖြစ် ခဲ့တဲ့ အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်မှုဆိုတာကတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာလေ”

အောင်ငြိမ်း ပြောကာ ခပ်တွေတွေ ငြိမ်နေပါ၏။ အောင်ငြိမ်း ဆည်း စိတ်မကောင်းရှာ ။ ခုထိ ငြိမ်နေသည့် နှစ် ကိုလည်း အောင်ငြိမ်း ဖုန်းကြည့်သည်။ သူလည်း နှစ် ကို ကြည့်နေမိရသည်ပါပဲ။ ကြွေရင် ဆေးလို တသသထားရပါသည့် မိန်းကလေး ။ သူချစ်လွန်းပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မိန့်ကလေး...။ ခုလို အဝန်းအဝိုင်းကြောင့် ငြိမ်ကျနေအောင် စိတ်အေး
 ခိုက်ကြီး ထိခိုက်နေတာကို မြင်နေရတာလောက် နှလုံးသားကို ကြေညှိ
 နေစေတာ မရှိ...။ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်မှုက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး နှိပ်စက်
 နေကြပြီ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာ နှစ် နှင့် သူ နှစ်ယောက်
 တည်း ဤဟိုတယ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ငြိမ်သက်ရှိနေကြရတာထက်
 အောင်ငြိမ်း နှင့် မိုး တို့ ရောက်လာကြတာကဖြင့် သက်သာရာ ရ
 ချေသေးသည်တည်း။ နှစ် မှာလည်း ဘေးမှာ မိုး က ဖျောင့်ဖျာအား
 ဖော်အဖြစ် ရှိနေသေးသည်။ သူမှာလည်း ဟိုပြောသည်ပြောဖြင့် ပြော
 ပါသည့် စကားပြောဖော် အောင်ငြိမ်း ရှိနေသည်။ ဖြေရှင်းရမည့် နည်း
 လမ်းကို ရွေးချယ်ဖို့ ပြောနေသည့် သူတစ်ယောက်။ ကိုယ့်ဝေဒနာ
 နားထောင်ပေးမည့် သူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဆိုတာကလည်း
 စိတ်ကို သက်သာရာရစေသည့် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖွင့်ပေးရာ ရောက်
 နေသည်ပဲလေ...။

“အန်တီလင်း ကတော့ကွာ .. လူကြီးစကားပဲ ပြောပါတယ်
 ကိုယ့်သမီးကို ကာကွယ်တာမျိုး မပြောဘဲ သမီးကို အပြစ်တင်တဲ့စကား
 ပဲ ပြောရှာတယ်ကွာ၊ မိုး ကို ပြောတယ်တဲ့ .. လက်ထပ်ထားတာမှ မဟုတ်
 ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ် ခုလို ယောက္ခမနဲ့ မသင့်မတင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
 ဘေးလူကြားဖို့တောင် မကောင်းဘူးတဲ့ .. အန်တီချော ကို ဘယ်
 မျက်နှာပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးတဲ့၊ ချွေးမဆိုတာ သမီးလို နေ
 တဲ့ .. ယောက္ခမဆိုတာ အမေပဲတဲ့ .. ကိုယ့်အမေကို ကလန်ကဆန်ထု
 ပြီး ကိုယ့်ယောက်ျားကို ရအောင်ခေါ်ထုတ်သွားတာ မကောင်းဘူး
 လေ .. အဲသလို ပြောတယ်တဲ့ .. ငိုလဲငိုတယ်တဲ့ကွာ .. အဲဒါ အန်တီလင်း
 စိတ်ချမ်းသာအောင် မင်းတို့ဘက်က အရာရာကိုတော့ စိတ်လျော့ကြ
 လိုတယ်ကွ .. မင်းတို့က အငယ်ပဲကွာ၊ သားသမီးတွေပဲဥစ္စာ.. တာ
 ကိစ္စကျတော့လည်း မကြားယောင် မမြင်ယောင် လုပ်နေကြမှာပေါ့..”

သူ ဤတစ်ကြိမ်တော့ အောင်ငြိမ်း ကို ကြည့်မိရပါ၏။ ဖျန်ဖြေ
 ရေးစကားကို ပြောမှန်းသိပေမယ့် ရှင်းမပြု၍ မဖြစ်သည်မို့ ..

“မဟုတ်ဘူး အောင်ငြိမ်း .. ဒီကိစ္စ မေမေကြောင့် ဖြစ်ရတာ ..၊
 မင်းစဉ်းစားကြည့်ကွာ .. နှစ် ကိုရှေ့ထားပြီး မိဘမစုံတာတွေက အစ
 ခုကျတော့မှ ထည့်ပြောနေတယ်လေ ..၊ နှစ် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ..၊ နှစ်
 မှာ အဖေဆုံးသွားတာ အပြစ်လား ..၊ မိစုံဖန်မရှိတဲ့ နှစ် ကို ငါ လက်ထပ်
 လိုက်လို့ မေမေ ခုလို စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံရတာတဲ့ ..၊ မျက်ရည်ကျစရာ
 တွေ ကြုံနေရတာတဲ့ ..၊ အဲဒါ မဟုတ်တော့ဘူးလေ ..၊ ငါ့ရှေ့မှာ ငါ့ရဲ့
 နှစ် ကို ဒီလောက်ထိ ပြောနေပြီဆိုရင် ငါ့ကွယ်ရာမှာ နှစ် ဘာတွေရင်
 ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ ငါ မတွေးရက်ဘူး ..၊ ငါက စက်ရုံကို နေ့တိုင်းသွား
 နေရမှာ ..၊ မနက်သွား .. ညနေဘက်ကျတော့မှ ပြန်ရောက်တာ ..၊
 နေ့လယ်စာတောင် စက်ရုံမှာပဲ စားဖြစ်တာ ..၊ ဒီတော့ နှစ် ကို ငါ
 တစ်ယောက်တည်း မထားရက်ဘူး .. စိတ်မချဘူး..”

“အဲဒါကြောင့် ငါ ဆင်းခဲ့တာ ..၊ မကောင်းမှန်း ငါသိပါတယ်၊
 ဒါပေမယ့် ဆင်းမှ ဖြစ်မှာလေ ..၊ ငါ နှစ် ကို ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်ကွ”

သူ့အသံမှာ ကြွေကွဲမှုလည်း ပါနေသည်။

“ငါ .. မင်းကို ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ အောင်ငြိမ်း .. တွေဝေစဉ်းစားနေ
 တာတွေ .. တုံ့ဆိုင်းဆင်ခြင်နေတာတွေ ရှေ့မဆက်ဘဲ နောက်ဆုတ်ရ
 န်းနဲ့ မဆုံးဖြတ်ရဲဘဲ ရှိနေတာတွေ..၊ အဲဒါတွေ အုပ်မိုးထားတဲ့ သူတစ်
 ယောက်ဆီက ခိုင်မြဲတဲ့အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး ..၊ အဲသလိုလူမျိုး
 ရဲ့ အချစ်ဆိုတာကလဲ ချို့ယွင်းအားနည်းချက်တွေ ရောနှောနေရင်းနဲ့
 တန်ဖိုးရှိနိုင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး ..၊ အဲသလို ခံစားချက်တွေ ပြည့်နေတာကို
 လဲ အချစ်လို့ မခေါ်ဘူး ..၊ ချစ်တယ်လို့ ထင်နေတာ .. တကယ်ချစ်တာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်ရုံချစ်ပြီး မပြတ်သားတဲ့သူက အဲဒါဟာ အချစ်ပါပဲလို့
 ကိုယ့်နှလုံးသားကို ပြန်ပြောဖို့တောင် ရှက်ဖို့ကောင်းနေတယ်လို့ မင်းကို

ငါ ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား ... နှစ် ကို ငါ ချစ်နေကြောင်း ပြောပြ
ခဲ့တုန်းကလေ .."

သူ ဆက်တိုက်ပြောသည်။ အသံတွေက တိကျပြတ်သားနေသည်။
အောင်ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။

"ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ပြန်ရှက်ရမယ့်လူဟာ ငါမဟုတ်ဘူး
အောင်ငြိမ်း"

သူပြောနေရင်း နှစ် ကို ကြည့်မိရပါ၏။ နှစ် သူ့ကိုငေးစိုက်ကြည့်
နေသည်။ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်တက်လာနေတာကို
လည်း မြင်နေရသည်။ နောက်တော့ နှစ် ၏ ကိုယ်လေး မိုး ၏ ရင်ခွင်
ထဲ ပြိုကျသွားကာ ကလေးတစ်ယောက်နယ် ငိုချလိုက်ပါသတည်း။

တကယ့်ကို ရင်ဖွင့်ချလိုက်သည့်နယ် အက်အက်ပါအောင် ငိုနေ
ခြင်း။ ရှိုက်သံက မနား။ ကလေးတစ်ယောက်ပမာ ဖြူစင်လွန်းလှပါ
သည့် ကြွေ ...။ သူ၏ မြတ်နိုးရပ်လေး ကြွေအဖြစ် သူ တမြတ်တနိုး ရှိ
လှပါသည့် မိန်းကလေး ...။ ခုလို ရှိုက်ရှိုက်ငင်ငင် ငိုနေတာကိုမြင်ရတော့
ရှင်တွေ ကြေကုန်ရသည့်နယ်ပါ ...။ မိုး လည်း မျက်ရည်ကျနေသည်။
နှစ် ၏ ကိုယ်လေးကို တွေးပိုက်ထားရင်းမှ ..

"တိတ်ပါ နှစ် ရယ် ...။ မငိုနဲ့တော့နော် .. တိတ် .. တိတ်"

ဟု ပြောနေရင်း မိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်။
သူ နှစ် ၏ဘေးမှာ သွားထိုင်သည်။ နှစ် ၏ ဆံစလေးတွေကို သပ်စေ
နေမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်လည်နေသည်ပါပဲ။ သူ့စကား
တွေသည် နှစ် ၏ နှလုံးသားကို ထိမှန်ကြေကွဲနေစေပြီလားလေ ...။

"မငိုပါနဲ့ နှစ် ရယ် ...။ မောင့် ရင်ထဲ မကောင်းတော့ဘူး ကလေး
ရယ် ...။ ဒီအချိန်မှာ နှစ် မျက်ရည်ကျနေတာကို မြင်နေတာကိုက
မောင့် ရင်ကို အထိဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ မောင် မကြည့်ရက်ဘူး နှစ် ...
မကြည့်ရက်ဘူး"

သူပြောတော့ နှစ် သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေသည့်
ခဏချက်တွေ နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံးအပေါ် လျှံကျဖူးလွှမ်းနေသည့် အကြည့်
မျိုး ဆန့်နေသည်။ နှစ် ၏ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တုန်ခါနေကြပါ၏။ နှစ်
၏ လက်လေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။ သူ့ကို ထိထိခိုက်
ခိုက်လည် ကြည့်လာသည်။

"ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ ဒီလောက်ချစ်နေတာလဲ ကိုဘုန်းနေသာ
ဆင် ...။ ဘာလို့ ဒီလို မိမစုံဖမစုံနဲ့ ရှိရလေမလားရယ်လို့ မကြည်ဖြူနိုင်
ပဲဖြစ်နေတဲ့ အန်တီချော ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာလို့ ကျွန်မ
ကို ချစ်နေရတာလဲ ...။ တကယ်တော့ ရှင်ဟာ တွေဝေနေတဲ့သူ ဖြစ်ဖို့
ဆောင်းတာ .. မပြတ်သားတဲ့သူ ဖြစ်ဖို့ကောင်းတာ။ ရှင်ဟာ ရှင့်နှလုံး
သားကို ရှင်ပြန်ရှက်ရမယ့် လူမျိုးဖြစ်နေရင် သိပ်ကောင်းမှာ ...။ ရှင်ဟာ
ချစ်ရုံချစ်ပြီး မပြတ်သားတဲ့သူဖြစ်ဖို့ ကောင်းနေတာ ...။ ခုကျတော့
အဲသလို ရှင်က မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ ...။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ချစ်နေ
တာကိုး။ ရှင်မိုက်တာ .. ရှင်အမေ့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကျွန်မကို ချစ်တာ
ဆိုက မိုက်မဲတာ .. ရှင်အမေ့လဲ .. ကြည်ဖြူ မိစုံဖမုံလည်းရှိတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှင် လက်ထပ်ယူနိုင်တယ် ကိုဘုန်းနေသာ
နဲ့ .. ဘာလို့ ကျွန်မကိုမှ လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ .. ချစ်ချင်ရတာလဲ ..
ခုတော့ ရှင် အိမ်ပေါ်ကလည်း ဆင်းခဲ့ရပြီ၊ ဒီအခန်းကိုလည်း ရောက်
လာရပြီ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့နှစ် ဖြစ်နေတာ ရှင် ခုထိ
သဘောမပေါက်သေးဘူးလား"

ပေါက်ကွဲခြင်း .. ဟုတ်သည် ပေါက်ကွဲခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းများ၊
ထုကြုံးမရဖြစ်ခြင်းများ၊ ခံပြင်းနာကျင်ခြင်းများ၊ မျိုသိပ်ငြိမ်ကျနေမှု
များ၊ အားလုံးသည် ဤတစ်ကြိမ်မှာ ပေါက်ကွဲခြင်း၊ သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း
နှစ် ပြောနေသည်။ ပြောရင်းလည်း ငိုနေသည်။ ငိုရင်းလည်း ပြောနေပြန်
သည်။ နှစ် ၏ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်ပြိုကျနေကြဆဲ ...

“ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တဲ့ ချွေးမရယ်လို့ အန်တီချော လူတို
 အလယ်မှာ ကျွန်မကို ပြောခဲ့ပြီးနေပြီ။ ကျွန်မ မြေသာအောင် ကြိုးစား
 ယူပါတယ်။ ကျွန်မမှ ဆယ်တန်းမအောင်ခဲ့တာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ
 မှာ ဖေဖေ မရှိတော့တာကို ကျွန်မ ဘာနဲ့ တားဆီးလို့ရမှာတဲ့လဲ။ အဖေရဲ့
 မေတ္တာကို ကျွန်မလည်း ရချင်တယ် .. အဖေဆိုတာကို ကျွန်မ ရှိနေချေ
 ချင်တယ်။ အဖေရင်ခွင်ကို ကျွန်မ ခိုဝင်နေချင်တယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်မ
 ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့အထဲမှာ ခုလို အဖေမဲ့သမီးအဖြစ် ညှိုးသိမ်သတ်မှတ်ခံရတာ
 ကို ကျွန်မ ဘာနဲ့ တားဆီးနိုင်စွမ်းပါ့မတဲ့လဲ .. ရှင် .. အဲဒါကို သိရက်နဲ့
 ကျွန်မကို ဘာလို့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ ကိုဘုန်းနေသာ .. ရှင် အခု
 ကျွန်မကြောင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရပြီလေ။ ရှင့်ရဲ့အချစ်တွေက ရှင့်ကို
 အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပြီကော ကိုဘုန်းနေသာ ရဲ့ ..”

နှစ် ရင်ကွဲသံလေးဖြင့် ပြောနေသမျှ သူ မကြားရက်တော့ -
 မကြည့်ရက်တော့ .. နှစ် ၏ကိုယ်လေးကို မိုး၍ ရင်ခွင်မှ သူ ဆွဲယူလိုက်
 သည်။ ခေါင်းလေးကို ရင်မှာ ဖေးအပ်ထားမိသည်။ ဆံစတွေကို သပ်
 ပေးနေမိသည်။ ခေါင်းလေးကို ငုံ့နမ်းမိသည်။

“မပြောနဲ့တော့ နှစ် ရယ် .. မပြောနဲ့တော့ ..”

သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်တော့ပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေသည့်
 နှစ် ၏ကိုယ်လေးကို ပွေ့ပွိုက်ထားနေရတာကိုက ရင်ကို ကျေပြန့်နေ
 စေသည်တည်း။ သူ၏အနှိုင်းမချစ်ခြင်းသည် ချစ်ရာသူလေးကို မျက်ရည်ကျ
 နေစေသည်လား ..။ ဤအတွက် သူ တကြေမြေမြေ ဖြစ်လာနေရပြီ။

“နှစ် ကို မောင် လက်ထပ်လိုက်တာဟာ ဒုက္ခပေးလိုက်သလို
 ဖြစ်နေပြီ နှစ် ရယ်.. ဒါပေမယ့် မောင် ပြောမယ် နှစ် .. နှစ် ကို မောင်
 မခွဲနိုင်ဘူး .. မခွဲနိုင်ဘူး ကောင်မလေးရယ် ..”

သူပြောရင်း အသံတိမ်အဝင်မှာ မျက်ရည်သည်လည်တက်လာပါ၏။

အခန်း (၁၉)

တံခါးဝဝယ် ရပ်နေသူသည် ဖေဖေ ဖြစ်နေပါချေ၏။

မြင်ကွင်းကို မျက်တောင်မခတ် ဖေဖေ ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေ
 မျက်နှာထက်မှာ ထိခိုက်ရိပ်သည် ထင်းနေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ဖေဖေ
 ဝင်လာချိန်မှာ နှစ် သည် သူ့ရင်မှာ မျက်နှာလေး အပ်ထားရင်း ငိုနေဆဲ..။
 ဘယ်အချိန်ကတည်း ဖေဖေ ဤမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေပါသလဲ..။
 သူ မသိလိုက်နိုင်စွမ်းခဲ့ ..။

“ထိုင်ပါ အန်ကယ်”

အောင်ငြိမ်း ထရပ်၍ ဖေဖေကို ကြိုသည်။ အောင်ငြိမ်း ၏အသံ
 ကြောင့် နှစ် ၏မျက်နှာလေး မော့လာသည်။ ဖေဖေကို ကြည့်နေသည့်
 နှစ် ၏မျက်နှာလေးထက်မှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ကဲနေသည်။ ကလေး
 တစ်ယောက် အရမ်းကိုဝမ်းနည်းဝမ်းနည်းနိုင်စွာ ဖခင်ကို မော့ကြည့်နေ
 တာမျိုးနှင့်ပင် တူနေသည်။ ဖေဖေကလည်း နှစ် ကို ကြည့်နေသည်ပါ။

“ဘာ ..”

နှစ် ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်ရှာပါ၏။ ဖေဖေ နှစ် ၏ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်
 နိုင်ဖို့အတွက် မိုး မှ နေရာလေး ဖယ်ပေးတော့ ဖေဖေ ဝင်ထိုင်ရှာပါ၏။
 သူ့ကိုလည်း ကြည့်ကာ ...

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လိုက်တာကိုး သားရယ် .. ဒါပေမယ့်
ဖေဖေ အပြစ်မတင်ဘူးနော် .. သား မှန်ပါတယ်”

ဟု ပြောလာပါ၏။ ဖေဖေ သူ့ကို မဆူ၊ အငေါက် ဤအတွက်
တော့ သူ ဝမ်းသာအားတက်ရသည်ပါပဲ။ ဖေဖေ သူ့ဘက်မှာ ရပ်တည်
နေသည်ကိုးလေ၊ နှစ် ကို သူကြည့်ကာ ...

“မငိုနဲ့နော် ဖေဖေ ရောက်လာတယ်၊ ဖေဖေ ပြောတာကို နား
ထောင်ကြရအောင်နော်၊ ကဲ .. မျက်ရည်တွေ မောင် သုတ်ပေးမယ်၊
ထပ်မငိုနဲ့တော့”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ချောသလို သူ ပြောကာ မျက်ရည်တွေကို
သူ ဖွဖွညင်ညင် သုတ်ပေးပါ၏။ နှစ် ၏ကိုယ်လေးကို ဖေဖေ ပွေ့ပိုက်
ကာ ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။

“ဘာဘရဲ့ချွေးမလေး ခုလို မျက်ရည်ကျနေတာမြင်ရတော့ ဘာ
ရင်ထဲ မကောင်းဘူးကွယ် .. မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် .. မိုး .. မိုး ရဲ့ နှစ် ကို
ရေလေးတိုက်လိုက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောတာမို့ မိုး ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ရေပုလင်းကို ယူသည်။
ရေတစ်ဖန်ခွက် လောင်းထည့်ကာ ယူလာပေးတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်
နှစ် ကို တိုက်ပါ၏။ အားလုံးကို သူ ငေးကြည့်နေမိရသည်ပါပဲ။ ခုလို
ကျတော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဖေဖေသေတ္တာအောက်မှာ နှစ် ရှိနေရသည်မို့
ရင်ထဲ ကြည့်နူးရပါ၏။

“မောင်အောင်ငြိမ်း ဖေဖေဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ကတည်းက ဒီ
ဟိုတယ်ကို ဖေဖေ လိုက်လာမယ်လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်၊ အခန်းထဲ
ဝင်တဲ့ခါမှာ တံခါးခွက်ကို စေ့ရုံစေ့ထားဖို့ လော့ခ်မချဖို့ ဖေဖေ မှာထား
တာ၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာနိုင်တာ
ပေါ့သား .. ဖေဖေတို့ ကျောပေးထားတာမို့လည်း သားတို့ ဖေဖေ
ဝင်လာတာကို မမြင်ကြတာပေါ့ .. ဖေဖေသမီးလေး ပြောတာ ဖေဖေ

ကြားရတယ်၊ ရင်ထဲ မကောင်းဘူးကွယ် .. သမီးကို ဖေဖေ အားနာ
တယ်၊ တောင်းပန်ချင်တယ် သမီး”

ဟု နှစ် ကို ရေတိုက်ရင်း ဖေဖေ ပြောနေတော့ နှစ် မျက်နှာလေး
ဖျက်သွားရှာပါ၏။

“ဖြည်းဖြည်း သောက် .. အမောမပြေရင်တောင်မှ ရင်ထဲတော့
အေးတဲ့ဓာတ်လေး တိုးဝင်လာတော့ နည်းနည်း သက်သာတာပေါ့ သမီး
ရယ် .. ဝပြီလား၊ သောက်လိုက်ပါဦးလား .. နည်းနည်းလောက်”

ရေသောက်ရင်း မျက်နှာလေးပျက်ကာ မော့ခနဲ ကြည့်စဉ်မှာ
ဖေဖေ ပြုံးပြကာ နှစ် ကို ချောချောမော့မော့လေး ကလေးကို ပြောသည့်
နယ် ရေကို ထပ်သောက်ခိုင်းသည်ပါပဲ။ နှစ် ရေသောက်ပြီးချိန်ကျတော့
မှ ဖေဖေ ဖန်ခွက်ကို မိုး လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးပါ၏။ နှစ် ၏ ဆံစလေး
တွေကို သပ်ပေးသည်။

“ဘာဘက သမီးကို စကားလာမြန်းတာလေ၊ သမီး နှစ် နဲ့ ပတ်
သက်လို့ တာဝန်အရှိဆုံးလူဟာ ဘာဘပဲ၊ သမီးနဲ့သားကို သဘောမျှလိုက်
ဘာ စကားလာမြန်းတာပါ၊ ဘာဘလက်ထပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဘာဘရဲ့ချွေးမ
လေးကို ဘာဘ ဒီဟိုတယ်မှာ မထားနိုင်ဘူး၊ ဘာဘ ဝယ်ထားတဲ့အိမ်မှာ
ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါ ဘာဘရဲ့အဆုံးအဖြတ်ပဲ၊ တခြားကိစ္စ ဘာဘ
ကြားချင်ဘူး၊ ဘာဘရဲ့ချွေးမလေးဟာ ဘာဘရဲ့အဝန်းအဝိုင်းထဲ ရောက်
ရလို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားရတယ်ဆိုတာကို ဘာဘ လက်မခံနိုင်ဘူး၊
ဘာဘရဲ့ ထားရှိတဲ့မေတ္တာကလည်း မခံနိုင်ဘူး”

ဖေဖေ ဦးတည်၍ ပြောနေသည်က နှစ် ကိုပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်
ဆက်တည်းမှာပင် သူ့ကို အသိပေးရာရောက်နေသည့် စကားတွေ ဖြစ်
နေသည်။ သဘောက ဖေဖေသည် နှစ် နှင့် ဖေဖေဝယ်ထားရာ အိမ်ကြီး
ဆီသို့ ခေါ်သွားတော့မည်ဆိုသည့်သဘော ..၊ ဖေဖေ သူ့ကို ကြည့်မိသ
သည့်။ အပြစ်တင်ကြည့် နည်းနည်းပါလာပါ၏။

“မင်းကွာ .. ဖေဖေချွေးမလေးကို အိုးမရှိအိမ်မရှိသဘောဖြစ်အောင် ဒီကို ခေါ်လာရတယ်လို့ကွာ ဦးဘုန်းသစ် ရဲ့ချွေးမက အိမ်ခြေရာမှာ မရှိတာဖြစ်လို့ ကဲ .. ကဲ .. ဘာပစ္စည်းမှလည်း ပါမလာကြတဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်.. သိမ်းစရာရယ်လို့ အဝတ်အစားအိတ်တောင် ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ ထ .. ဖေဖေနဲ့လိုက်ခဲ့၊ သမီး နှစ် .. ဘာဘုန်းလိုက်ခဲ့၊ မောင်အောင်ငြိမ်း ဟိုတယ်ခန်းခ ရှင်းခဲ့ ဟုတ်ပလား၊ မိုး သမီးကိုခေါ်.. သား ဖေဖေနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ လျှာမရှည်နဲ့ .. ဆင်ခြေမပေးနဲ့ ဘုန်းသစ် ဆိုတာ သားနဲ့ချွေးမကို ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာထားခဲ့တဲ့ ခပ်ညှညညလူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ အနည်းဆုံး ဖေဖေသိကွာကိုတော့ သား ထောက်ထားရမှာပေါ့”

ဟု ဖေဖေ ပြောနေတော့ သူ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“သား လောလောဆယ် နှစ် ကို ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ နှစ် ကို သားရဲ့အရိပ် သီးသန့်အောက်မှာပဲ ထားချင်ပါတယ်၊ မေမေအကြောင်း ဖေဖေ သိပါတယ် ဖေဖေရာ .. အဲဒီအိမ်ထိ မေမေ လိုက်လာမှာ”

“ဒီမယ် ဘုန်းနေသာ .. သူ လိုက်လာတော့လည်း လာပေစေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်ဟာ ဖေဖေလက်ဖွဲ့တဲ့ သားတို့ရဲ့အိမ်လေ၊ ချောနဲ့ တူနေမဖြစ်လို့ သားတို့ တကယ်တမ်းနေရမယ့်အိမ်ဟာ ဖေဖေ အိမ်တဲအိမ် ဖြစ်သင့်တာပေါ့၊ မင်းက အလုပ်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ နှစ်က တစ်ယောက်တည်း ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ ကျန်နေရမှာတဲ့လား၊ နှစ်က အဖော်မရှိဘာမရှိနဲ့ ဖြစ်နေရမှာကို မင်း စဉ်းစားပေးရဲ့လား၊ ကဲပါလေ မင်း နေချင်နေခဲ့ ဖေဖေချွေးမလေးကိုတော့ ဖေဖေ ခေါ်သွားရလိမ့်မယ် ကဲ .. ထ .. သမီးလေး ဘာဘုန်း လိုက်ခဲ့၊ ဘာဘဟာ သမီး နှစ် နဲ့ပတ်သက် လို့ သမီးရဲ့မေမေဆီမှာ အရင်ဆုံး လာတွေ့တဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်၊ စကားလာမြန်းတဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်၊ သမီး မေမေဆီမှာ သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဘဟာ တာဝန်ယူပါမယ်လို့လည်း ကတိပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်၊ အခု ဘာဘဟာ ယောက္ခမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချွေးမအပေါ်

မှာ ထားရှိအပ်တဲ့ဝတ္ထုရားအရရော .. သမီးလေးလို ချစ်ရတဲ့ နှစ် အပေါ်မှာ ဘာဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိမ့်ပေးရမယ့်မေတ္တာအရရော သမီး နှစ် တို့ လုံခြုံအေးချမ်းတဲ့ ဘာဘရဲ့လက်ဖွဲ့ရာအိမ်ကြီးဆီကို ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်၊ သမီး ငြင်းလို့မရဘူး .. ဒါဟာ ဘာဘရဲ့ အစီအမံကို လိုက်နာရမယ့် ချွေးမအလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာခံမှုပဲ”

ဟု ပြောလာတော့ နှစ် မည်သို့မျှ ဘာဘကို ငြင်း၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရပါပြီတည်း။ ဘာဘကတော့ နှစ် ကို ပြုံး၍ ကြည့်သည်။

နှစ်ကို လက်ဆွဲ၍ မိုး ခေါ်တော့ နှစ် ထရပ်လိုက်ရပါ၏။ သူ့ကို လည်း နှစ် ကြည့်မိသည်။ စိတ်တွေ ပင်ပန်းရှုပ်ထွေးနေသည့်နှယ် သူ ငြိမ်ထိုင်နေရာမှ နှစ် ကို ကြည့်ကာ ...

“နှစ် လိုက်သွားမှဖြင့် မောင်လည်း နေခဲ့လို့ ဖြစ်မလား နှစ်ရယ်... ဒီမှာ နှစ် .. မောင် တားတယ်နော်၊ အဲဒီကို မလိုက်ဖို့ ..”

အရေးထဲ သားအဖနှစ်ယောက် လွန်ဆွဲနေကြတော့ နှစ် စိတ်ညစ်လာသည်။ အစကတည်းက နှစ် မှာဖြင့် စိတ်လက်ရှုပ်ထွေး ပင်ပန်းနေရသည့်အချိန်၊ ခုကျတော့ သူက အဖေလုပ်သူကို ထော်လော်ကန့်လန့်တိုက်နေပြန်သည်။ နှစ် က ဘာဘခေါ်သည်ကို မလိုက်ဘဲငြင်းလျှင် ချောကြီးသူမကို မလေးစားရာရောက်မည်ပေါ့။ လိုက်သွားပြန်တော့လည်း တိုယ့်ခင်ပွန်းသည်စကားကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်နေပြန်သည်။ ဘာဘ နှုတ်င်းတင်းဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်တာ နှစ် မြင်ရပြန်၏။ သူကလည်း ဆက်လက်ဖြင့် ပေတေပြီး ခေါင်းမာမာကြီး ထိုင်နေပါသည်အဖြစ်...။

“မင်း နေခဲ့ချင်နေခဲ့ .. ဖေဖေချွေးမကို ဖေဖေ ခေါ်သွားရမှာပဲ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ .. ကလေးကို အမိအခိုမရှိရာကျနေတာပဲ၊ ဖေဖေအရိပ် ခိုတယ်ကွ၊ မင်းရဲ့အဖေ ဖြစ်တဲ့ငါဟာ ငါ့ချွေးမအပေါ်မှာလည်း အရိပ်ပေးခွင့် ရှိတယ်၊ အဲဒီအရိပ်ကို မင်း မခိုချင်နော်၊ ငါ့ချွေးမကိုတော့ ဆွဲထားမထားနဲ့၊ လာ .. သမီး ဒီကောင် နေခဲ့ပေစေ”

အဖေက သမီးကို ခေါ်သလို ဘာ ဟု နှစ် နှစ် ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်တော့ သူ မနေနိုင်။ နောက်က ကပ်ပါလာသည်ပါ။ ဘာ လှည့်မကြည့်။ မိုး ကတော့ ရယ်နေပြီ။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ ... မိန်းမ ကို မခွင့်တာ လူသိတယ်ကွာ- လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နောက်မှာ အိပ်ကြီးလို ပါလာနေပြီ ...”

အောင်ငြိမ်း ကလည်း သူ့ကိုကြည့်၍ ပြောလာပါ၏။ သူ ခေါင်း တခါခါဖြင့် ...

“ဟိုမှာ နှစ် တစ်ယောက်တည်း နေလို့ဖြစ်မလားကွ .. ပြီးတော့- ဖေဖေ လက်ဖွဲ့မယ့် အိမ်ကြီး ဘယ်မှာ ရှိနေမှန်းတောင် ငါသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ် ကို .. ငါ ဒီတိုင်းလွှတ် လိုက်ရင် .. ဘယ်လို နောက်ထပ် ငါသွားတွေ့နိုင်ပါ့မလဲ ..၊ နေ့ခင်းလို့ ဖြစ်မလားကွ.. ကဲ.. နှစ်ရေ .. ဖေဖေ ခေါ်ရာလိုက်ကြစို့ရဲ့ ..”

ဟု အောင်ငြိမ်း ကို သူပြောပြီးတာနှင့် နှစ် ကို လှမ်းပြောလိုက်မိရ ပါသတည်း။ ဖေဖေ ကားနှင့်ပင် ဖေဖေလက်ဖွဲ့ရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ ထွက် ခဲ့ရပါ၏။ မိုး ကတော့ နှစ် နှင့်အတူ နောက်ခန်းမှာ ပါလာသည်။ သူက ဖေဖေနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်လာရခြင်း။ ဟိုတယ်ခန်းခ ရှင်းရင်း ကျန်ခဲ့ပါသည့် အောင်ငြိမ်း ၏ကားကလည်း နောက်နားဆီမှ လိုက်လာနေသည်။ ခြံဝန်းကျယ် နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီး တစ်လုံးရှိရာမှာ ဖေဖေကား ရပ်ပါ၏။ အိတ်ကပ်ထဲမှ သော့ကို ဖေဖေ ထုတ်ကာ သူ့ကို ကမ်းပေးလာရင်းမှ ...

“ခြံဝင်းတံခါးသော့ခပ်ထားတာ သွားဖွင့်၊ အဲဒီမှာ ကားဂိုထောင် တစ်လုံးရှိတယ်၊ ကားလည်းရှိတယ် - မင်းတို့အတွက် ဖေဖေ လက်ဖွဲ့တဲ့ အထဲမှာ အဲဒီကားလည်း ပါတယ် .. ဒါက .. အိမ်သော့ သမီးယူထား ခြံတံခါးကို သား ဖွင့်ပေးလိမ့်မယ် .. အိမ်တံခါး ရှေ့ရောက်တဲ့အခါ သမီး ဖွင့် .. ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် အိမ်ထဲကို တူတူဝင်ကြ .. ဘာတို့

လည်း တူတူ လိုက်ကြမှာပါပဲ”

ဟု ဖေဖေ ပြောနေသမျှ သူ မငြင်းနိုင်သည့်နှယ် .. နှစ် သည်လည်း ဖေဖေ ကမ်းပေးရာ သော့လေးကို တရိုတသေ ယူလိုက်ရှာသည်ပါပဲ။ သူ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဖေဖေ ကား မောင်းဝင်သွားပြီးသည့် နောက်မှာ ခြံတံခါးကြီးကို ဖွင့်ထားခဲ့လျက် နောက်မှ လိုက်လာရပါ၏။ အောင်ငြိမ်း ၏ကားဝင်နိုင်ဖို့အတွက် တံခါးဖွင့်ထားခဲ့ရမည်လေ။ ခေတ် နှင့်အညီလှပခြင်းနှင့် ခန့်ထည်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်ဝနေပါသည့် အိမ်ကြီး ဖြင့် ဟန်ပန်ထည်ထည်ဝါဝါ ရှိလှပါချေ၏။ မှန်တံခါးရွက်တွေကတော့ ရှေးဆန်သည်။ ပန်းကနုတ်ဘောင်တွေဖြင့်ရှိကာ ရောင်စုံမှန်ကွတ်လေး သော့ဖြင့် ဖြစ်နေပါ၏။ ဤသည်ကတော့ ရှေးလက်ရာဆန်နေပြန်ပါ၏။

ခေတ်နှင့် ရှေးလက်ရာတို့ရော နောယုက်တင်ဖြင့် ရှိနေသည့် အိမ် ကြီးသည် တကယ့်ကို လူ၏ စိတ်ကို ညှိငင်ထားနိုင်နေသည်ပါပဲ။

အိမ်ကြီးရှေ့မှာ လှပသောပန်းတို့ပွင့်ဝေနေရာ ဥယျာဉ်တစ်ခုလည်း နှိနေသည်။ ရွက်စိမ်းပင်ကြီးတွေကလည်း ပန်းအိုးကြီးတွေဖြင့် ပေါ်တီ ကို တိုင်လုံးကြီးတွေ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရွက်စိမ်းခက်စိမ်းတွေဖြင့် တလှတပရှိနေပါ၏။ တစ်စိမ်းတစ်ရွက်လုံး နေကြပါလေသည် ပန်းအိုး ကြီးများပါ။

အောင်ငြိမ်း၏ကား နောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည်။ ခြံတံခါးကို အောင်ငြိမ်း ဆင်းမပိတ်ခဲ့။ သံပန်းခတ် ခြံတံခါးရွက်ကြီးတွေက ပွင့် ထွက်သား ကျန်ခဲ့ပါလေသည်။ အိမ်တံခါးမကြီးရှေ့မှာ နှစ် ရပ်ပါ၏။ သူ့ကို နှစ် ၏ဘေးမှာ ဖေဖေ ရပ်စေသည်။ နှစ် အိမ်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပါ၏။ အိမ်တွင်းသို့ သူနှင့် နှစ်တို့ ဦးဆောင်၍ ရှေ့မှ ဝင်စေသည်။ ကလည်း ဖေဖေ အစီအစဉ်ပါ။

အိမ်ထဲမှာ အားလုံးပြည့်စုံနေသည်။ ကြမ်းခင်းကော်ဇောကြီးက အပြာရောင်ခံမှာ ပန်းရောင် ကြာပွင့်ကြီးတွေ .. အစိမ်းရောင် ကြာရွက်

ကြီးတွေ၏ သတ္တန် ထိုးဖောက်ယက်ထားတာ တကယ့်ကို အပြာရောင် ရေကန်ကြီး တစ်ကန်နှင့် ကြာပန်းခင်းကြီး ရှိရာနေရာ၏ ထိပ်ဖျားမှာ ရပ်နေရသည့်နယ် အားလုံး ရှိသွားရပါလေ၏။ အခန်းထဲမှာ ဆိုဖာ ဆက်တိုကြီး တစ်စုံက နီညိုရောင်အသွေးဖြင့် ရှိနေသည်။ ပန်းချီကား ချပ်ကြီးများလည်း နံရံမှာချိတ်ထားသည်။ ကျောက်စိမ်းရောင်စာခန်းဆီး ရှည်ကြီးများက တံခါးပြတင်းတိုင်းမှာ ကြမ်းခင်းနားအထိ အတွန့်များ များဖြင့် လှလှပပကြီး တပ်ဆင်ထားပြီးသား ဖြစ်နေပါချေ၏။

“မီးဖိုဆောင် အသုံးအဆောင်ကအစ အိမ်တစ်ခုလုံးမှာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယ အားလုံးစုံတယ်သား .. နောက်ထပ် သားတို့ ကြိုက်တာ တွေတော့ ဝယ်ဖြည့်ပေါ့ .. သမီး နှစ် ကို ဘာ ဘီအိမ်ကြီး အပ်လိုက်ပြီ သမီး စိတ်ကြိုက်ထပ်ဖြည့်ပြင်ဆင်ပေရော့ .. ခြံထဲမှာ သစ်ခွရံတစ်ခု လည်း ရှိတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ စာကြည့်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလည်း ရှိတယ် .. သမီးကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖြည့်ပေတော့ .. သားကလည်း ရွှေမြယ် က သားကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ယူလာနိုင်တယ် .. သား ဝယ်စု ဆောင်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေလည်း နည်းတာမှ မဟုတ်တာ .. ကဲ - ကဲ .. ဝင်ကြစို့ ..”

ဟု ဖေဖေ ပြောကာ အိမ်ထဲ မီးကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ဖေဖေသည် ဤအိမ်ကြီးကို ဤရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဝယ်ဖြစ်ကာ လိုအပ်သည်များ အားလုံးကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းချေသည်ကောဟု သူနားလည်လာရပါ၏။

“ငါလိုက်လာမိတာ မမှားပါဘူးလေ .. ဖေဖေ ဒီလောက် မေတ္တာ နဲ့ သေချာစီမံပေးရှာတာ မြင်ရတော့ ငါမလိုက်ပဲ ပေကပ်ကျန်နေခဲ့ရင် ဖေဖေ အရမ်း စိတ်ထိခိုက်မှာပေါ့ .. ဖေဖေက အရမ်းကိုမျှော်လင့်တကြီး နဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် ပျော်ဖို့ အချိန်လုပြီး လုပ်ပေးရတာ ..”

ဟု သူ တွေးနေမိရစဉ်နီကမှာ ဖေဖေကတော့ ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ ထိုင်လိုက်ပါပြီ။

“သမီး နှစ် နဲ့ မိုးမိုး ရေ .. ဘာ ဘာ တို့ကို အအေးလေး တိုက်ပါ ကွယ်၊ ဟိုဘက်က ထမင်းစားခန်းမှာ ရေခဲသေတ္တာရှိတယ် .. အအေး လေးလေးတွေလည်း ရှိတယ် .. ဖန်ခွက်တွေလည်း ရှိတယ် .. ယူလာနဲ့”

ဟု ပြောကာ လေအေးစက်ခလုတ်ကို ဖေဖေ နှိပ်သည်။ သူ့ကို ထည်း ကြည့်လာပါ၏။ ဖေဖေကို ခပ်ထွေထွေကြီး ကြည့်နေသည့်သူ့ကို ခေဖေ ပြုံး၍ ကြည့်နေပါ၏။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးနဲ့ ပန်းခြံက ရှိပြီးသားကွယ့်၊ ဥယျာဉ်များကို သေချာထားထားတာ .. ဒီအိမ်ကြီးကို ဖေဖေ ဝယ်တဲ့အထိ ဆိုပါတော့ ... ရွှေမြန်ဒီအိမ်ရာကနေပြီး ဖေဖေ ဝယ်တာလေ .. ဖေဖေ ငယ်ပြီးတော့မှ ဥယျာဉ်များကို ပြန်ခေါ်သွားတာ၊ ဥယျာဉ်များကတော့ ခေဖေတို့ ရှာရလိမ့်မယ် သား .. သား ရှာလိုက်ပေါ့၊ လောလောဆယ် ဆော့ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကလည်း ရောင်စုံအုတ်ခင်းထားတာရယ် .. မြက် ခင်းရယ် .. ပန်းခြံရယ် .. ပန်းအိုးကြီးတွေရယ်နဲ့ .. အားလုံး ရှင်းလင်း နုတ်ပဲ ... နှစ် မှန်မှန် ရေလောင်းပေး .. ရေဖျန်းပေးဖို့ပဲ လိုတာပါ။ အိမ်ရဲ့မြောက်ဘက် မြက်ခင်းအစပ်နေရာလေးမှာ အလှစိုက် ကြာပန်း သားတွေရှိတဲ့ ရေကန်သေးသေးလေးတစ်ခုက ရေတံခွန်ငယ်အတူလေး တစ်ခုနဲ့ ရှိနေတာကွယ့် .. နှစ် ကြိုက်မှာပါ”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမခံသာ။ ဖေဖေကို လက်အုပ်ချီ၍ နုတ်တော့မိရင်းမှ ...

“ဖေဖေ က ... ဒီလောက်ထိ တယုတယ စိမ့်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးကို ဆိုက်ဖူးလို့ သား ငြင်းမိတာကိုက ဖေဖေမေတ္တာကို ချိုးဖဲ့နာကျင်နေ ဆသလို ဖြစ်နေပါရောလားဖေဖေရယ် .. သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ ..”

ဟု ပြောမိရပါ၏။ ဖေဖေကတော့ ရယ်နေသည်ပါပဲ။

“အေးလေ .. အဲဒါကြောင့် ဖေဖေရွေးမလေးကို ဟိုတယ်ခေါ်မှာ ဆေဖေ မထားနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့ သားရဲ့ .. ဒီမှာက အားလုံး နှစ်

အတွက် စိတ်အေးချမ်းသာနေနိုင်ဖို့ ဖေဖေ စိစဉ်ထားတာပဲ ဥစ္စာ၊ ကံ၊ ဒါကတော့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းတွေပဲ ..”

ဟု ဖေဖေ ပြောကာ ဧည့်ခန်းရှိ ဗီရိရည်ကြီးတစ်ခု၏ အံ့ဆွဲတွင် ဖိုင်တစ်ခုကိုထုတ်၍ သူ့ကို ကမ်းပေးလာပါ၏။ အလှူတင်ပစ္စည်းလေးတွေအပေါ်မှာ ဖေးတင်ထားရာ ဗီရိရည်မှာ လူခါးလောက်ရှိကာ ကျွန်းသားပန်းကနုတ်ထွင်းမိရှိပါ။ တစ်ဘက်မှာက တီဗွီစင်ကြီးသည်အောက်စက်တွေထည့်ထားရာ အောက်ထပ်လေးတွေ အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ရှိနေပါ၏။ သူ ဖေဖေလက်မောင်းကြီးကို အားကိုးတကြီး ကိုင်မိသည်။ တောင်းတောင်းပန်ပန်လည်း ကြည့်မိသည်။

“ဒီဥစ္စာတွေ ဖေဖေပဲ သိမ်းထားပေးပါ ဖေဖေရယ် .. သား မယူပါရစေနဲ့”

ဟု ဖိုင်ကို မယူနိုင်ပဲ မျက်ရည်ဝဲနေရင်း ပြောမိစဉ်မှာ ခြံတွင်းသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာပါချေသတည်း။ နှစ် နှင့် မိုး တို့ကလည်း အအေးဖန်ခွက်လေးတွေကို လင်ပန်းလေးဖြင့် သယ်၍ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာချိန်လည်း ဖြစ်နေသည်။

အောင်ငြိမ်း ဖွင့်ချန်ထားခဲ့ရာ ခြံတံခါးကို အတားအဆီးမဲ့ ဝင်လာပါသည်။ ကားသည် ပေါ်တီကိုအနီးမှာရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာပါ၏။ တောင်းအေး(ငါ)ကားတံခါးရွက်ကို အသံမြည်အောင် ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြကာ သယ်ယူလာကြသည့်အရာတွေသည် နှစ် ၏မင်္ဂလာဓာတ်ပုံကြီး ဖြစ်နေချေသည်တကား။ မှန်ဘောင်သွင်းထားသော ဓာတ်ပုံကြီးကို အိမ်တွင်းသို့ လူနှစ်ယောက် သယ်လာကြပါ၏။ ကားကလည်း နံပါတ်နီချိတ် အငှားကားဖြစ်နေသည်။ မေမေသည် ကားတစ်စီးကို ငှား၍ ဤဓာတ်ပုံတွေကို ဤအိမ်သို့ ပို့နိုင်လောက်ချေသည်တကား။

“ဒီဓာတ်ပုံကို ဘယ်မှာထားရပါမလဲ ခင်ဗျာ ..”

ဟု တစ်ယောက်က မေးသည်။ ဖေဖေပဲ အခန်းထောင့်နေရာ နံရံ

တို့ မှီထောင်၍ ထားစေပါ၏။ နောက်ထပ် ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ခုကို မှန်ဘောင်သွင်းလျက်ပုံစံဖြင့်ပဲ သယ်လာကြပြန်သည်။ စောစောက ချထားသောနေရာမှာ ယှဉ်၍ ချထားကြပါ၏။

“ပို့ခရင်းပြီးသားပါ ခင်ဗျာ .. ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ်”

ဟု ဒရိုင်ဘာဖြစ်ပုံရသော လူငယ်လေးက တရုတ်သေ မွန်မွန်ရည်ရည်ပဲ ပြောလာပါ၏။ သူသိနေပြီ ..။ ရွှေမြယ်၏လမ်းထိပ်ရှိ အငှားကားပေါ်ရာ နေရာဆီမှ ဤကားကို မေမေ ငှား၍ ဤဓာတ်ပုံတွေကို မေမေ နို့လိုက်ခြင်းဟု ..။

သူ .. နှစ် ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်တောင်မခပ်ကြည့်နေသည့် အကြည့်သည်ဓာတ်ပုံကြီးထက်မှာပဲ တန့်နေသည်။ အရာရာကိုမေ့လျော့သူကလျက် ဓာတ်ပုံကြီးနှစ်ပုံ၏ အုပ်စီးထားမှုကို မလူးသာ မလွန်သာ ခံနေရသည့်သူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ နောက်တော့ မျက်ဝန်းကို ခုံမှိတ်ချလိုက်ကာ မျက်ရည်ကျလာပါချေ၏။ သတို့သမီးတစ်ယောက်သည် သတို့သမီး ဓာတ်ပုံကြီးကိုကြည့်၍ ရင်နှင့်မဆန့်အောင် နောင်တသွ၏တုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံရလျက် မျက်ရည်ကျလာ ခြင်း။

နှစ် နှင့်ပတ်သက်လျှင် မျှဝေနားလည်တတ်သည့် ခံစားချက်က အလိုလို သူ့ထဲမှာ ရှိနေပြီ။ ခုလည်း မခံချင်ဇောတစ်ခုဖြင့် အရွဲ့တိုက်၍ သူ့ထဲမှာ အရွဲ့တိုက်တောင်းခံဖူးပါသည်။ ဤလက်ဝတ်ရတနာတွေကြောင့်ပင်လျှင် နှစ် ကို မေမေ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်နိုင်သည်က နှစ် ၏ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရချေမည့် ခံစားချက်များ ဖြစ်ကုန်ကြရပြီ။

နှစ် သည် ဥစ္စာပစ္စည်းမက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာကို ဤဓာတ်ပုံကြီးဆီမှ လက်ဝတ်ရတနာပုံရိပ်တွေက အစဉ် လှောင်ပြောင်ကြစေ .. ဟု မေမေ ရည်ရွယ်၍ ပို့ခြင်းဆိုတာလည်း သူ သိနေသည်။ နှစ်၏ ကြေကွဲမှုကိုလည်း သူသိနေသည်။ မေမေ၏တုံ့ပြန်မှုကိုလည်း သူ သိနေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်တော့ ..။

ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မည်တုလဲ။ ဤပုံကြီးတွေကို နှစ် မမြင်ရအောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရမည်တုလား။ အဖြစ်မခံနိုင် .. ဟုတ်သည် အဖြစ်မခံနိုင်။ ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရမည်ပုံတွေသည် နှစ် ၏ပုံတွေ ဖြစ်သည်။ သူမြတ်နိုးသော သတို့သမီးလေး၏ ပုံတွေ ဖြစ်နေသည်။ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် ပြင်းရှသော ထိတွေ့ပွတ်တိုက်လိုက်မှု တစ်ခုကိုသာမူ ဤပုံတွေထက်မှာ သူ အဖြစ်မခံနိုင် ...။

ထိုစဉ်ခိုက် သူဟန်းဖုန်းလေး မြည်လာပါ၏။ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မေမေဟန်းဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ..”

တိုးသဲ့သော သူထူးသံသည် ကြေကွဲသံပါနေသည်။ မေမေသည် နှစ် ကို စိတ်ဓာတ်အရာ နာကျင်ခံစားရအောင် လုပ်သည်ဆိုစဉ်း နှစ် ကို ချစ်သည့် ဘုန်းနေသာ ဆိုသည့် သားဖြစ်သူမှာလည်း ကြေကွဲခံစားချက်တွေက ပြင်းပြင်းရှရှ ရင်ကို နာကျင်ပို့ဆောင်စေကြချေမည် ဆိုတာ မေမေ သိဖို့ကောင်းပါသည်။ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ထူးလိုက်ပါသည့် သူထူးသံကို မေမေ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်စွမ်းချေမည်ပုံမရ။ မေမေထံမှ နာသံ ပေါ်လာသည်။ ခံပြင်းသော ရယ်သံ၊ အသံက ကြည်သာမနေ။ နာသော ရယ်သံမျိုး ဖြစ်သည်။

“မေမေအိမ်က သားတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြပေမယ့် အပစ္စည်းမက်တဲ့အရာမှာ အနှိုင်းမဲ့တဲ့ နှစ် ရဲ့လောဘတွေကို တပ်မက်လွန်ကဲခြင်းတွေကို ခု .. မေမေ ပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက ပြောနေကြလိမ့်မယ် သား .. သူဟာ ဘယ်လောက်ထိ ဥစ္စာဓနအရာကို တပ်မက်သွားကို ရအောင် လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ .. သားတို့အိမ်ကို ဘယ်လောက်လော .. အဲဒီဓာတ်ပုံကြီးက ပြောပြကြလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အစဉ်သည့် နှစ် ကို အရှက်ရစေဖို့ အဲဒီပုံကြီးတွေက လှောင်ပြောင်နေကြလိမ့်မယ် နှစ် ကြည့်ရနိုင်နေပါစေပေါ့ .. ခံစားနိုင်စွမ်းလည်း ရှိနေပါစေပေါ့ကွယ်

ဟု မေမေ ပြောလာသမျှကို သူ ဘာမျှ တုံ့ပြန်မပြော။ ပြော၍လည်း မဖြစ်။ ပြောနေလျှင် နှစ် ကြားချေမည်သာ။ ကြား၍မဖြစ်။ ဤဓာတ်ပုံကြီးကိစ္စပြောနေတာကို နှစ် သိ၍လည်းမဖြစ်။ ပို၍ ခံစားရချေမည်သာ။ ကလေးစိတ်ဖြင့် အရွဲ့တိုက်သည့် နှစ် ကို ဤဓာတ်ပုံကြီးတွေက ခုအချိန်မှာ နာကျင်စေမည်အရာတွေကို အပ်နှင်းနေသည်။ ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်နေတာမျိုးကိုလည်း လုပ်နေသည်။ သက်မဲ့ဓာတ်ပုံကြီးထဲမှ နှစ် သည် .. သက်ရှိ နှစ် ကို အမြဲဒုက္ခပေးနေချေတော့မည်။ ဤအတွက် သူ ဘယ်လိုမှ ရင်ထဲမှာ ဖြေသိန်ယူစရာ လမ်းမရှိသည့် နာကျင်မှုတွေ ပြည့်သိမ်ရာ နေရာတစ်ခုမှာ မလွှပ်မယှက်ရပ်ရင်း ကြည့်နေရမည်တုလား။ ရင်သည် ဖြေဆည်၍ မရချင်။ မေမေသည် နှစ် ၏ စိန်ရောင်ပြာဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံကိုလည်း ရွှေမြယ်မှာ ချန်ထား၍ နံရံမှာချိတ်ထားကာ လာသမျှလူကို ထိုပုံကြီးကို မြင်နေစေချေလိမ့်ဦးမည် ...။

“မင်း အဖေအိမ်ကို ဖုန်းဝင်တယ် .. မောင်အောင်ငြိမ်း ဆီကပေါ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းထွက်သွားပြီးတာနဲ့ကို ဘုန်းသစ် က မေမေကိုလည်း အပြစ်တင်တယ် .. မောင်အောင်ငြိမ်း ကိုလည်း ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်းကို ဆက်သွယ်ဖို့ .. ရှိတဲ့နေရာသိရင် ပြန်ဖုန်းဆက်ပြောပြပေးဖို့တွေကို ပြောခဲ့တာကိုး၊ ဒါကြောင့် မောင်အောင်ငြိမ်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီဆိုတာ မေမေ သိတာပေါ့ .. ကိုဘုန်းသစ် လည်း ဖုန်းပြောပြီးတာနဲ့ ကမန်းကတမ်း ကားနဲ့ထွက်တယ် .. ခန့်ခန့်ချော ပဲလေ .. မေမေလည်း မလှမ်းမကမ်းက ကားနဲ့နောက်ယောင်ခံတာပေါ့ .. ဟိုတယ်မှာ ကိုဘုန်းသစ် ကားရပ်တယ်၊ ကားပါကင်နေရာမှာ မောင်အောင်ငြိမ်း ရဲ့ ကားကိုလည်း ပါကင်ထိုးရပ်ထားတာ တွေ့တာမို့ မေမေ သိပြီလေ .. မင်း ဟိုတယ်မှာတည်းနေပြီဆိုတာ ..”

သူကတော့ ငြိမ်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်ပါပဲ ...။

“အဲဒါ ... ချက်ချင်းလည်း ထွက်မလာနိုင်ကြတာမို့ မေမေ ဆုံး

ဖြတ်လိုက်တယ်လေ .. အဲဒီဟိုတယ်ခန်းမှာ ကြာနေကြတဲ့ မင်းတို့မှာ ကိုဘုန်းသစ် ရဲ့လက်ဖွဲ့အိမ်ကြီးဆီကို ခေါ်သွားဖို့ ဖျောင်းဖျနေကြပြီ ဆိုတာ သိနေပြီမို့ အဲဒီအိမ်ကြီးရှိရာကို မင်းရဲ့ သတို့သမီးလေး နှစ် ရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးတွေ ပို့လိုက်ဖို့ဆိုပါတော့၊ ခက်တာက ကိုဘုန်းသစ် တို့များ ပီရိုလိုက်ပုံက သူ လက်ဖွဲ့တယ်ဆိုတဲ့အိမ်ကိုတောင်မှ မေမေ့ကို ပြဖူးတာ မဟုတ်ဖူး၊ အဲဒီအိမ်ကိုဝယ်တာလည်း မေမေ မသိရဘူး .. အဲသလောက် ထိကို သားရဲ့ဖေဖေက နှုတ်လုံခဲ့တာလေ .. မှင်သေခဲ့တာ”

မေမေသည် ဖေဖေထံမှ လျှို့ဝှက်ထားခြင်းများကို လက်ခံပေး လိုက်ရပါသည့် ဇနီးသည်တစ်ယောက်အဖြစ် ခံလိုက်ရတာကို ခံပြင်း နေတာလည်း သိသာနေပါ၏။

“မေမေ ရွှေမြယ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်၊ ဖုန်းကိုင်တဲ့ မဉ္ဇူ ကို ပြောလိုက်တယ်၊ ကိုညိုမောင်နဲ့ အဲဒီက ဓာတ်ပုံကြီးတွေထဲက နှစ်ဖို ကို ဖြုတ်ခိုင်းဖို့ရယ် .. လမ်းထိပ်က တက္ကစီဂိတ်မှာ တောင်းအော်(စ်) ကားတစ်စီးငှားပြီး ဓာတ်ပုံတွေ သယ်လာဖို့ရယ် .. ရွှေနဲ့သာဟိုတယ်ကို လိုက်လာဖို့ရယ် .. မေမေကားရပ်ထားတဲ့ နေရာအနီးမှာ ကားလာရပ်ဖို့ ရယ် မှာလိုက်တယ် .. အဲဒါ ကိုညိုမောင် ကားငှားပြီး ရောက်လာ တယ်လေ ..”

မေမေ ဆက်တိုက်ပြောနေသည်က လုပ်ဆောင်ခဲ့ရာကို ကျေနပ် အားရရှိနေသည့် အသံဖြင့်ပါ။

“ကိုညိုမောင် ကားနဲ့ ရောက်လာတော့ မေမေ ပြန်ခိုင်းလိုက် တယ်၊ တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာ ကောင်လေးကိုပဲ စောင့်ခိုင်းထားလိုက်တယ် လေ .. မင်းတို့ ဟိုတယ်ကထွက်လာတဲ့အထိ ကားထဲမှာပဲ စောင့်နေကြ တာပေါ့၊ မင်းတို့ကား ထွက်တယ်၊ အောင်ငြိမ်း ကား ကျန်ခဲ့နေသေး တယ်၊ အောင်ငြိမ်း ကားနောက်က လိုက်ထွက်တယ်၊ အဲဒီနောက်ကမှ မေမေ့ကားက မလှမ်းမကုမ်းက လိုက်တယ် .. မေမေ့ကား နောက်က

တက္ကစီ လိုက်လာဖို့လည်း မှာထားတယ်လေ .. သားတို့ရဲ့ အိမ်ကြီးထဲ ထားနှစ်စီး ဝင်သွားတော့ ခြံတံခါးက ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဆိုသလို ခွင့်ရတ်သား ကျန်ခဲ့ပါလေရော .. ခြံတံခါးရှေ့မှာ တက္ကစီကားရပ်ပြီး ဘုန်းသံပေးရတာတို့ .. ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းရတာတို့ မလိုတော့ဘူးဆို တော့၊ မေမေ .. တက္ကစီကားသမားကို အဲဒီအိမ်ထဲ ဓာတ်ပုံကြီးကို ပို့ပေးဖို့ မှာလိုက်တာပါပဲ .. အခု သား လက်ခံရရှိလိုက်ပြီဖြစ်တဲ့ပုံတွေ ဆိုပါတော့ .. ချိတ်ထားပေါ့ကွယ်၊ ပစ္စည်းမက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သယ်လို အကုန်ခံပြီး မေမေ့သား လူညံ့က လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မမြဲသတိရနေစေမှာပေါ့၊ ဟိုသူငယ်မလည်း သူ ပစ္စည်းမက်တာ .. အမေ ကောင်းကောင်းသိနေတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားစေတာ ဆိုလေ”

ဟု ပြောကာ မေမေ ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့ မေမေ ဖုန်းပိတ်လိုက် ၏၏။ သူ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ ဖုန်းလေးကို ပိတ်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ နှစ် ကို သူ ကြည့်တော့ ဆိုဖာရုံညိုကြီးတစ်ခုမှာ ပုံပုံကျထိုင်နေသည်။ နှစ် ခါဘေးမှာ မိုး ရှိနေပါ၏။ ဖေဖေ ကလည်း သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ အမေ့ထံမှ ဖြစ်မည်ဆိုတာ ဖေဖေလည်း ရိပ်မိပုံရပါ၏။ တော်သေး သည် .. ဖေဖေ မေးမလာခဲ့၊ နှစ် ရှေ့မှာမို့ ဆင်ခြင်ပုံရပါ၏။

“မောင်အောင်ငြိမ်း .. သမီး နှစ် ရဲ့မေမေ့ကို ကားနဲ့ သွားခေါ်လာ ခါလားကွယ် .. သမီးအတွက် စိတ်ပူနေမှာ၊ နှစ် ဒီမှာ ရှိနေတယ်၊ စိတ်အေးရပြီဆိုတာ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ဖြစ်သင့်တယ်လေ .. စိတ်ပူနေ တဲ့ ခံစားချက်က အတော်ဆိုးတာကွယ်၊ သွားခေါ်ခဲ့ .. အန်ကယ်လည်း ညီမကြီး ခေါ်ခင်လင်း ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားမယ်၊ သွားခေါ်လာခဲ့ .. ခေါ်လာခဲ့ ..”

အောင်ငြိမ်း ကားဖြင့် ထွက်သွားစဉ်မှာ မိုး ကတော့ မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်ကာ ရေနွေးတစ်ခရား တည်သည်။ ရေနွေးဆူတော့ ကော်ဖီခစ်ထုပ်

www.burmeseclassic.com

ကြီး မှန်စိရိထဲမှာ ရှိနေတာမို့ ကော်ဖီဖျော်ကာ အားလုံးကို တိုက်ပါ။
 စီးပို့ဆောင်ရွက်မှုမှာ အစစ ပြည့်စုံအောင် စီမံထားနှင့်ပါသည့် ဦးဘ
 သစ် ကိုလည်း မိုး ကြည့်မိသည်။ အရမ်း သားကိုချစ်သည့် အဖေ
 ယောက်အဖြစ် တလေးတစား ကြည့်မိခြင်းပါ။ ဒေါ်ခင်လင်း ကား
 လိုက်လာတော့ ကော်ဖီခွက်ကို မကိုင်သေးပဲ ငြိမ်နေသည့် နှစ် မျက်စိ
 ကျလာသည်။ အမေ့ကိုမြင်တော့ စိတ် ပို၍ ထိခိုက်လာတာ အားကိုး
 အဖြစ် ငိုလိုက်ခြင်း ...။

“မငိုနဲ့ သမီး .. ဒါပေမယ့် ခုလို သမီးထွက်လာတာကိုတော့
 မေမေ အပြစ်တင်တယ် နှစ်။ သမီး ရဲ့အန်တီချော ကို အမေလို လေးစား
 ရမယ် .. ရှိသေ့ရမယ် .. သည်းခံနိုင်ရမယ် .. အမေဆိုတာ သားသမီး
 မှားတာရှိရင် ထောက်ပြမှာပဲ။ အဲဒါကို သမီး နားလည်ရမှာပေါ့။ အန်တီ
 ချော ကို အမေ မဟုတ်ဖူးလို့ မမြင်ရဘူး .. ယောက္ခမပဲလို့ မမြင်ရဘူး
 ပြန် .. ပြန်ကိုပြန် .. ဒီမှာ ရှိနေတာကိုက မှားနေသေးတယ်။ တော်ဆော်
 တာပေါ့ .. ဒီက အစ်ကိုကြီးက ဟိုတယ်ခန်းကနေပြီး ရအောင် ခေါ်ထား
 လို့ ဒါမှမဟုတ်ရင် အိမ်ကဆင်းပြီး အခန်းငှားနေတယ်ဆိုတာ .. ဘာ
 လောက် ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ။ သမီးက မောင်ဘုန်းနေသာ ကို ပျောင်း
 ရမှာလေ .. သားက ဆင်းတယ်ပဲထား သမီးက တားရမှာ ..”

မေမေ ကတော့ လူကြီးစကားပဲ ပြောသည်။ သမီးကို အပြစ်တင်
 သည်။ သူ ဇာင်းခါ၍ ...

“နှစ် မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး အန်တီရယ်.. မဆူပါနဲ့။ နှစ် က အရမ်း
 ခံစားနေရတာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ .. ပိုခံစားရကုန်တော့မှာပဲ”

ဟု ဝင်တားမိရပါ၏။ နှစ် ... သူ့ကိုကြည့်လာသည်။ နှစ် အတွက်
 ဝင်ဝင်ပြောပေးနေပါသည့် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်၊ ပြီးတော့
 အားကိုးရိပ်လေးတွေလည်း ပါလာနေသည်။ ထိုအားကိုးရိပ်လေးတွေ
 ပါနေသည့်အကြည့်ကြောင့်ပင်လျှင် သူ့ရင်သည် သိပ်ခနဲ ဖြစ်၏။

ဪ .. သူချစ်သော မိန်းကလေးသည် သူ့ကို အားကိုးရာအဖြစ်
 မှတ်ယူလာနေချေပြီတကား ...။

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမကြီး ရယ် ... ဒီကိစ္စမှာ နှစ် မှားတာ မရှိပါ
 ဘူး။ သားအိမ်ထောင်ပြုပြီဆိုရင် .. ဒီလိုပဲ သီးခြားခွဲနေကြတာ ပိုကောင်း
 မယ်လို့ မှတ်ယူတဲ့သူက ကျွန်တော်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအိမ်ကြီးကို
 ဝယ်ခဲ့တာပါ။ ဝယ်ပြီး လက်ဖွဲ့တာပါ။ အိမ်ကြီးလည်း ဝယ်ပြီးခဲ့ပြီမို့
 ဒီမှာပဲနေကြတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ ဒီဝယ်တဲ့ငွေကလည်း သား အရည်
 အချင်းနဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ ငွေကြေးရယ်လို့ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုထဲက
 ခွဲယူသတ်မှတ် စုဆောင်းထားတဲ့ငွေတွေ ပါပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိဘ
 ရှာဖွေရာကို လက်ဖြန့်ယူရာလည်း မရောက်ပါဘူး။”

ဟု ဖေဖေ ဝင်ပြောတော့ အန်တီလင်း မှ သူ့ကို ကြည့်သည်။

သူ .. နှစ် ၏ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကာ နှစ် ၏လက်လေးကို ဖွဖွ
 ထွေးဆုပ်၍ အန်တီလင်း ကို ကြည့်မိကာ ...

“တစ်ချိန်က ကျွန်တော် ကတိပေးမိခဲ့ပါတယ် .. အဲဒီဘက်ကို
 လည်း ကျွန်တော် အမြဲတည်မယ့်သူပါ .. တည်ချင်တဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့်
 နှစ် ဟာ ကျွန်တော့်အရိပ်မှာ မျက်ရည်ကျရပါပြီ အန်တီ။ ကျွန်တော့်
 ကြောင့် နှစ် ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျစေရဘူး .. ကျွန်တော့်အရိပ်မှာ
 နှစ် မျက်ရည်မကျစေရဘူးလို့ ပေးခဲ့တဲ့ကတိဟာ .. ကျွန်တော့်ကြောင့်
 မဟုတ်ပေမယ့် .. ကျွန်တော့်အရိပ်မှာတော့ နှစ် မျက်ရည်ကျရတယ်
 အန်တီ .. အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ - ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူပြောနေရင်း အသံတိမ်ဝင်၏။ နှစ် ကိုကြည့်တော့ မျက်ရည်
 လည်လျက် ငြိမ်နေတာ မြင်ရသည်။

“တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ အန်တီ .. နှစ် ဟာ အန်တီရင်ခွင်ကို
 လိုအပ်နေပါတယ်။ နှစ် ကို ဆူနေတာထက် ပွေ့ပိုက်နှစ်သိပ်ပေးပါတာ
 ဗျာ ..”

ဟု ပြောကာ သူ ထရပ်သည်။ အန်တီလင်း ကို ခေါ်လာသည်။ နှစ် နှစ်အားမှာ ထိုင်စေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အန်တီလင်း နှစ် ကို ကြည့်ပါ၏။ နှစ် ကလည်း ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ အန်တီလင်း နှစ်လက်တွေက နှစ် နှစ် ကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်လိုက်တာ - နှစ် ကလည်း ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပင် အမေ၏ရင်ခွင်မှာ တိုးဝင်သည်။ အမေကို ဖက်တွယ်ထားသည်။ နောက်တော့ ကလေးနှယ်ပင် ငိုပါချေ၏။

သူ ငြိမ်တွေ့၍ ရပ်ကာ ငုံ့မိုးကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ တမြေမြေ ခံစားနေရသည်။ နှစ် သည် သူ၏အရိပ်မှာ မျက်ရည်ကျနေရချေပြီ တကား။ ဒါပေမယ့် အမေရင်ခွင်ကိုတော့ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားရချေ သည်တည်း။ ကြေကွဲနာကျင်မှုတွေ အတန်မျှ သက်သာစေလိမ့်မည်သာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေမိရတာတွေပဲ ရှိနေပါလေ၏။ အလိုလို သူ့လက်တွေက နှစ် နှစ်ဆံစလေးတွေပေါ် ဖေးတင်သွား မိရပါပြီ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ရွှေလျားမှုက နှစ် နှစ် ဆံစလေးတွေ ထက်မှာ ဖေးဖေးသပ်သပ်ပါတည် ...။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၀)

“ဖေဖေ လေဆိပ်ကနေ ဆက်တာ သား .. လိုက်မလာနဲ့ .. ဖေဖေ ဆယယာဉ် ခုပဲထွက်တော့မှာ .. သားနဲ့ နှစ် ကို မပြောပြတော့ပဲ ဖေဖေ ငင်ကာပူကို ပြန်သွားတာက .. လေဆိပ်မှာ သားနဲ့ နှစ် တို့ လိုက်ပို့နေမှာ နီးလို့ပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း သားရဲ့မေမေကတော့ ဘယ်တုန်းကမှလည်း လိုက်မပို့တတ်သလို ဖေဖေကလည်း ဒီနေ့မှာ ဖေဖေ ပြန်မယ်ဆိုတာ ပြောပြခဲ့ပါဘူး။ စက်ရုံကို ဂရုစိုက် သား .. မန္တလေးမှာ ရှိုးချမ်းနဲ့ အရောင်းစင်တာဖွင့်ဖို့ကိစ္စ သိပ်တော့ အချိန်မဆွဲနဲ့တော့၊ အဆောက် အအုံနဲ့ ခြံဝင်းကြီးကလည်း အားလုံးအသင့် ဖြစ်နေတာပဲလေ။ ကဲ ... ဆဖေ သွားပြီ သား .. ကုန်တိုက်ကလည်း ဖေဖေ လူယုံကြီး ဦးခိုင်မာ ဦးသော်ထက် နဲ့ ဦးဘညွန့် တို့ ရှိပေမယ့် တာဝန်တွေ ပိုနေကြမှာလေ.. ဆဖေလည်း ဒီမှာ ဆယ်ရက်ကျော်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ဖေဖေ လေဆိပ်မှ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါ၏။

“ဖေဖေရာ .. တကယ်ဆို ပြောသင့်တာပေါ့၊ သား အမြဲတမ်း ဆဖေကို စင်ကာပူပြန်တဲ့အခါ လိုက်ပို့နေကျပဲ ဥစ္စာ - ကြိုတာတစ်ခုပဲ ဆဖေ ဘယ်တော့မှ မပြောလို့ သား မကြိုနိုင်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်နေခဲ့ရတာ၊ နုလို့ ဖေဖေ ဘာမှမပြောပဲ ပြန်သွားလိုက်တာကို နှစ် သိရင် စိတ်သယံ ကောင်းမလဲ .. သားလည်း စိတ်မကောင်းဘူး ဖေဖေရာ ..”

နှစ် ကတော့ အောက်ထပ် မီးဖိုဆောင်မှာ မနက်စာ ချက်ပြုတ်ပြင် ဆင်နေပြီ။ သူလည်း မကြာမတင် စက်ရုံသို့ သွားရတော့မည်။ ဖေဖေ က လေဆိပ်ကို ရောက်နေပြီ။ လေယာဉ်ထွက်တော့မည်ဆိုတာ ဖေဖေ ညာပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူနှင့် နှစ် လိုက်လာလျှင် ပင်ပန်းမှာ စိုး၍သာ ဖြစ်ချေသည်တည်း။

“ညနေလောက်မှာပဲ နှစ် ကို ပြောပြပေါ့ သားရယ်.. ဖေဖေ စင်ကာပူ သွားလိုက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ကဲ .. ကဲ .. နှစ် ကို ဂရုစိုက် .. သည်းခံ၊ တကယ်က မိန်းကလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ သားထက်လည်း ငယ် တယ်၊ သားကအကြီး သည်းခံပါ .. အလိုလိုက်ပါကွယ်၊ ခမျာ အားငယ် ရှာပေမပေါ့ .. ချော ကလည်း နှစ် ကို စိတ်ဓာတ်အရာ ထိခိုက်ခံစားရ အောင် လုပ်ထားတာကလည်း ဆိုးတယ်ကွယ်၊ နှစ် ရဲ့မေမေကို သားတို့ ရဲ့ ပဒုမ္မာရိပ်ငြိမ်မှာ ညီမကြီး ဒေါ်ခင်လင်း ကို နေပေးဖို့ ဖေဖေ ပြော တော့လည်း ခမျာ ငြင်းရှာတယ်၊ အေးလေ .. သား မေမေကလည်း စိန်တွေ အရမ်းတင်တောင်းခိုင်းတယ်ဆိုပြီး ပစ္စည်းမက်တယ်လို့ ပြော နေတာ မဟုတ်လား .. ဒေါ်ခင်လင်း လည်း လန့်ရှာပေမပေါ့၊ သမက် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး နေရာအပိုင်သိမ်းပြီးလို့ အပြောခံရမှာ စိုးရိမ်ရှာဖို့ ရတယ်၊ စတိုးဆိုင်ပိတ်ဖို့ မလွယ်လို့ပါဆိုပြီး ဟိုမှာပဲနေရသလေ၊ နောက်ပိုင်းတော့ နှစ် နဲ့ ပူပူဆာဆာလုပ်ခိုင်းပြီး ပဒုမ္မာမှာ ဒေါ်ခင်လင်း ကို ရအောင်ခေါ်ထားပါကွယ်၊ သူတို့မှာ သားအမိလေးနှစ်ယောက် ရှိ ကြတာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ..”

“ဖေဖေအိမ်ထောင်ရေးကို သား မြင်နေတာပဲ .. ဖေဖေ တစ်ခု လေးလေးနက်နက် မှာမယ် သား၊ ဖေဖေဟာ သားနဲ့ ချွေးမလေးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့ရတဲ့ ဦးဘုန်းသစ် ဖြစ်ချင်ပါ တယ်ကွယ်၊ ဖေဖေ စိတ်မဆင်းရဲပါရစေနဲ့ .. ဒါပဲ မှာချင်တယ် သား -

ဆိုယ်ချစ်လို့ ထူထောင်တဲ့အိမ်ထောင်ကို သား ပိုင်ဆိုင်ရပြီ .. ချမ်းချမ်း မြေမြေရှိဖို့ သား တာဝန်ယူစရာပဲရှိတော့တယ်၊ ကဲ .. ဖေဖေ ဖုန်းပိတ် ဆိုက်ပြီ သား ..”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဖေဖေ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါပြီ။ နှစ် အတွက် အဖေ စိတ်ပူနေချေမည်ဟု သူ နားလည်လာသည်။ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ဆိုက်၍ စကားမြန်းပေးခဲ့တာ ချွေးမအဖြစ် ပဒုမ္မာရိပ်ငြိမ်သို့တိုင် ဖေဖေ နှီးဆောင်ခဲ့ရပါလေသော ချွေးမလေးအပေါ် ဖေဖေ ချစ်ရှာချေမည်သာ။ အမေ့ပယောဂတစ်ခုခုဖြင့် နှစ် နှင့် သူ့အိမ်ထောင်ရေး အက်ကြောင်း ဆင်သွားမှာကိုလည်း ဖေဖေ စိုးရိမ်နေတာ သိသာနေသည်။ သူ .. တစ်ချက်နိုင်နေမိရပါ၏။ အောက်ထပ်သို့ သူ အတန်ကြာမှ ဆင်းလာမိ ရသည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ မနက်စာစားဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် နှစ် ကို မြင်ရပါ၏။ ချည်သားအင်္ကျီခါးရှည် ဇာနားတွန့်လေးဖြင့် နှစ် သည် ချမ်းချမ်းပြီးစ ဝင်းဝင်းဥဥလေး ရှိနေသည်။ ချည်သားပွင့်ရိုက် ထတီးလေး ဆို ဝတ်ထားသည့် နှစ် သည် အဆောင်အယောင်ကင်းသော အနေ အထိုင် ရိုးစင်းသူလေးအဖြစ် ရှိနေသည်ပါပဲ။ ဆံကျစ်ရှည်ကြီး တစ် ချောင်းတည်း ကျစ်ချထားကာ ဆံပင်ဖျားသည် ဒူးဆစ်အောက်သို့တိုင် နှို၏။

စားပွဲထက်မှာ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်၊ ကြက်ဥဟတ် ခရိုင်ကြော်၊ ပူတင်း၊ ကိုင်းတပ်ဖန်ခွက်ကြီးနှင့် အပြည့်ရှိနေသည့် ကော်ဖီ ခွက်တို့က တစ်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိနေလျက် .. အငွေ့ထောင်းထောင်း ထနေသည့် ထမင်းကြော်တစ်ပွဲက နှစ် ရပ်နေရာ စားပွဲဘက်မှာ ရှိ ချပါ၏။ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ဘေးမှာက ကော်ဖီခွက်၊ သူ နှစ် ရှိရာ ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကာ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲထိုင်လိုက်ပါ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ထမင်းကြော်ပွဲ ရှိနေသည်။ နှစ် ကမန်းကတမ်းလေး ပန်းကန်ကိုယူ သည်။ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူကာ ဆွဲရှေ့မှာ

ပြောင်းချပေးသည်။

“ရှင်အတွက် အဲဒါတွေ နှစ် လုပ်ထားတာ .. အဲဒီဥစ္စာတွေ အားလုံးက ရှင်အတွက်ချည်းပဲ။ နှစ် က ထမင်းကြမ်းကြော်စားမှာ ..”

နန္ဒင်းရောင်လေး ဝင်းနေကာ ကြက်သွန်နီလေးတွေ ကျွတ်နေအောင် ကြော်ထားပြီး ထမင်းကြမ်းကို ထည့်ကြော်ထားသည့် ထမင်းကြော်ပန်းကန်လေးက နှစ် ၏လက်ထဲမှာ ခုထိရှိနေဆဲ။ ပန်းကန်ကို နှစ် မချ .. သူကလည်း ခေါင်းခါ၍ ...

“ဖြစ်ရလေ .. မောင်က ထမင်းကြော် အရမ်းကြိုက်တာ ..”

ဟု ပြောပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ကူးသွားသည်။ ဒယ်အိုးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ လက်ကျန်ထမင်းကြော်က ရှိနေပါ၏။ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို သူ ယူကာ ထမင်းကြော်ကို ခူးခပ်ထည့်သည်။ ဇွန်းတပ်ကာ ထမင်းစားခန်းဘက်ကို ပြန်ကူးလာရပါ၏။ နှစ် ကလည်း သူ ထွက်လာမှာကို စောင့်ကြည့်နေခြင်းပါ။ နှစ် ၏လက်ထဲမှာလည်း ထမင်းကြော်ပန်းကန်က မချသေးပဲ ရှိနေဆဲ ...။

“ဘယ်သူမှ နှစ် ရဲ့လက်ထဲက ပန်းကန်ကို လုမယူဘူး .. လန့်မနေနဲ့ .. ချထားလိုက်တော့၊ မောင် ဒီမှာ တစ်ပန်းကန်ယူလာပြီ၊ ထမင်းကြော် အရင်စားမယ်၊ ကြက်ဥဟတ်ဖရိုင်နဲ့ ဆိုပါတော့ .. နှစ် လည်း စားရမယ်၊ ပြီးရင် ပူတင်းစားမယ် .. ကော်ဖီသောက်မယ် ... နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူစားကြမှာ ..”

ဟု ပြောကာ ဝင်ထိုင်တော့ နှစ် စိတ်လက်ညစ်နေပုံလေးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လာပါ၏။ သူကလည်း ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ထဲမှ တစ်ဇွန်းခပ်၍ စားသည်။

“ကောင်းတယ်ကွ.. နေ့တိုင်း ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန် တီးမယ်၊ ပူတင်း မလုပ်နဲ့တော့ .. နှစ် ပင်ပန်းတယ် .. အိမ်ဖော်ခေါ်မယ်ဆိုတော့လည်း နှစ် က တားနေတာကို ..” နှစ် ကထောက်တည်း ပင်ပန်းတာ

ပေါ့ကွ”

“နှစ် က ဒီလိုပဲ အိမ်မှာလည်း လုပ်နေကျပါ။ နှစ် ဒီလောက် အလုပ်လေးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်နိုင်ပါတယ် .. တစ်နေ့ကုန် နှစ် မှာ လုပ်စရာရယ်လို့ သိပ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ .. အိမ်သန့်ရှင်းရေးလေး ချက်ပြုတ်ပြီးချိန်မှာ လုပ်၊ အဝတ်လျှော်စက်ကလည်း ရှိနေတော့ အဝတ်လျှော်ရတာ ဘာမှမလုပ်လိုက်ရပဲ နှစ် အဝတ်လှန်းရတာလောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊ မီးပူလေးဘာလေးတိုက် .. စာလေးဘာလေး ဖတ် .. နှစ် မှာ ပျင်းတောင် ပျင်းလာတယ်၊ အချိန်တွေ ပိုနေသေးတာ”

နှစ် ကို သူ ကြည့်မိရသည်။ စားလက်စဇွန်းဖြင့် ထမင်းတစ်ဇွန်း ထပ်ခပ်လိုက်ကာ နှစ် ကို နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တောပေးလိုက်ရင်း ...

“လိမ္မာလွန်းတဲ့ နှစ် .. မောင် ခွံကျွေးချင်လာတယ်ကွာ .. စားစမ်းပါ နှစ် ရယ် .. မောင် ချစ်လို့ ခွံကျွေးတဲ့ ထမင်းလုတ်လေးကို ..”

“ဟာ ... ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

“မသိဘူး .. ဟုတ်လား .. ညှပ်လိုက်တာ နှစ်ရာ .. ချစ်လို့ပေါ့ နှစ် ရ .. ခွံကျွေးတာ ချစ်လို့ပေါ့၊ အကင်းမပါးလိုက်ပုံများ ..”

နှစ် ရှက်စိတ်ဖြင့် ပြောတာကို သူကလည်း ပြုံး၍ ကျီစယ်သည်။ နှစ် ရှေ့မှာ ဇွန်းကို မရွေ့စတမ်းကြီး လက်ကြီးတန်း၍ ရှိနေတော့ နှစ် မတတ်နိုင်။ ခေါင်းမာသည့် သူ့အကြောင်းကို သိသည်မို့ စားလိုက်ရသည်ပါပဲ။ သူ ရယ်သည်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ နှစ် ဘက်သို့ စားပွဲကိုစုတ်၍ ကူးလာသည်။ ကပ်ကပ်သပ်သပ် ခုံကို ဆွဲထိုင်သည်။

“မောင် ညနေ စောပြန်လာမယ် သိလား .. နှစ် ကို လုပ်ကူမယ်လေ .. ဥပမာ .. ပန်းခြံရေလောင်းတာတို့ ဘာတို့ပေါ့”

“ဟင့်အင်း .. နှစ် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ရေဖျန်းပိုက်လေးနဲ့ ဖျန်းရတာပဲ ဥစ္စာ .. ဥယျာဉ်ဖူးလည်း မလိုပါဘူး၊ နှစ် .. ခြံထဲမှာ အပင်လေး

တွေကို ပေါင်းသင်မြေဆွလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. အဲဒါတော့ မရဘူး .. နှစ် မျက်နှာလေး နေလောင် သွားလိမ့်မယ်၊ ဥယျာဉ်မှူးကိုတော့ ရှာကို ရှာရဉ္စာ - မတားနဲ့၊ အားလုံး လုပ်နိုင်တယ် .. လုပ်နိုင်တယ်နဲ့ အလုပ်လောဘတက်မနေနဲ့၊ မောင့် မိန်းမ မျက်နှာလေး နေလောင်သွားမှာကိုတော့ မောင် မမနိုင်ဘူးနဲ့ ရက်စက်လိုက်တာ နှစ် ရယ် .. နှစ် မို့လို့ အသားလေးတွေ နေလောင်စံ ခိုင်းရက်တယ်၊ ဒီလောက်ဖြူဥနေတဲ့ မျက်နှာလေး .. လက်မောင်းလေး တွေ .. အသားလေးတွေ ညိုညစ်ပြီး အမည်းကွက် အညိုကွက်လေးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

အရေးထဲ သူပြောပုံက နှစ် က တခြားလူတစ်ယောက်၏ အသား ကို မည်းစေမှာ ကျနေသည်။ နှစ် ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လာပါ၏။ ဒါပေ မယ့် ထိန်းထားရသည်။ ထမင်းကြော် ငုံ့စားရင်း ခေါင်းလေးငုံ့လိုက် တာ ကျိတ်၍ ပြုံးမိပါသည်။ နှစ် ကို သူကလည်း ရအောင် ခေါင်းကြီး ငိုက်၍ လိုက်ကြည့်ပါ၏။ နှစ် ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ပြုံးရိပ်သမ်းနေ တာတွေတော့ သူ ဝမ်းသာအားရ အော်ရယ်သည်။

“နှစ် က ပြုံးတာလေးတောင် ကပ်စေးနည်းသကိုး .. မောင့်လို့ ရယ်ပစ်ကြည့်စမ်းပါ၊ ရင်ကို ပေါ့ပါးနေတာက”

ဟု ပြောတော့ နှစ် တစ်ချက် ရင်ထဲ နာကျင်လာပြန်သည်။ နှစ် က မေမေရင်ခွင်မှာ .. မေမေအရိပ်မှာ ဤသို့ မျှိုသိပ်ပြီးလိုက်တတ်တဲ သည့် နှစ် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ရယ်စရာရှိလျှင် လွတ်လပ်ကြည်စင်စွာ လွှတ်ချ ရယ်မောလိုက်တတ်သည့် နှစ် ပါ။ ခုကျတော့ ထိုင်စားချက်တွေ တုန် ဆိုင်းမှေးမှိန်ကုန်အောင် စိတ်ဓာတ်ကို ကြေကွဲနာကျင်စေသည်။ အန်တီချော ကြောင့်ပဲ ဖြစ်နေရသည်ပဲလေ။

ဖွင့်ပြော၍လည်း မဖြစ်၊ သူ သိနေတာက သိနေသည်ပဲလေ။ နှစ် က သူ့အမေကြောင့် နှစ် စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နေရလွန်းတာ .. စိတ်ညစ်

နေရတာတွေကို အမြဲဖွင့်ပြောပြနေ၍မှ မသင့်တော်သည်ပဲ။ နှစ် ကော်ဖီ လေး ကောက်မော့လိုက်မိပါ၏။ လုပ်မိလုပ်ရာ ဆန်နေသည့် ဟန်ပန် လေး ဖြစ်သွားရပြီ။ လက်ထဲမှာက ထမင်းကြော်လေးရှိနေပါသည့် နှိန်းက ကိုင်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ထမင်းကြော်ကို ဇွန်းပြည့်လေး အဖြစ် ကိုင်ထားပါလျက်ကယ်နှင့် ကော်ဖီကောက်မော့လိုက်ပါသည့် နှစ် ကို သူကလည်း အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။

နောက်တော့ နှစ် လက်ထဲမှ ဇွန်းကို သူယူသည်။ နှစ် ကို ခွံကျွေး လာပါ၏။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးလာသည်။

“မောင် သိတယ် နှစ် .. မေမေ စကားတွေ နှစ် ရင်ထဲမှာ ခုံးထနေ တဲ့ အမာရွတ်လို ဖြစ်နေတာ .. အဲဒီအတွက် မောင် ရင်ထဲ မကောင်းဆုံး ဝဲ နှစ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ် ရယ် .. တတ်နိုင်သမျှ မေ့ထားပါ၊ ကြိုးစားကြည့် စမ်းပါ နှစ် ..”

သူ တိုးတိုးသက်သက် ပြောပါ၏။ နောက်တော့ သူ စာကြည့်ခန်း သို့ ဝင်သည်။

စာကြည့်ခန်းဆီမှ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ တယောအိတ် ပါလာ၏။ ကတ္တီပါနီညိုရောင်ဖြင့် တယောအိတ်၊ တယောအိတ်တွင်းမှ တယောကို သူ ထုတ်သည်။ နှစ် ၏ဘေးမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ နှစ် လက်ထဲ တ တယောကို အပ်ပါ၏။ ပန်းကန်တွေ သူ သိမ်းသည်။ ကော်ဖီခွက် နှင့် ပူတင်းပန်းကန်ကိုတော့ ချန်ထားပါ၏။

“ပန်းကန် မောင် ဆေးမယ် .. နှစ် က .. လောလောဆယ် ဒီ တယောလေး အရင်ထိုးပြ .. ပြီးရင် ကော်ဖီနဲ့ ပူတင်း တူတူစားမယ်၊ နေ့နေ မောင် တယောအသစ်တစ်ခု ဝယ်လာတာ .. ဒီမနက်ကျတော့ မှ နှစ် ကို ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ နောက်ဆိုရင် မနက်တိုင်း မောင့်ကို နှစ် တယောလေး ထိုးပြရမယ်၊ ညမှာ တစ်ကြိမ် လသာဆောင်မှာ တူတူ ခိုနေကြရင်း နှစ် က မောင့်ကို တယောလေးထိုးရင်း သိချင်းလေးဆိုပြ-

မောင်က နှစ် အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လာပေးမယ် .. အဲဒီတစ်ခွက်ကို နှစ် က မကျန်နိုင်ဘူးဆိုရင် နှစ် နဲ့ မောင် ကော်ဖီတစ်ခွက် တည်းကို .. တစ်ယောက်တစ်ကျိုက် သောက်ကြတာပေါ့ ...”

သူ နှစ် နှင့်အတူ ကော်ဖီတစ်ခွက်တည်းကို သောက်ချင်တာ ဉာဏ်များနေခြင်းဆိုတာ နှစ် သိပုံရသည်။ ဖျတ်ခနဲကြည့်သည့် အကြည့်ထဲမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက် နွဲ့ဆိုးဆိုးနေတာကို ချစ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်မျိုး ဆန်နေတာကို သူ့ရင်နွေးစွာ သိလိုက်ရတယ်။ နှစ် ၏မျက်ဝန်းလေးတွေ ကြည်နေသည်။ ရှုန်းလှနေသည့် အကြည့်သည် သောကဋ္ဌေ ကင်းနေသည်တည်း။ လှလိုက်သည်လေး။ သူ့ရင်သည် သိမ်းခနဲ ခါ၏။ သူ၏ နှစ် ကို ဤသို့ ရှုန်းလှနေသော အကြည့်နုနုလေးတွေဖြင့် အစဉ်သဖြင့် ရှိနေစေချင်သည်ပါပဲ။ နှစ် တယောလေးကို ယူသည်။ ကြိုး ညှိသည်။ တယောကြိုးလေးပေါ်မှာ လက်ချောင်းလေးတင်ကာ တင် .. တောင် .. သံလေးဖြင့် အသံစမ်းနေသည်။ ကြိုး ညှိသည်။

“နှစ် အတွက် အဖေကို ခုလိုရှာပေးတဲ့အတွက် ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နှစ် ရဲ့အိမ်လေးမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ တယောလေးကို ဒီညလောက်မှာ သွားယူမလားလို့တောင် နှစ် စဉ်းစားမိနေတာ .. ရှင် လိုက်ပေးမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ရှင် ဝယ်ပေးထားတဲ့ တယောလေးကလည်း ရွှေမြယ်မှာ ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်လား .. နှစ် ကတော့ နှစ် ရဲ့တယောလေးကို မေမေသီမှာ ချွန်ထားချင်တာလေ .. နှစ် ကို တယောထိုး သင်ပေးခဲ့တာလည်း မေမေပါပဲ .. မေမေ နှစ် ကို လွမ်းတဲ့အခါ တယောလေးကို ယူကြည့်မှာ တယောထိုးနေမှာ မဟုတ်လား။ နှစ် ရဲ့ အငွေ့အသက်ထဲတွေကို မေမေ အဲသလို အလွမ်းပြေ ကြည့်နေမှာ နှစ် သိတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ် မှာ တယောဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတာမို့ ဒီနေ့ညလောက်တော့ အိမ်ကိုပြန်ပြီး မေမေကိုလည်း တွေ့၊ တယောလေးလည်း

ခဏ ယူမယ်လို့ တွေးထားတာ ..”

နှစ် ကို သူကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည်။ နှစ် ပြောသည့်အထဲမှာ တယောလေး ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိ ဆိုသည့်စကားလေး ပါလာသည်ကိုးလေ။ နှစ် သည် အမေဖြစ်သူထံမှလည်း ပိုက်ဆံမတောင်းရက်၊ သူ့ထံမှာလည်းမတောင်းချင်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်အကိုင်ဝင်ငွေရှိတာ မဟုတ်၊ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံကိုင်မထားနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည့် နှစ် ကို သူ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ ကြည့်မိရင်းမှ ...

“မီးခံသေတ္တာသော့ အပ်ထားတာပဲ နှစ် ရယ် .. ဘာလို့ ပိုက်ဆံချီရမှာလဲ။ အဲသလို နောက်ကို မပြောပါနဲ့ နှစ် ရာ .. ခုလည်း နှစ် ဆျာအောင် မောင် တယောလေး မနေ့ညနေဘက်က ဝယ်လာတာ၊ မနက်ပိုင်းကျတော့မှ စိတ်လေး လန်းဆန်းနေတုန်း ပေးမယ်ဆိုပြီး မောင် ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ မနက်ဆိုတာက လင်းတဲ့သဘောကို ဆောင်တာလေ .. မောင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်လေးကို ညဘက် အမှောင်ကူးချိန်မှာ ပေးချင်ဘူး .. လင်းလှဲတောက်ပခြင်းကိုပဲသဘော ဆောင်စေချင်တာ”

သူပြောတော့ နှစ် သူ့ကိုကြည့်လာသည်။ အရမ်းကို အလေးအနက်ထားတတ်ပါလေသော သူ့ချစ်ခြင်းများကို နှစ် နားလည်လာနေချေသည်။ ငင့်ဟု မျှော်လင့်မိချင်ပြန်သည်။ နှစ် သူ့ကို ဘာမျှပြောမလာ၊ တယောထိုးကို ဘယ်ဘက်ပန်းတွင် တင်သည်၊ မေးဖြင့် ညှပ်သည်၊ လက်ဆက်ပျဉ်ကို တယောလည်တံအောက်မှ နှိုက်၍ကိုင်သည်။ ဘယ်ဘက်ဆက်ချောင်းထိပ်လေးတွေက တယောကြိုးထက်မှာ ဖေးတင်၏။ တယောထိုးတံကို ကိုင်ထားပါသည့် ညာလက်က တယောကြိုးခုံးရှေ့မှာ တယောကြိုးပေါ်တင်၍ ရှေ့နောက်ဆွဲငင်ပါ၏။ ဘယ်လက်ချောင်းလေးတွေက တယောကြိုးပေါ်မှာ လိုရာကျွန်းကျင်နှိပ်နေသည်။ ရွှေရည်ခိုင်လွန်းနေသည့် သူ၏ ကြွေသည် လှပစွာ တယောထိုးလိုက်ပေးချေပြီကား ..။

“ပြေနိုင်ပေါင် .. တွေ့နိုင်ယောင် .. တောသာတဲ့သည် မြိုင်ချောင် -
ပြေနိုင်ပေါင် .. တွေ့နိုင်ယောင် .. တောသာတဲ့ သည်မြိုင်ချောင် ဘယ်ဝင့်ရှောင် -
ဝန်လာမှန်း ရွေးကံက ဆန်း ..”

သူ့ရင်လဲ နှိုးခနဲ ဖြစ်ရပါပြီတည်း။ နှစ် သည် ကိန္နရာချောင်းခြား
ပတ်ပျိုးကိုမှ ရွေးချယ်၍ တယောလည်း ထိုး ..။ သီချင်းလည်း ဆိုချေ
သည်တဲ့လား။ သူက နှစ် ကို ညဘက်မှာ အမှောင်ဆိုတာ ပို၍ ဖြစ်
တတ်သည်မို့ နေ၏ လင်းလဲ့ရာ မနက်ခင်းမှာ ဤတယောလေးကို
နိမိတ်ယူ၍ ပေးခဲ့သည်။ နှစ် က ကိန္နရာချောင်းခြား ပတ်ပျိုးကိုမှ လွှဲ
တလျလျ ကြေတမမြေမြေ ဆိုချေသည်တဲ့လား။ ရင်ထဲမှာ လေးခနဲ ဖြစ်
သည်။ ဪ .. ကြေကွဲမှုအခံရှိနေသည့် ရင်ဖြင့် ဤသီချင်းကို ဆိုလိုက်
မိတာလည်း ဖြစ်ချေမည်ဟု ကြံဖန်၍ ပြေသိမ့်တွေးယူနေရပေမည်
ရင်ထဲမှာတော့ လေးနေသည်။

“ချစ်သမျှကို ဆိုပါလား နှစ် ရယ် ..”

သူ လွှတ်ခနဲ ပြောမိရပါ၏။ နှစ် သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ ထိုးလက်
တယောသံသည်လည်း တိခနဲ ပြတ်သွားပါ၏။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ ကြေကွဲ
ရိပ်တွေ သိပ်သည်းနေကြတာကို နှစ် မြင်ချေမည်ဟု သူ ထင်သည်။
နှစ် ၏အကြည့်ကလည်း သူ့ မျက်နှာထက်မှာ တန့်နေ၏။ သူ့မျက်ဝန်း
တွေ ရီဝေညှိုးဖျော့နေကြတာကို နှစ် တစ်ချက်ငေးကြည့်၏။

နောက်တော့ နှစ် မျက်လွှာလေးချလိုက်ပါ၏။ တယောလည်း
ပြန်ထိုးသည်။

“ချစ်သမျှကို ** မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လုံးသာပေလေ *** လေးဆူဒီ-
သီတာရေမြေ ဆုံးစေတော့လေး ** မျက်သမျှကို ** မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လုံး
သာပေလေ ** လေးဆူဒီ ** သီတာရေ မြေဆုံးစေတော့လေး *** အို ဘယ်
မပုန်းပါတော့နိုင် ** တစ်လုံး ဆုံးတိုင်တိုင် **”

အဘယ်မျှထိ သူ ကြည်နူးသွားရပါသတဲ့လဲ။ နှိုင်းမရနိုင် .. နှိုင်း

မပြနိုင် ...။ သူ့ချစ်သော မိန်းကလေးသည် သူ မြတ်နိုးရာ ချစ်သမျှကို
သစ္စာတိုင်ပတ်ပျိုးကို သီဆိုပေးလာချေသည်တကား ..။

သူ နှစ် ၏ဘေးမှာ ရပ်လိုက်မိသည်။ နှစ် ၏ခေါင်းလေးပေါ်
နှုတ်ခမ်းကို ဖေးတင်၍ နမ်းမိသည်။ ဆံစနုနုသည် သူ့နှုတ်ဖျားနှင့်
ထိ၏။

အရာရာသည် အေးချမ်းခြင်းတို့ဖြင့် ကြည်နူးစရာ ပိတ်ပိတ်ဖုန်း
ချသတည်း။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာ အိမ်ခြံဝင်းရှေ့ဆီမှ ကားဟွန်းသံ ပေါ်လာ
ပါချေသည်။ ဟင် .. ခနဲ သူ့နှုတ်မှ အသံပွင့်ကျ၏။ ကြည်နူးစရာအချိန်
လေးကို ဖွဲ့ခြေခံလိုက်ရတော့မည်။ ကားဟွန်းသံကလည်း ဆက်တိုက်ပေါ်
နေတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ခြံတံခါးကို မဖွင့်ပေးမချင်း ထိုသို့ ဟွန်းတီးနေ
မည်သဘော ဖြစ်နေသည်။ မသွား၍ကို မဖြစ်။ ဪ .. မြတ်နိုး
ကော်မပြေဖွယ် ဤ အချိန်လေးကို ဆွဲဆန့်ကြာရှည်ခွင့်လေးသော်မျှ
ဖြစ်လိုက်ရချေပြီကောလေ ..။ မချင့်မရဲဖြစ်စိတ်ဖြင့် သူ ကျွတ်ခနဲ
စုတ်သပ်မိသည်။ နှစ် ၏တေးသံလေးလည်း တိတ်ကျသွားပြီ။ တယော
သံလည်း တိတ်သွားပြီ။ သူ နှစ်မြှောလိုက်ရပါသည့်အချိန်လေးပါတည့်။

သူ နှစ် ၏ဆံစလေးကို သပ်ပေးကာ ...

“မောင့်ရဲ့ နှစ် က သီချင်းကြီးတွေကို မြတ်နိုးတဲ့ နှစ် .. သီဆို
တီးခတ်နိုင်တဲ့ နှစ် ဖြစ်တာကို မောင် အရမ်းကြည်နူးတယ် နှစ် ..
အစ်မယူဘယ်”

ဟု ပြောကာ နဖူးပြင်လေးကို ငုံ့နမ်းမိရပါ၏။ တယုတယထား၍
တမြတ်နိုးနိုး ချစ်၍ မပြေ။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ထား၍ ချစ်ရ
မိသည့် မိန်းကလေး။

“မောင် ခြံတံခါး သွားဖွင့်လိုက်ဦးမယ် နှစ် .. ဟွန်းသံက ဘေး
ခြံ အားနာဖို့ကောင်းတယ် နှစ် ရဲ့ ..”

ဟု ပြောကာ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ခြံထဲ ဆင်းလာရပါ၏။

ခြံတံခါးဝမှာ ရပ်ထားပါသည်။ ကား ...။ မေမေ ကားပါတကား။ သူ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မေမေကို ချစ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လေးခနဲတော့ ဖြစ်၏။ လောလောဆယ်မှာ နှစ် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာတွေများ ကြံစည်နေချေပြီလဲဟုပင် စိတ်ထဲပန်လာမိရသည်ပါပဲ။

ခြံတံခါးကို သူ ဖွင့်ပေးတော့ မေမေကား မောင်းဝင်လာ၏။ တောက် လျှောက်မျှပင် ပေါ်တီကိုကြီးထိ မောင်းသွားသည်။ သူ ခြံတံခါးကို ပိတ်ကာ ခြေလှမ်းကြဲကြဲဖြင့် ပြန်လာမိရသည်ပါပဲ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ မေမေ ပြုံး၍ စောင့်နေသည်။ အိမ်ကြီးကို လည်း ကြည့်သည်။ ခြံကျယ်ကြီးကိုလည်း ကြည့်သည်။ ပန်းဥယျာဉ်ကို လည်း ကြည့်သည်။ မြက်ခင်းစိမ်းမြဲမြဲကိုလည်း ကြည့်သည်။ အကြည့် တိုင်းတွင် လှောင်ထွေထွေအရိပ်တွေ ပါနေသည်ဟု သူ ခံစားရ၏။

“ကား နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါဦး သား ..”
ဟု မေမေ ပြုံး၍ ပြောလာ၏။ အပြုံးသည် အသက်မပါလှ။ မကျေနပ်ခြင်း၏အငွေ့အသက်က မေမေမျက်ဝန်းဆီမှ လျှံကျနေသည်။

“အိမ်ကြီးကတော့ တကယ့်အိမ်ကြီးပါပဲလား .. အင်းပေါ့လေ- သားရဲ့ဖေဖေက သူဟာ သားကို အလွန်ချစ်တဲ့အဖေအဖြစ် အနိုင်ပိုင်ပြ သွားနိုင်တာပေါ့လေ၊ အိမ်ထဲကိုတော့ မေမေ ဝင်လို့ရမယ် မဟုတ်လား- သား ..”

ဟု မေးလာတော့ ...
“ဟာ .. မေမေကလည်း ဘာလို့ အဲသလို မေးရတာလည်း မေမေ ရာ .. ဘာလို့ အိမ်ထဲကို မေမေက မဝင်ရမှာတဲ့လဲ”
ဟု စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်ပဲ ပြောမိရ၏။ ထိုသို့ အမေဖြစ်သူထံ ခွင့်ပန်လာတာမျိုး ကြုံရတော့လည်း မေမေကို သနားမိရသည်ပါပဲ။ မေမေစိတ်ထဲမှာ သူသည် ဖေဖေကို ပိုချစ်သွားပြီဖြစ်သည့် ဘုန်းနေသာ ဟု ထင်မှတ်ထားပုံရသည်။ စိတ်ထဲ ထိခိုက်နေတာလည်း ဖြစ်မည်။

သူ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ငြိမ်သက်သွားရ၏။ နောက်ခန်းဆိုတာရှည်ကြီးထက်မှာ ရှိနေပါသည့် ပန်းချီကား နှစ်ချပ်၊ ဩ .. သူ၏ ကဗျာတို့နှင့်အတူ ရှိနေပါသည့် ပန်းချီကားနှစ်ချပ် ..။ သူ့အိပ်ခန်းနံရံဆီမှ မေမေ ဖြုတ်ယူလာတာ ဖြစ်မည်။ လာဂိုတာ ဖြစ် ခဲ့ပေ။

“မေမေ သားကတော့လေ .. ကြာရင် သစ္စာတိုင် ရတုတွေတောင် စပ်မယ့် ဘုန်းနေသာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့ .. ချစ်ဇနီးအတွက် သစ္စာတိုင် ရတုတွေ ရေးနေတဲ့သူအဖြစ်နဲ့ ဆိုပါတော့ ..”

ဟု မေမေ ခန်းခနဲ ပြောလာတော့ သူ ငြိမ်နေရသည်ပါပဲ။
“သား လာယူမှာ မဟုတ်ပူးဆိုတာ သိလို့ သားတို့ရဲ့ အခန်းနံရံက ဒီပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို မေမေ ယူလာဖို့တာပါကွယ် .. ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်လောက် မေမေ အမောပြေသောက်လို့ရမလား သား ..”

ဟု မေးလာတော့ သူပန်းချီကား မှန်ဘောင်သွင်းထားတာတွေကို ပိုက်၍ မေမေ ကို ကြည့်ကာ ...
“မေမေကလဲဗျာ ..”

ဟု တစ်ချက်ညည်းမိရ၏။ မေမေကတော့ သူနှင့်အတူ အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။ အိမ်ဧည့်ခန်းကို မျက်စိလေးချီ၍ ကြည့်သည်။ နှစ်ကို ခတွေ့ရသေး ...။ ကြည့်ရတာ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ နှစ် ပန်းကန်တွေ ဆေး- အကြာနေတာ ဖြစ်ချေမည်။

“နှစ် ရော ..”
မေမေ မေးလာ၏။ သူ မေမေကို ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စေသည်။ နှစ် ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် သွားရ၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလေ။ နှစ် သည် ဆေးပြီးသည့် ပန်းကန်တွေ ကို ပန်းကန်စစ်စင်လေးမှာ ရေစစ်အောင် အစောင်းလိုက်လေးတော့ဟင် နေသည်။

"နှစ် .. မေမေ ရောက်လာတယ်။ နှစ် လောလောဆယ် လုပ်ရမယ့် အလုပ်က နှစ် ရဲ့ ခြေထောက်လေးတွေ နာနေတယ်ဆိုတာပဲ။ အဲသလိုပဲ မေမေ့ကို သိစေမှဖြစ်မယ် .. နှစ် ကို မောင် ပွေ့ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ခေါ်သွားမယ်။ နှစ် ဘာမှ ဆင်ခြေလည်း မပေးနဲ့ .. အဲသလိုပဲ လုပ်ကိုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ မေမေနဲ့ နှစ် တို့ဟာ လောလောဆယ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေဆိုနေကြရင် .. စိတ်ချမ်းသာစရာ စကားကို မေမေကလည်း ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး .. ခန်းခနဲ့ ပြောတာပဲ များမယ်။ နှစ် လည်း စိတ်ဆင်းရဲရမယ် .. မခံနိုင်လို့ ပြောရင်လည်း ပြန်ပြောတယ်ဖြစ်မယ်။ ဘယ်လိုဘက်ကပ်ကြည့်ကြည့် မကောင်းဘူး နှစ် ကို မေမေ နဲ့ အကြာကြီး စကားအပြောခံလို့ကို မဖြစ်ဘူး .. ဒါတွေဟာ ခဏလောက်တော့ ဖြစ်နေဦးမှာပါ နှစ် .. နောက်တော့လည်း နေသားတကျနဲ့ မေမေလည်း နှစ် ရဲ့ဖြူစင်တဲ့ စိတ်ရင်းလေးကို ကောင်းကောင်းကြီး ဂုဏ်တယူယူနဲ့ သိလာမှာပါကွယ် .."

ဟု ပြောတာ တယောကို အရင်ယူသည်။ ထမင်းစားခန်းရဲ့ မှန်စီရိုငယ်ထက်မှာ ညင်ညင်သာသာ တယောနှင့် တယောထိုးတံကို တယောအိတ်နှင့်အတူ သည်အတိုင်း တင်ထားခဲ့သည်။ ပြီးတာနှင့် နှစ်၏ကိုယ်လေးကို ဘာမပြော ညာမပြော ကောက်ပွေ့၍ ထွက်လာပါသတည်း ..။

"နှစ် .. ခြေထောက်ခေါက်သွားလို့ မေမေ .. မနက်စောစောမှာ လှေကားအဆင်းဖြစ်သွားတာ .. နှစ် ကို အပေါ်ထပ် အရင်ပိုလိုက်ဦးမယ် မေမေ၊ နောက်တော့မှ မေမေနဲ့ သား တူတူ ကော်ဖီသောက်ကြတာပေါ့။ နှစ် ဖျော်ထားတဲ့ ကော်ဖီတွေ တစ်ရောင်းကြီးပဲ .. မေမေ .. ပူနေတုန်းပါပဲ .."

"မေမေက သားဖျော်တာကို သောက်ချင်တဲ့ အမေပေါ် သားရယ်" သူ့အပြောကို မေမေ ချက်ချင်းတုံ့ပြန်တော့ သူ နှစ် ကို ကြည့်မိ

ရပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ .. ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ မသက်မသာ ခံစားရသည်။ နှစ် ၏စိတ်ကို ဆွဲလိုက်သည့် မေမေ စကားကြောင့်ပဲ ဖြစ်ချေမည်သာ။ နှစ် ၏လက်လေးတွေက သူ့လည်တိုင်ပေါ် ရှိ၍ သိုင်းတင်မှီတွယ်ပြုလာသည်။ မေမေ ကို လှမ်းကြည့်နေသည့် နှစ် ၏အကြည့်တွေထဲမှာ ကြွေးဝါသည့်အရိပ်လေးတွေလည်း ပါနေသည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ အချစ်ကို ရသည့် ကြွေးဝါရိပ်၊ ပြီးတော့ .. လှောင်ရိပ် ..၊ မေမေ့စိတ်ကို ထပ်ဆွဲလိုက်သည့် လှောင်ရိပ် ..၊ နှစ် ဆိုတာ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ၏သား ဘုန်းနေသာ မှ ပွေ့ချီ၍ ခေါ်လာတာကို ခံရသည့် နှစ် ဖြစ်နေသည်ဆိုတာကို အောင်နိုင်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည့်နယ် ရှိနေသော မျက်ဝန်းအကြည့်များ ..။

မေမေ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ထိုစဉ်မှာ နှစ် ၏ခေါင်းလေးက သူ့ရင်ဘက်မှာ ရှိ၍ ဖေးအပ် ကပ်ပြလာပါ၏။ နှစ် ပိုင်ဆိုင်သည့်သူတစ်ယောက်ဆိုတာမျိုးကို မေမေ ကို အသိပေးသည့်ဟန် ..။

"မေမေ ပြန်မယ် သား .. အဲဒီ မှန်ဘောင်သွင်းထားတဲ့ ပန်းချီကားထဲက ကဗျာလေးတွေကို သားတို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ကြီး ဖတ်နေကြပါ။ မေမေဟာ တစ်ယောက်တည်း ရွှေမြယ်မှာ သားကို လှမ်းနေတယ်ဆိုတာကို မေ့လျော့နေကြရင်းနဲ့ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် သားမေမေ ပြောမယ် .. နှစ် ကို တပင်တပန်း ထမ်းပွေ့ချီပွေ့ခေါ်သွားတာကို မေမေ ပြီးအောင်တော့ စောင့်ကြည့်ပေးလိုက်ပါဦးမယ် .. နှစ် မေမေ့ကို ဟိုလှေကားထိပ်ရောက်တဲ့အခါ .. လှောင်ပြုံးနဲ့ အနိုင်ပိုင်းပြီး ကြည့်ပြတဲ့အထိ ဆိုပါတော့ .."

ဟု အသံတွေ အက်ကျရင်း မေမေ ပြောလာစဉ်ခိုက်မှာ သူ ရင်ထဲမကောင်း။ ခုလို ကျတော့လည်း သူ မေမေ့အပေါ် မတရား ဟုတ်သည်။ မတရား ..၊ သူကလည်း နှစ် ခြေထောက်နာနေသည်ဟု လိမ်သည်။ နှစ် ကလည်း မေမေ့ကို အောင်နိုင်ပြီးဖြင့် လှောင်၍ ကြည့်သည်။ တစ်ခုမှ

www.burmeseclassic.com

မကောင်း ..။ ဤအတွက်တော့ .. သူ လိပ်ပြာမလုံ .. လိပ်ပြာမသန့်။
မှားချေပြီကော .. ဟု နောင်တဖြစ်တည်၏။

သူ .. နှစ် ကို ပွေ့ချီ၍ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်တွေကို နှင်း
ဖြတ်တတ်တာကို မေမေသည် တကယ့်ကိုပဲ စောင့်ကြည့်ပါ၏။

လှေကားထိပ်ရောက်တာ စကြိုရှည်ဘက်ကို ချိုးအကွေ့မှာ သူ
အမှတ်ထင်ထင် နှစ် ကို ကြည့်မိသည်။ နှစ် သည် .. မျက်ဝန်းများကို
စုံမှိတ်ထားပါ၏။ မေမေ့ကို မကြည့်မိစေဖို့အတွက်မှတစ်ပါး အခြား
ဘာများရှိချေမည်တဲ့လဲလေ ..။

မေမေ့ကို သူ ကြည့်တော့ မျက်တောင်မခပ်မျှ မော့ကြည့်နေသည့်
မေမေ့ကို ကြုံသည်။ နှစ် သည် သူ့ရင်ဘတ်ထက်မှာ မျက်နှာကို အပ်
ထားလိုက်သည်။ နှစ် ၏လက်မောင်းလေးတွေက သူ့လည်တိုင်ကို
လိုအပ်သည်ထက်ပင် ပို၍ ဖေးတင် မှီခိုထားကြသည်။

သူ နားလည်လာရသည်က နှစ် သည် မေမေ့ကို မကြည့် ..။ဒါ
ပေမယ့် အနိုင်ယူပြလိုက်ချေသည်တကား ..။

မေမေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာ၊ ကားမောင်းထွက်သွားတာ -
အားလုံးကို နေရာမှမရွေ့ပဲ သူ မြင်ရ၊ ကြားနေရသည်။ နှစ် ကို သူ
ညင်ညင်သာသာ ပြန်၍ ချပေးလိုက်မိရပါ၏။ မျက်နှာမကောင်းနိုင်ပဲ
နှစ် ကို ကြည့်မိသည်။

“မောင်တို့ မတရားရာ ရောက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ နှစ် ရယ် ..”

ဟု လွှတ်ခနဲ သူ ညည်းချိန်မှာ နှစ် သူ့ကို တည့်မတ်စွာ ကြည့်လာ
သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုဘုန်းနေသာ .. မတရားရာ ရောက်နေတာ
တော့ အမှန်ပဲ။ နှစ် ဖျော်တဲ့ကော်ဖီကို မသောက်ချင်တဲ့ ယောက်ျားမကြီး
ကို နှစ် က ရှင့်ကို ချစ်ပြရင်း အနိုင်ယူပြလိုက်တာ မတရားရာ ရောက်
နေတာပေါ့။ ရှင့်အမေကတော့ တရားပါတယ် .. နှစ် ဖျော်တဲ့ကော်ဖီကို

သောက်ဖူးလို့ ပြောတဲ့စကားက သိပ်ကို တရားပါတယ် ကိုဘုန်းနေ
သာ၊ ကဲပါ .. နှစ် မီးဖိုဆောင်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

အဖြူရောင်ပန်းတို့ ပွင့်ဝေနေသော နှင်းဆီပင်ပျိုလေးကို ခြယ်မှန်း
ထားပါသည့် ပန်းချီကား ..။

“အချစ်သစ်ပင်

ပန်းတစ်ပင်ကို

သစ္စာဆိုလျက်

သက်ထက်မြတ်နိုး

မောင် ဖျိုးစဉ်မှာ

သိပ်ပွေ့စွာလျှင်

ရေဝင်ကြည်အေး

ဖျန်းပက်ပေးသင့်

ဖျန်းပေးသင့် ... လှည့်

နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..

ဪ ...

နှလုံးသားရဲ့ မောင့် သခင် ..။

သူ ကဗျာပိုဒ်လေးကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ
သည်။ သူ မျှော်လင့်သည်က သူ၏ နှစ် သည် သူ့ဖျိုးရာ အချစ်သစ်ပင်
ဝန်းတစ်ပင်ကို ရေဝင်ကြည်အေးလေးဖြင့် ဖျန်းပက်ပေးသင့်သည်မို့ ..
ဖျန်းပက်ပေးပါလှည့်ဟု ပြောချေလျှင်ဖြင့် ..။

နှစ်သည် ဖျန်းပက်ပေးမည့်သူ ဖြစ်ချေမည်ဟု ..။

တကယ်တမ်းကျတော့ .. နှစ် သည် နာကျင်ကြေကွဲနေသည့်
ခံစားချက်တွေဖြင့် မွန်းကျပ်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ပန်းပင်
လေးကို ရေဖျန်းပေးဖို့ မေ့လျော့နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါချေလိမ့်
မည်။ သူ .. ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေရပါ၏။ သူ ထပ်ကြည့်မိသည်က

မြက်ခင်းစိမ်းမြေထက်မှာ ရှိနေပါသည့် တယောလေး ..။

အဖြူရောင် နှင်းဆီနှစ်ပွင့်သည် ပူးပူးရွရွ မြက်ခင်းထက်မှာ တင်နေ၏။ တယောလေးနှင့်အပြိုင် နှင်းဆီနှစ်ပွင့်သည် ရွက်ခက်စိမ်းဖြူဖြင့် ပူးရွလှပနေကာ ညှို့ဝင်ထားနိုင်နေသည်။ တယောလေးကလည်း ညှို့ဝင်သည်။ ပန်းကလည်း ညှို့ဝင်သည်။ ထိုပန်းချီကားကိုကြည့်လျှင် တယောသံချဲ့နဲ့ကို ကြားရသည်သို့ ခံစားရမည်။ နှင်းဆီရနံ့သင်းသင်းကို ရှု၍မြင်ရသည်သို့ ခံစားရမည်။ ပြီးတော့ သူ၏သစ္စာကို ယုံကြည်သက်ဝင်ချေမည့် နှစ် နှစ်၏ခံစားချက်တွေကို သူ့ဖမ်းဆုပ်တွေမြင်ရလိမ့်မည် .. ထိုသို့ သူ ထင်ခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုသို့ ဖြစ်တည်မလာနိုင်တော့ပြီတဲ့လား ..။

ရင်သည် ကြေမွသည်သို့ ရှိလာ၏။

“ချစ်မိသူရေ ..

ပွန်မြတ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်း ..

မြတ်သားရင်း ရှင်သန်

သစ္စာမှန်တဲ့ နှလုံးသား

မင်းထံပါးမှာ အပ်နှံခွင့်

မျှော်လင့်နေသူကို စာနာရင်း

ငိုဝင်အတွင်းကို ဝင်ခဲ့ပါ ..။

တုံ့ပြန်ရာ လက်တစ်ကမ်း

တုံ့ပြန်ရာ ခြေတစ်လှမ်း

ချစ်ခြင်းနဲ့ ကမ်းပါးလှည့်

ချစ်ခြင်းနဲ့ လှမ်းလာလှည့်

စွဲလမ်းသူရဲ့ ရင်ခွင်တာ

တစ်သက်တာ ရက်ဆက်

မင်းအတွက်ဆိုတာ

ဒီသစ္စာပါပဲ ..

ဪ ..

ဒီသစ္စာပါပဲ ..

ဪ .. သစ္စာကိုပေးပါလျက် ..။

ချစ်ရသူ၏ လက်ဖဝါးနုနုထက်မှာ သစ္စာခက်ကို မတင်နိုင်သေးခင်မှာ ကြွေသက်ရချေတော့မည်တဲ့လား ..။ ရင်သည် ပို၍ ကြေမွမွ .. ကြေမွမွ ဖြစ်လာရပြီ။

လက်က ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ထက်မှာ ဖေးတင်၏။

“မောင့် ရင်ကို မင်းမြင်ဖို့ ကောင်းပါပြီ နှစ် ရယ် ..”

ဟု သူ ရင်ထဲမှ ပြောမိရပါသည်။

ချစ်ရသူ ကြားစေ ... နိုင်စွမ်းမည်မဟုတ်သော တောင့်တမှု တစ်ခုအည့် သူ့ရင်မှာ အက်အက်ပါအောင် ကြေကွဲနေရရင်း ဖြစ်တည်နေရချေသည်တကား ..။

အခန်း (၂၁)

တကယ်တမ်း သူ မန္တလေးသို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်သွားတော့လည်း နှစ် မှာ ပဒုမ္မာရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီးထဲ ချောက်ချောက်သွေ့သွေ့ကြီး ကျန်ခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ နှစ် ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် အရမ်းကို ဂရုစိုက်တာတွေနှင့် ကင်းဝေးနေရတာကိုက မထိ ထိုင်မသာကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဘဝကြီးမှာ မပြည့်စုံသလိုကြီးထဲ ဖြစ်နေချေသေးသည့်အဖြစ် ... သူသာ သိချေလျှင် ပျော်မှာ သေချာနေသည်တည့် ...။

အိပ်ခန်းနံရံမှာ ရှိနေပါသည့် ပန်းချီကားနှစ်ချပ်နှင့် ကဗျာလေးတွေကို နှစ် မော့ငေးကြည့်နေမိရပါ။ သူ၏အငွေအသက် ...။ သူ့အထဲတွဲကို ကဗျာအတွဲထဲမှာ ရှာဖွေခံစားနေရသည့်နှယ်ရှိချေသည်တည့် ...။ ပန်းချီကားထဲမှ အချစ်သစ်ပင်လေးဆီမှ နှင်းဆီရနံ့က တိုးဝင်လာသည့်နှယ် ရှိ၏။ ပန်းချီကားထဲမှ တယောလေးသည် နှစ် ၏ အခန်းစားပွဲထက်မှာ ရောက်လာတော့မည့်နှယ်လည်း ရှိ၏။ ထိုခံစားချက်က အသက်ဝင်သည့် အချစ်သစ်ပင်၊ တယောငယ်လေးတွေအဖြစ် နှစ် ထို့ခံစားနေစေသည်။ ထိုမျှနှယ်ဝင် အရာရာသည် ပန်းချီကားချပ်တွေ၏ မှာ အသက်ဝင်နေသည်။ ထိုစဉ်ခိုက် ဖုန်းလေးဖြည့်လာတာမို့ ဝမ်းသာအားရလေး ကောက်ထူးလိုက်မိရသည်ပါပဲ။

မျှော်နေမိရပါသည့် သူ့ဖုန်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

“နှစ် .. နေကောင်းရဲ့လား .. မိုး ရော ရှိနေလား .. မောင် အခု စည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ နှစ် ဆီကုန်ဆက်တာ၊ အန်တီလင်း ရော နေ့သယ်ဘက် လာသလား .. နှစ် ၏ ပြောတာ အဲဒါတွေကြောင့်ပေါ့။ အန်တီလင်း ကို အိမ်မှာခေါ်ထားပါဆိုတာ စတိုးဆိုင်အရောင်းပျက်ကုန်မယ် .. ဖောက်သည်တွေ ပျက်ကုန်မယ်နဲ့ လုပ်နေတာ .. မိုး လာပြီး အော်လုပ်ပေးလို့ တော်သေးတာပေါ့ .. မောင်ရဲ့ ကားအရောင်းစင်တာလည်း ဒီနေ့ဖွင့်ပြီးပါပြီ .. မောင် အချိန်မီတာနဲ့ ပြန်လာမှာ၊ ဘယ်အချိန်အိပ်ပြန်ရောက်ရောက် .. ညအချိန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. ပြန်လာမှာ”

ဟု ပြောနေတော့ နှစ် မျက်ရည်လည်နေသည်ပါပဲ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ထံမှ ဖုန်းဝင်လာတာကိုက အကြိမ်များသည်။ ဖုန်းခေါ်တာကိုလည်း နှစ် မျှော်နေမိတတ်ပါပြီ။

“မိုး ဈေးသွားတယ် .. နှစ် က အိမ်မှာကျန်နေခဲ့တယ်၊ ချက်ပြုတ်ရာရှိတာတွေ ချက်ပြုတ်ထားလိုက်တယ်လေ .. ရှင် ဘာဟင်းစားချင်သေးလဲ၊ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ နှစ် ချက်ထားပေးမယ်လေ”

“ဘာဟင်းဖြစ်ဖြစ် နှစ် ချက်တာ မောင် စားချင်ပါတယ်၊ နှစ် .. ဆီ ရှင်လို့ ခေါ်နေတုန်းပဲလား နှစ် ရယ် ... မောင်မှာဖြင့် လွမ်းလို့ သတော့မယ်၊ နှစ် က ခုထိ လေသံစိမ်းစိမ်းနဲ့ ရှင်လို့ ခေါ်နေတုန်းပဲ၊ ဆို ဖုန်းလေးနဲ့ပြောနေရချိန်ဆိုတော့ မောင်မျက်နှာလည်း နှစ် မြင်နေတာမဟုတ်ဘူး .. နည်းနည်းခေါ်ရတာ ပိုလွယ်မယ်ထင်တယ် .. ခေါ်ကြည့်စမ်းပါဦး .. မောင် ... လို့”

သူ ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းလည်း ထပ်ပြောသည်။

“ခေါ်ကြည့်လေ နှစ် .. မောင် ... လို့ ..”

နှစ် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်ကာ ...

“အခု နှစ် ရှင့်ပန်းချီကား နှစ်ချပ်ရှေ့မှာ ရပ်နေတုန်း ရှင့်သံက

ဖုန်းခေါ်လာတာလေ .. မေမေ ညနေဘက်တော့ လာပါတယ်။ မိုး ထဲ နှစ် ဆီမှာ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ.. စိတ်မပူပါနဲ့၊ ရှင် နေကောင်းအောင် နေပါ။ ရေချိုးမမှားစေနဲ့ ဖျားမှာ စိုးရတယ်”

နှစ် လွှတ်ခနဲ စိတ်ထဲပူနေသမျှ ပြောနေမိတော့ သူထဲမှ ...

“နှစ် ရယ် .. မောင် စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ .. ပျော်နေတာပဲကွာ အဲသလို နှစ် စိတ်တပူပူနဲ့ မှာမယ့်အချိန်လေးကို မောင် မျှော်နေတာ ဖုန်းဆက်တဲ့အခါတိုင်းမှာ ဆိုပါတော့၊ နှစ် မောင့်အတွက် စိတ်ပူတယ် ဆိုတာကို မောင် ခံချင်တာလေ .. ဘာလို့လည်းသိလား .. ဂရုစိုက်တာ ခံချင်လို့ပေါ့၊ နှစ်ရယ် .. ပြီးတော့ စိတ်ပူတယ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်ရှိမှ ပူတာ .. ချစ်မှ ပူပင်တာလေ၊ မောင့်လိုပေါ့ .. မောင်ဆိုရင် နှစ် အတွက် နေမကောင်းများဖြစ်နေလားဆိုတာ အမြဲပူနေတတ်တာ .. ခုလည်း နှစ် အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်၊ မိုး နဲ့တူတူ ဈေးကို လိုက်သွားရောပေါ့၊ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတာလဲ .. မဖြစ်ပါဘူး၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် တော့ မောင် ပြန်လာရင် ... နှစ် ဘယ်လိုတားတား ရအောင်ခေါ်မှ ဖြစ်မယ်၊ အဖော်ရှိဖို့လိုတယ် နှစ် ရဲ့ .. နှစ် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ပါတယ်လို့ မပြောနဲ့ .. ဥယျာဉ်မှူးလည်း မောင် ရှာနေတာပဲ၊ မရသေးတာကြောင့် ခုထိ ဖြစ်နေရတာ”

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နှစ် အတွက် စိတ်ပူတာတွေကိုပဲ ရွေး တန်းတင်နေသည်ပါပဲ။

“ကဲ .. ခေါ်လေ .. မောင် ... လို့ ..”

ဟု ထပ်ပြောလာချိန်မှာ နှစ် ရှက်နေတာမို့ ဖုန်းလေး ပိတ်လိုက်ရ သည်ပါပဲ။ ဟန်းဖုန်းလေးကို လက်ထဲ အတန်ကြာမျှ ကိုင်ထားမိရင်းပဲ သူ့စကားသံတွေ ဤဖုန်းလေးထဲမှာ အငွေ့အသက်အဖြစ် ရစ်ဝနေကြပါ ချေမည်။ ဖုန်းလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ အလိုလို ခေါင်းလေးနိုး ကျသွားတာ ဖုန်းလေးကို ဖွဖုန်းလို့လိုက်မိချေသည်တကား .. ဘုရားရေ-

နှစ် သည် .. နှစ် သည် .. သူ့ကို လွမ်းနေသည့် နှစ် ဖြစ်နေချေပြီတဲ့ လား။ ဟင့်အင်း .. မပြည့်စုံသေး။ လွမ်းတာတစ်ခုတည်း မဟုတ်။ ချစ် နေသည်၊ ချစ်နေသည်။ ထိုသို့ နှစ် ထင်သည်။ သူ့ကို ဤမျှ တမ်းတမ်း တတ ဖြစ်နေခြင်းသည် သူ့ကိုချစ်၍ ဖြစ်ရချေမည်သာ ..။ သူ မရှိပဲ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေခြင်းသည်လည်း သူ့ကို ချစ်၍သာ ဖြစ်ချေ မည်ပေါ့၊ သူ့အယူအယနှင့် ချစ်ခြင်းများစွာသည် နှစ် ၏ ရင်ထဲမှ မာနခဲ ကြီးကို တွန်းဖယ်လိုက်နိုင်ချေပြီတကား ..။

ထိုစဉ်ခိုက် အိမ်အောက်ထပ်ဆီမှ ကြိုးဖုန်းဖြည့်လာတာမို့ ပြေး ဆင်းကိုင်ရပြန်သည်။ မေမေထဲမှ ဖုန်းဖြစ်ချေမည်လား မသိ။ နှစ် ၏ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ မေမေ မှတ်ထားသည်။ ဖုန်းဆက်ပါ၏။

“ဟယ်လို ...”

“နှစ် လား ... အန်တီချော ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီချော ...”

“သား ပြန်ရောက်ပြီလား .. မန္တလေးသွားမယ်ဆိုတာလည်း ပြော ပြခဲ့ပါတယ် .. အဲသလိုတော့ အမေကို မမေ့ရှာပါဘူး .. ဟိုကလည်း ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ အမေ နေကောင်းမကောင်း မေးဖော်ရတော့ ဝမ်း သာရသပေါ့လေ .. အမေကိုးကွယ့်”

နှစ် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ ခနဲစကားဆိုတာကို သိနေရတာကို စာ ရင်ထဲမှာ အနေကျပ်သည်၊ အပြောကျပ်သည်။ ငြိမ်နားထောင်နေ လိုက်ရသည်ပါပဲ။

“နှစ် ကို အန်တီချော တွေ့ချင်တယ်၊ အိမ်ကိုမလာချင်ဘူး .. မိုး ခိုတယ် မဟုတ်လား ..”

“မိုး မရှိပါဘူး .. အန်တီချော .. ဈေးသွားပါတယ်”

“အေးလေ ဈေးသွားတယ်ဆိုပေမယ့် .. ပြန်လာမှာပဲ ဥစ္စာ .. သူ့ ရဲ့မှာ မပြောချင်ဘူး .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီချော ဟာ ဈေးမတစ်

ယောက်ကို မြတ်နန္ဒသူ ရက်စ်တောရင်မှာခေါ်ပြီး တွေ့ခွင့် .. အစားလေး တူတူစားခွင့် .. စကားလေး တူတူပြောခွင့်တော့ ရှိနိုင်ချေမယ်လို့ ထင်မိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် .. နှစ် လာချင်မှပါ ..”

ဟု ပြောတော့ နှစ် ရင်ထဲ အနေရပိုကျပ်လာသည်။ ခုကိစ္စက သူ့အမေက တွေ့ချင်သည်ဟု ပြောခြင်း။ ယောက္ခမဆိုတာ ဤမျှတော့ အခွင့်အရေးရှိသင့်သည်ဆိုတာလည်း သိနေသည်။ ဒါပေမယ့် ခက်သည်က အန်တီချော ဆိုတာ နှစ် ကို မနှစ်မြို့သည့်အဖြစ်ကို နှစ် သိထားပြီး ဖြစ်နေရခြင်းပါ။ ဤအဖြစ်သည် လျှို့ဝှက်ခြင်းကင်းနေသည့်အသိအဖြစ် နှစ် နှင့် အန်တီချော ကြားမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီးပြီ။

“နှစ် လာတွေ့ပါ့မယ်”

“လာမယ်ဆိုရင်ဖြင့် အခု လာတွေ့စေချင်တယ်။ သား မန္တလေးက ပြန်မရောက်သေးခင်ဆိုပါတော့ .. ရွှေမြယ်မှာ သားကို ပြန်ခေါ်ချင်တဲ့ အန်တီချော ဟာ နှစ် နဲ့တော့ အပေးအယူလေး ဘာလေးလုပ်ရလိမ့် မပေါ့ .. ညှိရမှာပေါ့။ အဲဒါတွေကိုတော့ နှစ် တို့ရဲ့အိမ်မှာ အန်တီချော လာတွေ့ပြီး မညှိချင်ဘူးလေ .. ယောက္ခမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မာနလေး တော့ ထားသင့်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ပိုင်နက်မှ မဟုတ်တဲ့ မြတ်နန္ဒသူကို ခေါ်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ .. နှစ် လာပါ့မယ်။ မိုး ဆီမှာလည်း အိမ်သော့ခြံသော့ ပိုတစ်ချောင်းရှိပါတယ်။ ကားလည်း မိုး ယူသွားတာမို့ .. နှစ် တက္ကစီ နဲ့ လာပါ့မယ်။ အဲဒီရက်စ်တောရင် လိပ်စာကိုသာ နှစ် ကို ပြောပြပေး ပါ အန်တီချော ..”

လိပ်စာကို သေချာမှတ်ကာ နှစ် ဖုန်းလေးချလိုက်ရပါ၏။ တစ် ဆက်တည်းမှာပင် မိုး ထံသို့ နှစ် ဖုန်းဆက်ရပါ၏။

“မိုး ရေ .. နှစ် အန်တီချော ကို မြတ်နန္ဒသူ ရက်စ်တောရင်မှာ သွားတွေ့ရမယ် .. ခုပဲ အန်တီချော ဖုန်းဆက်လာတယ်။ နှစ် နဲ့ ညှိချင်

တယ်တဲ့ .. အိမ်ကိုတော့ မလာချင်ဘူးတဲ့ .. အဲဒါ သွားတွေ့မလို့၊ အိမ်သော့ ခြံသော့ ခတ်ခဲ့မယ် .. မိုး ဆီမှာ သော့ပိုတစ်ချောင်းစီ ရှိတာပဲ ခွင့်ဝင်လိုက်နော် ..”

မိုး ၏ ဟနိုးဖုန်းလေးကို လှမ်းဆက်ရခြင်းပါ။ မိုး ထံမှ တစ်ချက် ငြိမ်နေသည်။

“ဟဲ့ နှစ် နေဦး .. အန်တီချော ခေါ်တာကိုတော့ မသွားပဲ မနေလို့ တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဟာ .. ဒါပေမယ့် သတိတော့ရှိရမယ်ဟဲ့။ ငါ လည်း ဈေးအပြန် အဲဒီရက်စ်တောရင်ကို ဝင်လိုက်လာခဲ့မယ် သိလား .. နင်လည်း အဖော်ရတာပေါ့ .. ငါ ကားနားရောက်နေပြီဟာ .. အဲဒီကို ငါသွားလိုက်မယ်။ အပြန်ကျတော့ နင်နဲ့ ငါ တူတူပြန်ကြမယ်လေ”

ကားယူသွားပါသည့် မိုး က အပြန်ကိစ္စပါ ထည့်ပြောလာသည်။ တကယ်က နှစ် နှင့် အတူရှိနေချင်၍ ဆိုတာ နှစ် သိပါသည်။ အန်တီချော နှင့် နှစ် တို့ အိမ်ထောင်ရေးကြားမှာ ဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုဆိုတာ သိသင့်သလောက်လည်း မိုး သိထားသည်ကိုးလေ ..။

“နင် ရှိလို့မဖြစ်ဖူး မိုး ရဲ့ .. အန်တီချော က နင့်ရှေ့မှာ မပြောချင် ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ပြောချင်တာတဲ့”

ကျွတ် .. ခနဲ မိုး ထံမှ စုတ်သပ်သံလေး ပေါ်လာသည်။ ဘဝင်ကျပုံ မရမှန်း သိသာနေသည်ပါပဲ။

“ဒါဆိုလည်း ငါ အဲဒီကိုဘော့ ကားမောင်းလာခဲ့မယ်။ သစ်ရိပ် အောက်မှာ ကားရပ်စောင့်နေမယ်ဟာ .. အဲဒီ ရက်စ်တောရင်လေးက ခြံဝင်းကျယ်လေးနဲ့ .. သစ်ပင်ငါးပင်လေးနဲ့ဟာ .. သာယာတယ်။ ငါနဲ့ ကိုအောင်ငြိမ်း တို့ ရောက်ဖူးတယ် .. အေးအေးချမ်းချမ်းလေး သိလား။ ကဲ .. ဒါဆို .. နင် အိမ်သော့ခပ် .. ခြံသော့ခပ်ခဲ့ .. ငါလည်း အဲဒီတို့ သွားလိုက်တော့မယ် .. ကားထဲက စောင့်နေမယ်ဟာ ..”

တား၍ရမှာ မဟုတ်တာ သိနေတာမို့ နှစ် ကြာရှည်ပြောမနေတော့။

တားမနေတော့ပါ။ အိမ်သော့ခပ်၊ ခြံသော့ခပ်ကာ တက္ကစီဂိတ်ရှိရာသို့ ထီးလေးဆောင်း၍ လျှောက်ရသည်။ တက္ကစီဖြင့် မြတ်နန္ဒသူ ရက်စံ တောရင့်သို့ သွားရပါ၏။

နှစ်၏ကားလေး ရောက်တော့ အန်တီချော၏ကား ရပ်ထားလေ မလားဟု ရှာမိသည်။ မတွေ့...။ နှစ် ခြံစန်းကျယ်ကျယ် ဝါးပင်သစ်ဝင် လေးတွေ စိမ်းမြမြဖြင့် ရှိနေရာ တစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီးတွင်းသို့ ဝင်လာရပါ၏။ အဝင်မှန်တံခါးနားမှာ ရပ်စဉ်ခိုက် တံခါးစောင့် လူငယ် လေးမှ တရိုတသေလေး ခါးညှတ်၍ မှန်တံခါးရွက်ကို ဖွင့်ပေးပါ၏။ နှစ် နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ မိုး မောင်းလာသည့်ကားကို ကြည့်မိခြင်း၊ ကိုယ့်အိမ်က ကားကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်မိခြင်း၊ ထိုစဉ်မှာ ခြံအဝင်တံခါးမကြီးဆီမှ အိမ်ကကားလေး ဝင်လာနေတာကို မြင်ရ ပါ၏။ မိုး လိုက်လာချေပြီတကား...။ နှစ် အားလေးတော့ ရှိသွားရသည် ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီချော နှစ် ကို စိတ်ညစ်စရာတွေ ပြောတာမျိုး ကြုံခဲ့လျှင်လည်း နှစ် မှာ မိုး ရှိရာသို့ သွားလိုက်ဖို့ အချိန်သိပ်ကြာတော့ မှာမှ မဟုတ်ပဲလေ...။ မိုး ၏ ရင်ခွင်မှာတော့ နှစ် ဝင်ငိုနိုင်ချေမည်သာ၊ ကြေကွဲခံစားရတာတွေ ကြုံရလျှင်လည်း ရင်ဖွင့်ပြောငိုနိုင်ချေမည်သာ၊ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့သည့်နှယ် အားလေးတက်သွားရရင်း နှစ် အဆောက်အအုံလေးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရပါ၏။ လေအေးစက်၏ အငွေ့အသက်အရသာက အေးမြမြ တိုးဝင်၏။ နှစ် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိသည်။ လူတွေ မနည်း၊ စားပွဲဝိုင်းတော်တော်များများမှာ လူ ပြည့်နေပြီ၊ စားပွဲလွတ် ဟူ၍ သုံးလေးခုလောက်ပဲ ရှိမည်။ ကျယ်ဝန်း သော ခန်းမထဲမှာ လူတွေပြည့်နေသည်ပါပဲ။ ထိုလူတွေကြားထဲမှာလည်း အန်တီချော ကို ရှာမတွေ့...။

နှစ် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ကျစ်နေအောင် ကိုင်ကာ စားပွဲလွတ် တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သည်။ တစ်ခါမှ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ရက်စံ

တောရင့်ကို ရောက်ဖူးတာလည်း မရှိ။ အတွေ့အကြုံမရှိတာမို့ နှစ် စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်ချင်၏။ နှစ် ကိုလည်း လူတချို့က ကြည့်ကြသည်ပါပဲ။

ရုတ်တရက် သူ့ကို သတိရမိပြန်သည်။
“နှစ် က အရမ်းလှတာ .. ကျက်သရေရှိတာ .. မြင်တဲ့သူတိုင်းက ငေးချင်ကြတာ၊ ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် မပါပဲ နှစ် တစ်ယောက် တည်း မသွားရဘူးနော် .. နှစ် ကို ဝိုင်းကြည့်ကြမှာ မောင် မကြိုက်ဘူး သိလားဗျ ..”

ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ သူ့စကား၊ ခုလို .. နှစ် တစ်ယောက်တည်း သွားလာတာမျိုးကို သူ မကြိုက်ပေမယ့် ခေါ်သူက သူ့အမေကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတော့လည်း နှစ် မသွား၍ မဖြစ်။ ခုကျတော့ လူတချို့ကလည်း နှစ် ကို တကြည့်ကြည့်လုပ်ကြသည်။ နှစ် အနေခက်ရသည်ပါပဲ။ နှစ် စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ ကုလားထိုင်လေးဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်တော့ နက်ပြာ ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဆင်တူရှိနေကြပါသည့် ဝန်ထမ်းလေးတွေ ထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက် နှစ် ၏စားပွဲသို့ ရောက်လာသည်။

နှစ် ဘာမှမည်လဲ .. ဟု မေးသည်။ နှစ် မိန်းမကြည့်ကာ စတော် ဘယ်ရီဖျော်ရည်ပဲ မှာလိုက်သည်ပါပဲ။ နှစ် မှန်တံခါးဘက်ဆီသို့ ထပ် ကြည့်မိရပါ၏။ အန်တီချော ရောက်မလာသေး။ နှစ် ရှိရာ စားပွဲဆီမှ မှန်တံခါးရွက်ဆီသို့သာ တကြည့်ကြည့်ဖြင့် နှစ် ရှိနေရပါ၏။

လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ လူပုံ ဝန်းချောချောဖြင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ နှစ် စိတ်ညစ်လာသည်။ တစ်ယောက်တည်း ခုလို ထိုင်နေရတာ နှစ် မကြိုက်ပါ။ ဝင်လာသည့် သူတွေကလည်း လူစိမ်းတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ ရှိနေသူတွေကလည်း နှစ် မသိသည့်လူတွေချည်းသာ။ ဤသို့သောနေရာလေးမှာ စတော်ဘယ် ခွက် လာချမှန်ကန်စောင့်ရှင် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ငြိမ်ထိုင်နေ ရတာ အလွန် နေရာထိုင်ရခက်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေပါ၏။ နှစ် မနေတတ်...။

ထိုစဉ်ခိုက် စောစောကဝင်လာပါသည့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ လူသည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် နှစ် ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်။ နှစ်၏ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ နှစ် ၏လက်လေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲကိုင်လာသည်။ နှစ် အလန်တကြား ရုန်းကာ ...

“ဘာလဲ .. ရှင်က ..”

ဟု ပြောစဉ်မှာပင် သူသည် နှစ် ၏ လက်လေးကို နမ်းလိုက်သည်တကား ..။ နှစ် ကမန်းကတမ်း ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ သူကပြန် နှစ် ကို မော့ကြည့်ပါ၏။

“မင်းကို .. ကိုယ့် .. ဒီမှာ အမြဲတွေ့ပါရစေ နှစ်ဆန်းပျို ..”

ဟု ပြောလာတော့ နှစ် အရှက်သည်းနေရင်းမှ ဒေါသဖြစ်တတ်လာရပါ၏။ နှစ် မသိသူတစ်ယောက်က နှစ် ၏လက်ကို ကိုင်သည်လက်ဖမိုးလေးကို ရှိုက်နမ်းသည်။ နှစ် ဘာမှန်းကို မသိလိုက်နိုင်ခင် သူက မြန်ဆန်လွန်းစွာ အားလုံးကို လုပ်ပြသွားခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ နှစ် ကိုယ်မှလို့ .. အမြဲတွေ့ချင်နေသည်တဲ့။ ပြောလိုက်သေးသည့်လူတစ်ယောက် နှစ် ခံပြင်းလာလျက် လက်ကလေး မြှောက်တက်သွားကာ သူထိုင်ခုံရောလူရော ပြိုကျသွားအောင် တွန်းတိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးသည့်နောက်မှာ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် မပြေးရဲတမယ် အပြင်သို့ ထွက်လာရပါပြီတည်း ..။

အန်တီချော ကိုတော့ နှစ် သတိပင်မရတော့ပြီ။ တောက်လျှောက်ပင် နှစ် မျက်ရည်ကျလာနေသည်။ အပြင်ရောက်တော့လည်း နှစ် မြေမီရသည်ပါပဲ။ ရပ်ထားသောအိမ်ကကားကို အမောတကောရှာမိသည်ကားကို သစ်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်ထားတာတွေတော့ နှစ် ပြေးလာမိရတာပါ။ ရှက်ခြင်းနှင့် ခံပြင်းခြင်းက နှစ် ၏ရင်ကို မွေ့နေသည်။ နှစ် ၏လက်ဖမိုးလေး အနမ်းခံလိုက်ရတာကိုလည်း ရင်ထဲမချီ။ သူ မပါဝဲ ဘယ်ကိုမှ မသွားဖို့ မှာထားသည့်ကိစ္စ၊ နှစ် နားမထောင်ခဲ့တာ မှားချေပြီကောလေ။

သူ့ကို ရင်ထဲမှတမ်းတနေမိသည်။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်သမျှကိုလည်း ခုထိ နှစ် ရင်ထဲကကို မထွက်၊ နောင်တက ရင်မှ ထုထည်နှင့် ယူကျုံးမရစွာ ဖြစ်တည်၏။ ရှက်လိုက်သည်ကလည်း အရမ်းပါ။ လူဝိုင်းကြည့်ခံရသည်ဆိုတာ ကောင်းသည့်ကိစ္စမှ မဟုတ်ချေသည်ပဲ။

နှစ် ပြေးလာတာ မြင်၍ထင် ..။ မိုး ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ နှစ် ရှိရာကို သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည်။ နှစ် ကို တွဲ၍ ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာရင်းမှ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ နှစ် .. ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးတော့ နှစ် ခေါင်းပဲ ခါပြမိပါ၏။

“အန်တီချော ဘာပြောလိုက်သလဲ နှစ် .. ဟင် .. နှစ် ကို ဘာပြောလိုက်သလဲ”

နှစ် ခေါင်းခါနေမိရဆဲပါ။ ကားထဲဝင်ကာ ငိုနေမိသည်ပါပဲ။

“အန်တီချောနဲ့ကို မတွေ့ခဲ့ရတာ မိုး ရဲ့ ..”

ဟု ဖြေမိစဉ်ခိုက် မျက်ရည်ကျလာသည်။ နှစ် ကို လူတစ်ယောက်မှ လူတွေအများကြီးရှိရာ စားသောက်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ လက်ဖမိုးလေး ယူနမ်းခံလိုက်ရတာကို မိုး ကို မပြောပြရဲ၊ ရှက်သည်။ နှုတ်ကကို ပြောမထွက် ..။

“ဟဲ့ .. အန်တီချော ကို ငါ တွေ့တယ်ဟဲ့ .. တက္ကစီတစ်စီးနဲ့ သိလား ..။ အဲဒီ ဒရိုင်ဘာနဲ့တောင် အတူတူ အဲဒီဘက်ကို လျှောက်သွားတာပဲ။ အန်တီချော က တစ်ချက်ရပ်တယ် သူဒရိုင်ဘာက အရင်ဝင်သွားတယ် .. ဘာကြာသေးလို့လဲ .. အန်တီချော လည်း ဝင်သွားတာပဲ ဥစ္စာ၊ အဲသလို ဝင်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး နင်လည်း ငိုထွက်လာတာပဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလည်းဟယ် .. အန်တီချော တစ်ခုခု နင့်ကို လုပ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား .. ပြောကို ပြောလိုက်ပြီ၊ ငါသိတယ် .. အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာ .. ငါ နင်နဲ့တူတူလိုက်ပါ့မယ်လို့ ခု .. ဖြစ်ပြီ ..”

နှစ် ငိုနေမိရဆဲ။ အရေးထဲ ခေါင်းထဲတိုးဝင်လာသည်က အန်တီချော သည် တက္ကစီဖြင့်လာသည်တဲ့။ အန်တီချော ၏ကားကို ဘာကြောင့် မောင်းမလာရပါသလဲ .. ကားပျက်နေ၍ များလားလေ။ အန်တီချော ရောက်လာချိန်ကို နှစ် မသိလိုက်နိုင်ခဲ့။ လူစိမ်းတစ်ယောက်၏ ရဲတင်းသော နှိပ်စက်မှုတစ်ခုကို ခံလိုက်ရသည့်နောက်မှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်ထူနေရင်း နှစ် အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်ထွက်လာမိသည် မဟုတ်ပါလား။ အန်တီချော နှစ် ၏အဖြစ်ကို မြင်ခဲ့ချေမည်လားပင် မသိနိုင်။ နှစ် ရှစ်တာမှ နေစရာပင် မကျန်တော့ပြီတည်း ...။

နှစ် .. ငို၍သာ ပြန်ပါလာလျက် မိုး လည်း မျက်နှာမကောင်းစဲ ကားကိုသာ အတင်းမောင်းလာသည်ပါပဲ။ ခြံဝင်းတံခါးကိုလည်း မှီပဲ ဆင်းဖွင့်သည်။ အိမ်တံခါးကိုလည်း မိုး ပဲ ဖွင့်သည်။ နှစ် ကို အိမ်ထဲတွဲခေါ်လာသည်။ ဧည့်ခန်းဆိုရာရှည်ကြီးမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး မိုး ထမင်းစားဆောင်တွင်းဝင်သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ အအေးတစ်ခွက် ပါလာပါ၏။ နှစ် ကို ပေးတော့ တကျိုက်ကျိုက် မော့သောက်ပစ်မိသည်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက် မွန်းကျပ်နေသည်လေ ...။

“အန်တီလင်း ကို ခေါ်လိုက်မယ်နော် နှစ် ..”

နှစ် အရမ်းကို တုန်လှုပ်ခံစားနေရတာမြင်ရင်း လန့်လာလျက် မိုး ပြောတော့ နှစ် ခေါင်းခါလိုက်သည်ပါပဲ။ ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြော၍ကို မထွက်၊ နှစ် ရှက်တာပဲ သိနေရသည်။ မိုး ကို ပြန်၍ပြောပြရမှာ အရှက်တရားက တားဆီးနေပါသည့်အဖြစ်။

မေမေ့ကိုလည်း နှစ် ဤအဖြစ်ကို ပြန်မပြောပြရဲ။ လူတွေကြားထဲမှာ လူတစ်ယောက်က နှစ် ၏ စားပွဲသို့လာကာ နှစ်၏လက်လေးကို ပိုင်စိုးစွာ နှိပ်စက်လိုက်တာကို အငိုက်မိခံလိုက်ရပါသည့်အဖြစ်တစ်ခုကို နှစ် အဘယ်အင်အားဖြင့် ပြောပြရပါမည်တဲ့လဲ ...။

မြတ်နုသု မှာ စားသောက်နေကြသူတွေ ရုတ်ခန့် တိတ်ကျသွား

ကာ စုပြုံဝိုင်းကြည့်ကြတာကိုလည်း နှစ် ခံခဲ့ရသည်မို့ ပို၍ပင် အရှက်သည်းနေရသည်။ ကြမ်းပေါ်မှ လူးလဲကြီးထနေသည့် ထိုလူစိမ်းကို ချန်ထားခဲ့ကာ နှစ် ပြေးထွက်လာခဲ့စဉ်မှာရော လူတွေ အဘယ်သို့သော အကြည့်မျိုးတွေဖြင့် နှစ် ကို လိုက်ကြည့် ကျန်ခဲ့ကြချေမည်မသိ။

ဘာမျှ ပတ်သက်ဖူးတာမရှိသည့် လူတစ်ယောက်၏အနမ်းကို ခံရပါသည်ဟု ပြောချေလျှင်ကော ဘယ်သူက ယုံမည်တဲ့လဲလေ။ တစ်ခုခု ဖတ်သက်နေ၍သာ ထိုသို့ဖြစ်ရချေသည်ပေါ့ဟုသာ မှတ်ချက် ပိုင်းပေးကြမည်သာ ...။

“သူ့အသိစိတ်ဆွေတွေတောင်မှ အဲဒီမှာ စားသောက်နေကြတာ ရှိများရှိနေမလား မသိဘူး၊ သူနဲ့ ငါ လက်ထပ်ခဲ့တုန်းက မင်္ဂလာပွဲတက်လာကြတဲ့သူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမှာ ရှိနေရင် အဲဒီလူက ငါ့ကို ဘယ်လိုများ သုံးသပ်မလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်လို မြင်မလဲ .. သူဟာ ရွပ်ပွေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ထားလိုက်ရတဲ့ ဘုန်းနေသာ ဖြစ်နေပါရောလား ဆိုပြီး မှတ်ယူသွားမလား၊ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ ..”

ဟု နှစ် တွေးကာ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်လာသည်။ ဖြူဖျော့ကျလှအောင် အရမ်းကို ခံစားနေရသည့် နှစ် ၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ မိုး စိတ်ပူလာပါ၏။

“အဲဒီမှာ နှစ် ကို အန်တီချော တစ်ခုခု ပြောလွှတ်လိုက်ပြီ ထင်တယ် .. ဟုတ်လား .. မလိမ်နဲ့ နှစ် ရယ် .. မိုး မြင်တယ်၊ အန်တီချော အဲဒီထဲကို ဝင်သွားတာ”

ဟု ပြောနေတော့ နှစ် ခေါင်းခါပြနေသည်။

“နှစ် .. အန်တီချော နဲ့ တွေ့့ကို မတွေ့့လိုက်ပါဘူး မိုး ရယ် ..”

ဟု အသံလေး တုန်ခါနေရင်း ပြောလေလေ မိုး ပို၍ မသက်သာလေလေပါ။ အန်တီချော နှင့် တွေ့့လည်း တွေ့့မည်။ အခြေအလည်

ခံခဲ့ရပြီဟု မိုး ထင်တာထက် ပိုခိုင်မာလာနေသည်။ နှစ် ပြန်မပြောချင်ဘဲ မျိုသိပ်ထားခြင်းဟုလည်း ပိုတွေးလာသည်။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ခြံတံခါးဆီမှ ကားဟွန်းသံ ပေါ်လာ၏။ မိုး သွားကြည့်စဉ်မှာပင် ခြံတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်၍ ကားမောင်းဝင်လာပါသည်။ သူ့ကို မြင်သည်နှင့်

“ဟယ် .. ကိုဘုန်းနေသာ ပြန်ရောက်လာပြီတော့ ..”

ဟု နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ဝမ်းသာအားရလေး လှည့်၍ ပြောစဉ်ခိုက်မှာ နှစ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ စောစော ဖုန်းဖြင့် ပြောတုန်းက အစည်းအဝေး ပြီးစာချိန်လေးမှာ ဖုန်းဆက်ခြင်းဟု ပြောသည် မဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ .. ပြန်ရောက်လာပြီတဲ့လားလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရောက်လာသည့်အတွက် နှစ် ရင်ထဲမှာ အားကိုးရာရလိုက်သည့်နယ် ခံစားရသည်။ ကြိုတင်မြဲ၍ သိုသိပ်ခံစားနေရပါသည့် အရှက်သည်းခြင်းဝေဒနာသည် ရုန်းကြွ၍နေဆဲ ..။ နှစ် .. ကြိုး၍ ထလိုက်ပုံလေးက အားအင်ပါနေသည်။ ဧည့်ခန်းဆီမှ နှစ် ပြေးထွက်လာမိရ၏။ နှစ် ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ရောက်သည်။ နောက်တော့ ကွန်ကရစ်တုံး ရောင်စုံခင်း ကားသွားလမ်းလေးပေါ်သို့ ဆက်ပြေးသည်။ နှစ် မှာ ဖိနှပ်ပါမလား။ သူလည်း ကမန်းကတမ်း ကားပေါ်မှဆင်းပါ၏။ နှစ် မျက်ရည်ကျနေတာ ကလေးတစ်ယောက်နယ် အားကိုးတကြီးနိုင်စွာ ပြေးလာနေတာကို အံ့အားတသင့်လည်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်နေသည်။ မိုးရိမ်တကြီးလည်း နိုင်နေသည်။

စိတ်အရမ်းပူနေရင်း ခြေလှမ်းကြွကြီးဖြင့် နှစ် ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်။ နှစ် .. သူနှင့် ဆုံလိုက်တာနှင့် ဘာမှကို မပြောနိုင်။ သူရင်ခွင်ထဲ ကလေးနယ်ပင် အားကိုးတရ တိုးဝင်သည်။ နှစ် ၏လက်လေးတွေကလည်း သူ့ကျောပြင်ကြီးကို အားကိုးရာအဖြစ် ဖက်တွယ်ထားသည်။ နှစ် ငိုလည်း ငိုနေသည်။

“နှစ် .. ဘာဖြစ်တာလည်း နှစ် ရယ် .. ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ဘုန်းကို ပြောစမ်း .. မောင် ကို ပြောစမ်း။ မေမေ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ပြန်ပြီလား .. နှစ် .. ဟင် ..”

သူ့အသံတွေ အက်နေသည်။ မျက်နှာလည်း ပျက်နေပါ၏။ နှစ် နှစ် မိုးရိမ်စောဖြင့် တောက်လျှောက် မေးနေသည်။ နှစ် ခေါင်းလေး ပြလိုက်သည်။

“နှစ် .. နင် မြတ်နန္ဒသူမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်လေဟယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ နှစ် ကမန်းကတမ်း လက်လေးကာသည်။ သူက အခုမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်၊ အန်တီချော အပေါ်မှာ စိတ်မော့စိတ်မော့ကြီးဖြင့် လှမ်း၍ ဟိုမေးသည်မေးတွေ လုပ်ကုန်နိုင်သည်။ ပို၍ ခွင့်ထွေးကုန်တော့မည်လေ။ အန်တီချော က နှစ် ကို ဘာမျှပြောခဲ့တာမျိုး အထင်မှားတာ မကောင်း။ နှစ် လက်လေးကာ၍ ..

“မိုး .. နင် ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ..”

ဟု တားတော့ မိုး စိတ်မော့ပုံလေးဖြင့် ခေါင်းလေးခါ၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပါ၏။ နှစ် ဘက်က ဘာမျှ အသိမပေးချင်၍ ဆိုတာ မိုး သဘောပေါက်သွားဟန် တူပါ၏။

“မြတ်နန္ဒသူ .. အဲဒါ ဘာလဲ နှစ် ..”

ဟု သူ မေးလာသည်။ မြတ်နန္ဒသူ ရက်စံတော့ရင်ကို သူ ရောက်နေပုံ မရ။ သိပုံလည်း မရ။ နှစ် ကို မျက်တောင်မခပ် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အေးလည်း မေးသည်။ နှစ် ၏ မျက်ရည်ကိုလည်း သုတ်ပေးနေသည်။ မျက်နှာမကောင်းနိုင်ပဲ ရှိနေသည်။

“မောင် က နှစ် ရုတ်တရက် တွေ့ရင် ဝမ်းသာအောင်ဆိုပြီး .. ခုလို နှစ် မထင်မှတ်ချိန်ကို ရောက်လာခဲ့တာ၊ တကယ်က နှစ် ဆီကို မောင် ဖုန်းဆက်ချိန်မှာ ရန်ကုန်နဲ့ နီးနေပြီ .. ကားပေါ်က ဆက်တာ .. နှစ် က မောင် ပြန်မရောက်နိုင်သေးဘူး .. မန္တလေးမှာပဲ ရှိနေသေး

တယ်လို့ ထင်အောင်လို့လေ .. မောင် ခုလို .. စောပြီး ရောက်လာတာထဲ မြင်ရင် နှစ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ မောင် မြင်ချင်တာကိုး၊ နှစ် ပျော်သွားမလား .. အံ့ဩနေရင်း ပြေးပြီး လာကြမလားပေါ့၊ အဲလို မြင်ချင်တာ .. ခုကျတော့ နှစ် ရယ် .. မောင် ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာ နှစ် တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုတာ မောင် သိနေပြီ နှစ်၊ ပြောပြပါ နှစ် ရယ်- မေမေ ဘာလုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ .. နှစ် ကို မျက်ရည်ကျအောင် လုပ်ဖို့ ဆိုတာ မေမေပဲ ရှိတာ”

သူ မျက်နှာပျက်နေရင်း မေးနေသမျှ နှစ် ခေါင်းပဲ ခါပြနေမိသည်။ သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်တာ နှစ် ၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်၍ အိမ်နဲ့ ရာသို့ လျှောက်ပါ၏။

“လောလောဆယ် နှစ် မပြောချင်သေးရင် သဘောအောင် .. ဒါပေမယ့် နောက်တော့ မောင်ကို ပြောပြမဖြစ်မယ် နှစ် .. မောင် ကြွေရပ်လေး ခုလောက်ခံစားရတာကို မောင် မြင်ထားရတာ အရမ်းဆိုးတယ် နှစ် ရယ် .. မောင် ရင်ထဲထိတ်လိုက်တာ၊ ကဲ .. လာ .. မောင်တို့ အိမ်ထဲ ဝင်ကြမယ်နော် .. မငိုနဲ့နော်၊ မောင် ရောက်လာပြီပဲ နှစ် ရှေ့မှာ အမြဲရှိနေမယ့် မောင် ရောက်လာပြီဆိုတာ သိထား၊ နောက်ကို မောင် ဘယ်ကို သွားသွား ခရီးထွက်ရင် နှစ် ကိုပါ တူတူခေါ်သွားတော့မယ်၊ အခု ကြုံရတာနဲ့ပဲ မောင် သင်ခန်းစာရလိုက်ပြီ နှစ် .. နှစ် ကို ချန်မထားနိုင်ဘူး၊ နောက်ဆံတင်းတယ်ကွာ ..”

ဟုပြောကာ နှစ် ၏လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ရင်း အိမ်ထဲဝင်သည်။ မိုး ကတော့ သူ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လာပေးပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ် မိုး .. ခုလို နှစ် ကို အဖော်လုပ်ပြီး ညအိပ် ညနေ ရှစ်ရက်လောက်အထိ နေပေးတဲ့အတွက် အလွန်ကျေးဇူးကြီးပါ တယ် မိုး .. အောင်ငြိမ်း ရော လာသေးလား”

“ညနေဘက်ဆို ရောက်လာတာပါပဲ၊ မိုး တို့ အတွက်လည်း စား

သောက်စရာလေးတွေ အပျင်းပြေကြည့်ဖို့ ဒီဗီဒီလေးတွေ ယူယူ လာပေးတတ်ပါတယ်၊ နေ့တိုင်း အားလုံး အေးဆေးပါပဲ .. ဒီနေ့မှ နှစ် ဘာကြုံလာရတယ် မသိဘူး .. မိုး ရင်ထဲကို မကောင်းနိုင်တာ၊ မေးတော့လည်း မပြောဘူး .. မိုး ထင်တာ မေးတော့လည်း ငြင်းတယ်”

ဟု အန်တီချော အမည်ကို ပြောခွင့်မရတာမို့ မကျေမနပ်လေး တွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် လုပ်နေပါ၏။ သူကလည်း နှစ် ၏ မျက်နှာပေးကိုကြည့်ကာ ဆံစလေးကို သပ်ပေးလိုက်ရင်းမှ ..

“နောက်တော့မှ နှစ် ပြောပြမှာပါ မိုး .. နှစ် က ကျွန်တော့်ကိုတော့ လျှို့ဝှက်မထားနိုင်ပါဘူး၊ နှစ် မှာ ကျွန်တော်ပဲရှိတာ .. အားကိုးစရာ ဆိုလို့လေ အန်တီလင်း က အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ နှစ် က ပြောပြချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ နှစ် ပြောပြမှာပါ .. ဟုတ်တယ်နော် နှစ်၊ ခု လောလောဆယ် မပြောချင်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ ရတယ် .. မပြောနဲ့၊ ညနေလောက်ကျတော့မှ ပြောပြ .. ဟုတ်ပြီလား”

ကလေးကို ချောမော့ဖျောင်းဖျသလို သူ ပြောသည်။ နားဝင်အောင် ပြောခြင်း၊ မိုး ရယ်လိုက်ပါ၏။

“မိုး .. ပြန်မယ်နော် နှစ်၊ အခု နှစ် ရဲ့အရိပ်ကြီး ရောက်လာပြီပဲ၊ ကိုကြီးဘုန်းနေသာ မိုး ပြန်မယ်”

“ဟာ .. နေပါဦး .. ကားထဲမှာ လက်ဆောင်တွေပါလာတယ် မိုး ရဲ့ .. နှစ် ငိုပြီး ပြေးလာတာမြင်တာနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး နှစ် ကို တွေ့လိုက်ရတာ .. ကားရပ်ထားခဲ့ရတယ်၊ နေပါဦး ..”

ဟု သူ တားပေမယ့် မိုး ခေါင်းလေး ခါ၍ ...

“ရတယ် နောက်မှ မိုး ယူပါမယ်၊ မနက်ဖြန်လည်း လာမှာပဲ ဥစ္စာ လောလောဆယ် ကိုကြီးဘုန်းနေသာ ရဲ့ ရပ်ထားတဲ့ကားကြီး ပေါ်တီကိုအောက် မောင်းလာပေးပါလား .. မိုး .. ဂိုဒေါင်ထဲထည့်ထား

တဲ့ကား မောင်းပြန်မလို့”

ဟု ပြောတာမို့ သူ နှစ် ကို ကြည့်ကာ ...

“ဓာထိုင်နေနေ နှစ် .. မောင် ကားမောင်းလိုက်ဦးမယ်၊ နောက် ကို နှစ် ကားမောင်းသင်ရမယ် သိလား .. ခု .. မိုး ကို ကြည့်စမ်း - ကားမောင်းတတ်တော့ ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး အိမ်ပြန်ရုံပဲ။ ဘယ်ကို သွားသွား ကားရှိနေဖို့ပဲ လိုတယ် .. အလွယ်တကူ ရောက်တာ”

ဟု ပြောနေတော့ မိုး ပြုံးပါ၏။

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ။ ခု ကြည့်လေ .. နှစ် ကား မောင်းမတတ်တော့ နှစ် ရဲ့ကားကို မိုး ပဲ မောင်းပြီး ဈေးပြေးရတယ်၊ မိုး ရဲ့ ကားကို ဂိုထောင်ထဲ အနားပေးထားရုံပဲ”

ဟု ပြောကာ ရယ်သည်။ သူ ထွက်သွားတော့မှ မိုး ကပ်၍လာထိုင် ပါ၏။ နှစ် ၏လက်ကို ကိုင်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ နှစ် ရယ် .. မိုး ကို မပြောပြချင်ရင်တောင်မှ ကိုကြီးဘုန်းနေသာ ကိုတော့ ပြောပြလိုက်ပါဟယ် .. နင့်ကို အန်တီ ချော ဘာတွေပြောလွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မြဲမထားနဲ့ဟ၊ ပြောပြရမှာ”

ထင်ထားသမျှ လက်မလျှော့နိုင်ပဲ မိုး တိုက်တွန်းပါ၏။ နှစ် ခေါင်း လေးခါလိုက်ကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဆိုမှဟယ် ..”

ဟု ညည်းပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် သူကားက ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ရပ်သည်။ မိုး ထဲရပ်လိုက်ပါ၏။

“မိုး ပြန်မယ် နှစ် .. ကိုကြီးဘုန်းနေသာ လည်း ရောက်လာပြီပဲ ဥစ္စာ ကိုကြီးဘုန်းနေသာ လည်း ခရီးပန်းလာတော့ နားချင်မှာပဲ။ နှစ်ယောက်တူတူ စားသောက်ပြီး နင်လည်း စိတ်ပင်ပန်းထားတာ နား ကြပေါ့ဟယ်”

ဟု မှာကာ မိုး ကားဂိုထောင်ထဲမှ ကားကို သွားမောင်းလာသည်။

ရော နှစ် ရော မိုး ၏ကားအထိ လိုက်လာကြသည်။ မိုး လက်လေး တာ ကားလေး မောင်းထွက်သွားတော့ ခြံစင်းတံခါးကို သူ သွားပိတ် ပါ၏။ နှစ် ကိုလည်း လက်လေးဆွဲခေါ်သွားသည်ပါပဲ။ ပြန်လာတော့ သည်း လက်လေးဆွဲ၍ အိမ်ထဲထိ ခေါ်လာသည်။

“ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား .. မောင်လည်း ဆာနေတယ်၊ နဲ့ တူတူစားမယ်ဆိုပြီး မောင် မစားခဲ့ဘူးကွ .. အဆာပြေ စားထား အလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ကော်ဖီတို့ မုန့်တို့လောက်ပဲ ဆိုပါတော့”

ဒရိုင်ဘာပင် ခေါ်မသွား၊ ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ မန္တလေးသို့ သွားပါ သည် သူ့ကို ပင်ပန်းနေမှာဟု နှစ် တွေးမိပါ၏။

“ကားရုံးရွှန်းနဲ့ အရောင်းစင်တာက ဆက်ရက်ပါပဲ... ကြိုက်တဲ့ စားပုံစံကို ကြည့် .. ရွေးချယ် .. ပြီးရင် အရောင်းစင်တာမှာ ဝယ်၊ နဲ့ ကုန်က မောင် စိတ်ချရတဲ့ လူပဲအလုပ်သမားနဲ့ မန်နေဂျာကို ခေါ်ပြီး အိမ်မှာထားခဲ့မယ် .. မန္တလေးကလည်း ဝန်ထမ်းတချို့ ခန့်ခဲ့တယ်”

ဟု နှစ် အာရုံလေးပြောင်းအောင် သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေဘက် စကား ဆွဲမိသည်။ နှစ် ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ ထမင်းစားဆောင်ဘက်သို့ ကူးစဉ်မှာ သူ ဖုန်းဆက်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ အန်တီချော ထံသို့ အရင်ဆက်ခြင်းပါ။ သူ ပြန်လာပြီဆိုတာ ဖုန်းဆက်ပြောခြင်း။ အမေကို လာတွေ့မည်ဆိုတာ ဆည်း ကြားနေရသည်။ နှစ် ကို ခေါ်သွားမှာ မဟုတ်တာကိုတော့ နှစ် သိနေသည်ပါပဲ။ ဘာဘဦးဘုန်းသစ် မှာ သူ့ကို ရွှေမြယ်သို့ သွားဖို့၊ အမေ ခိုတွေ့ဖို့ တရရ ဖုန်းဖြင့် ပြောသည်မို့ သူ သွားပါ၏။ ဒါပေမယ့် နှစ် ကို ခေါ်မသွားပါ။ အန်တီချော နှင့် ပြောပြီးချိန်မှာ ဘာ ဦးဘုန်းသစ် ဆို သူ ဖုန်းဆက်နေတာမို့ နှစ် ထမင်းပွဲပြင်ရင်း သူ ဝင်လာမည်အချိန် မှီ စောင့်နေရသည်ပါပဲ။

သူ နှင့် နှစ် ထမင်းတူတူ မစားဖြစ်ခဲ့ရတာ ရှစ်ရက်ရှိခဲ့ပြီ။ ဒုလ္လံ တူတူစားရမည်ဆိုတော့လည်း နှစ် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလာသည်မယ်

ရှိ၏။ သူနှင့်တူတူ ထမင်းမစားဖြစ်ခဲ့ရသည့်ရက်တွေမှာ နှစ် ဘာကြောင့် စားမဖြစ်ရပါသလဲ ..၊ ထမင်းစား အရမ်းကို နည်းနေတာလည်း ပင် သတိပေးယူရသည်အထိပါ။ ဘာကြောင့် နှစ် ထိုသို့ ခံစားထားနေရပါသတဲလဲ ...။ သူ .. ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ထမင်းပြင်ပြီးပြီနဲ့ နှစ် ၏လက်ကို ဆွဲ၍ တူတူထိုင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းပွဲကိုယူ၍ ဘေးမှာချသည်။

“ဒီလိုပဲ တူတူစားမယ် နှစ် .. လာ ..”

ဟု ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းပါ၏။ အဝတ်အစား မလဲရသေး။ မချိုးရသေး။ အနားမယူရသေး .. နှစ် နှင့်အတူ ထမင်းစားချင်ပါသလို့ သူ့ကို နှစ် မော့၍ ကြည့်မိရပါ၏။ နှစ် ကြောင့် နှစ် ၏မျက်ရည်ကြော သူ ပို၍ ပင်ပန်းမည်ဆိုတာကိုလည်း တွေးမိကာ .. နှစ် အလိုက်ထဲ တရားမသိလိုက်ပုံကို ခုကျတော့လည်း အပြစ်ပြန်မြင်လာမိရပါ၏။ တကယ်ဆို .. ထိုသို့ မျက်ရည်တွေကျရင်း နှစ် သူ့ထံသို့ ပြေးသွားမကောင်း၊ စိတ်ကို ထိန်းရမည်ပေါ့။

သူ့ပန်းကန်ထဲ ကြက်သားဖတ်လေးကို နှစ် ခပ်ထည့်ပေးနေချိန် သူကလည်း အသားတစ်ဖတ်ကို နှစ် ၏ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးနေသည့် ထိုစဉ်ခိုက် ဖုန်းမြည်သံ ပေါ်လာပါ၏။ မက်ဆေ့ရရှိဝင်သည့် မြည်သံပေါ်သည် ...။ သူ ထရပ်လိုက်ကာ ပြတင်းအနီးမှာ တစ်မျက်ရပ်ပြီး မေ့ဆရာကို ကြည့်သည်။

သူ့မျက်နှာထက်မှာ နီမြန်းမြန်း အရိပ်ထင်၏။ နှစ် ကို ဖျတ်မကြည့်လာသည်။ နောက်တော့ မယုံရက်နိုင်သည့်နှယ်လည်း ကြေညာကွဲကွဲ ကြည့်လာသည်။ ဝိုင်ခနဲလည်း ဖြစ်သည်။ ခြေလှမ်းကြိုးပြန်ချက်ချင်း လျှောက်လာပြန်သည်။ နှစ် ၏ရှေ့မှာ ဖုန်းလေးကို ချပ်လိုတာမို့ နှစ် ကြည့်မိလိုက်ရပါပြီ။ ဘုရားရေ .. မြတ်နန္ဒသူမှာ နှစ် ၏လက်ဖမိုးလေးကို တယုတယဟန်ဖြင့် လက်ဖြင့် ဖေးကူနှမ်းရှိုက်လိုက်

ပါသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် နှစ် ၏ပုံပါတကား ...။ သူ့ကို နှစ် အလန် တကြား မော့ခနဲ ကြည့်မိချိန်မှာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆုံသည်။ ကြေကွဲနာကျင်နေသည့်အရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်သည်။

“ဒါ .. ဘာသဘောလဲ နှစ် .. ဘာသဘောလဲ .. ဘယ်သူက ပို့လာတဲ့ မက်ဆေ့ရရှိလဲဆိုတာ မောင် မသိဘူး၊ အဲဒီ ပို့လာတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က အသစ်ပဲ၊ ငါ မသိဘူး ဒါပေမယ့် .. သေချာတာတစ်ခုက မင်း လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းတွေ့တယ် အဲဒါပဲ၊ မင်းကွာ ငါက မင်းအကြောင်း တွေးပြီး မင်းကို မလွမ်းရတဲ့အချိန်ဆိုတာ မရှိသလောက်ဖြစ်နေချိန်၊ လွမ်းတဆွတ်ဆွတ်ဖြစ်နေချိန်မှာ မင်းက ဒီမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းတွေ့တယ် ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း .. ဘယ်တုန်းကတည်းကလဲကွ .. ခုလိုတွေနေကြတာ ပြောစမ်းပါ၊ မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်ကွာ .. ဘာလဲ အဲဒီကောင် .. မင်းရဲ့ရည်းစားဟောင်းလား .. ဟင် .. မရှက်ဖူးလား နှစ်”

သူ ဆက်တိုက်ပြောလာတော့ ဖြေရှင်းလုဆဲဆဲ နှစ် ၏ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပိတ်ကျသွားသည်။ နှစ် ၏သိက္ခာကို ပြိုကျနေစေသည့် သူ့စကားတွေကို မယုံနိုင်စွာပဲ ကြားနေရသည်။ ခံပြင်းစွာဖြင့်လည်း ကြားနေရသည်။ ကြေကွဲရှိုက်ဝင်နေပြဖြစ်သည့် ကြေမွမူရင်ဖြင့်လည်း ကြားနေရသည်တကား ...။

“ငါ့မှာတော့ .. ငါ့ကိုမြင်လို့ မင်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာကြိုမလားလို့ မျှော်လင့်ခဲ့လေသမျှ မင်း ငိုပြီး ငါ့ဆီ အားကိုးတကြိုးပုံလေးနဲ့ ပြေးလာတော့ .. အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးလေးလိုပါလားလို့ ခံစားလိုက်ရတာ .. သနားလိုက်ရတာ၊ ရင်ထဲ ထိခိုက်လှိုက်ရတာ .. မင်းက အတော်ကြီးကို မှင်သေဝီရိတဲ့ နှစ်ဆန်းပျို ဖြစ်နေပါလား .. ဟင် .. ဟင် ..”

နှစ် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။ နှစ် ၏သိက္ခာကို မယုံကြည်သည့် လူတစ်ယောက်၊ နှစ် ဖြေရှင်းချင်စိတ်တွေ ခန်းခြောက်လာသည်။ နှစ်

ကို စော်ကားလိုက်တာဟု ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။

“ငါက မင်းအတွက် ချစ်စိတ်နဲ့ လက်ဆောင်လေးတွေ ဝယ်မဆွဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့မင်းက ဒီမှာခွက်ပုန်းခုတ်နေတယ်ပေါ့လေ နှစ်

နှစ် ခေါင်းလေး မတ်ခနဲ ဖြစ်လာပြီ။ ခွက်ပုန်းခုတ်သည်ဆို သည့်စကား .. ရင်ထဲမှာ နာလာသည်။ ရက်ရက်စက်စက် မထောက် မရက် ပြောခြင်းကို ခံရချေသည်ကောဟု ခံစားနေရရင်းမှ ခံပြင်းခြင်းက ရင်ကို ပွက်ပွက်ဆူမျှ လောင်မြိုက်လာနေစေပြီတည်း။

“လက်ဆောင်တွေကို နောက်မှ တူတူ တပျော်တပါး ဖွင့်မယ် မင်းကို ပြမယ်ဆိုပြီး ထမင်းအရင်စားဖို့ ငါ စီစဉ်ထားတာ .. ခု အိမ်ပြန် ရောက်လို့မှ ထမင်းတစ်စေ့ မဝင်ရသေးဘူး ကိုယ့်မိန်းမ သစ္စာမဲ့တာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရပြီ။ ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ကောင်းနေလဲ .. မင်း အဲသလို သွားသွားတွေ နေချိန်မှာ ငါ့အသိထဲက ဘယ်နှစ်ယောက် လောက်များ မင်းတို့ ချစ်နာလန်တူနေကြတာကို မြင်ခဲ့ကြမလဲ မသိဘူး ပြီးတော့ ငါ့ကို ဘယ်လောက် သနားနေကြမယ် မသိဘူး .. အဲဒါရှက် တာကွ .. ငါ ရှက်တာ .. ဖြစ်ရလေ”

မချီတင်ကကြီး ခေါင်းခါယမ်းနေရင်း သူ ညည်းခိုက်မှာ နှစ် ထရပ်သည်။ သူကတော့ ကုလားထိုင်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချကာ နှစ် ခေါ်လက်ကို နမ်းနေသည့် လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို အံ့ခဲ၍ ကြည့်နေသည်။ တယ်လီဖုန်းကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ နှစ် ထရပ်လိုက်ပါ၏။ သူ မကြည့် .. အံ့ခဲ၍ တိုဆတ်စွာ ခေါ်သည်။

“နှစ် .. မင်း .. အိမ်ပေါ်က ဆင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သလား .. ငါ တားမယ်လို့ မထင်နဲ့ နှစ် ..”

နာကြည်းသံသည် မာကျောနေသည်။ ပြတ်သားနေသည်။ နှစ် ကလည်း ဘာမျှကို မပြော။ ထမင်းစားဆောင်၏တံခါးသို့ လျှောက် သည်။ နောက်တော့မှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အံ့ခဲ၍ ဓားကြော

တွေထောင်နေအောင် ရှိနေရင်း ငိုငါးနေသည့် သူ့ကို ကြည့်သည်။

“သံသယဆူး တစ်ချောင်းဟာ စူးပြီဆိုရင် မနုတ်မချင်း ... ဒဏ်ရာ တ နာနေမှာပါပဲ။ အဲဒီဆူးကို နုတ်မစ်မှ ရမှာပါ။ အဲသလိုဖြစ်ဖို့ဆိုတာက ဆူးကိုနုတ်မှ ဖြစ်တာမို့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် နုတ်မှ ဖြစ်မှာလေ .. ရှင်သံသယဆူးကို ရှင် မနုတ်မချင်း နှစ် .. ရှင်ကို ဘာကိစ္စနဲ့မှ မတွေ့ ဘူး။ ရှင်က ပြောတယ် .. ရှင် မတားဘူးလို့ ကျွန်မကလည်း ပြောမယ် .. ရှင်တားလည်း မရပါဘူး ကျွန်မ မနေပါဘူး .. ရှင် ရှက်တတ်သလို ကျွန်မလည်း ရှက်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်က ကိုယ့်ကို သံသယထားခံရတာလောက် ရှက်စရာကောင်းတာ မရှိပါဘူး .. အဲဒီ သံသယကို ရှင်ကိုယ်တိုင်က ရှင်သန်နေစေသမျှ .. ကျွန်မကလည်း နှင်နဲ့မပတ်သက်တဲ့ နှစ် ဖြစ်နေမှာပါပဲ”

နှစ် ပြောပြီး ပြေးထွက်ခဲ့တဲ့မှာ ဘယ်သူမှ မစားသောက်ရသေး သည့် ထမင်းစားပွဲရှိရာ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သူ ငိုငါးနေခဲ့ပါ၏။ အားဖြစ်သံ လိုက်မလာခဲ့ .. နှစ် ခြံပြင်သို့ရောက်တော့ တက္ကစီ တစ်စီး ထားနေတာမို့ တား၍ မေမေ့ထံသို့ ပြန်ခဲ့ရပါပြီတည်း ..။

အိမ်ရောက်တော့ စတိုးဆိုင်ပိတ်ထားပြီ။ မေမေ မဒုဗ္ဗာသို့ လာဖို့ ဆိုင်စောပိတ်တာ ဖြစ်မည်။ ခါတိုင်းနေ့များလိုပင် နှစ် အတွက် ဟင်း တမယ်မယ်ကို ချိုင့်နှင့် သယ်လာဖို့ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေ ခါချေလိမ့်မယ်။ နှစ် အိမ်လေးပေါ် တက်လာမိရပါ၏။ မေမေ့ကို ဆွဲခန်းမှာ မတွေ့၊ မီးဖိုဆောင်လေးထဲ ဝင်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း ခါပဲလေ ဟင်းအိုးမွှေနေသည့် မေမေ့ ကို တွေ့ရပါ၏။ ဟင်းရနံ့က ဆွေးပျံ့နေသည်ပါပဲ။

“မေမေ ..”

နှစ် ခေါ်သံလေးက ဝှိုးသဲ့သဲ့ခိုင်နေသည်။ ငိုသံလေးလည်း ခါနေသည်။ ဟင်းအိုးမှာ စိတ်နှစ်ဝင်နေရာမှ မေမေ့ကိုယ်လေး ချာခနဲ

လှည့်လာသည်။ မျက်ရည်ပိုင်းနေရင်း ငြိမ်ကြည့်နေသည့် နှစ် ကို မြင်တော့ မှင်တက်သွားပါ၏။ မျက်ရည်ကျလာတာ မြင်တာနှင့် တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ မေမေ သိလိုက်ပုံဖြင့် မျက်နှာပျက်ကာ ဟင်းသိုးကို မီးခိုးပေါ်မှ ကမန်းကတမ်း ချသည်။ ရေခွေးခရားကို တင်သည်။ နှစ် ထံသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာကာ ...

“သမီး နှစ် .. ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲကွယ်၊ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော ဘာများပြောလိုက်ပြန်ပြီလဲ .. ဒုက္ခပါပဲ။ မောင်ဘုန်းနေသာ ပြန်မရောက်သေးချိန်မှာ ဘာတွေ ထပ်ဖြစ်ကုန်ပြန်ပြီလဲကွယ်၊ ကဲ .. ကဲ ... တိတ် .. တိတ် -”

ဟု မေမေ ဖျောင်းဖျခေါ်လာတော့ နှစ် ပို၍ ရင်ထဲမကောင်း ဆို့လာရသည်။ အန်တီချော တစ်ခုခုပြောလိုက်သည်ဟု မိုး ကလည်း ထင်နေသည်။ မေမေကလည်း ထင်နေသည်။ တကယ်တမ်းက သူနှင့် နှစ် တို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ .. သူ့သံသယကြောင့် ဖြစ်ရခြင်း။ နှစ် ကို စဉ်းစားမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ နှစ် မေမေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ကာ အပြစ်ကို ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ငို၍ ပြောပြမိပါပြီ။ မေမေ ဝင်မပြော .. ဝင်မမေး .. အားလုံးကို ငြိမ်၍နားထောင်သည်။ နောက်တော့ နှစ် ၏ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးပါ၏။ နဖူးလေးကို နမ်းသည်။

“နှစ် မှားတယ် .. ရှင်းပြရမှာ နှစ် ရဲ့ .. သံသယ အထားခံရတာဟာ .. သိက္ခာကိုထိပါးတာ မှန်တယ် .. ဒါပေမယ့် နှစ် ပြန်ရှင်းပြရမှာ ခက်တာပဲ .. နှစ် ကလည်း မာနကြီးတယ် .. သူကလည်း အချစ်ကြီးတယ်၊ ကဲ .. ကဲ ... မေမေ သားကို ရှင်းပြမယ် .. ဟုတ်ပလား .. ဒါဟာ ရှင်းလိုက်ရင် .. ပြေလည်သွားမှာပါ”

ဟု မေမေပြောခိုက် ဖုန်းမြည်တာမို့ မေမေ ကိုင်ပါ၏။

“ဟယ်လို ..”

“ဘုန်းနေသာ ပါ အန်တီ .. နှစ် ရောက်ပြီလား”

အက်နေသည့် မေးသံ ၊ အသံက လှိုက်ခါနေသည်။ ဒေါ်ခင်လင်း

သက်ပြင်းရှိက်ကာ ...

“ရောက်ပြီ လူလေး .. အန်တီ ရှင်းပြမယ်”

“သူ ရှင်းမပြခဲ့တဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော် မကြားချင်တော့ပါဘူး အန်တီ။ သူ ရှင်းမပြတတ်လို့ ရှင်းမပြခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် .. အားလုံး ရှင်းနေတာဗျာ .. သူပုံ .. သူနဲ့ ဟိုကောင့်ပုံ .. ကျွန်တော်ဟန်းဆက်ထဲမှာ မက်ဆေ့ချ်ပို့ထားတာ .. ရှိနေတယ်၊ သူ တာနဲ့မှ ရှင်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် နှင်မချဘူး အန်တီ .. သူ့သဘောနဲ့သူ ဆင်းတာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်မခေါ်နိုင်ဘူး အန်တီ။ သူ ဆင်းသွားတဲ့ကိစ္စ .. သူ့ဘာသာ သူပြန်လာရလိမ့်မယ်၊ သူ ပြန်လာတာမှ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို ရှေ့ခရီးဆက်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမယ် .. ဒါပါပဲ အန်တီ”

ဟု စကားက ပြတ်သားသည့်ဘက်ကို ရောက်နေသည့်အဖြစ်။ ဒေါ်ခင်လင်း သက်ပြင်းရှိက်ပါ၏။ သမက်လုပ်သူ၏ အချစ်ကြီးတာကြီးတို့လည်း သိထားတာမို့ အပြစ်မတင်ရက်ပါ။

“သူ ဆယ်တန်းမအောင်တာ.. မချမ်းသာတာ.. အဲဒါကို ကျွန်တော် ခုရမစိုက်ဘူး .. ကျွန်တော် ချစ်တာပဲ သိတာ၊ သူ .. သူ့ကို ကျွန်တော် အထဲ ရွှေမင်းသမီးလေးလို နန်းဆောင်ထဲ ခေါ်ထားတာ၊ ရွှေရုပ်လေးလို ထားတာ ... ယမင်းရုပ်လေးလို လှနေတဲ့ သစ်သားပန်းပုလေးကို ရွှေချ ဆိုက်တာနဲ့ .. ရွှေရုပ်လေး ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိရချိန်ဟာ .. သစ္စာဖောက်ခံရတာကို သိရတဲ့အချိန်ပဲ ဖြစ်နေတယ် အန်တီလင်း .. သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်နာတယ်ဗျာ ..”

ဟု ပြောလာတော့မှ ဒေါ်ခင်လင်း မျက်နှာလေး တည်လာသည်။ ဖုန်းကိုချလိုက်သည်မှ ဘာမျှကို ဖြေရှင်းမနေခြင်းဖြင့်ပါ။

ရင်ထဲမှာ ကြားနေရသည့်စကား ၊ ဆယ်တန်းမအောင်၍ .. ငြိမ်တော့ သစ်သားနှင့်ထုထားသည့် ယမင်းရုပ် ၊ သမီး နှစ် ကို ဒေါ်ခင်

လင်း ကြည့်သည်။ အရမ်းကို ခံပြင်း ခံစားနေရပါသည့် မျက်နှာလေးကို ရှိနေပါသည့် သမီး၊ အရိပ်တကြည့်ကြည့်မျှ ချစ်ရပါသည့် သမီး -

အမေ နေမကောင်းဖြစ်တာမို့ ဆယ်တန်းမဖြေခဲ့ရပါသည့် သမီး နေပြန်ကောင်းလာပါသည့် အမေက ဘယ်လောက်တိုက်တွန်း၊ နားလည် မရလောက်အောင်ပင် ကျောင်းဆက်မတတ်တော့ပဲ စတိုးဆိုင်လေးမှာ အမေ့ကို အစစ အပင်ပန်း ပိုခံ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည့် သမီး။ အမေ့ ငဲ့သော သမီးလေး .. ခုကျတော့ ပြဿနာလေးကြုံလိုက်တာနှင့် ဆယ်တန်းမအောင်တာကို အပြစ်ဖို့လာပြီ။ မချမ်းသာတာကို လက်ကိုင် တိုးလာသည်။ သစ်သားယမင်းရုပ်လေးကို ရွှေချလိုက်သူအဖြစ်ပင် တွေ့ ရှားရှင် လုပ်ပြနေတာခံရပြီ။ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းလာသည်။ အမှန်တကယ် ဆိုတာ မပေါ်ဘဲ နေမှာမှ မဟုတ်ချေပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ထိုအဖြစ်မှာ မပေါ်သေးခင်မှာ နှစ် ကို အမေဖြစ်သူက ရွှေယမင်းရုပ်လေးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းပေးမှ ဖြစ်မည်။ ထိုတာဝန်ကို ယူရမည်။ ဤသို့ ဒေါ်ခင် လင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါပြီ။ နှစ် ၏အားမှာ သွားထိုင်သည်။ အစဉ်သဖြင့် မျိုသိပ်ချိုးနှိမ်ထားရာ မာနတရားသည် လောလောဆယ်မှာ ဒေါ်ခင်လင်း ထံမှာလည်း ပြန်၍ ဖြစ်တည်လာရပါပြီတည်း။

“သမီး နှစ် .. မောင်ဘုန်းနေသာ ဟာ အရမ်းကို ခံစားနေရတယ် စကားကုန်လည်း ပြောနေတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ် .. လောလောဆယ်မှာ ရှင်းလို့လည်း ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မေမေ သိလာတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေသမီးကို မေမေ ရွှေယမင်းရုပ်လေးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ အချိန်က လည်း လိုနေတာမို့ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြမရတဲ့သူကြောင့် အချိန်တွေကို အကုန်မခံနိုင်ဘူး သမီး .. ဒီတော့ မေမေတို့ အခုအချိန်မှာပဲ အိမ်ကို သော့ခတ်ကြမယ် .. ဆိုင်ကလည်း စတိုးဆိုင်ပဲ ပိတ်ထားခဲ့လို့ရပါတယ် သမီးလေးကို သမီးရဲ့ဘိုးဘိုးဆီ မေမေ ခေါ်သွားတော့မယ် သမီး”

ဟု သမီးကို အနှိမ်ခံရလေသမျှ မခံချင်စောဖြင့် ပြတ်သားစွာ ရွှေ

ချယ်ရာလမ်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်သည့်နယ် ပြောလာပါသည့် ဒေါ်ခင်လင်း ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်က နှစ်ဆန်းဖျို ပါ။ သမီးကို တုံ့ပြန်ကြည့်ရင်းမှ သမီး၏ အံ့သြနားမလည်နိုင်သယောင် ရှိနေသည့် မျက်နှာလေးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်ရင်းမှ ...

“ဟုတ်တယ် သမီး .. သမီးမှာ ဘိုးဘိုး ရှိတယ် .. ဦးကောင်းမော် တဲ့။ ဖေဖေ လက်မခံနိုင်တဲ့ သမီးရဲ့ဖေဖေ ကိုသူရိန် နဲ့ မေမေဟာ နှစ်ဦး သဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဖေဖေရဲ့ အမွေပြတ်ကြော်ငြာတာကို လည်း မတုန်မလှုပ် ခံခဲ့ကြတယ် .. သမီး ဖေဖေဟာ ကဗျာဆရာတစ် ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ တယောဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ် .. တယောထိုးသင်ချင်တဲ့ မေမေ့ကို ဖေဖေက အိမ်မှာ တယောဆရာ ခေါ်ပြီး သင်ပေးတာ .. ပထမဆရာက ဘာဘီးကြည်သာ ပါ။ ဘာဘ နေမကောင်းဖြစ်လာတော့ ဘာဘရဲ့သား .. ကိုသူရိန် နဲ့ အသင်ခိုင်းတာ ပါ။ ဖေဖေကလည်း သင်လက်စလည်း ဖြစ်နေတယ် သင်ပေးသူက လည်း ဘာဘီးကြည်သာ ရဲ့သားလည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ လက်ခံခဲ့ တာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဘာဘီးကြည်သာ လည်း ဆုံးခဲ့တယ်။ ကိုသူရိန် ပဲ အိမ်ကို လာလာသင်ပေးရင်း .. လိုရင်းပြောရရင်တော့ သမီးရယ် .. မေမေတို့ ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုသူရိန် ကလည်း ဖေဖေဆီမှာ လက်ထပ်ခွင့် ပန်တာပါပဲ။ ကဗျာဆရာ တယောဆရာ သူဆင်းရဲ ကိုသူရိန် နဲ့ ဖေဖေ သဘောမတူဘူး .. မေမေ့ကို တခြားလူထစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်လက်ထပ် ပေးမယ်လို့ အပြတ်ပြောချလိုက်တော့ .. မေမေ .. အဲဒီမှာပဲ .. ဖေဖေ မသိအောင် အိမ်ကထွက်တယ်။ ကိုသူရိန် ရဲ့အိမ်ကို သွားတယ်။ မေမေ တို့ နောက်တစ်နေ့မှာ တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြ တယ်။ ကိုသူရိန် နဲ့အတူ ဒီရန်ကုန်ကို ရောက်လာကြတယ်။ ဒီနေရာ လေးမှာ အိမ်လေးကို အစက ငှားနေကြတယ်။ နောက်တော့လည်း ဆိုင်လေးဘာလေးဖွင့် .. သမီးဖေဖေရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ပဲ ဆိုင်လေးလည်း

တိုးတက်လာတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာလေးကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ နောက်မှာ သုံးနှစ်ကြာတော့ သမီး ဖေဖေ ဆုံးပါးတာပါပဲ။ ဦးနောက် ကင်ဆာတဲ့ သမီးရယ် .. အဲဒီတုန်းက သမီးက လူမမယ်အရွယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ ဒါပါပဲ .. ခု မေမေဟာ မေမေသမီးကို သမီးရဲ့ဘိုးဘိုးဆီ ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်။ မေမေ ဆင်းရဲလို့ဆိုပြီး၊ မေမေ မကျန်းမာလို့ဆိုပြီး သမီး ပညာဆက်မသင်ခဲ့တာ .. ခု .. သင်ရလိမ့်မယ်။ မေမေကို ချမ်းသောင့်ချမ်းသာနေရမယ့်အဖြစ်လည်း သမီး မြင်ရမယ်။ သမီးရဲ့ဘိုးဘိုးဟာ သမီးကိုမြင်ရင် အားလုံးခွင့်လွှတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ လာ .. သွားစို့။ သမီးနဲ့ မောင်ဘုန်းနေသာ တို့ရဲ့ကိစ္စ .. ဒီဝန်းကျင်ကလည်း သိစရာ မရှိဘူး။ ဆိုင်ဝိတ်ပြီး ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ပဲ မေမေ ကို ထင်ကြမှာ။ သမီး ရောက်လာတာကိုလည်း သတိထားမိကြမှာမှ မဟုတ်တာ ..

ဟု ပြောကာ မေမေ အဝတ်အစားသိမ်းသည်။ အိမ်ကို ဝိတ်သည်။ နှစ် ကိုလည်း ကြည့်ပါ၏။

“မောင်ဘုန်းနေသာ က ပြောတယ် သမီး .. သမီး ဆင်းရဲတာမို့ သမီးပဲ .. ပြန်လာရမယ်တဲ့ သူ လာမခေါ်နိုင်ဘူးတဲ့။ သမီးရောက်မှ သူ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မယ်တဲ့။ စကားက ကုန်နေပြီ သမီး။ သမီးကို ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားနဲ့ စိတ်ဆိုးဆင်းလာတဲ့ နှစ်ဆန်း ပျို အဖြစ် လူသိရှင်ကြား အနေမခံနိုင်ဘူး သမီး .. လူမြင်မခံနိုင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူကလည်း လာခေါ်မှာ မဟုတ်သလို သမီးကလည်း မာနနဲ့ ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ဒီမှာ သမီး နေတာကြာလာရင် ဘေးဝန်းကျင်က မြင်လာမယ် .. စပ်စုမယ် .. တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုမယ်။ အဲဒီဒဏ်ဟာ ပြင်းထန်တယ် သမီး .. အလွန်ဆိုးတယ်။ ဒီတော့ အဲသလိုမဖြစ်ခင် .. မေမေတို့ ဒီက ထွက်ကိုထွက်ရမှာ .. အဲသလို ထွက်တဲ့အခါမှာ သမီး ဘိုးဘိုးရှိတဲ့ တောင်ကြီးမြို့ကိုပဲ မေမေ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ် သမီး .. အဖေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့ မေမေ

ဟာ အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း မုဆိုးမဘဝနဲ့ ကြုံရတယ်။ ကိုယ်မွေးတဲ့ သမီးလေးမှာလည်း အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပြိုကွဲလုလု ကြုံလာရတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အဖေကို မျက်ရည်ကျအောင် မေမေ လုပ်ခဲ့မိတာမို့ပါပဲ သမီးရယ် .. ဖေဖေကို မေမေ ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်မယ် .. သမီးထိ ဝင်လိုက်တာမျိုးကိုတော့ မေမေ အဖြစ်မခံနိုင်တော့ပါဘူး ..”

ဟု မေမေ မျက်ရည်ဝဲရင်း ပြောစဉ်မှာ နှစ် မျက်ရည်ကျလာသည်။
 “ဪ .. မေမေ ပြောခဲ့တဲ့ စကား ..၊ နှစ် ၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် ပြိုလုလု ဖြစ်နေသည်တဲ့ ..။ တကယ်တော့ ပြိုချေပြီကောလေ .. ပြိုနေပြီ ကော .. သူက နှစ် ကို ပြန်မခေါ်ပါတဲ့ .. နှစ် ကလည်း ပြန်မည်မဟုတ်..။

ဤသို့သောအခြေအနေမှာ နှစ် ၏အိမ်ထောင်ရေးကိုဆိုတာ ပြိုချေပြီ မဟုတ်ပါလားလေ ..။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ သူ့ကို တစ်စီးတစွာ လွမ်းဆွတ်တတ်လာပါသည်။ နှစ် ၏ နှလုံးသားလေးကို နှစ် မည်သို့မျှ နှစ်သိမ့်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ နှလုံးသားဆီမှ ငိုရိုက်သံကို နှစ် ကြားနေရသည်။

နှလုံးသားသွေးကြောမျှင်တို့ ပြတ်တောက်နေကြတာကို သိနေရသည်။ ငိုချေဦးတော့ နှလုံးသား ..။

နှစ် .. မျက်ရည်ထပ်ကျလာပါ၏။ ဤ မျက်ရည်တို့ကို ခန်းခြောက်အောင် နှစ် အတော်ကြီး ကြိုးစားယူရပါချေလိမ့်ဦးမည်။ ကြိုးစား၍ အောင်မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ဟုလည်း ကြိုသိနေရချေသည်တည်း ..။

ပြီတော့ ... မာန နှင့် သိက္ခာကို ထိုးခွဲချေမှုခံရလေသမျှ ကြွေကျလာပါသည်။ မျက်ရည်သည်လည်း ခန်းခြောက်နိုင်ကြမှာ မဟုတ် ..။

ခံစားချက်က မသက်သာ .. ပြင်းထန်ချေသည်ပဲ ..။

ပန်းလေးတစ်ပင်သည် ...
 သစ်ရွက်ကိုင်းတံ ညှိုးဖျော့ဖျော့ဖြင့် ရှိလျက် ...
 ပန်းဝတ်လွှာငုံဖူးတို့
 ဝေဆာဖူးဝေခွင့်မရသည်
 ခြောက်သွေ့သွေ့ ပန်းတစ်ပင်ဖြစ်ရချေလျှင် ...
 အပင်ဖြစ်ကျိုး မနပ် ...။

ထို့နယ်ပင် ...
 နှလုံးသားဆီမှ ပန်းတစ်ပင်သည်
 ချောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်ရချေလျှင်
 ပန်းဖျိုးရပါသည် နှလုံးသားသည်
 အပင်ဖျိုးရကျိုး မနပ် ...။

သို့ပြီးလျှင် -
 ကြွေကွဲနာကျင်မှု အရှိန်ပြင်းပြင်းကို
 အနီးကပ်ဆုံး ရင်စည်းခံလိုက်ရသည်ကလည်း
 နှလုံးသားပဲ ဖြစ်လေသည် ...။

အခန်း (၂၂)

“အဲသလို ငြိမ်နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကြ
 တယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ၊ ငါနဲ့ မိုး မင်းဆီကို အခုညနေ လာလည်ကြ
 တော့ နှစ် မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ် .. မင်းကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း
 ချက်နာပျက်နေတယ်၊ နှစ် နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးလို့ကိစ္စရတဲ့ ဖြစ်နေတာ
 ကလည်း ပိုပြီးမသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေတယ်ကွ .. မပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး
 ဘုန်းနေသာ .. နှစ် နဲ့ မင်းတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတဲ့ကိစ္စမှာ ငါနဲ့ မိုး
 တို့ ဝင်ပြီး အန်တီလင်း ကို အရင်ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြတာ ရှိထားတယ်၊
 တစ်ခုခု မင်းနဲ့ နှစ် တို့ကြားမှာ မပြေမလည် ဖြစ်လိုက်ကြတယ်ဆိုရင်
 လည်း ငါတို့ သိဖို့လိုတယ်၊ အန်တီလင်း ကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း
 ငါတို့ သွားတွေပြောပြဖို့လည်း လိုတယ်၊ မဆိုင်သလို ငြိမ်နေလို့မရဘူး၊
 တာဝန်မဲ့ရာ ရောက်တယ်ကွ .. မင်း နှစ် ကို လက်ထပ်ချင်တုန်းက
 ခရအရ ငါတို့ကို ပူဆာခဲ့တာ .. ခု .. ဒီလို ငြိမ်နေလို့ ဖြစ်မလား၊ ပြော
 ပြမှ ရမယ် .. မင်းကို ကြည့်ရတာလည်း စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာကွာ-
 ချုံးချုံးကျနေတာပဲ ..”

အောင်ငြိမ်း တောက်လျှောက်ပြောနေတော့ သူ ခေါင်းခါနေသည်။
 ပြောပြရမှာ ရှက်နေသည်။ လက်ထပ်ထားတာမှ မကြာသေး ကိုယ့်မျက်

ကွယ်မှာ ကိုယ့်မိန်းမက လူတစ်ယောက်နှင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ချိန်းတွေ့သည်တဲ့။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ လက်နန်းသူက နန်းနေသေးသည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုဆိုတာကိုတော့ ဘေးဘက်စားပွဲတစ်ခုမျှ လူတွေ ချီဝဲလည်း ရောနှောပါနေသည်မို့ သူ သိနေရသည်လေ။

“ငါ ကံမကောင်းပါဘူးကွာ .. ငါ ချစ်လွန်းလို့ ပျိုးမိတဲ့ ပန်းတစ် ပင်ဟာ ခြောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့အပေါ်မှာ သနား ရှိရှိ ချစ်ပန်းလေးတွေ ပူးပွင့်ပေးမယ်လို့ ထင်ထားမိတဲ့ ပန်းတစ်ပင်ဟာ ခြောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်နေတယ်ကွာ .. ငါ ရူးနေတာပါပဲ။ ငါ ပျော်မနေပါဘူး အောင်ငြိမ်း .. ငါ ရူးနေတာပါ။ ခြောက်သွေ့သွေ့ ပန်းတစ်ပင်ကိုမှ ပျိုးမိရတဲ့ ငါ့နှလုံးသားဟာလည်း အပင်ပျိုးရကုန် မနပ်သလို ကြေကွဲနာကျင်မှုဒဏ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရင်စည်းခံလိုက်ရ တာကလည်း ငါ့နှလုံးသားပါပဲ .. ငါ့နှလုံးသားပါပဲကွာ ..”

သူ မချီတင်ကဲ ရင်ကို ပုတ်၍ပုတ်၍ ပြောနေသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ပဲနေ၏။ ဝမ်းထဲမှာ ဘာအစာမျှ မရှိ။ ချစ်ရသူလေးနှင့် တူတဲ့ စားမည်ဟု အားခဲထားသော ထမင်းပွဲသည်လည်း အဆောက်အအုံမရှိ စားပွဲထက်မှာ ပက်လက်ဖြစ်နေသည်။ အေးစက်နေပြီး ညနေတိုင်အောင် သူသည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ မထွက်ဖြစ်။ ငှုပိုင်၍ ငြိမ်ထိုင်နေသည်။ ရေပင်မသောက်ဖြစ်သေးတာမို့ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့နေသည်။

“သူက ငါ့ကို ထားခဲ့တယ်လေကွာ .. ထားခဲ့သတဲ့၊ ဘုန်းနေသူ ကို ထားခဲ့သတဲ့၊ သူက ငါ့ခြေထောက်ကိုဖက်တွယ်ပြီး သွေ့အပြစ်အတွက် တောင်းပန်ခယရမယ့်အစား .. ငါ့ကို ထားပစ်ခဲ့သတဲ့ ..”

တစ်ချက် သူ ပွင့်ထွက်လာသည်။ ရင်ထဲကစကား ကြေကြေမြေ မြေ ပွင့်ကျလာ၏။

မိုး နှင့် အောင်ငြိမ်း တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။ မိုး ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ တစ်ခုခုကို ပြောရင်

သည့်အရိပ်လေးတွေ အောင်ငြိမ်း တွေ့မိသည်။

“ငါ နဲ့ မိုး တို့ လာကြတော့လည်း မြိတ်ခါးကြီးက ပွင့်ရက် .. မင်းကိုလည်း ဒီထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဘာမှ မတို့မထိသေးတဲ့ ထမင်းပွဲ အေးစက်စက်ကြီးနဲ့ ငုတ်ရိုက်ထားသလို ငြိမ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ညနေဘက် မှောင်နေတာကို အခန်းမီးတောင် ထွန်းမထားဘူး၊ ဘာတွေ လဲကွာ .. နှစ် လည်း မရှိနေဘူး၊ မိုး က ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့တယ်။ မင်း ပြန်လာပြီတဲ့ .. မင်းတို့ဆီကိုလည်း သွားချင်တယ်တဲ့၊ ငါကလည်း မင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ တွေ့ချင်တာမို့ လာလိုက်ကြတာ၊ အထူး သဖြင့် မိုး .. သူက မင်းနဲ့ နှစ် ကို တွေ့ချင်တာက ပိုနေတယ်”

အောင်ငြိမ်း ပြောချိန်မှာ မိုး တစ်ချက် လည်ချောင်းရှင်းသည်။

“မိုး ပြောစရာရှိတယ် ကိုကြီးဘုန်းနေသူ .. နှစ် က တားနေလို့ ကိုကြီးဘုန်းနေသူ ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မပြောဖြစ်တာ၊ တကယ် လည်း ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောတာမျိုးလည်း မကောင်းပါဘူးလေဆိုပြီး မိုး ပြန်သွားတာ၊ ဒါပေမယ့် နှစ် အရမ်းကို ငိုပြီး မြတ်နန္ဒသူ ရက်စ်တော ရင်က ပြန်လာတာကို မြင်ထားရကတည်းက ရင်ထဲမှာ စိတ်ပူနေတာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ရက်စ်တောရင်ကို လာဖို့ ခေါ်တဲ့သူက အန်တီ ချော ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

ဟု မိုး ပြောချလိုက်ပါပြီ။ သူ့ခေါင်း မတ်ခနဲ ဖြစ်၏။ နားမလည် နိုင်သလို ခပ်တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ စဉ်းစား၍ မရနိုင်ပဲ ဖြစ်နေ သည့်ဟန်၊ လောလောဆယ်မှာ နှစ် နှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ဆူအောင် ခံစားနေရလေသမျှ ကောက်ကာငင်ကာ အမေဖြစ်သူ၏အမည် မိုး ၏ စကားထဲမှာ ပါလာတော့ သူ ရုတ်တရက် မထင်မှတ်တာ ကြားလိုက်ရ တာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“မေမေ က ခေါ်တယ် ..”

သူ ခပ်တိုးတိုး တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိသည်။ မှောင်ကတော့

မှ မိုး ကို ကြည့်ပါ၏။ မိုး ခေါင်းလေး ညိုတ်ပြသည်။ မပြော၍ မဖြစ်
တော့ပြီကိုးလေ။ လောလောဆယ်မှာ အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း နှစ်
အိမ်မှာ မရှိတော့သည့်ကိစ္စက ပေါ်ပြီးနေပြီ။ မိုး သွန်၍ ပြောလိုက်သည်
ပါပဲ။

“နှစ် .. မိုး ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြောတာ၊ မိုး ဈေးဝယ်ပြန်ချိန်ဆိုတော့
အဲဒီရက်စံတော့ရင်ကို မိုး အရင်သွားစောင့်နေလိုက်မယ်၊ အပြန်ကျရင်
အတူတူပြန်မယ်လို့ ပြောလိုက်မိတာကိုက အန်တီချော ခေါ်တယ်ဆိုလို့
ပါ။ စိတ်ပူတယ်လေ .. နှစ် ကို ဘာများ တစ်ခုခုပြောလိုက်မလဲလို့”

မေမေကြောင့် သူနှင့် နှစ် တို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းခဲ့တာလည်း ရှိထား
တာမို့ မိုး စိတ်ပူလည်း ပူစရာပေပဲလေ။ သူ ငိုငိုနေပြီ၊ တစ်ခုခုတော့
သူ မှားယွင်းတာရှိနေပြီလားဟု စတင်၍ သံသယဝင်လာသည်။

“နှစ် ရဲ့ တက္ကစီ ဝင်သွားတော့ မိုး က နောက်ဘက်မှာ မောင်းလာ
နေတုန်းပဲ၊ နှစ် က မိုး ရဲ့ကားကို မမြင်နိုင်သေးဘူး .. ကားပေါ်က
နှစ် ဆင်းတယ်၊ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်တယ် .. ပြီးတော့ အဆောက်
အအုံတံခါးကိုရောက်တော့ ရပ်ပြီး ထပ်ကြည့်တယ်.. အဲဒီတော့မှ ကား
နဲ့ မိုး ဝင်လာတာကို နှစ် မြင်သွားတာ ..”

ဘာတွေလဲဟု စတင်၍ သူ့စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ဘာကြောင့်
မေမေသည် နှစ် ကို တမင်တကာကြီး မြတ်နန္ဒသူ ဆိုသည့် ရက်စံတော့
ရင့်တစ်ခုကို ချိန်းရပါသတဲ့လဲ ..။

“နှစ် ဝင်သွားတော့မှ အန်တီချော ရပ်ထားတဲ့ တက္ကစီတစ်စီးပေါ်
က ဆင်းတာ၊ အန်တီချော နဲ့အတူ တက္ကစီဒရိုင်ဘာလို့ မိုး ထင်တာပဲ၊
လူတစ်ယောက်လည်း ဆင်းတယ်၊ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ပဲ ဝတ်စားထား
တာ ..”

ပို၍ ရှုပ်လာနေသည်။ မေမေသည် ဘာကြောင့် တက္ကစီတစ်စီးဖြင့်
လာရပါသတဲ့လဲ ..။ မေမေမှာ ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိသည်ပဲလေ။ မာစီဒီးကြီး

မောင်း၍ လာနိုင်ချေသည်ပဲ။ ပြီးတော့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာနှင့် တူတူ ဆင်း
သည်တဲ့။

“အဲဒါ အဲဒီလူက ရက်စံတော့ရင့်ထဲကို အရင်ဝင်တယ်၊ အန်တီ
ချော က နောက်ကလိုက်ဝင်တယ် .. သိပ်မကြာလိုက်ဘူး .. နှစ် ပြေး
သွက်လာတာပဲ၊ ငိုလည်း ငိုလာတယ်၊ မေးလို့လည်း မရဘူး၊ ဘယ်လို
ချောမေးမေး မရဘူး .. အန်တီချော ဘာပြောလိုက်လဲဆိုတာ ထပ်ထပ်
မေးတယ် .. မဖြေဘူး”

သူ ရင်ထဲမကောင်းတော့ပြီ။ သူ မသိသော အရာတစ်ခုသည် ဤ
နေ့မှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ မေမေ ခေါ်သည့်နေရာသည် စားသောက်
ဆိုင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သူ့ထံ မက်ဆေ(ချ်)ပိုရာ ပုံထဲမှာ ပါနေ
သည်ကလည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုပဲ ဖြစ်နေသည်။ ခုမှ ရင်ထဲ ထိတ်
ခနဲ ဖြစ်ရပါပြီတည်း။ သူ့ကို နာနာကြည်းကြည်း ကြည့်ခဲ့သော နှစ်
၏မျက်နှာလေးနှင့် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေကို ခုမှ သူ လန့်လာ
သည်။ နှစ် .. နှစ် .. သူ့ကို စိတ်နာနေပြီ။ သေချာမသိရသေးပေမယ့်
သူသံသယသည် နှစ် အပေါ်မှာ မှားယွင်းစွာ သက်ရောက်စေခဲ့ချေပြီ
ဟုတော့ နားလည်လာနေရပါပြီ။

ကမန်းကတမ်း သူ ဟန်းဖုန်းကို ယူသည်။ မက်ဆေ(ချ်)ပိုကို
မိုး နှင့် အောင်ငြိမ်း ကို ပြမိသည်ပါပဲ။

“ဒီပုံကွာ .. ငါ့ကို ခိုက်တာ၊ ငါ နှစ် ကို ပြောမိပြီ .. ဒါပေမယ့်
တစ်ခု နားမလည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် .. အဲဒီကောင်က နှစ် ရဲ့လက်ကို
ခုလို နမ်းလိုက်တာကိုက .. သူတို့ချင်း ပတ်သက်နေလို့ပေါ့ကွာ ..”

ဟု ပြန်၍ ခေါင်းထောင်လာပြန်သည့်သံသယဖြင့် မခံမရပ်နိုင်ဘဲ
ပြောမိစဉ်ခိုက် မိုး ကတော့ဖြင့် မျက်တောင်မခပ်မျှ မက်ဆေ(ချ်)ပိုကို
ခိုက်ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီပုံထဲက လူဟာ အန်တီချော နဲ့အတူ အဲဒီတက္ကစီက ဆင်း

လာတဲ့သူပဲ ကိုကြီးဘုန်းနေသာ ... မိုး ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ် နှစ် အတွက် မိုး စိတ်ပူလို့ကို အဲဒီရက်စံတောရင့်ကို သွားခဲ့တာပဲဥစ္စာ အန်တီချော နဲ့ တူတူ တက္ကစီပေါ်က ဆင်းတဲ့သူကို မိုး သေချာ မှတ် အောင်ကို ကြည့်ထားတာ .. အဲဒါ နှစ် ရဲ့လက်လေးကို နမ်းနေတဲ့သူ ကိုကြီးဘုန်းနေသာ၊ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ဒီဓာတ်ပုံကို အန်တီ ချော ရိုက်ယူခဲ့တာပဲ၊ ကိုကြီးဘုန်းနေသာ ဆီကို ပို့တာလည်း အန်တီ ချော ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. နှစ် ကို အဲဒီရက်စံတောရင့် ခေါ်တဲ့ အန်တီချော ဟာ နှစ် ကို လုံးဝမတွေ့ပဲ နေခဲ့လို့ပါပဲ၊ နှစ် ရောက်လာရင် အဲဒီလိုဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်အောင် အန်တီချော ကြိုတင် ကြံစည်ထားတယ်ဆိုတာ အခုဓာတ်ပုံက သက်သေပြနေတာပါပဲ ကိုကြီး ဘုန်းနေသာ၊ အန်တီချော ဟာ နှစ် မမြင်အောင် အခန်းတစ်နေရာက နေပြီး အဲဒီဓာတ်ပုံကို ရအောင် ရိုက်ယူခဲ့တာ သေချာတယ်၊ နှစ် ကို လည်း သွားမတွေ့ဘူး။

ဟု ဆက်တိုက်ပြောတော့ သူ ဇက်ကျိုးကျသွားပါပြီ။ ခေါင်းသည့် မော့မလာနိုင် ...။

"မှားပြီ .. မှားကုန်ပြီ .. မေမေ ဘာလို့ အဲသလို လုပ်လိုက်ရတာ လဲ၊ ငါမှ မသိတာ .. ငါ .. နှစ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ပြောမိတယ်၊ စွပ်စွဲမိတယ်၊ ခွက်ပုန်းခတ်တယ်လို့တောင် ပြောမိတာ၊ နှစ် ကို မရှက် လားလို့လည်း အော်ပစ်မိတယ် .. မှားပြီ ... နှစ် ကို ပြောမိတာတော့ မှားကုန်ပြီ၊ နှစ် ထွက်သွားတော့ ငါပြောမိတယ်ကွာ .. ထွက်သွားမယ့် လားလို့ ထွက်သွားရင် ငါ မတားဘူးလို့ အန်တီလင်း ကိုလည်း အဲသလို ပဲ ဖုန်းဆက်ပြောမိခဲ့ပြီ၊ သူ့ဘာသာသူ ထွက်သွားတာ သူ့ဘာသာ ပြန်လာလို့လေ ငါ ပြန်မခေါ်ဘူးလို့ ပြောမိတာ၊ လူကြီးဖြစ်တဲ့ အန်တီ လင်း ကိုပါ ငါ ရိုင်းရိုင်းပျယူ ပြောမိခဲ့ပြီကွာ .. အဲဒါတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာ ကလည်း ငါ .. ငါ .. နှစ် ကို ချစ်လွန်းလို့ပါ အောင်ငြိမ်း ရာ .. အဲဒါ

တကြည့်ကြည့်နဲ့ ငုံထားမတတ်ချစ်တာပါကွာ .. ငါ့ကို သစ္စာမဲ့ရက်လေ ခြင်းဆိုပြီး .. အဆင်ခြင်မဲ့ပြောမိတာဟာ .. ရင်နာနေရင်း ရင်ကွဲနာကျ နေရင်းနဲ့ပါကွာ .."

ဟု သူ ပြောကာ အံ့ခဲ၍ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်မိသည်က မေမေ ထံသို့ပါ။ မေမေ ထူးသံပေါ်လာတော့ ...

"သား အားလုံးသိပြီ မေမေ .. နှစ် ရဲ့လက်လေးကို နမ်းတဲ့ပုံထဲက လူဟာ မေမေနဲ့အတူ တက္ကစီထဲက တူတူထွက်လာတဲ့သူဆိုတာလည်း သိပြီ၊ မေမေ ရိုက်ပို့တဲ့ဓာတ်ပုံဆိုတာလည်း သိပြီ .. ဘာလို့ အဲသလို လုပ်ရတာလည်း မေမေ .. ရက်စက်တယ် မေမေ ရာ .."

ဟု ပြောချတော့ မေမေဘက်မှာ အသံတိတ်နေသည်။ နောက် တော့မှ အံ့သြသံဖြင့် ...

"တိကျသေချာနေပါလား သားရယ် .. ဒီတစ်ချိလည်း မေမေ ည့်သွားရပြန်ပြီပေါ့၊ အေးလေ .. သား သိနေမှတော့လည်း မေမေ ဝန်ခံ လိုက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့၊ တက္ကစီသမားကို မေမေက သေချာ ရွေး ငှားတာ .. ရုပ်ရည်လေးသန့်သန့် ဝတ်စားတာလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် အဲသလိုဖြစ်အောင် ရွေးတာ .. ငွေတစ်သိန်း ပေးတယ် သား .. အဲဒီငွေ ကြောင့် မေမေ ကြိုတင်ပြထားတဲ့ နှစ် ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး နှစ် ရဲ့ လက်လေးကို သွားနမ်းရုံလေး နမ်း .. ပြန်တော့ဆိုတဲ့စကားကို မက် မော လက်ခံခဲ့တာပေါ့ .. မေမေ ကတော့ .. အဲဒီလိုပုံလေးကို ရအောင် ကြိုတင်ဝယ်ထားတဲ့ ဟန်းဖုန်းနဲ့ပိတ်အသစ်လေးနဲ့ပဲ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူ လိုက်တာပါ၊ ဒါမှ နဲ့ပိတ်အသစ်ဖြစ်မှာကိုး .. သားမသိတဲ့ နဲ့ပိတ်ပေါ့၊ နှစ် က .. သူ့ကို ကုလားထိုင်တောင် တွန်းပစ်ခဲ့တာကွယ် .. နှစ် ထွက် ပြေးတော့ .. ကောင်လေးကို ဘေးစားပွဲက ဘာလဲညာလဲနဲ့ လုပ်တာ ကြုံတော့ မေမေပဲဝင်ပြီး အဲဒါ ကျန်မရဲ့သမီးနဲ့ သမက် ပါလို့ ဝင်ပြော ရတာ .. နှစ် ကို သမီးလုပ်လိုက်ရတာပေါ့၊ သမီး စိတ်ဆိုးလို့ သမက်က

လိုက်ချောတာပါလို့ လိမ်ရတာလေ .. ကောင်းလေးလည်း ပြန်လစ်ရတော့တာပေါ့”

ဟု မေမေ ပြောတော့ သူ အံ့ခဲထားသည်။

“လုပ်ရက်လိုက်တာဗျာ .. မေမေလုပ်ပုံက .. ပေါ်တင်ကြီးဗျာ .. တွေ့တဲ့သူက တွေ့လို့ သားကို ပြောပြလို့သာ အဖြစ်မှန်ကို သား သိရတာ။ ဖေဖေကို ဒီကိစ္စ ပြောပြရလိမ့်မယ် မေမေ .. အန်တီလင်း ကိုလည်း သား တောင်းပန်ရလိမ့်မယ် .. နှစ် ကိုလည်း တောင်းပန်ရတော့မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် သား ပြောမိခဲ့လေသမျှ .. သူ ခွင့်မလွှတ်အောင် မနည်းပြောရတော့မှာ ..”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းထဲမှ မေမေ ရယ်သံကို ကြားနေရရင်းဖြင့်ပင် သူ ဖုန်းချလိုက်မိရသည်ပါပဲ။

“လာ .. သွားကြမယ် .. မိုး ရော .. အောင်ငြိမ်း ရော .. လိုက်ခဲ့ .. နှစ် ကို ပြန်သွားခေါ်မှ ဖြစ်မယ်၊ လုံးဝ ပိုမှာ မထားနိုင်ပါဘူး .. မရရအောင် ပြန်ခေါ်လာရမှာ၊ သေတော့မှာပဲ ငါသေဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ် အောင်ငြိမ်းရာ .. မိုး ကျားစူးတင်တယ် သိလား .. အစကတည်းက သိဖို့ကောင်းတာ၊ နှစ် တားနေလို့ မသိပဲ ဖြစ်ကုန်ရတာ၊ မိုး က ပြောပြမလို့ လုပ်နေသေးတာ အောင်ငြိမ်း ရ ..”

ဟု သူ ဆက်တိုက်ပြောကာ အိမ်တံခါးကြီး သော့ခပ်၊ ကားဖြင့် အားလုံး တင်ပြီး ထွက်ခဲ့ရသည်က နှစ် ထံသို့ပါ။ ခြံတံခါးဆင်းပိတ်မည် ဆိုတာတောင် သူ ခေါင်းခါသည်။ အောင်ငြိမ်း မှ ဇွတ်ဆင်းပိတ်ယူရသည်အထိ သူ့မှာ နှစ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ဇောတင်နေမိရပြီ။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ ဘုန်းနေသာ ရာ .. လုပ်လိုက်ရင် မဆင်မခြင်ကြီး၊ တကယ်ဆို .. မင်းကို မြင်တာနဲ့ နှစ် ဒီလောက် ဝမ်းပန်းတနည်း ပြေးငိုတာ .. ကလေးလေးလို ရင်ခွင်ထဲဝင်တာ .. မင်း နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ် .. ဆင်ခြင်ပေါ့ကွ၊ ခု နှစ် သနားပါတယ်”

သူ ရင်ထဲမှာ ဆူနေပြီ။ နှစ် ခမျာ မေမေ ဆင်ကွက်ကြီးထဲ ရိုးသားစွာ တိုးဝင်ခဲ့ရသည်။ မေမေကြောင့် အရှက်သည်းစွာ စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ရသည်။ အဘယ်မျှ ခံစားရရှာမည်တဲ့လဲလေ။ သူက ဤနေ့တွင်မှ နှစ် ကို ရင်ကွဲအောင် ထပ်ပြောခဲ့သေးသည်။ နှစ် ထွက်သွားတာကိုပင် မတားခဲ့။

“နှစ် ကို ငါ သနားလိုက်တာ အောင်ငြိမ်း ရာ .. ရင်ထဲကို ထိတယ်ကွာ .. ဖြစ်ရလေ ..”

ဟု သူ မချီတင်ကဲ ညည်းသည်။ ကားက နှစ် တို့အိမ်ရှေ့လမ်းသားမှာ ရပ်၏။ ကားပေါ်မှ သူ ဆင်းသည်။ မယုံနိုင်သလို ကြည့်မိသည်က ခြံဝင်းတံခါး သော့ခပ်ထားချေသည်တကား။ စတိုးဆိုင်လေးလည်း သော့ခပ်ထားသည်။ အိမ်လေးကျတော့လည်း တံခါးပြတင်းတွေ ပိတ်ထားသည်။ သေချာကြည့်တော့ တံခါးရွက်မှာ သော့ခလောက်တန်းလန်း ..။ သူ .. ဆောက်တည်ရာ ပျောက်ရချေပြီတည့် ..။

အားကိုးတကြီးနိုင်စွာ အောင်ငြိမ်း နှင့် မိုး ကို သူ ကြည့်ကာ ..

“ငါ လိုက်လာရင် မတွေ့ချင်လို့ တံခါးတွေ ပြတင်းတွေပိတ်ပြီး ခြံဝင်းကိုလည်း သော့ခပ်ထားတာ ဖြစ်မှာပါနော် .. ဖြစ်မှာပါနော်၊ နှစ်ရေ .. နှစ် ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးပါကွ”

ဟု သူ ပြောနေရာမှ အိမ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်အော်တော့ အောင်ငြိမ်း သူ့ကို ကားထဲ ဆွဲခေါ်လာသည်။ သူ မျက်စိတွေ ပြာနေပြီ။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပြီ။ နှစ် သည် မရှိတော့ပြီတဲ့လား ..။ သော့ခတ်ထားသည့် ခြံဝင်းတံခါးကို သူ ရင်တွေ ကွဲကြေနေရင်း ကြည့်နေမိသည်။

“နှစ် ရေ .. နှစ် ..”

ဟု သူ ဆက်၍ အော်ခေါ်တော့ အောင်ငြိမ်း ကားမှန်တံခါးတွေ မြန်မြန်တင် ပိတ်ပစ်ပါ၏။ အသံ အပြင်မထွက်အောင်ပါတည်။

“ဟေ့ကောင် .. စွတ်အော်မနေနဲ့ .. နှစ် တို့ မရှိတော့ဘူး၊ အန်တီ

လင်း ပါ မရှိတော့တာကွ။ အော်နေလည်း ဘယ်သူမှ ထွက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း အော်နေပုံနဲ့ .. ဘေးအိမ် ကြားကုန်မယ် လူသိကုန်မယ်၊ ညှိရမယ့်ကိစ္စတွေ မပေါ်လာသေးခင်မှာ.. မင်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာ ကြီး လူသိရှင်ကြားမဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပိုစွပ်ကုန် လိမ့်မယ် သိရဲ့လား .. မင်းကွာ .. အပြစ်တင်ရအောင် ကျတော့လည်း သေတော့မလို့ဖြစ်နေတဲ့ မင်းမျက်နှာ ဖြူဆုတ်ဆုတ်ကြီးကြည့်ပြီး ပြော မထွက်ဖူး အဆင်ခြင်မဲ့လိုက်တာကွာ .. ပြောကိုပြောချင်နေတော့လည်း အပြစ်တင်ရတော့မှာပဲ .. မင်းလက်ထပ်ထားတဲ့ နှစ် ကို မင်း မယုံကြည် တာကိုက .. နားမလည်နိုင်တာကိုက .. မင်းလိုတာ .. မင်းလွန်တာ .. မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ နှစ် နဲ့ ငါ ပိုရင်းလာရတာ .. ငါတောင်သိတယ်။ မင်းက မသိဘူး .. ညံ့တယ်ကွာ .. မင်း လွန်တယ်။ နှစ် ကို မတားတာ ကလေး ဘယ်လောက်ထိ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နာကျင်ပြီး တစ်ယောက် တည်း အိမ်ကဆင်းသွားရှာမလဲ.. သူ .. ဘယ်အထိ ခံစားရမလဲ .. မင်း တွေးကြည့်ဖို့တောင် မကောင်းတော့ဘူး .. ရင်ထဲ ငါ နာတယ်ကွာ”

အောင်ငြိမ်း ဆူကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူ့ကို ကားထဲဆွဲ သွင်းလိုက်သည်ကလည်း ဘေးဘက်ရှေ့ခန်းထိုင်ခုံ ဖြစ်နေတာမို့ အောင် ငြိမ်း ပဲ ကားကို မောင်းထွက်လာပါ၏။ သူ .. မျက်ရည်ကျလာနေပြီ။ ကားနောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေမိရသည်က သော့ခတ်ထားသော ခြံဝင်းလေးကိုပါ။ မိုး ကို သူ ကြည့်သည်။

“နှစ် တို့ အိမ်ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်ပါ မိုး ရယ် .. ခေါ်ကြည့်ပါ .. နှစ် လာကိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ နှစ် တို့ အိမ်ထဲမှာရှိနေကြမှာပါ”

ဟု ပြောနေတော့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် သူ ကျေနပ်အောင် မိုး ဖုန်းလေး ခေါ်ကြည့်ပေးပါ၏။ ဒါပေမယ့် ကိုင်သူမရှိ။ ဟန်းဖုန်း လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့ကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်ပါပဲ။ သူ ကိုယ်ကြီး ကားနောက်ဖိုပေါ် ဖိုချလိုက်ကာ လည်ချောင်းထဲ ဆို့နေသည်။

လည်ချောင်းတနင်္ဂနွေဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ ခုမှ ရူးမတတ်ဖြစ်ရချေသည် တော့လေ။ နှစ် ပြောခဲ့သည့်စကားက နားစည်တွင်းသို့ တိုးဝင်လာနေပြီ။

သူသည် နှစ် အပေါ်မှာ သံသယဆူးကို အစူးခံရင်း စွပ်စွဲခဲ့သည် ကောလေ ..။ ထိုဆူးကို သူ ယခု သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျအောင် စိစားရင်း ဆွဲနုတ်လိုက်မိပြီ။ ဒါပေမယ့် အနီးမှာ နှစ် မရှိတော့သည့်ကောလေ ..။

သူ စောစောက အောင်ငြိမ်း ကို ပြောမိခဲ့သည်။ သူပျိုးရာ အချစ် သစ်ပင်သည် ခြောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်နေရသည်တဲ့။ နှစ် သည် သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိ၍ .. သူပျိုးရာ ပန်းတစ်ပင်သည် ခြောက်သွေ့သွေ့ ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်တဲ့ ..။

တကယ်တမ်းကျတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်။ သူပျိုးရာ အချစ် ပန်းပင်သည် သူ၏သံသယကြောင့် ခြောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ် ခဲ့ရခြင်းပါတကား ..။ သူ့သံသယဆိုးကြီးကြောင့် ပန်းပျိုးရကျိုးမနပ်ခဲ့ ရခြင်းသည်လည်း သူ့မှာသာ အပြစ်ရှိပါချေ၏။

ဪ .. ထိုအမှား .. ထိုအပြစ်ကြောင့် ကြေကွဲနာကျင်မှု အရှိန် ပြင်းပြင်းကို အနီးကပ်ဆုံး ရင်စည်းနာကျင်ခံစားရသည်က သူ၏နှလုံး သား ဖြစ်နေသည်။ ထိုမျှသာမက နှစ် ၏နှလုံးသားကိုပါ ပြင်းရှုနာကျင် နေဆဲခံချေသည်။ အပြစ်မဲ့ရှာပါသည့် နှစ် ကိုမှ နာကျင်ခံစားစေသူသည် သူကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ နှစ် ကို အလွန်ချစ်လှပါလေသော .. သူကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေပါချေသည်။

ဤအတွက် သူ့ကိုယ်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ ခုမှ သူ့ရင်ခွင်ကို ပြေးဝင်အားကိုး နိုင် ငိုခဲ့ရှာပါသည့် နှစ် ၏သနားစရာပုံရိပ်လေးက ပို၍ ရင်ကိုထိနေစေပြီ။ နှစ် အရမ်းကို ခံစား နေရချိန်လေးမှာ သူသည် သူ့ကို အားကိုးရှာပါသည့် နှစ် ၏ လက်လေး တွေကို ပုတ်ထုတ်ရက်စက်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေသည်ကောလေ..။

မာကျောပြင်းထန်သော စကားလုံးတွေဖြင့် ပုတ်ထုတ်ခဲ့ခြင်း..။

www.burmeseclassic.com

ဘယ်ကိုလိုက်ရမှန်း မသိအောင် လမ်းစပျောက်နေသည့်အချိန်မှာ
သူ ရူးမတတ်ဖြစ်နေရပြီ ..၊ အပြစ်ရှိသူ မောင်သာ ဖြစ်ပါသည် နှစ်
ရယ်..၊

မောင် .. အချစ်သစ်ပင်လေးကို မောင့်သံသယဖြင့် ခြောက်သွေ့
သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်စေသည့် မောင်မှာသာ အပြစ်ရှိပါလေသည် နှစ် ..

ပန်းလေးတစ်ပင်သည် ...

သစ်ရွက်ကိုင်းတံ ညှိုးဖျော့ဖျော့ခြင်းရှိလျက်

ပန်းဝတ်လွှာ ငိုလျှောက်

ဝေဆာဖူးဝေခွင့် မရသည့်

ခြောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်ရချေလျှင် ...

အပင်ခြစ်ကျိုး မနပ် ...။

ထို့နယ်ပင် ...

နှလုံးသားဆီမှ ပန်းလေးတစ်ပင်သည်

ခြောက်သွေ့သွေ့ပန်းတစ်ပင် ဖြစ်ရချေလျှင်

ပန်းဖျိုးရပါသည် နှလုံးသားသည်

အပင်ပျိုးရကျိုး မနပ် ...။

သို့ပြီးလျှင် ...

ကြေကွဲနာကျင်မှု အရှိန်ပြင်းပြင်းကို အနီးကပ်ဆုံး ရင်စည်းခံလိုက်

ရသည်ကလည်း နှလုံးသားပဲ ဖြစ်လေသည် ...။

၁ ၇ ၆ ၃ ၁

အခန်း (၂၃)

မြပဝါသည် ကတ္တရာလမ်းပြေပြေချင်း ခွေပတ်မြင့်တက်ရာ ကုန်း
မြေမြင့်တစ်ခုဆီမှ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်ပါ၏။ မြပဝါနယ်
ပင် ဘေးဆီမှ ခြံတွေကလည်း အုတ်တံတိုင်းခတ်ကာထားရာ ဖြစ်နေကြ
လျက် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံများသာ ဖြစ်နေကြသည်။ မြပဝါသည်
အမိုးနီနီ အုတ်နီနီတို့ဖြင့် အနောက်တိုင်းဟန် ပိုများသော ရှေးဟောင်း
အိမ်ကြီးတစ်လုံးလည်း ဖြစ်ပါလေသည်။

ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော တက္ကစိကားကို မေမေ ရပ်ငေးကြည့်နေ
သေးသည်။ တကယ်တော့ ဖခင်အရိပ်ကို စွန့်ခွာရသည်အထိ ချစ်သတ္တိ
တွေကြီးခဲ့သည့် သမီးတစ်ယောက်၏ တုန်လှုပ်နေသော စိတ်ဓာတ်ကို
အားပြန်ဖြည့်နေတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။
အသက်ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသည်။ လည်ချောင်းဆီမှ အသံတစ်ခုက အင်း
ခနဲ မြည်ပွင့်ကျ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားယူအားတင်းထားသည့်ဟန်။
မေမေသည် ခြံတံခါး သံပန်းခတ်နေရာကို ကိုင်ထားကာ အတွင်းဘက်
ကို ကြည့်နေသည်။

နှစ် ကတော့ မေမေ အားကိုး၍ လိုက်လာရသည့်ခရီး။ မေမေ
ဘေးမှာပဲ ငြိမ်ရပ်နေမိရပါ၏။ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုး ကို နှစ် တွေ့ချင်လှပြီ။

ဘိုးဘိုးသည် သန်မာသော ဘိုးဘိုး ဖြစ်နေချေမည်လား ...။ ဇရာ
၏အောက်မှာ ညှိုးချွန်းကျနေသည့် အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေ
ချေမည်လား။ မေမေနှင့် နှစ် ကို တွေ့လျှင် အံ့သြမှာကတော့ သေချာ
သည်။ ဒါပေမယ့် ထိုအံ့သြခြင်း၏ နောက်မှာ ခံပြင်းနာကြည်းမှုတွေပဲ
ရုန်းကြွတ်လာကြမည်လား ...။ ကြည်နူးမျက်ရည်နှင့်အတူ ရင်ကို
ဖွင့်၍ လက်ကိုကမ်း၍ ကြုံချေမည်လား ... မသိ ...။ နှစ် မသိ။ တစ်ခုပဲ
ရှိသည် .. ဘိုးဘိုး ကြည်ဖြူသည်ဖြစ်စေ .. မကြည်ဖြူသည်ဖြစ်စေ ဘိုးဘိုး
လက်ခံသည်ဖြစ်စေ .. နှင်လွှတ်သည်ဖြစ်စေ .. နှစ် ၏ဘဝမှာ ဘိုးဘိုး
ကိုတော့ မြင်ဖူးခွင့်ရချေမည်သာတည်း ...။ နှစ် ဘိုးဘိုးကို ကန်တော့မည်။

“ငါ ဘိုးဘိုးကို မြင်ရတဲ့အခါမှာ .. ဆံပင်တွေဖြူနေမလား -
ဒါမှမဟုတ် ဆံပင်တွေ နက်နေဆဲ ဖြစ်နေမလား .. မျက်နှာမှာ အရေး
အကြောင်းတွေ ဒင်းကြမ်းရှိနေမလား .. ငါ့ကိုကြည့်နေတဲ့ ဘိုးဘိုး ရဲ့
မျက်ခုံးမျက်တောင်တွေများ ဖြူနေမလား .. မျက်မှန်ကြီးနဲ့ ဖြစ်မလား
အိုး .. ဘယ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းနေသလဲ .. ငါဟာ -
မကြာခင် ဘိုးဘိုးကို မြင်ရတော့မှာ .. ငါ့မှာ ဘိုးဘိုး ရှိနေပါသေးလား”

နှစ် ကတော့ အသံတိတ်နေရင်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။
မေမေကျတော့ သံပန်းခတ်တံခါးရွက်ကို ကိုင်ထားရင်း ငိုနေသည်။
ဖခင်ကို ရင်စုန်ကန်၍ ချစ်သူနောက် လိုက်သွားသည့် သမီးသည် ခု
အချိန်မှာ သမီးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ ဘိုးဘိုးထံ ပြန်ရောက်လာ
ချိန်မှာ ဘိုးဘိုး မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ချေမည်လဲ ...။ နှစ် ကတော့ ဘိုးဘိုး
ရင်ခွင်မှာ နှစ် ကို တွေးပိုက်ထားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချင်သည်။

“ဘုရားရေ .. ဘိုးဘိုးဟာ အိပ်ရာထဲလဲနေတာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါ
စေနဲ့၊ ဘိုးဘိုး ကျန်းမာနေပါစေ - နှစ် တို့နဲ့အတူ အချိန်တွေ အကြာကြီး
တူတူနေရပါစေ ..”

နှစ် ဆုတောင်းနေမိပြန်သည်။ မေမေ ကတော့ ငြိမ်ရပ်နေဆဲ။

နောက်တော့ တံခါးကို နဖူးလေး တင်မှီလိုက်ကာ မေမေ မျက်ရည်ကျ
လာသည်။ ခေါင်းခါသည်။

“မေမေ မရဲပါဘူး သမီး ရယ် .. အဖေကို ရင်ခွဲခဲ့တဲ့ သမီးခင်လင်း
ဆိုတာ ခုအချိန်ကျတော့မှ ကိုယ့်သမီး နှစ်ဆန်းဖို့ ဆိုတာကို အထင်
တသေး ခံရလေချင်းဆိုပြီး အဖေအားကိုးနဲ့ ပြန်လာတာကိုက မတရား
တာပါ။ ဝင်ဆိုက်ပြီကောဆိုပြီး ခုမှ လိုက်လာမိတာ မှားပါပြီ။ ဟိုတယ်
တစ်ခုခုမှာ တည်းကြတာပေါ့ သမီးရယ် ..”

မေမေ ခပ်တိုးတိုးပြောကာ နှစ် ၏လက်လေးကို တွေးဆုပ်သည်။

“ဖေဖေကို စိတ်ထပ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ဖို့လာသလို ဖြစ်နေပါပြီ၊
သဖေ ဒေါသဖြစ်မယ် .. စိတ်ထိခိုက်မယ် .. မျက်ရည်ကျမယ် .. အဲဒါ
တွေကို မေမေ မခြင်းရက်ပါဘူး။ အချိန်ကာလတွေ အကြာကြီးမှာ ဖေဖေ
နေသားတကျ ရှိနေပါပြီ”

ဟု မေမေ ထပ်ပြောလာသည်က အသံတွေ တုန်ခါနေရင်းဖြင့်ပါ။
အဝတ်အစား သားရေသေတ္တာက သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် တစ်
လုံးတည်းသာ ယူလာခဲ့ခြင်းပေမို့ ...။ နှစ် သေတ္တာကို လက်ကိုင်နေရာမှာ
ဆုပ်ခံကိုင်လိုက်ရပါပြီ။ မေမေ မျက်ရည်သုတ်ကာ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်
ပြင် နေရာကို ကျောခိုင်းကာ ကတ္တရာလမ်းမကြီးဘက်ကို လျှောက်ပါ
၏။ နှစ် ကတော့ အပေါ်ဖက်မှာ အရွက်စိမ်းစိမ်းကြီးတွေ တစ်လှည့်
ကျောဘက်မှာ ငွေမိုင်ရောင်တစ်လှည့်ဖြင့် လေတိုက်ရာအတိုင်း လှုပ်
ခတ်နေသည့် အပင်မြင့်ကြီးတွေရှိရာ ခြံဝင်းတွင်းကို တစ်ချက် ထပ်
ကြည့်မိသည်။ လူရိပ်လူခြေ မရှိ ...။ တိတ်ဆိတ်နေသော ခြံဝန်းကျယ်ကြီး
သည် နှစ် ကို ဝမ်းနည်းစွာ ငေးကြည့်နေချေပြီလားလေ ...။

“ခင်လင်း ..”

ပြတ်သားသော ခေါ်သံ .. မေမေကိုယ် သွယ်နဲ့နှုတ် ဆွဲလှည့်လိုက်
ခေါ်နိုင်ပါသည့် ခေါ်သံ .. ပင်စည်လုံးပတ်ကြီးကြီးဖြင့် ရှိနေပါသည်။

အပင်ကွယ်ဆီမှ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပါးပါးနှင့် ဆံပင်တို
ဖွေးဆွတ်ထူထဲစွာ ရှိနေပါသည့်သူတစ်ယောက် တုတ်ကောက်ကို ထိုး
ကာ လျှောက်လာပါပြီ ...။ ဘိုးဘိုး ပါတကား ...။ နှစ် သိနေသည်
ဘိုးဘိုး ဖြစ်မည်။ မျက်နှာကျသည် မေမေနှင့် ဆင်၏။ ဘိုးဘိုးသည်
မေမေကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခြံတံခါးဆီသို့လည်း
လျှောက်လာနေသည်။ သမီးတစ်ယောက် အမေဖြစ်သည့် မေမေသည်
ဘိုးဘိုးရှေ့မှာ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်နှယ်ပင် လန့်ရှိန်ဖြင့် လှေ
ကြည့်ရှုပါ၏။ လက်အုပ်လေးချီကာ ...

“ခင်လင်း .. ခင်လင်း .. ခြံထဲမဝင်တော့ပါဘူး ဖေဖေရဲ့ .. ခင်လင်း
မိုက်ခဲသမျှ မဝင်ရဲပါဘူး။ ခင်လင်း ပြန်တော့မလို့ပါ ဖေဖေကို ဒုက္ခထူ
ထပ်ပေးဖို့လာမိတဲ့ သမီးဖြစ်နေတာ ခုပိုသဘောပေါက်လာတာမို့ သမီး
ပြန်ပါ့မယ် ဖေဖေ ..”

ဟု ငိုပြောစဉ်ခိုက် ဘိုးဘိုးမှ နောက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်ကာ -

“အောင်ခ .. အောင်ခ .. ခြံတံခါး လာဖွင့်စမ်း ..”

ဟု အော်ခေါ်တာမို့ မေမေ မျက်ရည်ပိုကျလာသည်။ နှစ် လည်း
မျက်ရည်လည်နေသည်ပါပဲ။ ဘိုးဘိုးသည် .. ဘိုးဘိုးသည် နှစ် ထို့
ဝင်လာနိုင်စေဖို့ ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းချေသည်တကား ...။ သဘောက မေမေ
ကို အိမ်ထဲအဝင်ခံသည်ဆိုသည့်သဘော၊ မေမေ ထိုအခါမှ ပို၍ ရှက်ငင်
ငိုလာပါသတည်း။ တကယ့် ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပါ။ ဘိုးဘိုးကို
မဝံ့မရဲလေး နှစ် ကြည့်နေသည်။ မာဖလာအညှိကွက်ကို လည်မှာပတ်
ထားပါသော ဘိုးဘိုးသည် မေမေကို မျက်တောင်မခတ် ရပ်ကြည့်နေ
သည်။ ဘာမျှထပ်ပြောမလာ၊ ဖြုန်းဆို .. နှစ် ကိုလည်း ကြည့်လာသည်။
မျက်လုံးနက်နက်လေးတွေဖြင့် မျက်တောင်ရှည် ထူထူလေးတွေကို
ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း နှစ် လည်း ဘိုးဘိုးကို လန့်ရှိန်လေးဖြင့်
ကြည့်မိသည်ပါပဲ။

“နှစ် က ဘိုးဘိုး လက်မခံနိုင်တဲ့ ဖေဖေ ဦးသူရှိန် ရဲ့သမီးဆိုတာ
ဆိုရင် ဘိုးဘိုး အော်လွှတ်လိုက်မလား .. မေမေကိုတော့ သမီးဆိုပြီး
ဆက်ခံပေမယ့် ငါ့ကိုကျတော့ မြေးဆိုပေမယ့် ဖေဖေသွေးကို မနှစ်သက်
တာမို့ အသိအမှတ်မှ ပြုပါ့မလား .. မြေးရယ်လို့”

ဟု တွေးရင်း လန့်လာရသည်ပါပဲ။ ကယောင်ကတမ်းလေးဖြင့်
ဆက်ထဲမှ သေတ္တာလက်ကိုင်ကို ကျစ်ခဲနေအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။
အောက်တော့ ဖုတ်ခနဲလွှတ်ချလိုက်မိပြန်၏။ တစ်ခါ ချက်ချင်း သေတ္တာ
ပေါက်ဆွဲလက်ကိုင်နေရာကို ကုန်း၍ ပြန်ကိုင်မိပြန်သည်။

ဘိုးဘိုး အတန်ကြာမျှ နှစ် ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရပ်သည်က
လည်း ခြံဝန်းတံခါးနှင့် နည်းနည်း လှမ်းနေသေးသည့်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ပါ
၏။ ကွန်ကရစ်ခင်းလမ်းထက်မှာ ဘိုးဘိုးသည် ချယ်ရီးသားတုတ်ကောက်
ဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေသည်။ နောက်ဘက်ကိုလည်း တစ်ချက်လှည့်
ကြည့်လိုက်ပြန်ကာ ...

“အောင်ခ ..”

ဟု ထပ်အော်ပါ၏။

“ဟဲ့ .. ငါ့ဘိုးဘိုးက .. အသံတော့ အောင်သကွယို .. ကျန်းမာ
ရတယ်”

မြေးဆိုတော့လည်း ဘိုးဘိုးကို ချစ်စိတ်ဖြင့် ဝမ်းသာတွေး တွေးမိ
နိုင်သည်။

“လာပါပြီ အစ်ကိုကြီး .. လာပါပြီ .. သော့ယူနေလို့ပါ ...”

အိမ်တွင်းမှ အသားညိုညို၊ တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်
ပြေးထွက်လာပါ၏။ ဘိုးဘိုးနှင့် နီးလာတော့ တရိတသေ ပြောပြပြီးတာ
နဲ့ ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ ဆက်ပြေးလာသည်။ ဘိုးဘိုး ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ ခေါ်တာ
တစ်ချင်း မရောက်နိုင်ခဲ့တာမို့ ဧကဖြင့် ခြံတံခါးသော့ကို မဲ၍ ဖွင့်နေပါ
သည့် ထိုဘာသာသည် နောက်တော့မှ သတိဝင်လာကာ ဖျတ်ခနဲ အံ့သြ

တကြီး မေမေကို ကြည့်လာချေသည်တကား ...။ ပွင့်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ခြံတံခါးသော့သည် ဘာဘ၏ လက်ထဲမှာ ကိုင်လျက်သား ရှိနေသည့် မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်က မေမေကိုပါ မေမေသည် ရည်တွေကျနေရင်း ထိုဘဘကို ကြည့်ကာ ...

“နေကောင်းတယ်နော် ဦးလေးအောင် ..”

ဟု မေးရှာပါသတည်း။ ဘဘမှ ခေါင်းက အနိုင်နိုင်ညှိတတ်

“ဘုရားရေ .. မမလေးပါလား .. မမလေးပါလား ..”

ဟု အသံတွေ တုန်ခါနေရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်

“သူတို့သားအမိကို အိမ်ထဲ ခေါ်လာလိုက် အောင်ခ ..”

ဘိုးဘိုး သံပြတ်ဖြင့်ပြောကာ ခြေလှမ်းကြဲဖြင့် အိမ်ကြီးဘက်

လျှောက်သွားတော့ ...

“ဘုရားရေ .. ဘိုးဘိုးက ငါ့ကို မြေးမှန်း သိနေပါရောလား”

နှစ် တွေးမိကာ ကြက်သီး ဖျန်းခနဲ ဖြစ်၏။ ဝမ်းသာလွန်း၍ပါ။ သူ

သည် နှစ် ကို မြေးမှန်းလည်း သိနေပြီ။ နှစ် ကို မြေးအဖြစ်လည်း

ထဲ အဝင်ခံခဲ့ချေပြီတကား ...။

“လာ .. လာ .. မမလေး .. သူက သမီးလေးလား ..”

မမလေးရဲ့မျက်လုံးလေးတွေ .. နှာတံလေးတွေ ယူထားတာပဲဥ

ဆံပင်ကောင်းတာလည်း အတူတူပဲ”

ဟု ဘဘ ပြောကာ မေမေကိုလည်း ခေါ်သည်။ နှစ် ၏လက်

သေတ္တာကိုလည်း ယူဖို့ လက်ဆန့်တန်းလာတော့ နှစ် ခေါင်းထော

၍ ...

“နှစ် သယ်ပါမယ် ဘဘ ..”

ဟု ပြောမိရပါ၏။ ဘဘမှ သက်ပြင်းရှိုက်၍ မေမေကိုကြည့်သ

“ထွက်သွားလိုက်တာများ သတင်းပျောက်ပဲကိုး .. အစ်ကို

က စိတ်လိုက်မာန်ပါ သတင်းစာထဲ သမီးအဖြစ်က စွန့်တယ်ဆို

ကြေညာပေမယ့် မျှော်နေတတ်တာ ဦးလေးအောင် သိပါသကွယ်။ မမလေးက သမီးပဲ .. အဖေဆီ ပြန်လာဖို့ကောင်းတာ .. ဒါနဲ့ ကိုသူရိန် ရော ..”

မေမေဘေးမှ လိုက်လာရင်း ဘဘ မေးခိုက်မှာ ...

“သမီးလေး ငယ်ကတည်းက ဆုံးတာပါ ဦးလေးအောင်။ ခင်လင်းလည်း ကိုယ်ရွေးတဲ့လမ်းမှာ ကိုယ်ပဲ ဆက်ရုန်းမယ်ဆိုပြီး သမီးလေးနဲ့ တူတူ နေလာခဲ့တာပါ။ စတိုးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ် နေရဓားရ လုံလောက်ပါတယ် ဦးလေးအောင် ..”

ဟု ပြောတော့ ဘဘ တစ်ချက် မျက်နှာ ပျက်ခနဲ ဖြစ်၏။

“ဆုံးရှုံးပြီကိုး .. ဖြစ်ရလေ”

ဟု ထိထိခိုက်ခိုက် ညည်းသည်။ နှစ် ကို ကြည့်ကာ ...

“ကလေးခမျာ ငယ်ငယ်နဲ့ ဖတဆိုး ဖြစ်ရှာတယ်ကွယ် .. အင်း.. လူဝံလေးကတော့ အမေနဲ့တူတာရှိသလို မျက်ခုံးလေး မေးကျပုံလေး ကျတော့လည်း အဖေနဲ့ တူသကိုး”

“သူ့အဖေလိုပါပဲ .. ပါးချိုင့်လေးနဲ့ သွားတက်လေးနဲ့ ဦးလေးအောင် .. မာနကြီးတာလည်း တူတာပါပဲ”

ဟု မေမေ ဖြည့်ပြောတော့ ဘဘမှ ...

“မမလေးလည်း မာနကြီးတာပါပဲ။ မောင်သူရိန် မရှိမှတော့ဖြင့် သမီးလေးနဲ့တူတူ ဟိုကတည်းက ပြန်လာဖို့ သင့်သပေါ့ကွယ်။ အစ်ကိုကြီးခမျာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်ရရှာတာ၊ မြေးလေးထိန်းရင်း .. ချီရင်း နေလာခဲ့ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ဝေဝေစည်စည် ရှိလိုက်မလဲကွယ်။ ကဲ .. ကဲပါလေ .. ပြီးခဲ့ပြီးပဲ၊ ပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့”

ဟု ဘဘမှ ပြောကာ အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ တစ်နားက ရပ်သည်။

“ဦးလေးအောင် မယ်မှုန် ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်” မမလေးနဲ့

သမီးလေး ရောက်လာတယ်လို့ .. သိရင် ဝမ်းသာမှာ။ နောက်ဖေးဘက် စိုက်ခင်းလေးမှာ ငရုတ်သီးဆွတ်နေသကဲ့ယ့်။ အိမ်နောက်ဘက် စိုက်ခင်းလေးကို ဦးလေးအောင် သွားပြောပြလိုက်မယ် .. ဟုတ်ပလား။ မိန်းကလေး ဝင် .. ဝင် .. ကိုယ့်အဘိုးအိမ် ဝင်တာပဲကွယ် ရဲရဲဝင် ..

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဘာမှ အိမ်၏ တစ်ဖက်ဆီသို့ လျှောက်သည်။ ကျွဲ၍ နောက်ဘက်သို့ သွားလိုက်တာမို့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ မေမေနှင့် နှစ် ရပ်လျက် ကျန်ခဲ့ပါ၏။

မေမေလက်က နှစ် ၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်သည်။ ပေါ်တီကို ဆီမှ အိမ်တံခါးမကြီးဆီသို့ လှေကားထစ်သုံးထစ်ကို ဖြတ်၍ တက်လာသည်။ ပေါ်တီကိုကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်တံခါးမကြီးနေရာမှာ ကျယ်ပြန့်သော ကျောက်ခင်းလှေကားထစ်တွေက အညိုရောင်တောက်လျက် ရှိနေပါချေ၏။ မေမေသည် ဤမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့ကာ ဖေဖေလက်ကိုတွဲ၍ ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ချေသည်တကား။

မေမေလက်အစုံက မှန်တံခါးရွက်ကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာပါ၏။ မေမေလက်တွေ တုန်ခါနေတာကို နှစ် မြင်နေရသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘိုးဘိုး ရပ်နေသည်။ အစိမ်းရောင် သားမွေးကော်ဇောကြီး ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားရာ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးသည် မီးပန်းဆိုင်းကြီးတွေ မျက်နှာကြက်ဆီမှ တွဲရ၍ လှပစွာ ကျနေသောနေရာလည်း ဖြစ်နေသည်။ သပြေသီးမှည့်ရောင် စန္ဒရားကြီးရှိကာ လှပသော အလှစိုက်ပန်းအိုးကြီးတွေနှင့် ရွက်စိမ်းပင်တွေရှိရာ ခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးလည်း ဖြစ်နေသည်။ အနီရောင် ကတ္တီပါမိုးဆိုတာကြီးတွေရှိရာ ဆက်တီစားပွဲသည် ပန်းကနုတ်ထွင်းလက်ရာဖြင့်ရှိလျက် အနုစိတ် ကနုတ်ချယ်ထားသော ငွေပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးက နှင်းဆီဖြူတွေဖြင့် မွှေးပျံ့စွာ စားပွဲထက်မှာ ဆုပ်ဆုပ်ခံခံ ရှိနေပါ၏။

နံရံမှာ ပန်းချီကားမျှပျား ရှိနေသည်။ နှစ် ကတော့ သားမေ

သေတ္တာကိုဆွဲကိုင်ထားရင်း ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေမိရသည်ပါပဲ။

အပေါ်ထပ်သို့တက်သော လှေကားထစ်တွေမှာ အနီရောင်ကော်ဇောကို ကပ်ရိုက်ခင်းထားတာမို့ လှေကားသည် နီမွှေး လက်တောက်နေသည်ပါပဲ။ အပြင်မှာ ရှေးဆန်းနေသောအိမ်ကြီး ဖြစ်နေပေမယ့် အတွင်းပိုင်းမှာ အရာရာသည် သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။ စန္ဒရားကြီးတစ်ခုသာ ရှေးဟန်နွယ်နေပါ၏။

“ခင်လင်း .. ညည်း ခြံတံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေတာ ငါ တွေ့တယ်။ တက္ကစီတစ်စီး ခြံရှေ့ရပ်ချိန်မှာ ငါ ဝက်သစ်ချပင်အောက်မှာ ရပ်နေတာ - ညည်း ကားပေါ်ကဆင်းလာတာ .. မြေးကို လက်ဆွဲခေါ်တာ ငါ အားလုံး မြင်တယ်။ ညည်း ဘာလုပ်မလဲလို့ သိချင်လို့ ပင်စည်ကို တွယ်ပြီး ကြည့်နေတာ .. နောက်ပြန်လှည့်တော့မယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ လှမ်းခေါ်တာ .. တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား၊ အဲသလို ငါ သိနေတယ်။ ကဲ ကလေးကို ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်း၊ ညည်း ငါနဲ့အတူ စာကြည့်ခန်းထဲ လိုက်ခဲ့၊ အဖြစ်ကိစ္စ ငါ့ကို ပြောပြစမ်း၊ ဒီလောက်ကြာတဲ့အထိ မာနနဲ့နေတဲ့ ညည်းဟာ တော်ရုံကိစ္စနဲ့တော့ အဖေဆီ ပြန်မလာပါဘူးလေ .. ညည်းမှာ မာနတွေ ပြည့်နေသကဲ့၊ ညည်းယောက်ျားလိုပေါ့ .. မာနတွေ တလူလူမြင့်နေခဲ့ကြတဲ့သူတွေပဲ၊ အေး .. ငါကလည်း မာနနဲ့နေတဲ့ ဦးကောင်းမော် ပဲလေ၊ မာနတွေနဲ့ အချိန်တွေကို ဖွဲခြွေခဲ့ကြသူတွေပေါ့။”

ဟု ပြောလာသည့် ဘိုးဘိုးကို နှစ် မျက်ရည်ဝဲရင်း ကြည့်နေမိရပါ၏။ နှစ် ရှေ့တိုးလာမိသည်။ ဘိုးဘိုး ရပ်နေရာရှေ့သို့ ရောက်တော့ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည့် ဘိုးဘိုးကို နှစ် ကလည်း မော့ကြည့်မိသည်ပါပဲ။ နှစ် မျက်ရည်ကျလာသည်။ ဘိုးဘိုး၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ချင်သည်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မဝင်ရဲ .. ရင်ထဲမှာ ရှိနေပါသည့် ခံစားချက်အတိုင်း နှစ် ထိုင်ချလိုက်မိရပါပြီ။ ဘိုးဘိုးကို နှစ် ကန်တော့မိရပါ

ပြီတည်း။

“နှစ် .. ကျန်တာတွေ ဘာမှ မသိဘူး ဘိုးဘိုး .. နှစ် သိထားဘိုးဘိုးဟာ နှစ် ရဲ့ဘိုးဘိုးပဲ။ နှစ် မှာ ဘိုးဘိုးရှိနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ သလို သိခဲ့ရတာလည်း ဘာမှမကြာသေးပါဘူး ဘိုးဘိုး။ နှစ် လေ ဘိုးဘိုးရှိနေတယ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ရင်ထဲမှာ အားကိုးရာရှိလာနေတာပါပဲ။ ဘိုးဘိုးကို နှစ် ချစ်လည်း ချစ်တယ် ဘိုးဘိုး .. ဒါပေမယ့် နှစ်ဟာ မေဖေသမီးဖြစ်နေလို့ ဘိုးဘိုး မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း နှစ် ဘိုးဘိုးကို အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။ ဘိုးဘိုးကို တစ်ယောက်တည်း အကြာကြီးရှိနေစေတဲ့ ကြမ္မာ .. ကံကြမ္မာကိုပဲ စိတ်နာတာပါ။”

ဟု နှစ် ပြောကာ လက်အုပ်လေးချီနေရင်းမှ မျက်ရည်ကျလာတော့ ဘိုးဘိုးကိုယ်ကို ငဲ့ကိုင်၍ နှစ် ၏ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ ဆံစကို သပ်ပေးလာသည်။

“မငိုနဲ့ .. တိတ်တော့ မြေး၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘိုးဘိုး အပြစ်တင်ရမှာထဲ မြေးရဲ့မေမေကိုပဲ။ သူ ဘိုးဘိုးဆီကို လာခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ .. ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကြာလွန်းနေခဲ့ပါပြီ။ သူ မလာခဲ့ဘူးလေ .. သူ့မာနနဲ့ အဆုံးအဖြတ်ထုတ်လက်ခံဖို့ပဲ အရေးတကြီးဖြစ်နေတဲ့ ခင်လင်း အဖြစ်နဲ့ပေါ့။ ကဲ .. လာလာ .. ဒီမှာ ထိုင်၊ မယ်မူန့် .. မယ်မူန့် ..”

ဟု နောက်ဘက်ကို ဘိုးဘိုး လှမ်းလည်းခေါ်သည်။ နှစ် ကိုလည်း ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ နောက်ဘက်တံခါးခန်းဆီးလေး လှန်ဟ၍ ချောင်းကြည့်နေပုံရပါသည့် ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ချက်ချင်း ထွက်လာသည်မှ ဝမ်းသာအားရဖြင့်ပါ။ ကြည့်ရတာ ဘိုးဘိုး မကြိုက်မှာနိုး၍ ဝင်မလာရဲတဲ့ ချောင်းကြည့်နေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

အသားညိုညို တုတ်ခဲခဲကြီးနှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေက ပြုံးချိုနေသည့်မျက်နှာချိုချိုဖြင့် ဒေါ်ကြီးသည် မေမေကိုလည်း ကြည့်သည်။ နှစ်

ကိုလည်း ကြည့်သည်။ တချစ်ခင်နိုင်သောအကြည့် .. ဝမ်းသာလှိုက်လှဲနေသည့်အကြည့် .. နောက်တော့ တရိတသေကြီးလည်း ဘိုးဘိုးကို ကြည့်ရှုပါ၏။

“ကလေးကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်လိုက် .. ငါနဲ့ ခင်လင်း အတွက်လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ စာကြည့်ခန်းကို ယူလာခဲ့၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်လည်း ယူလာ .. စတော်တယ်ရီဂျင်မိလည်း ယူလာ .. ကလေးကိုလည်း ကျွေး ..”

ဟု ပြောကာ ဘိုးဘိုးမှ မေမေကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှစ် ၏ဘေးမှာ ထိုင်လျက်ရှိနေပါသည့် ဘိုးဘိုး၏ လက်က နှစ် ၏လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသမျှ မေမေ ရပ်လျက် မျက်ရည်ဝဲကြည့်နေသည်ပါပဲ။

“ညည်းကတော့ ညည်းအပြစ်နဲ့ညည်းပေမို့ မထိုင်ရဲဘူး ဆိုပါတော့၊ ရပ်နေပေါ့ ခင်လင်း .. အမိမဲ့သမီးဆိုပြီး ငါ အလိုလိုကဲ့သို့သမျှ ညည်း အမိုက်စော်ကားခဲ့ပေသကဲ့သို့ကွယ့် ..”

ဟု ရင်နာနေပုံကြီးဖြင့် ခပ်အက်အက်နိုင်နေသောအသံဖြင့် ပြောလာပါ၏။ မေမေကတော့ ငိုနေသည်ပါပဲ။ လက်အုပ်လေးသာတချီချီဖြင့် ရှိနေရှာပါ၏။ မေမေကို ကြည့်၍ နှစ် ရင်ထဲ မနေနိုင်။ ထိခိုက်ခံစားလာရစိတ်ဖြင့် ဘိုး ကို ကြည့်ကာ ..

“မေမေ သနားပါတယ် ဘိုးဘိုးရယ် ..”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့လေး ပြောလာတော့ ဘိုးဘိုး ကြည့်လာပါ၏။ ဖြူဖွေးသောဆံပင်ထူထူထဲထဲကြီးတွေဖြင့် ဘိုးဘိုးသည် အသားအရေ ဝင်းစိုလျက် မျက်နှာက ဝင်းဝင်းကြည်ကြည် ရှိပါ၏။

“သားအချစ် မြေးအနှစ်တဲ့ .. တယ်မုန့်ပေသကဲ့သို့ ကြည့်စမ်း .. ဘိုးဘိုးရဲ့မြေး တစ်ခွန်းပြော ပြောသမျှ ရင်ထဲ စိမ့်ဝင်လာပေသကဲ့သို့၊ မြေးလေး ခဏနေခဲ့နော် .. ဘိုးဘိုး ဒီ ခင်လင်း ဆိုတဲ့ မာနခဲကို ပေးစရာရှိတာတွေ မေးရလိမ့်မယ်၊ လာခဲ့ ခင်လင်း .. စာကြည့်ခန်းထဲကို”

နှစ် ကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ ဆံစကို သပ်ပေးနေရင်း ဘိုးဘိုး ပြောဆဲ မယ့် မေမေကိုကျတော့ တည်တည်ကြီးပဲ ကြည့်ကာ လှမ်းပြောပြီး ဘိုးဘိုး ဦးဆောင်၍ အခန်းတစ်ခန်းထဲဝင်တော့ မေမေ ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပင် ရှိရှိလေး နောက်ပါးဆီမှ လိုက်သွားရှာပါ၏။ နှစ်ကတော့ မေမေကို သနားစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်ပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို ဘိုးဘိုးဘက်မှ လက်ခံပေးတာပဲ ကံကောင်းလှပါပြီ။ ဘိုးဘိုးနှင့် မေမေတို့လည်း ပြန်လည်၍ သားအဖတစ်တွေ နေကြရမည်။ နှစ် လည်း ဘိုးဘိုး၏မေတ္တာကို ရရမည်။ ဤအတွက် နှစ်လက်အုပ်ချီကာ ...

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အရှင်မြတ်ဘုရား”

ဟူ၍ ဘုရားကို တိုင်တည်မိရပါသတည်း။

ထိုစဉ်ခိုက် ဒေါ်ကြီးမှ လင်ပန်းထက်မှာ ကော်ဖီနှစ်ခွက်၊ စားသောက်စရာပန်းကန်တွေဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာတာနှင့် နှစ် ထံ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့်လည်း ရောက်လာ ... နှစ် ၏ ဘေးမှာလည်း ထိုင်ကာ ...

“အံ့မယ်လေး .. လေး .. လှလိုက်တဲ့ကလေး .. မွန်အိနေတာပါပဲလား။ ဆံပင်ကလည်း ကောင်းချက် .. နက်ပြီး ထူလည်း ထူ၊ ရှည်လည်း ရှည်ပါတော် .. ရပ်လေးကလည်း စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းရပ်လေး”

လက်ကလေး ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ ပါးလေး တို့လိုက်၊ ဆံစလေးသပ်လိုက်ဖြင့် ဒေါ်ကြီး ရှိနေပါ၏။ အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိလောက်ပြီ ဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြီးသည် မျက်ရည်တစ်ပဲခွက်ဖြင့် ...

“မမလေးဆိုတာ ဒေါ်ကြီးလက်ထဲ ကြီးလာတဲ့ကလေးပါ .. ကိုအောင်ခဲ နဲ့ အိမ်ထောင်လည်း ကျ .. ဒီ မြပဝါကိုလည်း ရောက် .. မမလေးကိုမွေးပြီး မမလေးခင်လင်း ရဲ့မေမေ ဆုံးခဲ့တာမို့ ဒေါ်ကြီးတို့လင်မယားလက်ထဲ ကြီးခဲ့တာလေ .. ခင်လင်း လို့ခေါ်ဖို့ အစ်ကိုကြီးက

ပြောပါတယ် .. ကိုယ့်အရှင်သခင်ရဲ့ သမီးလေးပေပဲ။ နာမည်တပ်မခေါ်ရက်တာမို့ မမလေးလို့ ချစ်လွန်းလို့ကို ခေါ်ခဲ့တာ .. လာ .. ဒေါ်ကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ထမင်းစားခန်းမှာ အားရုံး ပြင်ထားပြီးပြီ .. စား ..”

ဟု လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ခေါ်လည်း ခေါ်၊ လက်လေးကိုလည်း ဆွဲကိုင်ရင်း တကြည့်ကြည့်နှင့် ကြည့်မဝသလို ရှိနေရှာပါသည့် ဒေါ်ကြီးမူနီကို နှစ် ချစ်သွားရသည်ပါပဲ။

နှစ် ကို နို့များများဖြင့် ပျစ်နှစ်နေအောင် ပျော်ထားသော ကော်ဖီကို ကိုင်းတပ်ဖန်ခွက်ကြီးနှင့် အပြည့်သောက်စေသည်။ ပေါင်မုန့်မီးကင်စတော်ဘယ်ရီဂျင်မ်ဖြင့်လည်း လေးငါးချပ် စားခိုင်းနေသည်။ ပျော်နေတာလည်း သိသာနေသည်။

“အခု ဒီမှာနေကြမှာ မဟုတ်လား .. ကောင်းပါလေရဲ့တော် .. အစ်ကိုကြီးခမျာလည်း ခုမှ သမီးနဲ့ မြေးနဲ့ အတူတူ နေကြရတော့မှာ .. ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်၊ အသက်ကြီးမှ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာဟာ ကြေကွဲစရာကွယ် .. အေးကွယ်အစ်ကိုကြီးခမျာ စိတ်ထိခိုက်နေရလေသမျှ လိမ္မော်ခြံတွေဘက်မှာပဲ စိတ်ကို မြှုပ်နှံထားတာ၊ စည်သွပ်ဘူးစက်ရံလည်း ထောင်ထားသလေ ..”

ဟု ဆက်တိုက် ပြောနေပါ၏။ နှစ် နှင့် မေမေတို့ ဤမြပဝါအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်ချေတော့မည်ဟုလည်း ထင်ထားပုံ ရသည်။

နှစ် အိမ်ထောင်ကျတာ၊ အိမ်ထောင်ရေး အပြုအကွဲဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ သိလျှင် ရင်ကျိုးမည်ထင်။ ခုလည်း ဘိုးဘိုးကို မေမေ မျက်ရည်ကျနေရင်း အဖြစ်စုံ ပြောပြနေလောက်ပါပြီ။ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲလာသည့် သမီးကို လက်ဆွဲ၍ မေမေသည် ဘိုးဘိုးထံသို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်မို့ ဘိုးဘိုးကို နှစ် အားနာပါသည်။ မြေး .. ဟူ၍ စောတင်ချစ်ရမည့် အစပျိုးချိန်လေးမှာပင် ဤမြေးသည် အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲခဲ့ချေသည်ဟု သိစေခြင်းသည် ရင်ကို ထိခိုက်ကြေကွဲနေစေမည့်အဖြစ်သာလျှင် ရှိရချေမည်။

နှစ် သည် ဘိုးဘိုးကို စိတ်သောကတို့ သယ်ဆောင်လာသည့် နှစ် ဖြစ်ချေသည်တည်း။ နှစ် ငိုငေးနေမိရပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် ထမင်းစားခန်း ၏ တံခါးဝမှာ ဘိုးဘိုး ရပ်လာသည်။ နှစ် ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ဘိုးဘိုး၏ မျက်ဝန်းမှာ ခံပြင်းရိပ်တွေ ပြည့်သိပ်နေ၏။

ဘိုးဘိုး၏ နောက်မှာက မေမေ ရပ်နေသည်။ ငိုထားတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ။ မေမေမျက်နှာ မှိုနေကာ မျက်ခွံလေးတွေ နီနေချေ သည်တည်း။ တကယ်က ဘုန်းနေသာ ဆိုသူနှင့် နှစ် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရ ခြင်းသည် မေမေတိုက်တွန်းမှုကြောင့်ဟု မချီသည့်စိတ်ဖြင့် မေမေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ နှစ် ကတော့ ထိုသို့ မထင်။ နှစ် ၏ ကံကြမ္မာများ ပါလာသည်ဟုပဲ ထင်သည်။

ပြီးတော့ ခံပြင်းစိတ်ကလည်း ဘုန်းနေသာ ဆိုသူအပေါ်မှာ ခုလို ဘိုးဘိုးနှင့် မေမေကို မျက်ရည်နှင့်မြင်ရတော့ ပို၍ ပြင်းထန်လာရလည် ပါပဲ။ ဘိုးဘိုး နှစ် ထံ လျှောက်လာသည်။ နှစ် ၏ ဆံစလေးကို သပ်ပေး လာသည်။ နှစ် ကို ဆွဲထူသည်။

“ညည်း နေခဲ့ .. ငါတို့မြေးအဘိုး ခြံထဲ ခဏလျှောက်ကြမယ် - မြေးကို ပြောစရာတွေ ရှိတယ်။ မယ်မှုန့် .. သူတို့သားအမိ နေဖို့အတွက် ခင်လင်း နေခဲ့တဲ့အခန်းကိုပဲ ရှင်းလိုက် .. သူ နေခဲ့ဖူးတဲ့အခန်း သူ့သမီး နဲ့အတူ နေပေစေ .. ခင်လင်း .. ညည်း အဲဒီအခန်းကို သေချာပြင်ဆင်၊ မြေးကို စိတ်အချမ်းသာဆုံးဖြစ်အောင် မြပဝါမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားရ လိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန် ကုန်တိုက်မှာ လိုတာတွေ ထပ်ဝယ် .. ကြားရဲ့လား ခင်လင်း၊ ညည်း မြပဝါမှာ ငါနဲ့အတူ တစ်သက်လုံး နေရလိမ့်မယ်။ ငါ့မြေးကိုလည်း သူ့ဘဝထဲမှာ သူ့တင့်တယ်အောင် ငါ ပြန်ပို့ရလိမ့်မယ်”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောကာ နှစ် ၏လက်ကိုကိုင်၍ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာ သည်။ နောက်တော့ ဘိုးဘိုး၏လက်က နှစ် ၏ ပခုံးထက်မှာ တင်လာ ၏။ မြေးအဘိုးဆိုသည့် ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာသည် နွေးထွေးစွာဖြစ်

တည်၏။ လုံခြုံစွာလည်း ရှင်သန်ချေသည်တကား။ နှစ် ဘိုးဘိုး၏ ထက်မောင်းကြီးကို အားကိုးစွာ ကိုင်ထားလိုက်မိရပါပြီ။ ဘိုးဘိုးနှင့် နှစ် တူတူနေရလျှင် မေမေရော နှစ် ရော အေးချမ်းလုံခြုံချေမည်ပဲဟု လည်း ယုံကြည်အားတက်ရပါ၏။

“ဒီမှာ ထိုင်ကြတာပေါ့ မြေး .. ဘိုးဘိုး မနက်ပိုင်းနဲ့ ညနေပိုင်း ဆိုရင် ဒီခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်သကဲ့ယ့် .. ပန်းခြံကို ငေးသပေါ့လေ၊ ခြက်ခင်းပေါ် လမ်းလျှောက်သကဲ့ယ့် .. စိတ်၏ဖြေရာပေါ့လေ”

ဟု ပြောလာပါ၏။ ဘိုးဘိုးထိုင်သည့် ခုံတန်းပြာမှာ နှစ် လည်း တူတူထိုင်ပါ၏။ ကျယ်ပြန့်သော ဥယျာဉ်ကြီးသည် ပန်းတကုာစုံစုံဖြင့် အလှတကုာ ပန်းအဆင်းကို လှမ်း၍ ကြွားဝင့်နေသည့်နှယ် ရှိချေ သည်တည်း။

“ဘတ်စ်ကားနဲ့ လာကြသဆို .. မနက်စောစော တောင်ကြီး ရောက်သတဲ့ .. ခင်လင်း ပြောတာပဲ၊ မြေး ရန်ကုန်ကို သွားတဲ့အခါမှာ ဓာစီးဒီကိုမောင်းပြီး သွားရလိမ့်မကွယ်၊ ဘေးမှာ ဘိုးဘိုး ထိုင်လိုက်လာ မယ်၊ ခင်လင်း ကတော့ မြပဝါမှာ ကျန်ခဲ့ရလိမ့်မကွယ် .. ဘာလို့လဲဆို တော့ မြေးဟာ ခင်လင်း ရဲ့သမီး နှစ်ဆန်းပျို အဖြစ် မဟုတ်ဘဲ ဦးကောင်းမော် ရဲ့မြေး .. လိမ္မော်ခြံနဲ့ ကောင်း သစ်သီးစည်သွပ်စက်ရုံ ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင် ဦးကောင်းမော် ရဲ့မြေး .. လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးမလေး တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ သွားရမှာ၊ နာမည်လည်း အသစ်နဲ့ဆိုပါတော့ .. နာမည်ကိုတော့ ဘိုးဘိုး နောက်မှ ရွေးပေးမယ် .. လာလောဆယ် သွား ဦးမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အေးအေးဆေးဆေးလေးနဲ့ နာမည် ခန့်ခန့်ထည် ထည်လေးကို ရွေးရလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်ခန့်ခန့်ချော တို့ မိသားစုကြားတဲ့ အခါမှာ အဲဒီနာမည်ဟာ အုပ်အုပ်စီးစီးနိုင်နေစေရမကွယ်”

ဘိုးဘိုး ဘာတွေ စီမံချေတော့မည် မသိ။ မေမေ စာကြည့်ခန်းထဲ မှာ ပြောပြတာတွေ ကြားပြီးသည့်နောက်မှာ ဘိုးဘိုးသည် ခံပြင်းစိတ်ဖြင့်

ဘာတွေ စီမံချေတော့မည် မသိ ..။ နှစ် ခေါင်းလေး ခါ၍ ...

“နှစ် မသွားချင်ပါဘူး ဘိုးရယ် .. ဘိုးဘိုးနဲ့ မေမေနဲ့ပဲ နေပါ့မယ် နှစ် က ဆယ်တန်းလည်းအောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူရာသွင်းမခံရပါဘူး ဘိုးရယ် .. အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းက စံချိန်ထား သတ်မှတ်တဲ့အရည်အသွေး တွေထဲမှာ နှစ် မပါဝင်တော့ဘူးရယ်လို့ ကိုဘုန်းနေသာ ကိုယ်တိုင်ထ ပြောလာပြီဆိုမှဖြင့် နှစ် က ဘာလို့ အဲဒီအဝန်းအဝိုင်းကို သွားရမှာလဲ ဘိုးဘိုး ..”

နှစ် ခံပြင်းစိတ်လေးဖြင့် ပြောတော့ ဘိုးဘိုး ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး .. သွားကို သွားရမယ် မြေး .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘိုးဘိုးဟာ အလွန်မာနကြီးတဲ့ ဦးကောင်းမော် ဖြစ်လို့ပဲ၊ အဲဒီမာနကြောင့် ဘိုးဘိုးဟာ တစ်ယောက်တည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ဖူးရပြီ .. သမီးနဲ့ ခေးရပြီးပြီ၊ မြေးကို မြင်တောင် မမြင်ခဲ့ရဘူး၊ ခုကျတော့လည်း အရည် အချင်းမဲ့သူ .. သစ္စာမဲ့သူ .. အဲသလို စွပ်စွဲခံပြီး ဘိုးဘိုးရဲ့မြေးဟာ ဘိုးဆီ ကို ရောက်လာခဲ့ရပြီ၊ အဲဒါဟာ ဘိုးရဲ့တာဝန်မကျေမှုကြောင့်ပဲ၊ ဘိုးက ဘိုးရဲ့မာနနဲ့ သမီးကို အမွေပြတ် ကြေညာခဲ့သကဲ့သို့ .. ခု .. မြေးလေး စော်ကားမော်ကား အပြောခံရတာ၊ အစွပ်စွဲခံရတာ အရှိန်အဝါအသိုင်း အဝိုင်းရယ်လို့ မရှိလို့ပဲ အဲသလို ဘိုး ခံစားရတယ်၊ ကောင်းမော် ရဲ့မြေး ကို ကောင်းမော် သာ ရှေ့မှာရပ်နေရင် ဘယ်ကောင် လက်ညှိုးထိုးပုံမလဲ၊ ခုလို ကြေကွဲခံစားရပါ့မလဲ ..”

ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေသည့်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိနေပါချေ၏။ နှစ် ရင်ထဲမကောင်း၊ ခေါင်း လေး တွင်တွင်ခါ၍ ...

“နှစ် အဲဒီနေရာကြီးကိုလည်း ပြန်မပတ်သက်တော့ပါဘူး ဘိုးရယ်” ဟုသာ တောက်လျှောက်ပြောနေမိရပါ၏။ ဒါပေမယ့် ဪ .. ဒါပေမယ့် နှစ် သည် သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရပါသည့် အကြင်နာ

ရိပ်များကို မေ့မရနိုင်တာ အမှန်ပါ။ ထို့နယ်ပင် ပြတ်သားခါးသီးသည့် စကားနှင့် စူးရှတင်းမာသည့်အကြည့်တွေဖြင့် နှစ် ကို ပြတ်ပြတ်ပြော ခဲ့ပါသည့် သူ့ကိုလည်း နာကြည်းမိပြန်သည်။ တမ်းတခြင်းနှင့် နာကြည်း ခြင်းဆိုတာ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နှလုံးသားတစ်ခုတည်းမှာ ခံစားချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တွေကို ပေးဆောင်ဖြစ်တည်စေတတ်သည်ဆိုတာ သိနေရချိန်သည် အံ့သြခြင်း .. မယုံရက်နိုင်ခြင်းနှင့်အတူ သိရခြင်း ဖြစ် နေသည်။ ဆန့်ကျင်ရာနှစ်ခုသည် တစ်ပြိုင်တည်း နှလုံးသားမှာ ဖြစ် တည်သည်။ ပြီးတော့ တူညီသော ခံစားချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ကြေကွဲ ခြင်းဆိုသည့်အရာ ...။

“မြေးဟာ အိမ်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကိုလည်း ဆရာမ ခေါ်သင်ပေးတာကို ခံရမယ်၊ ကွန်ပျူတာလည်း သင်ရမယ်၊ တခြား စီးပွားရေးဆိုင်ရာ အတတ်ပညာ အတွေးအခေါ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ ကိုလည်း တတ်ကျွမ်းတဲ့ဆရာမနဲ့ ခေါ်ပြီး သင်ပေးမယ်၊ မြေးဟာ .. ဒီခြောက်လအတွင်းမှာ အရာရာ ပြောင်းလဲသွားတာမျိုး ဖြစ်နေရမယ်၊ ဘိုးရဲ့မြေးဟာ သစ်သားကို ရွှေရည်သွန်းလိုက်လို့ ရွှေအဆင်းရယ်လို့ ဖြစ်လာရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို ရွှေစင်အစစ်နဲ့ သွန်းထားတဲ့ ရွှေစင်ရုပ် ရွှေယမင်းရုပ်လေးဆိုတာ ပြရလိမ့်မယ်ကွယ့် .. အဲဒါ ဘိုးရဲ့ တုံ့ပြန်ရာ အဆုံးအဖြတ်ပဲ”

ဘိုးဘိုး ပြောကာ ပြုံးလိုက်ရင်းမှ ...

“အံ့မယ် .. ဘိုးဘိုး ခေါင်းထဲ နာမည်တစ်ခု ဝင်လာသကွယ့်၊ ရွှေခေတ်မေ တဲ့၊ ရွှေခေတ်တစ်ခုကို တည်ထောင်မယ့် မေ .. ရွှေခေတ် မေ .. ကောင်းသကွယ့် .. အဲဒီနာမည်”

ပြုံး၍ ပြောပါသည့် ဘိုး၏အသံ ..၊ ဪ .. ရွှေခေတ်မေ တဲ့လား လေ ..။

အခန်း (၂၄)

“ဖေဖေလည်း မေမေ့ကို အပြစ်တင်နေတာပါပဲ။ နှစ် တို့ ခြောက် လလောက်ကြာအောင် သတင်းအစနပျောက်နေတာကို ဖေဖေ စိတ်ပူ နေတယ်။ ငါကတော့ ရူးမယ်ထင်တယ် အောင်ငြိမ်း ရာ .. ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိတဲ့ နှစ် ကို ငါ ဟိုမြို့ သွားရှာလိုက် .. သည်မြို့သွားရှာလိုက်နဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ အိမ်လုပ်နေရသလို ဖြစ်နေတာ .. ဒါပေမယ့် မတွေ့ဘူး ကွာ ..”

မိုးညိုနေသော မနက်ခင်းသည် အလင်းရောင်အင်အားထဲမှာ ခဲသားရောင် တိမ်တို့၏အုပ်စီးထားမှုနှင့်အတူ မိုင်းပျံ့ ဖြစ်နေပါ၏။ သူ အောင်ငြိမ်း ၏ ရွှေပန်းချီမှာ သူ ထိုင်နေပါ၏။ ရုံးခန်းသည် မိုးညို ညိုကြောင့် လျှပ်စစ်မီးထွန်းထားရကာ နံရံမှာ ပန်းချီကားတွေ အစီအရီ ရှိနေပါ၏။

“မင်းနဲ့ မိုး တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ အေးချမ်းလိုက်တာ ကွာ .. မင်းတို့ထက်စောပြီး ငါ နှစ် နဲ့ အိမ်ထောင်ကျလိုက်ပေမယ့် ငါ့မိုက်မေ့ကြောင့် နှစ် နဲ့ ငါ ဝေးရတာ အပြစ်ရှိတဲ့သူဟာ ငါပါပဲ အောင်ငြိမ်း ရာ .. မင်းနဲ့ မိုး တို့ကတော့ ငါတို့မင်္ဂလာပွဲနဲ့ တစ်လ လောက် နောက်ကျပြီး လက်ထပ်ဖြစ် ကျင်းပဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် တစ်

ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်နားလည်ကြတဲ့သူတွေမို့ အေးချမ်း လိုက်တာ အောင်ငြိမ်း ရာ .. ငါ အားကျလိုက်တာ။ မိုး ဆိုရင် မင်း အတွက် ထမင်းလာဖို့တော့မှာ ..”

သူ အချိန်တော်တော်များများ ရွှေပန်းချီမှာ ရှိရှိနေတတ်ပြီး ကား စက်ရုံကိုလည်း ဖေဖေပဲ လာ၍ ဦးစီးနေရကာ စင်ကာပူကုန်တိုက်ကို ဖေဖေလူယုံကြီး အန်ကယ်ဦးခိုင်မာ၊ ဦးသော်ထက် နှင့် ဦးဘညွန့် တို့မှ လောလောဆယ်မှာ ထိန်းသိမ်းလုပ်ကိုင်ပေးနေရပါသည့်အဖြစ်။ သူ့မှာ ဆောက်တည်ရာပျောက်နေလျက် .. နှစ် ကို တမ်းတခြင်းတွေဖြင့်သာ ကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ရှင်သန်နေရသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါသည့်အဖြစ်။

နှစ် ကို သွားရှာလိုက် .. ပြန်ရောက်လျှင် ပဒုမ္မာရိပ်ငြိမ်မှာ နှစ် ၏ အငွေ့အသက်ပုံရိပ်လေးများကို အတိတ်ပုံရိပ်လေးတွေဆီမှာ ပြန်၍ ပုံဖော် လွှမ်းနေလိုက် .. စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် အောင်ငြိမ် ၏ရွှေပန်းချီသို့ ရောက်လာလိုက်ဖြင့် အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးဖြတ်သန်းလာနေရတာ ခြောက်လ ရှိခဲ့ပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း ရွှေပန်းချီကို ထမင်းချိုင့်လေးဖြင့် မိုး ရောက် ရောက်လာတတ်တာ၊ ဂရုတစိုက် အောင်ငြိမ်း ကိုလည်း ထမင်းပွဲ ပြင် ပေး။ မိုး လည်း စာတူစားကြတာတွေကို အားကျစိတ်ဖြင့်လည်း ကြည့်မိ၊ ကြေကွဲစိတ်ဖြင့်လည်း နှစ် ကို တမ်းတမိနှင့် စိတ်တွေ ချိုးချိုးကျမျှ ပန်းဟိုက်နေရသည်မှာ အမှန် ...။

“မင်းလည်း ကိုယ့်မျက်နှာ မှန်မှာ ပြန်ကြည့်ဦး .. ပါးချောင် နားချောင်နဲ့ ဖြစ်နေပြီကွာ၊ မိုး ရောက်လာတဲ့အခါ ငါတို့နဲ့တူတူ ထမင်း စားပြီးမှ ပြန်ရလိမ့်မယ် ဘုန်းနေသာ .. အန်တီချော လည်း တင့်တိုနဲ့ ငါ့ကို အိမ်မှာ လာလာပြောနေပြီ၊ ရွှေမြယ်နဲ့ ငါ့အိမ်က ခြံချင်းကပ် နေတာ မဟုတ်လား .. ညနေဘက်ဆိုရင် ရောက်လာတတ်တဲ့ အန်တီ ချော ဟာ ခုကျတော့လည်း သူ့အမှားကို ယူကျုံးမရတဲ့စိတ်နဲ့ မှတ်ရည်

ကျရင်း ပြောပြော ငိုတယ်ကွာ .. သူ မှားခဲ့ပြီတဲ့၊ နှစ် ဟာ ရွှေမြယ်ရဲ့ ချမ်းသာမှုအားလုံးကို ဘာတစ်ခုမှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ အပြတ်ကို ဖြတ်ချပြီး လုံးဝ ထွက်ခွာသွားခဲ့တာတဲ့၊ မိန့်ဘရံမရှိတဲ့ နှစ် ကြောင့် မင်္ဂလာပွဲမှာ သတို့သမီးအမေ မျက်ရည်ကျတာမျိုး ကြုံမယ်ဆိုပြီး နိမိတ်မကောင်း တာကို အကြောင်းပြ စိတ်စွဲရင်း သူ နှစ် ကို သဘောမတွေ့ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲတဲ့၊ နှစ် ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာမက်မောတယ်လို့ ထပ်သဘော ပေါက်မိတော့ ပိုဆိုးသွားခဲ့တာတဲ့၊ တကယ်တော့ မိန့်ဖုန်မရှိတဲ့ကိစ္စ- မင်္ဂလာရက်မှာ မျက်ရည်ကျတတ်ကြတဲ့ကိစ္စတွေဟာ ခိုက်တယ်ဆိုပြီး စွဲနေတဲ့စိတ်ကသာ အမှားပါတဲ့လေ၊ ခုကျတော့ မင်းလည်း စက်ရုံ မကပ်၊ အန်တီချော နေတဲ့ ရွှေမြယ်လည်း ပြန်မသွား .. လူကလည်း ပိန်ချုံးနေတာတွေ မြင်ရတော့ ဒီအဖြစ်တွေအားလုံးဟာ သူ့ပယောဂ ကြောင့်ဆိုပြီး ငိုနေတာပါပဲ၊ သားဖြစ်သူရဲ့ ကြေကွဲခံစားနေရတဲ့ ချုံးချုံး ကျနေတဲ့အဖြစ်ကို မြင်နေရတာ သူ ရင်ကွဲနေရတာတဲ့”

အောင်ငြိမ်း သူ့ကို ပြောနေသမျှ သူ ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ နောက်တော့ ကြေကြေမြေမြေ ပြုံးသည်။ အပြုံးက အသက်မပါ၊ လူက လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားတာမဟုတ်တော့ပြီ .. အင်္ကျီလက်ရှည် ကို ပင့်ခေါက်ထားတာကိုက တစ်ဖက်တိုရှည် ဖြစ်နေသည်။ ပုဆိုးက လည်း ခပ်ကျေကျေ ဖြစ်နေပြီ။ အလွန် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်သည့် ဘုန်းနေသာ မဟုတ်တော့ပဲ ဘုန်းနေသာ အသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ ၏။ တက်ကြွရွှင်လန်းသောအရိပ်တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်လျက် .. ကြေကွဲ လောင်မြိုက်ခြင်းတွေဖြင့် ညှိုးခြောက်နေသည့်မျက်နှာဖြင့် ရှိနေသည့် ခံစားမှုများ စွန်းထင်းနေသော မျက်နှာအသစ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အောင်ငြိမ်း စိတ်မကောင်းဘဲ ခပ်ငေးငေးကြည့်လျက် ...

“ပုခွာရိပ်ငြိမ်ကို ငါနဲ့ မိုး လာနေပေးမယ်လေ .. မင်းအဖော်ရ အောင်”

ဟူ၍ တစ်ကြိမ်မှာတော့ မကြည့်ရက်သည့်စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။ သူ ခေါင်းခါပါ၏။

“မဟုတ်တာကွာ .. မိုး အနေကျမှာပေါ့ .. အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုရင် ကိုယ့်အိုးကိုယ်အိမ်မှာ နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ .. ပြီးတော့ မိုး ကို ငါ အားနာတယ်၊ မိုး ရဲ့သူငယ်ချင်း နှစ် ကို ငါ လက်ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တာကွာ .. မိုး ငါ့ကို ဖွင့်မပြောချင်သာ နေမယ်၊ စိတ်နာမှာ ငါ သိပါတယ်ကွာ .. နှစ် ကို မိုး သိပ်ချစ်တာကွာ”

“အစတုန်းကတော့ ဟုတ်တယ် ဘုန်းနေသာ .. ဒါပေမယ့် မင်း ဒီလောက်ထိ ခံစားနေရတာ မြင်တော့လည်း မိုး ခမျှာ အဖြစ်မတင်ရက် တော့ပါဘူး ဘုန်းနေရာ .. တကယ်က အန်တီချော လုပ်လိုက်တဲ့ ပြဿနာပါ၊ ခုကျတော့လည်း အန်တီချော တိုယ်တိုင်လည်း မင်း ဒီ လောက်ထိ အလူးအလဲ ခံစားနေရတာမြင်တော့ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်နေ ရာတာပါပဲ၊ နှစ် ဟာ ဘာလက်ဝတ်ရတာနာကိုမှလည်း ယူမသွားဘူး၊ ဘာ အခွင့်အရေးကိုမှလည်း မတောင်းဆိုဘူး၊ အဲဒီအဖြစ်ကို လက်တွေ့ အန်တီချော ကြုံလိုက်ရချိန်မှာ နောင်တဖြစ်ရတယ်လို့ ငါ့ကို ဝန်ခံခဲ့ တယ်၊ အန်တီချော ရဲ့ ဆင်ကွက်ထဲ တိုးခဲ့ရတာကိုတောင်မှ နှစ် ဟာ သိလည်း မသိခဲ့သလို သံသယလည်း မထားခဲ့ဘူးဆိုတာကိုလည်း အန်တီချော ထိထိခိုက်ခိုက်နဲ့ သိသွားရတယ် မဟုတ်လား .. မိုး ပြောပြ ခဲ့တာကိုး၊ အန်တီချော ဘာပြောလိုက်သလဲလို့ မိုး မေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို ရော .. နှစ် က အန်တီချော ဘာမှကို မပြောခဲ့ပါဘူးလို့ ယောက္ခမအပေါ် မှာ အထင်လွဲမှာစိုးတဲ့ပုံလေးနဲ့ ကာကွယ်ပြောခဲ့တာတွေကိုရော .. မိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း အန်တီချောကို မခံချင့်စောလေးနဲ့ ပြောပြခဲ့တယ် လေ .. မပြောလိုလည်း မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား .. ငါ့အိမ်ကို အန်တီ ချော ညနေတိုင်းလိုလို ရောက်ရောက်လာတတ်တာ .. မင်းအကြောင်း ပြောနေတာတွေ ကြုံဖန်များလာတော့လည်း မိုး ဝင်ပြောမိတယ်ပဲ”

အောင်ငြိမ်း ၏ ပိတောက်မြိုင်အိမ်မှာ မိုး လိုက်နေတာမို့ ဇနီး မောင်နှံနှစ်ယောက်ရှိသော ပိတောက်မြိုင်အိမ်သို့ အိမ်ချင်းကပ်ပေးမို့ မေမေ ညနေတိုင်းနီးပါး ရောက်ရောက်နေတတ်သည်မှာလည်း အောင် ငြိမ်း ဆိုတာက သားဖြစ်သူ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေ၍ဆိုတာ သိသာနေ သည်ပါပဲ။

“ပြီးကုန်ပါပြီကွာ .. ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ .. မေမေ နောင်တ ရနေရင်လည်း ဘာဆက်ဖြစ်လာနိုင်တော့မှာမို့လို့လဲ .. ငါ ရင်ကွဲနေရ တာဟာ ရင်ကွဲနေရတာပါပဲ။ နှစ် နဲ့ ဝေးနေရတာကလည်း ဝေးနေရ တာပါပဲ။ ဘာမှ ပြန်ကောင်းမလာနိုင်တော့ပါဘူး .. ငါ .. နှစ် ကို ရက်ရက်စက်စက် ပြောမိခဲ့တာကို ငါ အနာကြည်းဆုံးပဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါ နာကြည်းနေတာ .. ဒီမှာ အောင်ငြိမ်း .. လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် နာကြည်းနေတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြန်ပြီး နှစ်မြုပ်နေရတာလောက် ဝမ်းကြီးတဲ့ဒုက္ခ မရှိဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဝမ်းက သေရာပါမှာမို့လို့ ပဲ။ ငါဟာ .. ငါ့ရဲ့ နှစ် ကို ထွက်သွားရင် မတားဘူးလို့ ပြောပစ်ခဲ့မိတာ နှစ် ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို စော်ကားမိခဲ့တာ”

သူ ပြောနေရင်း ခေါင်းငိုက်ကျသွားသည်ပါပဲ။ အောင်ငြိမ်း ၏ ရုံးခန်းသည် ပန်းချီအရောင်းခန်းဆောင်ကို မြင်နေရစေအောင် မှန်ကြည် ချပ်ပဲ ခြားထားပါသည့် အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်နေသည်။ သူ သက်ပြင်း ရှိုက်ကာ ထရပ်လိုက်ပါ၏။

“ငါ ပြန်မယ်ကွာ .. ဒီမှာ နေရတာလည်း ကြာကြာထိုင်နေဖို့ အားအင်မရှိသလို ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်မှာလည်း ကြာကြာ မနေနိုင်ပြန် ဘူး။ စိတ်ကိုက မငြိမ်တာကွာ .. ခက်တာက ငါ အဲဒီခံစားချက်တွေကို ပယ်ရှားမရနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ။ ကြေကွဲမှုကြောင့် ဆောက်တည်ရာပျောက်နေတဲ့ ခံစားချက်ဟာ အတော်ဆိုးတယ်ကွာ။ တစ်နေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ကိုမရတာ၊ အိမ်မှာနေတော့လည်း နှစ်

အငွေအသက်လေးတွေ ပုံရိပ်လေးတွေ ပြန်မြင်ရင်း ငါ ခံစားနေရတာမို့ အပြင်ထွက်မိပြန်ရော၊ အပြင်ရောက်တော့လည်း ငါ အိမ်ပြန်ချင်လာ ပြန်တယ်။ နှစ် ရဲ့ဓာတ်ပုံကြီးကို ငါ ငေးကြည့်နေချင်ပြန်တယ်။ နှစ် အတွက် ငါကဗျာလေးတွေပါတဲ့ ပန်းချီကားရှေ့မှာ ရပ်နေချင်ပြန် တယ်။ အဲသလိုရှိနေရာက ကားနဲ့ မြို့ထဲကို ထွက်ပြီး ငါ့စိတ်ထဲ ပေါ် လာရာ မြို့တစ်မြို့ကို ထွက်မိပြန်ရော .. ငါ ဗုံရွာက ပြန်လာတာ ရက် ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဟိုမြို့သည်မြို့သွားနေမိရပေမယ့် နှစ် ဟာ ဘယ်မြို့ မှာရှိနေနိုင်တယ်ဆိုတာကို ငါ မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ နှစ် နဲ့ပတ်သက်လို့ အဝန်းအဝိုင်း ဘယ်မှာ ပတ်သက်ရာရှိ တယ်ဆိုတာကို ငါ မသိနိုင်ခဲ့ဘူးလေ .. ငါ သိသလောက်ကလည်း အန်တီလင်း ဟာ မုဆိုးမဘဝနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကင်းကင်းနဲ့ပဲ ရပ်တည် နေတာ မဟုတ်လား ..”

သူ ပြောတော့ အောင်ငြိမ်း သက်ပြင်းရှိုက်ကာ သူ့ဘေးမှာ ရပ်လာ သည်။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ မျက်နှာမကောင်း .. သူ့အပူမီးသည် အောင်ငြိမ်း ကိုပါ ကူးစက်နေပါ၏။

“ပြန်ရောက်လာရင်လည်း သော့ခတ်ထားတဲ့ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်၊ သော့ခတ်ထားတဲ့ အိမ်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင် ရချိန်မှာ အထီးကျန်ခြင်းရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို ရင်ကြေအောင် ငါ ခံရတာပါပဲ။ အိမ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံကြီးထဲက နှစ် ဟာ ငါ့ကို စိတ်နာတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ ဆီးကြည့်လိုက်တယ်လို့ ခံစားရတယ် အောင်ငြိမ်း ရာ ..”

“ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ သောက်ကွာ .. မနက်ကတည်းက မင်း ဘာမှစားလာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိနေတယ်။ ကော်ဖီသောက် ရုံး ခန်းထဲမှာ ဓာတ်ဘူးကအစ အားလုံး ရှိနေတာပဲ။ ကော်ဖီမစ်ထုပ်သေး ဖောက်ရုံပါကွာ .. မိုး ရောက်လာရင် မင်းကို ထမင်းကျွေးမယ်။ စားကို စားခိုင်းမယ်ဆိုပြီး မင်း ထမင်းစားပျက်မှာစိုးလို့ ငါ ကော်ဖီပျော်သေး

၃၃၆

မဏ္ဍက (ဆွိုင်းဆွိုင်း)

တာပါ။ အခု ထပြန်မယ်ဆိုတော့ ကော်ဖီတော့ သောက်ရမယ်ကွာ .. ခဏထိုင်စမ်းပါဦး ဘုန်းနေ ရာ .. ငါ မင်းကြည့်ရတာ ရင်ထဲမကောင်း လွန်းလို့ပါ။ ပိန်လွန်းနေပြီကွ .. ဆံပင်လည်း ညှပ်ဦး။ ဂုတ်ထောက်နေပြီ”
သူ့ဂုတ်ထောက်နေသော ဆံပင်တွေက ခွေလိပ်လိပ်ပင် တင်နေ သည့်အဖြစ်။ သူ ခေါင်းခါ၍ ရုံးခန်းမှန်တံခါးရွက်ကို ဖွင့်သည်။

“မဝံ့မရဲနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မျှော်လင့်ချင်နေတယ် အောင်ငြိမ်း ရာ .. နှစ် အိမ်ကိုများ ပြန်လာမလားလို့ အဲသလို ထင်တဲ့ အခါမှာ ငါ အိမ်ကို တန်းပြန်ချင်တော့တာပဲ။ တခြားမြို့တွေကို ရောက် နေရင်လည်း နှစ် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာပြီလို့ တွေးထင်လာတဲ့အခါ ချက်ချင်း ငါ နောက်ကြောင်းပြန်တော့တာပါပဲ။ အိမ်မှာ နှစ် မရှိတာကို မြင်ရတော့ ငါ ရင်ဆို့ရတာပေါ့ အောင်ငြိမ်း ရာ .. ဆိုးတယ်ကွာ။ အန်တီလင်း အိမ်ကိုလည်း ညနေတိုင်း ငါ ရောက်ရောက်နေကျ။ ခြံတံခါးကြီး ပိတ်ထားပြီး မှောင်ကျနေတဲ့အိမ်ကို ငါ မျက်ရည်တွေနဲ့ ကြည့်နေရချိန်မှာ ငါ အရမ်း ခံစားရတယ်ကွာ .. ငါ အမှောင်ထဲမှာ ရှိ နေတယ်။ နှစ် မရှိတဲ့နေရာတိုင်းဟာ အလင်းပျောက်နေသလိုပါပဲ .. ယောင်ချာချာနဲ့ကွာ”

သူ ပြောကာ ရုံးခန်းပြင်သို့ ထွက်လာချိန် .. အောင်ငြိမ်း လည်း အတူလိုက်လာချိန် ..

“အခု နှစ် .. ပခုမ္မာကို ပြန်ရောက်နေသလို ငါစိတ်ထဲက အလိုလို ခံစားလာရတယ်။ နှစ် ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတယ် အောင်ငြိမ်း .. ငါ .. ငါ .. နှလုံးသားထဲက အဲသလို ယုံကြည်လာနေတယ်။ ဒီနေ့မှာ ပိုယုံ ကြည်လာနေမိတယ်”

သူ ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် ရွှေပန်းချီ၏အဝင် မှန်တံခါးကြီးသည် ပွင့်လာ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်သူနှစ်ယောက် .. သူ့ကိုယ်မှာ လည်ပတ်စီးဆင်းနေသည့် သွေးတွေ ဖြန်းဆီ ရပ်တန့်သွားသည့်နှယ်

ဖြစ်သွားရပါ၏။ နောက်တော့ ချက်ချင်းကြီးပင်လျှင် ဆိုင်းခနဲ ဘန်သွားသည့်သွေးတွေ ရှိန်းဖိန်းအရှိန်ပြင်းစွာ တွန်းထိုး၍ သွေးကြော အနံ့မှာ ပြန့်သည်သို့ စီးသည်သို့ ခံစားရပြန်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခနဲ ပထမ ဖြစ်သွားသည်။ အေးစက်အေးခဲသော ခံစားမှုက ရုတ်ခြည်း တိုးဝင်သည်။ နောက်တော့ ချက်ချင်းပင် ပူရှိန်းသော ခံစားမှု က ဖြစ်တည်လာလျက် တဖြည်းဖြည်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချန်နှုန်း ဆောင့်နေသည့် နှလုံးအိမ်ဆီမှ ခံစားချက်တွေ၏ အုပ်စီးထားမှုကို ခံလိုက်ရသည်သို့ ရှိသွားရပါသတည်း။

“နှစ် ..”
သူနှုတ်မှ ခေါ်သံသည် အက်တက်တက်နိုင်နေသည်။ ခြေလှမ်းက မြန်ဆန်လွန်းနေ၏။ အပျောက်မခံနိုင် ..။ ဟုတ်သည် .. သူ၏ နှစ် ကို အပျောက်မခံနိုင်တော့ပြီ။ သူ တရှာဖွေဖွေဖြင့် ရှာချင်းမက ရှာနေမိရပါ သည် နှစ် ..။ သူ၏ ယမင်းရုပ်လေး နှစ် ..။ ဩော် .. သူ၏ ကြွေရုပ် လေး နှစ် ..။ နှစ် ကို သူ တွေ့ရချေပြီတကား ..။

နှစ် သည် ဆံစတို ဖြူဆွတ်နေသည့် ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရွှေပန်းချီတွင်းသို့ ဝင်လာခြင်း ..။ ဘိုးဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ လက်သည် နှစ် ၏ပခုံးပေါ် ဖေးတင်ထားသည်။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်၏ ဟန်ပန် မျိုး ဖြစ်နေသည်။ မြေးကို အလွန်ချစ်သည့် အဘိုးတစ်ယောက် ..။

လှမ်းလက်စခြေလှမ်း သုတ်သုတ်သွက်သွက်ကြီး တန်ခနဲ နားပြန် သည်။ သူ လျှောက်လာနေတာကို နှစ် လည်း ကြည့်သည်။ ဘိုးဘိုးကြီး လည်း မြင်သည်။ ဒါပေမယ့် ထိုသို့ ကြည့်သည့်အကြည့်တွေထဲမှာ သူ့ကို သိကျွမ်းရိပ် မရှိ။ ရွှေပန်းချီတွင်းမှာ ရှိနှင့်နေသည့် ပန်းချီလာကြည့်သူ တွေ၊ ဝယ်ယူသူတွေထဲက တစ်ယောက်ကို သာမန်မြင်လိုက်ရုံမျိုးဖြစ်နေ သည်။ ထို့အပြင် သာမန်ကာလွှဲကာ ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးပင် ဖြစ်နေ သေးသည်။ ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို

www.burmeseclassic.com

စတင်၍ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ကြည့်နေကြချေသည်တကား။

“နှစ် ..”

ခြေစုံရပ်နေလိုက်မိရာမှ ထပ်၍ ခပ်တိုးတိုးမျှခေါ်သံက သူနှစ်ယောက်ဆီမှ ပွင့်ကျလာပါ၏။ ခေါ်သံက တစ်ယောက်တည်း ခပ်ညည်းညည်းခေါ်လိုက်သံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေပါသည့် အောင်ငြိမ်းသည်လည်း ခပ်တွေ့တွေ့ကြီး ရှေ့ကို ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

“နှစ် ..”

ကပ်၍ ခေါ်သံသည် ရင်ထဲမှ လှိုက်တက်လာသည့်ခေါ်သံ ဖြစ်နေပြီ။ နှစ် ကတော့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပြောင်း၍ကြည့်ကာ အေးအေးဆေးဆေးလေးပင် ဘိုးအေဖြစ်သူနှင့် ပန်းချီကားကို လက်ညှိုးလေးထိုး၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောနေသည့်ဟန် ..။

နှစ် သည် သူ၏ နှစ် နှင့် ကွဲပြားနေသည်။ ဟုတ်သည် .. ယခုသူ မြင်နေရသည့် နှစ် သည် လှပသော နှစ် အဖြစ် ရှိနေတာ မှန်ပေမယ့် အပြင်အဆင်က ကွာခြားလွန်းနေသည်။ အပြာရောင်ပိုးသားနုနု ထက် အောက်ဆင်တူဝတ်စုံလေးသည် ပိုးချည်ထိုးပန်းခက်ဆင်လေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ပန်းပွင့်ထိုးအင်္ကျီလေးသည် ခါးရှည်ရင်ဖုံးလေးဖြစ်နေလျက် စိန်ကြယ်သီးရင်ဖုံးလေးဖြစ်နေကာ ရင်ဖုံးပုံစံလေးကလည်း ခေတ်နှင့်အညီ ပုံဆန်းတွန့်ဝိုက်ဝိုက်လေး။ ခါးသိမ်အင်္ကျီလေး ဖြစ်နေကာ နှစ်သည် လှပသော ပျောင်းနွဲ့ နှစ် ဖြစ်နေသည်။ ပန်းပုရုပ်လေး ထုဆစ်ထားသယောင်ရှိနေသည့် နှစ် ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ယခု မြင်နေရသည့် နှစ် သည် ရွှေကြိုးတုတ်ခဲခဲ ခပ်ရှည်ရှည်ကြီးကို စိန်နှင့်မြဲချယ်ထားသော လည်ဆွဲသီးဖြင့် တွဲ၍ ဆွဲထား သည်။ နှစ် ၏ နားကပ်သည် အရည်အသွေးလုံလွန်းနေသည့် မြပွင့် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ပွင့်စီကို လှပစွာ ကြွနေအောင် ပုံဖော်ထားပါသည်။ နားကပ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ နှစ် ၏ လက်မှာ စိန်မြဲရံချယ် လက်စွပ် ဝတ်ထားပါ၏။

နှစ် ပတ်ထားရာ လက်ပတ်နာရီကြီးသည် စိန်တစ်ပွင့် မြတစ်ပွင့် ချယ်ထားပါသော လက်ပတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရွှေရည်လုံနေသော နာရီလေးသည်ပင်လျှင် ရွှေအစစ်ဒိုက်ခွက်လေး ဖြစ်ချေမည်ထင်။ နှစ် စီးထားသော ဖိနပ်သည် ခွာမြင့်ရွှေရောင်ဖိနပ်ဖြစ်ကာ ထိုဖိနပ်ကို အသားတကျ သက်သောင့်သက်သာ စီးထားနိုင်သည့် နှစ် အဖြစ် အခက်အခဲမရှိစွာ ပန်းချီကားချပ်များကို ပြောင်း၍ပြောင်း၍ ကြည့်နေသည့် နှစ် ဖြစ်နေချေ၏။ သူ၏ နှစ် သည် ထိုသို့ ခွာချွန်ဖိနပ်မျိုးကို မစီးစဖူး။ မစီးတတ်။ ခုလိုလည်း အဖိုးတန် ရတနာထည်တွေကို ညွှတ်အိုနေအောင် ဝတ်ဆင်နိုင်စွမ်းရှိသူ မဟုတ် ..။

ပြီးတော့ နှစ် ၏ မျက်နှာထက်တွင် မိတ်ကပ်လုံးထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားသည်။ မျက်တောင်လေးတွေ ကော့နေသည်။ သူ၏ နှစ် က မျက်တောင်ထူထူစင်းစင်းလေးတွေကို ချစ်စရာချစ်စရာ ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။ ခု .. သူ တွေ့နေရသည့် နှစ် က မျက်တောင်ကော့ကော့လေးကို ပိုင်ဆိုင်သူ ..။ မျက်နှာထက်မှာ ချယ်သထားသော မိတ်ကပ်ရောင်က ပန်းရောင်ပြေပြေ သမ်း၏။ လှနေတာ မှန်ပေမယ့် သနပ်ခါးလေးဝင်းနေသည်တတ်ပါသည်။ နှစ် ၏ မျက်နှာလေးနှင့် တန်ဖိုးချင်း မတူသယောင် ခံစားလာရပြန်သည်။ သူ၏ နှစ် က အေးချမ်းသောအလှ၊ ရိုးစင်းသော အပြင်အဆင်ဖြင့် နှစ် ..။

ခု သူ တွေ့နေရသည့် နှစ် က ခေတ်နှင့်အညီ ပြင်ဆင် ဝတ်ဆင်လျက် ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝ နှစ် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ နှစ်မှာ ဘိုးဘိုးဆိုတာ မရှိ။ အမေပဲ ရှိသည်။ ခု .. မြေးအဘိုးအဖြစ် သူ တွက်ဆယူရသည့်သူ နှစ်ယောက်သည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရှေ့မှာ ရပ်နေကြကာ ကြာပွင့်နှင့်ကြာတောတွေ ထူကပ်နေသည့် ရေကန်ပုံပန်းချီကားကို သဘောကျနေဟန်ဖြင့် တမက်မောမော ပြောနေပါချေ၏။

ဘိုးအေဖြစ်သူကလည်း ပိုးသားကွက်စိပ်ပုဆိုး ရှားညိုရောင်၊ ရှပ်

လက်တိုအဖြူရောင်ဖြင့် ရှိနေကာ စိန်လက်စွပ်ကြီးနှင့် ရှပ်အင်္ကျီမှာ မိမိ ကြယ်သီးတပ်ထားသည်။ ရှေး လူချမ်းသာဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့် ရှိနေပါ သည့် ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်ပါတည်။

ပို၍ထင်သာနေသည်က သူ မြင်နေရပါသည့် နှစ် သည် ဆံထင် တိုတို ကုတ်ဝဲကုတ်ကုတ်ခိုက်ခိုက်လေးဖြင့် ရှိနေသော နှစ် ဖြစ်နေချေ သည်တကား။ သူ၏ နှစ် သည် ရှည်လျားသောဆံနွယ်တွေကို ပိုင်ဆိုင် ထားသည့် နှစ် ပါတည်။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြေညံ့ လာသည်။ သူ၏ နှစ် မဟုတ်ချေသည်ပဲဟု ခံစားနေရရင်းမှ နှစ် နှင့် တူလွန်းနေသည့် မိန်းကလေးကို မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်ပြန်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာကွာ .. မယုံနိုင်စရာပဲ။ နှစ် နဲ့ တူလိုက်တာ ဒါပေမယ့် နှစ် မဟုတ်ဘူးကွာ .. နှစ် မှာ အဘိုးမရှိဘူး”

အောင်ငြိမ်း ခပ်တိုးတိုးပြောနေသည်။ အံ့ဩ မှင်တက်စွာလည်း နှစ် ကို ကြည့်နေသည်။ ဟုတ်သည် .. နှစ် .. နှစ် မဟုတ်ချေသည်ပဲဟု အလိုလို သိနေရရင်းမှ လွမ်းဆွတ်စွာ ခေါ်နေမိသည်က ထိုမိန်းကလေး ကို နှစ် ဟူ၍ပါတကား။

“အတော်ချမ်းသာပုံရတယ် သိလား .. မြေးအဘိုးဖြစ်မှာ။ အဘိုး ကြီးကလည်း ချမ်းသာပုံကြီးကွာ။ ပန်းချီကို မြတ်နိုးပုံ ရတယ်။ ငါ့ အူ ပန်းချီကို လာကြည့်ကြတာ။ ဒါပေမယ့် အံ့ဩဖို့ကောင်းနေတာထက် ကောင်မလေးက မင်းရဲ့ နှစ် နဲ့ အတော်ကြီးကို တူနေတယ်။ နှစ်ကိုယ်နဲ့ ကျနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ မင်းရဲ့ နှစ် မဟုတ်တာလည်း သေချာ နေတယ်။ အရမ်းသွားတွေ့ မပစ်နဲ့ ဘုန်းသာ .. အားနာစရာတွေ ဖြစ် ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟု အောင်ငြိမ်း စိတ်ပူလာပုံဖြင့် သတိပေးလာသည်။ တားထား သည်။ သူကတော့ နှစ် ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေဆဲ ..။ နေရာမှာ မရွေ့မိ။ ရွေ့လိုက်ဖို့လည်း မကြိုးစား။ နှစ် တို့ မြေးအဘိုးသည် တဖြည်း

ဖြည်း သူ ရပ်နေရာနေရာနှင့် နီးသောနံရံဘက်မှာ ပန်းချီကားတွေဘက် ကို တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာနေကြသည်။ ပန်းချီကားတွေကို တစ်ရံပြီး တစ်ရံ ကြည့်နေကြဆဲ ..။

နှစ် ၏ အကြည့်က နှစ် ၏ ရွေ့လျားမှုအတိုင်း တရွေ့ရွေ့မျှ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ လိုက်လိုက်ကြည့်လာနေပါသည်။ သူ့ကို သတိ ထားမိလာပုံဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လာသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံတော့ သူ့ထံ မှ တစိုက်မတ်မတ်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့်အကြည့်နှင့် တိုးပါ၏။ နှစ် ၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ ထိုသို့အကြည့်ခံရတာကို မနှစ်မြို့သလိုလေး ဖြစ်ရုံဖြင့် အလိုမကျရိပ်လေး စွန်းထင်းလာသည်။ နောက်တော့ ချက် ချင်းပင်အကြည့်ကို ပန်းချီဘက်ဆီသို့ ပြောင်းပစ်ပါ၏။ သူကတော့ ထိုကြွေရုပ်လေး၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မလွတ်စတမ်းကြီး လိုက်ကြည့်နေ မိရဆဲ ..။

ဘုရားရေ .. သူ စောစောက ရင်ထဲမှခေါ်လိုက်မိသည့် အမည် လေး။ ကြွေရုပ်လေးတုလားလေ။ သူသည် သူသည် ဤမိန်းကလေးကို သူ၏ကြွေရုပ်လေး နှစ် အဖြစ်များ ရင်ထဲမှ သိနေပါသတဲ့လား။ ခေါ်နေ ပါသတဲ့လား။ လက်တွေ့ မြင်နေရပါသည့် နှစ် သည် သူ၏ နှစ် နှင့် အရာရာ တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။ အပြင်အဆင် ကွာသည်။ ဟန်ပန်လည်း ကွာသည်။ သူ့ကို မသိသည့် မိန်းကလေး ..။ ဒါကို သူက သူ၏နည်းသားက သူ၏ နှစ် အဖြစ် သူ၏ ကြွေရုပ်လေးအဖြစ် သတ်မှတ်ခေါ်ဝင်နေပါ သတဲ့လား။

နှစ် သည် ရုတ်ခနဲ တစ်ခုခုကို ပြောကာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို လက်လေးထိုးပြရင်း ရယ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက် မနိုင်မနင်းဖြင့် ခွေးငယ်လေးတစ်ကောင်ကို ခြေကန်ဆွဲခေါ်နေသည့်ပုံလေး ..။ ဝကန် ကန် ချာတိတ်လေးသည် ပါးဖောင်းဖောင်းလေး ဖြစ်ရှိနေကာ ချစ်စရာ ကောင်းနေသည့်နှယ်။ စွပ်ကျယ်ဖြူလေးနှင့် ဘောင်းဘီတိုဖြူလေးကို

ဝတ်ထားရာ ထိုချာတိတ်လေးသည် လုံးကျစ်ကျစ်လေးဖြင့် ချစ်စဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်တုတ်နေသော လက်ချောင်းလေးတွေက ခွေးငယ် လေးတစ်ကောင်၏ ကုတ်ပိုးနေရာလေးကို ဆွဲထားသည်။ ခွေးဖြူလေးကလည်း လုံးကစ်ကစ် .. မျက်လုံး အရစ်မည်းလေးဖြင့် ရှိနေကာ ခွေးပေါက်စနုကလည်း အားကျမခံနောက်ဘက်ကို ခြေကန်ရုန်းနေသည်။ သဘောက ချာတိတ်လေး ဆွဲခေါ်ရာကို မလိုက်ချင်ဘဲ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသည့်သဘော .. ပန်းချီထဲတကောင်လေးနှင့် ခွေးကလေးတို့သည် အသက်ဝင်လွန်းနေပါ၏။ ချစ်ဖို့လည်း ကောင်းနေသည်။ ချာတိတ်လေးမှာလည်း အဆောင်အကျင်း မရှိ။ စွပ်ကျယ်လေးနှင့် တောင်းဘိတ်ဖြူဖြူလေးပဲရှိကာ လုံးကစ်ကစ်လေးဖြင့် ချစ်မွေးပါနေသည့် ချာတိတ် .. ခွေးလေးကလည်း တုတ်ခဲခဲ ချစ်စရာ ပေကပ်ကပ် ခွေးလေး ဖြစ်နေသည်။ ထိုပန်းချီကားသည် နှစ် ကို ရယ်မောလိုက်စေနိုင်စေပါ၏။

သူ ဤတစ်ကြိမ်မှာ အံ့သြမှတ်တက်သွားရပါပြီတည်း။ ဘုရားရေးပါးချိုင့်လေးနှင့် သွားတက်လေးပေါ်လာပါသည့် မိန်းကလေး၊ သူ၏ နှစ်-မှာရှိသည့် ပါးချိုင့်လေး။ ပြီးတော့ ချစ်စဖွယ်သွားတက်ဖူးလေး၊ ထိုမျှအထိတော့ မတိုက်ဆိုင်နိုင်၊ မတူနိုင်။ သူ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် လျှောက်လာစဉ်မှာ နှစ် သည် ရုတ်ခနဲ ကောင်တာဘက်ဆီသို့ ဘိုးအေ ဖြစ်သူနှင့်အတူ သွားလိုက်ပါ၏။

“မြေးကြိုက်တဲ့ ပန်းချီကား ကြိုက်သလောက် ဝယ်ပါကွယ် .. ဘိုးရဲမြေးလေးရွှေခေတ်မေ အတွက် လိုတာ မရလိုက်ဖူးဆိုတာ မရှိရပါဘူးကွယ်၊ ဝယ် .. ဝယ် .. ဘိုးတို့က မနက်ဖြန်တောင်ကြီးပြန်ကြမှာ၊ ဒီနေ့ လိုချင်သမျှ ဝယ် ..”

ဟုအရမ်းကို အလိုလိုက်သော ဘိုးအေ၏ ချစ်ကြင်စွာ ပြောဆိုပါသည့်အသံ .. သူ လက်မခံနိုင်။ ရွှေခေတ်မေ တဲ့လားလေ .. ဟင့်အင်း..

ရွှေခေတ်မေ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်၊ သူ၏ နှစ် .. သူ၏ ကြွေရပ်လေး၊ သူတသသ လိုက်၍ရှာနေရပါသည့် သူ၏ ယဉ်မင်းရပ်လေး၊ သူ လက်ထပ်ထားရာ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်ချေသည်။ ထိုသို့ သူ ခေါင်းမာစွာ ယုံကြည်လိုက်စေဖို့အတွက် ပါးချိုင့်လေးတစ်စုံနှင့် သွားတက်ဖူးလေးပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်ကဘိုးအေပဲရှိနေနေ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာဂုဏ်ရှိန် ဝတ်ဆင်ထားတာပဲဖြစ်နေနေ ဤမိန်းကလေးသည် သူ၏ နှစ် ပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ခေါင်းမာစွာ ယုံကြည်ထားလိုက်မိရပါပြီ။

“နှစ် ..”

သူ နှစ် ၏ဆားမှာ ရပ်လိုက်ကာ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်စွာ ခေါ်လိုက်တာ လက်လေးကိုဆွဲ၍ ..

“မရဘူး နှစ် .. မောင်နဲ့ ပြန်လိုက်နဲ့၊ ဘိုးဘိုး .. ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ် ပါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ် ပါဗျာ .. ကျွန်တော် သိနေတယ်၊ ကျွန်တော့် နှလုံးသားက သိနေတယ်”

ဟု ပြောတော့ နှစ် ၏ လက်လေးတွေ အလန့်တကြားဟန်လေးဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်ရုန်းပစ်ကာ ..

“ဘယ်လို လာပြောနေတာလဲ .. ခေတ် .. သူ့ကို မသိဘူး ဘိုးဘိုးရေ .. လုပ်ပါဦး၊ ဒီမယ် .. ရှင်တို့ဆိုင်မှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း မထားဘူးလား .. ဒီလို ရွှေခေတ် ကို လာဆက်ဆံတာ ရွှေခေတ် မကြိုက်ဖူးရှင်”

ဟု ဒေါသသံလေးဖြင့် ပြောတော့ သူ စိုက်ကြည့်နေဆဲ .. ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် .. နောက်မဆုတ်တော့ပြီဆိုသည့် ခေါင်းမာရိပ်က မျက်နှာထက်မှာ စွန်းထင်းနေပြီ။

“မျက်တောင်ဆိုတာ ကောယူလို့ ရတယ်၊ ဆံပင်ဆိုတာ တိုလိုက်လို့ ရတယ်၊ အဝတ်အစားဆိုတာ ပြောင်းလဲပစ်လို့ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ် မျက်လုံးလေးဆီက ရွှန်းလဲ့လဲ့အရောင်လေးတွေကို မင်း ပြောင်းပစ်လို့ မရဘူး၊ မင်းဆီက ပါးချိုင့်လေးနဲ့ သွားတက်လေးကို ပြောင်းပစ်လို့

မရဘူး၊ မင်းဟာ မောင့်ရဲ့ နှစ် ပဲ ဖြစ်တယ်။ မရဘူး .. လိုက်ခဲ့ -
မောင် ရှာနေရတာ ပင်ပန်းလှပြီ .. ရူးတော့မယ် နှစ် .. မောင်ကို ကြည့်
စမ်း၊ မောင် ဘယ်လောက်ထိ အအိပ်ပျက် .. အစားပျက် ဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ မောင်ကို ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ် နှစ် ..

ဟု ခေါင်းမာမာဖြင့် ပြောနေတော့ နှစ် ကလည်း ခေါင်းတခါခါ
ဖြင့် ..

“ဟင် .. ဘာတွေလဲ ..”

ဟု ညည်းသည်။ ဘိုးဘိုးမှ ..

“ပိုင်ရှင် ဘယ်မှာလဲ .. ဘယ်မှာလဲ ..”

ဟု ကောင်တာမှ ဝန်ထမ်းကို မေးနေတာမို့ အောင်ငြိမ်း မနေသေး
လျှောက်လာရသည်မှ အလောတကောပါ။ စောစောကတော့ နှစ် များ
ဖြစ်နေမည်လားဟု ဖြစ်ချင်စောဖြင့် ခဏလေး အခြေအနေကို စောင့်
ကြည့်နေကာ ငြိမ်ကြည့်နေမိရပေမယ့် ခုလို ကိုယ့်ရွှေပန်းချီမှာ ရောက်
လာသည့် မြေးအဘိုးမှ ဘုန်းနေသာ ကို ကင်းကင်းနေချင်ကြကာ ခုလို
ဆက်ဆံလာတာကိုလည်း သဘောမတွေ့ပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ
ကြတာ အရမ်း သိသာနေသည်မို့ ..

“ဘုန်းနေသာ .. အရမ်း မလုပ်နဲ့လေ .. ဘိုးတို့ကို အားနာဖို့ကောင်း
နေပြီ၊ ဘိုးဘိုး .. ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ .. ဘုန်းနေသာ .. ငါ့ရုံးခန်းကို ပြန်ကွာ
ဘေးမှာလည်း တခြားလူတွေ ရှိနေတယ် .. မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းခါသည်။ နှစ် ၏မျက်နှာလေးကို မျက်
တောင်မခတ် ကြည့်နေဆဲ ..

“နောက်တစ်ကြိမ် ငါ နှစ် ကို ထပ်မရှာနိုင်တော့ဘူး အောင်ငြိမ်း၊
သူဟာ ငါ့ရဲ့ နှစ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိနေတယ်။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေ
ကို ငါ သိတယ်။ အဲဒါ ငါ့နှလုံးသားနဲ့သိနေတာ .. သူဟာ ငါ့အရိပ်ကွ။
ငါ့နှလုံးသားထဲက ပုံရိပ်၊ သူ့မျက်လုံးလေးတွေကို ငါ ပုံရိပ်မမ်းနိုင်တယ်။

ငါ ချစ်တဲ့မျက်လုံးမျက်ဆံလေးတွေကို ငါ ခွဲခြားတတ်နေတယ်။ သူဟာ
ငါ့ရဲ့ နှစ် ပဲ .. သူ့မျက်ဆံလေးတွေကို သူ ဘယ်လိုမှ ငါ့နှလုံးသားထဲက
မဖယ်ရှားလိုက်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောနေတော့ ဘေးဘက်မှ တချို့ ကွက်ကြည့်
ကြည့် ဖြစ်လာသည်မို့ ..

“လူလေး ကြည့်ရတာ .. ဘိုးဘိုးရဲ့မြေးကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့
မှားနေပုံ ရတယ်။ ကဲ .. ကဲ .. ဒီက မောင်ရင် မောင်ရင်ရုံးခန်းမှာ
ဘိုးဘိုးတို့ ခဏနားကြမယ်၊ အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းလင်းကြ
တာပေါ့၊ ဘိုးဘိုးက ဦးကောင်းမော် ပါ၊ တောင်ကြီးမှာ နေပါတယ်၊
လိမ္မော်ခြံကြီးတွေ ပိုင်ပါတယ် .. သစ်သီးစည်သွပ်စက်ရုံ၊ ဖျော်ရည်
စက်ရုံ ပိုင်ပါတယ်၊ ဒါက ဘိုးရဲ့မြေးပါ .. ရွှေခေတ်မေ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး .. ခုလို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ရွှေပန်းချီပိုင်ရှင်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ရွှေခေတ်မေ ကို အနှူးအညွတ် တောင်း
ပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်ဖြင့် ညီမလေး ရွှေ
ခေတ်မေ ဟာ ဒီက ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ဘုန်းနေသာ ရဲ့ ပျောက်ဆုံး
နေတဲ့ ဇနီး နှစ်ဆန်းပျို နဲ့ အလွန်တူနေတာပါပဲ၊ ဘယ်လောက်တူသလဲ
ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်းလားလို့ ထင်ရလောက်အောင်ကို တူတာပါ
ခင်ဗျာ .. အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကို ရှင်းပြပါရစေ၊ သူ့မှာက
လည်း အစားပျက် .. အအိပ်ပျက်နဲ့ နှစ်ဆန်းပျို ကို ဟိုမြို့သည်မြို့၊
ရမ်းသမ်းပြီး သွားရှာလိုက် .. ပြန်လာလိုက်၊ ပြန်သွားရှာလိုက်နဲ့ လူလည်း
ချွန်းကျနေပါပြီ၊ ကြာရင် သူ အိပ်ရာထဲလဲဖို့ပဲ ကျန်တော့တာပါ”

ဟု ဖြေရှင်းသလိုလည်း ပြော .. သူ့ခံစားချက်တွေလည်း သိရ
အောင် ရှင်းပြနှင့် ရှိသွားရသည်က အောင်ငြိမ်း ပါ။ သူကတော့ နှစ်၏
မျက်နှာလေးထက်မှာ ဖြစ်တည်လာကြမည့်အရိပ်လေးတွေကို လွတ်
မသွားအောင် မျက်တောင်ခမတ် ကြည့်နေမိရဆဲပါ။ နှစ် ၏ မျက်နှာ

လေးထက်မှာ စိတ်ရွှင်ထွေးရိပ်သန်းနေပေမယ့် ထိုအမှုအရာလေးသည် လုပ်ယူသောအမှုအရာ ဖြစ်လာနေသည်ဟု သူ ဘာကြောင့် သိလာနေရပါသလဲ။ နှစ် ဇာတ် လမ်းအကြည့်ကို ကြုံရစဉ်မှာ နှစ် ဇာတ်မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ ကြေကွဲရိပ်ထင်နေသည်ဟု ဘာကြောင့် ရှာဖွေတွေ့ရှိနေမိလာရပါသတဲလဲ။ သူ ပို၍ ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်။ နှစ် သည် သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်ဟု .. ဤမိန်းကလေးသည် ရွှေခေတ်မေ မဟုတ်၊ သူ၏ နှစ် ပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာ ရှိနေပြန်သည်က နှစ် ဟု သူ ယုံကြည်နေရာ ရွှေခေတ်မေ ဆိုသူ မိန်းကလေးမှာက ဘိုးဘိုးဆိုတာ ရှိနေသည်။ နေရပ်လိပ်စာနှင့် အလုပ်အကိုင်ကိုပင် ဘိုးဘိုးက ပြောပြနေတာ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“လာ .. ရွှေခေတ်မေ ညီမလေး .. ဘိုးဘိုးလည်း လာပါ။ ဘုန်းနေလိုက်ခို .. ရုံးခန်းထဲရောက်မှ မင်း သေချာရှင်းပြ။ မင်းနဲ့ နှစ် တို့ရဲ့ အကြောင်း ဘိုးဘိုးတို့လည်း အဖြစ်မှန် သိသွားတဲ့အခါ စောစောက ကြုံရတဲ့အဖြစ်အတွက် မင်းကို နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးကြမှာပါ .. လာ .. လာ ..”

ဟု ခြေစုံရပ်၍ နှစ် ကိုသာ တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ခေါင်းမာနေသည့် သူ့ကိုပါ ပျောင်းပျ၍ အောင်ငြိမ်း ခေါ်လာသည်က ရုံးခန်းကိုပါ။ ရုံးခန်းရှိ ဆိုဖာထက်မှာ အားလုံး ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ အောင်ငြိမ်း ထရပ်ကာ မှန်နံရံနှင့် မှန်တံခါးချပ်ကြီးဖြင့် အခန်းဖွဲ့ထားရာနေရာဆီမှ ခန်းဆီးထူကြီးတွေကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ယူ၍ ဆွဲစေ့ ကာထားလိုက်ပါ၏။ အပြင်မှ သူတို့ကို မမြင်ရတော့ပြီ။ သူ နှစ် ကို ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။

“မှန်တံခါးချပ်နဲ့ မှန်နံရံကို ခန်းဆီးနဲ့ ကာလိုက်ရင် တစ်ဖက်ကို မမြင်ရတော့ပေမယ့် နှလုံးသားခံစားမှုနံရံကို ဘာလိုက်ကာနဲ့မှ ကာလို မလုံဘူး။ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ နှလုံးသားရဲ့ရိပ်ကို ဘယ်လို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားမှုလိုက်ကာနဲ့မှ ကာလိုက်လို့ မလုံပါဘူး နှစ်။ မင်း

ဆာင့်ရဲ့ နှစ် ဆိုတာ မောင် သိနေတယ် .. မောင်ရဲ့နှလုံးသားက သိနေတယ် .. မင်း မညာပါနဲ့ နှစ် ..”

သူ တစ်လုံးချင်း တည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသည်။ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ နှစ် ဇာတ် ရှေ့တည်တည်နေရာမှာ ရပ်ခြင်း၊ အောင်ငြိမ်း ကတော့ အိမ်ရှင်ဝတ္ထုများဖြင့် အအေးခွက်လေးတွေ လာချပေးရှာ၏။ မျက်နှာလည်း မကောင်း၊ ဘိုးဘိုးတို့ကို အားနာနေသည်။

“မောင် လွန်ခဲ့တယ် နှစ် .. အဲဒီစကားကျွဲမူနဲ့ သံသယကြောင့် မောင် ပြန်ရလိုက်တဲ့ တုံ့ပြန်ရာဝဋ်တစ်ခုဟာ လူကို ရိုက်ချိုးမတတ်ဖြစ်နေပြီ။ မောင် အခု နှစ် ကို တွေ့ရပြီ။ ဒါပေမယ့် နှစ် မောင်ကို စိတ်နာနေတဲ့စိတ်နဲ့ မောင်ကို ပြန်ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် အပြစ်ရှိတဲ့ မောင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ .. မောင် နှလုံးအက်ကြေပြီး ကျန်ခဲ့ရဲ့ပဲ ရှိမှာပေါ့။ ချစ်တဲ့သူက ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို ပြန်တောင်းပန်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ အဲဒီအခွင့်အရေးလေးတစ်ခုကို နာကြည်းခံပြင်းခြင်းဆိုတဲ့ လိုက်ကာကြီးနဲ့ ကာလိုက်တော့ရော မမြင်ရတော့ဘူးတဲ့လား .. တကယ်ချစ်ရင် တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ကို တစ်ယောက် မြင်နေရပါတယ် နှစ် ..”

သူ တောက်လျှောက်ပြောနေတော့ သူ၏ နှစ် သည် ခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ချလိုက်သည်။ ပြန်မော့ကြည့်မလာ .. သူ ကြေကွဲစွာ တစ်စုံစီမံမှု နှစ် ကို စိုက်ကြည့်နေမိရသည်ပါပဲ။

“ခြောက်လကြာပြီ နှစ် .. တကယ်တမ်းဆို ခြောက်လကျော်ပြီ။ မောင် နှစ် ကို လိုက်ရှာနေတာ ပခုမ္မာရိပ်ငြိမ်မှာ မောင်တစ်ယောက်တည်း နှစ် ရဲ့ဓာတ်ပုံကြီးနဲ့ အတူနေတယ်။ နှစ် ရဲ့ တယောလေးနဲ့အတူ နေတယ်။ မောင်ကဗျာတွေရှိရာ ပန်းချီကားရှေ့မှာ ညတစ်ဝက်လောက် ထိ ရပ်ချင် ရပ်နေမိတတ်တယ်။ နှစ် .. မြင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ .. မောင် အဖြစ်တွေကို မြင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ နှစ် .. အဲသလောက်ထိ မောင်ကို ပြန်ကမ်းပေးလိုက်တဲ့ဖြစ်ဒဏ်ဟာ မပြင်းထန်လွန်းနေဘူးလား နှစ်

ရယ်..ဟင် ..”

သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ ဘယ်သူ့ ငြင်းငြင်း .. ဂရုမစိုက် သူ့ရှေ့မှာရှိနေသူသည် သူ၏ နှစ် ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါကို သူ သိနေသည်။ သူ့နှလုံးသားက သိနေသည်။ သူ့နှလုံးသားက ယုံနေသည်။ ထိုယုံကြည်မှု ကို လက်မလွှတ်ဖို့ သူ့နှလုံးသားကပင်လျှင် သူ့ကို အမိန့်ပေးနေသည်။ တိုက်တွန်းနေသည်။ အားအင်ကို မွေးဖွားပေးနေသည်။

“နှစ် ကို မောင် ပြန်လာမခေါ်ဘူးလို့ အချစ်ကြီးတစ်စုံတစ်ရာ ကြည်း ပြီး ပြောခဲ့မိတဲ့ မောင်ဟာ နှစ် ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ မောင် ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ နှစ် ယုံကြည်ပေးပါ။ အဲဒီနေ့က မောင် နဲ့ အောင်ငြိမ်း တို့ နှစ် ရှိနေမယ်သိထားခဲ့ရတဲ့ အန်တီလင်း အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ် .. နှစ် တို့ မရှိကြတော့ဘူး ..”

သူ့အသံ တိမ်ဝင်နေသည်။ မျက်ရည်လည်နေသည်။ နှစ် ဆတ်ခနဲ သူ့ကိုမော့ကြည့်လာသည်ကိုလည်း မလွတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။

“အဲဒီနေ့မှာပဲ မောင် နှစ် ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ .. အန်တီလင်း ကို တောင်းပန်ဖို့ မောင် ရောက်ခဲ့ပေမယ့် မတွေးခဲ့ရတာပါ နှစ် ရယ် ..”

ဟုပြောခဲ့သည့်စကားကို ထပ်၍ခိုင်မာနေအောင် ပြောမိရသည်ကို နှစ် ကို သူလိုက်ခေါ်ပါသည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကို ယုံကြည်စေချင်၍ပါ။

“နေ့စမ်းပါဦး .. ဘိုးရဲ့မြေးနဲ့ ရုပ်ချင်းတူနေတယ်ဆိုတဲ့ နှစ် .. အင်း .. အဲဒီ နှစ် နဲ့ လူလေးတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝေးခဲ့ကြတာတဲ့လဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွှေခေတ် နဲ့ သူ့ရဲ့ နှစ် နဲ့ ဒီလောက်ထိ တူနေ ရမှာတဲ့လဲ ဘိုးဘိုး .. မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ သူ့အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း အချိန်ကုန် နားထောင်ပေးနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

တည်တင်းလွန်းစွာ ကိုယ်လေးကို မတ်လိုက်ရင်း နှစ် ပြောနေ သမျှ သူ ကြေကွဲစွာ ငြိမ်ကြည့်နေမိရပါ၏။ နာကြည်းပါလေ နှစ် ရယ်.. ဟု ရင်ထဲမှ ဖြေဆည်းရာပျောက်နေရင်း တွေးမိစဉ်ခိုက်မှာ သူ ဖြတ်နိုး

ရပါသည့် မိန်းကလေးက သူ့ကို ကြည့်ကာ ...

“It is very Interesting. That is impossible. You are wrong. What is your object ?”

ရှင်ပြောတာ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး .. ရှင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ .. ဆိုသည့်စကားကို အင်္ဂလိပ်လို ပီပီသကြီး မေးချလာတော့ သူ့ရော အောင်ငြိမ်း ရော မှင် တက်သွားရပါပြီ။ နှစ် သည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျင်လွန်းစွာ ပြောနေနိုင်စွမ်းချေသည်တကား။ ပဒုမ္မာရိပ်ငြိမ်မှာ ဘယ်တုံးကမှ နှစ် သည် ခုလို သူ့ကို အင်္ဂလိပ်စကား ပြောခဲ့ဖူးတာ မရှိ။ သူ၏ နှစ် နှင့် ပတ်သက်၍ ဤအဖြစ်ကတော့ လောလောဆယ်မှာ ကွာခြားလာနေပြီ။

“နှစ် ..”

သူ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာပဲ နှစ် ကို ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။

“Asking question is easier than answering them တဲ့ နှစ်.. မေးရခြင်းဟာ ဖြေရတာထက် ပိုလွယ်ကူပါတယ်တဲ့။ နှစ် အလွယ်တကူ မေးတဲ့အမေးကို မောင် ဖြေရမယ်ဆိုရင် နှစ် ဟာ တော်တော်များများကို သိထားပြီးခဲ့ပြီဆိုတာပါပဲ။ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ညှဉ်းနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း နှစ် သင်ခဲ့ပြီဆိုပါတော့။ နှစ် စာတော်တာ မောင် သိထားတာပဲလေ .. နှစ် ကို သစ်သားယဉ်မင်းရုပ်လေးကို ရွှေသွန်းလိုက် လို့ .. ရွှေချလိုက်လို့ .. ရွှေရုပ်မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာကို မှတ်ထား တာလား နှစ် ရယ် ..”

ဟု ပြောကာ ဘိုးဘိုးကို ကြည့်မိရပါပြီ။

“ဘိုးကို မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး .. ဘိုးဘိုးဟာ နှစ် ရဲ့ ဘိုးဘိုး ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာကို ယုံပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘိုးဘိုးနဲ့ နှစ် တို့ ခုလို ဒီကိုရောက်လာကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိရပေမယ့် ဘိုးဘိုးဟာ နှစ် ရဲ့ဘိုးဘိုးဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံပါတယ်။ ကျွန်

တော်နဲ့ နှစ် ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပါ့မယ် ဘိုးဘိုး”

ဟု ပြောကာ အဖြစ်စုံကို ပြောပြမိရပါ၏။ ဘိုးဘိုးကတော့ ငြိမ်နိုးနားထောင်သည်။ မေမေနှင့်ပတ်သက်၍လည်း သူ သေချာထည့်၍ ပြောပြရပါပြီ။ နှစ် အပေါ် အကွက်ချ အကွက်ဆင် စီစဉ်ခဲ့သမျှတွေကို သူ အားလုံး ပြောပြတော့ ဘိုးဘိုး တစ်ချက် သက်ပြင်းရွက်သည်။ သူ့ထဲလည်း နှစ် ၏ မျက်နှာမှာ ထင်လာမည့်အရိပ်တွေကို အမိအရ မြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နှစ် ၏ မျက်နှာထက်မှာ အေးစက်စက်အရိပ်ပဲ ဖြစ်တည်နေသည်တည်း။ “နှစ် သူ့ကိုကြည့်လာသည်။ တောက်ပနေသော ရင်ဆိုင်တုံ့ပြန်ကြည့်မျှားဟု သူ ထင်လာသည်။

“အဲသလို ရှင်အမေက ရှင်ရဲ့နှစ် ကို သံသယဖြစ်အောင် အကွက်ထင်တယ်ပဲထားပါ။ .. ရှင် အဲဒီဓာတ်ပုံကို မြင်ခဲ့ရင်းနဲ့ အချစ်ကြီးလို့ ပေါက်ကွဲပြောခဲ့တယ်ပဲ ထားပါ။ .. ရှင် အဲသလိုပဲ ရှင်ရဲ့ နှစ် ကို ထွက်သွားချိန်မှာ မတားတာ ဘယ်လောက်ရက်စက်သလဲ၊ ရှင်အမေရဲ့ ဆင်ကွက်ထဲ ရှင်ရဲ့ နှစ် မသိဘဲ တိုးခဲ့ရတာကို အဲဒီ နှစ် က မသိတောင် မသိခဲ့ရဘူးဆို .. အဲသလောက်ထိ ရိုးသားတဲ့ နှစ် ကို ရှင် .. အိမ်ပေါ်က အဆင်းခံတယ် .. ဟုတ်လား .. ရှင် အဲဒီအချိန်မှာ ရှင်ရဲ့ နှစ် အတွက် ဘာများ စိတ်ပူပေးနေခဲ့ဖူးသလဲ၊ သူ့အမေအိမ်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ သူ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားရမယ်၊ သိမ်ငယ် ကြွေကွဲမယ်ဆိုတာ ရှင် တွေးပေးရဲ့လား .. ပြန်လိုက်မခေါ်ဘူးဆိုပြီး အဲဒီ နှစ် ရဲ့ဝန်းကျင်မှာ အရှက်တကွဲဖြစ်နေရအောင် ပြောထွက်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ရွှေခေတ် ဖြင့် ရှင်ကို အဲဒီ နှစ် ကိုယ်စား ရန်တွေ့ခဲ့ချင်ပါရဲ့.. အထင်သေးခဲ့ချင်ပါရဲ့၊ ရှင် နှစ် ကို ရှာနေတာ နှစ် သိရင် ရှင်ကို သနားမယ်လို့ ရွှေခေတ် မထင်ဘူးရှင်”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောလာသည်က ခံပြင်းသံဖြင့်ပါ။ သူ ပို၍ သိလာနေပြီ၊ ရွှေခေတ်မေ ဆိုတာ နှစ် ပဲ ဖြစ်ချေသည်ဟု ပြောပုံက အားပါသည်လေ။ ကိုယ်တိုင် ခံစားချက်ဆန်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ .. အဲဒီအချိန်မှာ အဲသလိုပဲ ခံစားပြောမိမှာပါပဲ၊ သိပ်ချစ်တာကိုး .. ဓာတ်ပုံကြီးမြင်တော့ ရင်ထဲ မီးတောက်နေတာပါ”

“ဟုတ်တယ် .. ဓာတ်ပုံကိုမြင်ရင် အဲသလို ထင်နိုင်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ဟ မပြောသင့်ဘူးလေ၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား .. One may think so But should never Speakဆိုတဲ့စကား ထိုသို့ ထင်သော်လည်း ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ဟမပြောဆိုသင့်တဲ့ ဘိုးဘိုး .. သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ရွှေခေတ် တို့နဲ့လည်း ပတ်သက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ကြရအောင် ဘိုးဘိုးရယ် .. ဘိုးနဲ့ ရွှေခေတ် ပန်းချီကားတွေ လာကြည့်၊ ပန်းချီကားတွေ ဝယ်ပြန်ဖို့လာကြတဲ့ကိစ္စ .. ဒီမှာ အလကားနေရင်း အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးနေကြရပြီ”

ဟု ပြောကာ ဘိုးကို နှစ် ကြည့်လိုက်တာ မြင်တော့ သူထိတ်လန့်လာသည်။ နှစ် သူ့ထံမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်။ သူ့ကို နာကြည်းစွာ ထာခဲ့တော့မည်။

“နေပါဦး ရွှေခေတ်လေး ရယ် .. ဘိုး ပြောပါ့မယ်”

ဟု ပြောပြီးသည့်နောက်မှာ ..

“Might I make a suggestion? I can do for better. Nothing will be gained by hurry. He is bellused to be quite honest.”

ဟု မြေးဖြစ်သူကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေတော့ နှစ် ငြိမ်၍ နားထောင်နေပါ၏။ အောင်ငြိမ်း ကတော့ ရွှေခေတ် သည် နှစ် မဟုတ်တော့ပြီဟု ပို၍ ယုံကြည်လာပုံဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြပါ၏။ လက်လျှော့လိုက်တော့ .. ဆိုသည့်သဘော။

ဘိုးဘိုး အကြံတစ်ခုပေးမယ်ဆိုရင် ပေးချင်ပါတယ်။ ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် ဘိုး လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ အလျင်စလိုလုပ်လို့ ဘာမှ အကျိုးရှိလိမ့်မှာ မဟုတ်၊ သူ့ကိုတော့ ရိုးသားသူလို့ ဘိုး ယုံကြည်တယ် ဆိုသည့် စကားကို အင်္ဂလိပ်လို မြေးဖြစ်သူကိုကြည့်၍ ဘိုးအေမှ ပြောတော့ နှစ်

သက်ပြင်းရှိက်ကာ ခေါင်းပဲညိတ်ပြလာပါ၏။ သူ့ကိုလည်း စိတ်ကုန် ဖြင့် ကြည့်သည်။ သဘောက သူ့ကို လုံးဝ မပတ်သက်ဖူးခဲ့သူတစ်ယောက်၏အကြည့်၊ ပြန်ချင်နေပြီဆိုတာကိုလည်း ဟန်မူရာလေးဖြင့် သိသာနေစေသည့် နှစ် ပါ။

“လူလေးက ဒီလောက်ထိ နှစ် ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြေးနဲ့ အလွန်တူတယ်လို့ ပြောလာတော့လည်း ဘိုး စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ဘယ်လောက်ထိများ တူနေမလဲလို့လေ .. စောစောကပြောတဲ့အထဲမှာ လူလေးက နှစ် ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ကြည့်နေတယ်လို့ ပါတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံ လူလေးဆီမှာ ပါလာသေးလား .. အိမ်နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ဥစ္စာတော့ မဟုတ်ဖူးပေါ့လေ၊ ပုံသေး ဆိုပါတော့ .. ပါမလာဘူးဆိုရင်တော့ အိမ်ကို လိုက်ကြည့်ရမှာပေါ့။”

ဟု မေးလာတော့ သူ ချက်ချင်း ခေါင်းခါလိုက်ရပါ၏။ တကယ်က နှစ် ၏ဓာတ်ပုံသေးလေး သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ရှိပါသည်။ ဒါမယ်နဲ့ နှစ် ကို ပဒုမ္မာသို့ ခေါ်သွားချင်သည်လေ။ ဒါကြောင့် ပုံငယ်လေးပါမလာပါဟု လိမ်ညာမိရခြင်းပါတည်း။

“ဟင် .. ရှင်က ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံတောင် ဆောင်မထားပဲကိုး .. ယူမထားပဲကိုး .. အဲဒါနဲ့များ သိပ်ချစ်သလို ..”

ဟု ရုတ်ခနဲ ရန်တွေ့သလိုလေး ပြောလာတော့ သူ ချစ်စနိုးလေး ပြုံးလိုက်ရပါ၏။ နှစ် ကလည်း သတိဝင်လာပုံဖြင့် ချက်ချက် မျက်နှာလေး ပြန်တင်းကာ ကိုယ်လေး မတ်သည်။ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်သည်။ အရှက်ပြေဆန်နေသည့် ချောင်းဟန့်ပုံလေးကလည်း ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။ ခက်သည်က နှစ် သည် နှစ် မဟုတ်ဟု ငြင်းနေခြင်း၊ ဘိုး ကလည်း အလိုတူအလိုပါရော၍ ငြင်းပေးနေသည်ဟု သူ သိနေသည်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ လုပ်နေကြရပါသတဲလဲ ..

ဗျတ်ခနဲ အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည်က တယောလေးပါ ..

နှစ် ကို ပဒုမ္မာရောက်လျှင် ထိုတယောလေးဖြင့် အဖြေတစ်ခုကို သူ ထုတ်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်အားကိုးစိတ်တစ်ခုက အတွေးထဲမှာ ဖြစ်ထွန်းလာချေပါ၏။

“နှစ် က ပုံသေးလေးတစ်ပုံကို ဘိုး ကြည့်လိုက်ရင် ဘိုး နဲ့တူတူ ခြန်သွားလိုက်တော့မယ်လို့ တွေးထားပုံ ရတယ် .. ဒါပေမယ့် ဓာတ်ပုံသေးလေးတစ်ပုံဆိုတာ မရှိနေဘူးလေ ဘိုးဘိုး .. ပဒုမ္မာကို လိုက်ခဲ့ပါခင်ဗျာ၊ အောင်ငြိမ်း .. မိုး ရောက်လာတဲ့အခါ ပဒုမ္မာကို ခေါ်လာခဲ့ကွာ၊ ခင်းပါ လိုက်လာခဲ့ .. မိုး ကို နှစ် မြင်စေချင်တယ်၊ နှစ် ကိုလည်း မိုး မြင်စေချင်တယ်လေ”

ဟု ပြောကာ နှစ် ကို ပြုံး၍ ကြည့်ပါ၏။ သွားနို့ .. ဆိုသည့် အပြုံးပါတည်း ..။

“မကြာစေနဲ့နော် ဘိုး .. ခဏပဲ အဲဒီနေရာမှာ နေမှာ၊ ဓာတ်ပုံကြီး ကြည့်ပြီးရင် ပြန်မယ်၊ သူများကိစ္စထဲမှာ ရွှေခေတ် အချိန်ကုန် သိပ်မခံချင်ဘူး ဘိုးရဲ့ .. ဘိုးက အဲဒီ နှစ် ဆိုတာကို မြင်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့သာ ဘိုးနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ရမှာ၊ နှစ် ကတော့ စိတ်ထဲ မပါဘူး”

နှစ် ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ သူ ကျင်ခနဲ ကြေကွဲခံစားရချေ၏။

၁။ တိမ်ညိုပဲကာကာ
 တိမ်ညိုလွှာပဲ ခင်းခင်း ..
 လမ်းပဲသာသာ
 နေပဲ လင်းလင်း ..
 အနှိုင်းပဲခြင်းနဲ့
 ရင်ကွက်တဲ့ကောင်းကင်
 အပြပင် ရှိတယ် ..။

၂။ ကောင်းကင်းရဲ့လွတ်တင်းရာ
 ဘယ်မှာလွှဲ ရှာနိုင်လိမ့်
 မြင်နိုင်ရုံတန်ပြန်ကာ
 ကောင်းကင်လွှာတောင်ပံခတ်ပါလျှင်
 ရွှေကောင်းကင်ရင်ခွင်တံခါးချိုချို
 ဝှဲကြိုကာ မှော်လင့်လိုချင်
 မြတ်နိုးစွာ ဖို့စကေရီ ..။

၃။ မောင့်ရင်ထဲက ကောင်းကင်ယံ
 ရွှေတောင်ပံခတ်ချေသမျှ
 ငွေတောင်ပံခတ်နေသမျှ
 ချစ်စရာကေရီသခင်
 ရွှေကောင်းကင်နန်းတစ်ခွင်မှာ
 ရွှေနားတော် ပန်ဆင်ဆင်
 ငွေနားတော် ပန်ဆင်ဆင်
 ရွှေကောင်းကင် တောင်ပံအဟုန်ပြင်းပေယဉ်
 သမ္မာရင်ခုန်သံညွှန်း ချိန္တတာပို့
 သိမ်းပိုက်လို့ ညှိုင်း
 ချိုလွှဲတဲ့ ဤတောင်ဆံ
 နန်းကျော့စံ ဝေဟင်ခန်းဆောင်ထိ
 ကောင်းကင်ယံတောင်ပံခတ်တည် ..။
 ဪ...
 ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်တည် ..။

အခန်း (၂၅)

ပဒုမ္မာရပ်ငြိမ်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီမှ လူတစ်ရပ်မကအောင် ရှိနေ
 ပါသည့် နှစ် ၏ မင်္ဂလာသတို့သမီးဓာတ်ပုံကြီး နှစ်ပုံကို ဘိုးဘိုး မျက်
 တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူကတော့ နှစ် ၏ မျက်နှာ
 ထက်မှာ ဖြစ်တည်လာကြချေမည့် ခံစားမှုများကို ဖမ်းဆုပ်မြင်နိုင်ဖို့
 ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါ၏။ နှစ် ၏မျက်နှာလေးကို မျက်
 တောင်မခတ်ကြည့်နေမိရသည်ကိုက နှစ် ၏မျက်နှာထက်မှ အဖြေ
 တစ်ခုကို ရှာနိုင်ချေမည်ဟု ယုံကြည်နေမိ၍ပါ။ ဒါပေမယ့် နှစ် သည်
 ဓာတ်ပုံကြီးကို မျက်တောင်မခတ် မှင်တက်ကြည့်နေသည့်နယ် ရှိနေ
 ရင်းမှပင် သူ့ကို အံ့သြသလိုကြီး ကြည့်လာချေသည်မို့ သူ ခံရခက်သွားရ
 သည်ပါပဲ။

နှစ် သည် ရွှေခေတ်မေ အဖြစ် ရပ်တည်ဖို့ မှင်သေသေဖြင့် ရှိနေဆဲ
 ပါတကား ..။ ဓာတ်ပုံကြီးထဲမှ နှစ် သည် ရွှေခေတ်မေ နှင့် အလွန်အမင်း
 တူနေသည်ဖြစ်၍ အံ့သြနေသည့်ဟန်ပန်ပင် ပိုင်နိုင်ပီရိစ္ဆာ လုပ်ပြနိုင်ချေ
 သေးသည်တည်း။ ဒါပေမယ့် သူကလည်း ရွှေခေတ်မေ သည် နှစ် ပဲ
 ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေမိရဆဲ ..။ ယုံကြည်မှုကို လက်မလွှတ်နိုင်ပဲ
 ဖြစ်နေမြဲ ..။

"It is truth whether I believe it or not. ကျွန်မ ယုံသည်ဖြစ်စေ မယုံသည်ဖြစ်စေ ဒါကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်နေပါတယ်"

ဟု သူ့ကိုကြည့်၍ နှစ် ပြောလာတော့ သူ မျက်တောင်မခတ် နှစ် ကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေရပါ၏။

"He answered with perfect truthfulness. သူဟာ တကယ့်ကိုပဲ အမှန်တွေကိုပဲ ဖြေကြားခဲ့တာပဲ မြေး"

ဟုလည်း ဘိုးဘိုးမှ မြေးဖြစ်သူကို ကြည့်၍ ပြောနေပါချေ၏။

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်လို ကျွမ်းကျင်စွာ အပြန်အလှန် ပြောနေကြခြင်းသည် ဓာတ်ပုံကြီးထဲမှ နှစ် နှင့် အပြင်မှာရှိနေသည့် ရွှေခေတ်မေ တို့ တူနေတာကို ရည်ညွှန်းပြောနေကြခြင်းဆိုတာ သူ သဘောပေါက်ပါ၏။

"ဟုတ်တယ် ဘိုး .. ဓာတ်ပုံထဲကတစ်ယောက်နဲ့ ရွှေခေတ် နဲ့ လုံးဝ တူနေတာကိုး၊ ရွှေခေတ် နည်းနည်းတော့ သူ့ကို နားလည် ခွင့် လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ရွှေခေတ်မေ ပါ .. ကဲ .. ရှင့်ရဲ့ နှစ် ကိုလည်း ဘိုးဘိုးနဲ့ ရွှေခေတ် တို့ဓာတ်ပုံကြီး သေချာမြင်လိုက်ရပြီမို့ ပြန်ကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ် ဘိုးရေ- ပြန်ကြဖို့"

ဟု တည်ငြိမ်စွာ နှစ် ပြောလာတော့ သူ ဘာမှ ဂရုမစိုက်နိုင်။ ပြန်ရန် ကိုယ်လေးလှည့်လိုက်ပါသည် နှစ် ၏ ရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်ကြီး ကာရပ်ပစ်လိုက်ကာ ...

"နေပါဦး နှစ် ရယ် .. မောင့်ကို စိတ်နာနေသမျှ ခဏမှေထားပြီး မောင့်ကဗျာလေးတွေရှိရာ ပန်းချီကားကို လိုက်ကြည့်ပါဦး .. ဘိုးဘိုး၊ ခဏလောက် နှစ် ကို တားပေးပါဗျာ .. ဘိုးလည်း လိုက်ကြည့်ပါ"

ဟု ခဏယာ ပြောဆိုကာ ဘိုးဘိုးမှ ပြုံး၍ ..

"မြေးလေး၊ ခဏလောက်တော့ နေလိုက်ပါဦးကွယ် .. လူလေး၊

ခမျာ သူ့ရဲ့ နှစ် နဲ့ အလွန်တူနေတဲ့ မြေးကို သူ့ကဗျာလေးတွေ ပန်းချီ လေးတွေ ပြချင်ဟန်တူပါရဲ့ .. သူ့ခမျာ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရာချေမည်လို့လည်း ဘိုးဘိုး စာနာစိတ် ဖြစ်မိပါရဲ့ .. လူတစ်ယောက်ကို အခိုက်အတန့် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖေးကူလိုက်လျောသင့်ပါတယ် မြေး .. ကဲ .. လာ .. လာ .. လူလေး ခေါ်ရာကို လိုက်ကြည့်ကြရအောင်"

ဟု ပြောကာ ထရပ်ခိုက် သူ့ဟန်းဖုန်းမြည်လာတာမို့ ထူးလိုက်ရ ပါ၏။ မေမေထံမှ ဖြစ်နေသည်တကား ..။

"သား .. နှစ်ဆန်းပျို ပြန်ရောက်နေတယ်ဆို .. ရွှေပန်းချီကို ရောက်လာလို့ သား ခေါ်သွားတယ်ဆို၊ နှစ် မှာ အဘိုးလည်း ပါလာသေး တယ်ဆို .. သူ့မှာအဘိုးရှိတယ်ဆိုတာ မေမေ မသိပေမယ့် အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး သားရယ် .. နှစ် ကို ရအောင် တားပေးပါ၊ မေမေ တောင်းပန်ပါမယ် သား .. မေမေကြောင့် မေမေသား ခံစာနေရတာ မေမေ မကြည့်ရက်သလို နှစ် အပေါ်မှာ မေမေ ရက်စက်မိတာတွေ အားလုံးကိုလည်း နောင်တဖြစ်ခဲ့ရပြီးပါပြီ၊ ပစ္စည်းမက်သူလို့ ထင်မိတာ ကိုက မေမေအမှားထဲမှာ .. အကြီးမားဆုံးအမှားပါ"

ဟု ပြောနေချိန်မှာ သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ နှစ် ထံသို့ ဖုန်းကို ကမ်း ပေးတော့ နှစ် ခေါင်းခါ၍ နောက်ဆုတ်သည်။ ဘယ်ကဖုန်းဆိုတာ လည်း သိနိုင်သည်မဟုတ်ပေမယ့် ပြောချင်စိတ်ရှိပုံ မရ၊ ဘိုးဘိုးမှ ဖုန်း ကို ယူသည်။ နှစ် ထံသို့ ကမ်းပေးသည်။ ဘိုးအေခိုင်းတာမို့ နှစ် ကိုင် လိုက်ရသည်ပါပဲ။

"မေမေဟာ မေမေချွေးမလေးအပေါ်မှာ အမေစိတ်မရှိခဲ့မိသမျှ အရှက်ရနေတာပါ သားရယ် .. ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ် ရှက်နေတာပါ၊ နှစ် ဟာ သူ့အပေါ် မေမေ အကွက်ဆင်တာကိုတောင် သံသယမထားဘဲ မေမေ ပို့ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံအပေါ်မှာလည်း မေမေပယောဂဆိုတာ လုံးဝ မထင်ခဲ့တဲ့ သူတော်ကောင်းမလေး ဖြစ်နေလေလေ .. မေမေ ရင်ကျိုးရ

လေလေပါ။ နှစ် ကို တားပေးပါ သားရယ် .. မေမေသားနဲ့ နှစ် ကို ပဒုမ္မာမှာ အမြဲရှိနေကြဖို့ မေမေ အလိုလားဆုံးပါ။ မေမေ နှစ် ကျားနဲ့ သည်အထိ တောင်းပန်ပါ့မယ် .. တောင်းပန်ပါမယ် သား .. နှစ် ကို အဲဒါတွေ ပြောပြပေးပါ။”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောနေသံက နားစည်တွင်းသို့ တိုးဝင်၏။ နှစ် က စပီကာခလုတ်လေးကိုပါ ဖွင့်ချလိုက်သည်မို့။ ဘိုးဘိုးလည်း ကြားနေရသည်ပါပဲ။ စပီကာခလုတ်လေးကို နှစ် ပိတ်သည်။ သူ့တို့ ဖုန်းကမ်းပေးသည်။

“ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ကျွန်မဟာ နှစ်ဆန်းပျို မဟုတ်တဲ့ အချက်ပါပဲ။”

ဟု နှစ် လေသံအေးစက်စက်ဖြင့် ဖြေကြားလိုက်ပါ၏။ နှစ် ၏ နားစည်တွင်းမှ လုံးဝ ခါးသီးစွာ မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည့်အသံ .. နှစ် ကြေကြေမြေမြေဖြင့် အလူးအလဲ ခံစားရင်း ဤ ပဒုမ္မာရိပ်ငြိမ်မှာ ထွက် ခွာလုလုအချိန်မှာ သူ ပြောခဲ့သည်လေ။ နှစ် သွားမည်ကို မတားပါတဲ့ ပြန်မခေါ်ပါတဲ့။ အဘယ်မျှထိ ရက်စက်ခဲ့ပါသလဲ။ နှစ် တစ်ယောက် တည်း ဖိနပ်မပါဘဲ အရူးအမူး ဤပဒုမ္မာရိပ်ငြိမ်မှာ ပြေးထွက်ခဲ့ရစဉ်က ခံစားခဲ့ရသည့် နှလုံးသားတွေ ကြေမွနေသည့်ဒဏ်ရာကို မေ့ပစ်၍ ရနိုင် မည်တဲ့လား။ သူလည်း ခံစားရစေမည်ပေါ့။ ဓမ္မ နှစ် ကို အရူးတစ်ပိုင်း လိုက်ရှာနေသည်တဲ့။ ဒါကို သိလိုက်ရုံမျှဖြင့် နှစ် က သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ အလွယ်တကူ ပြေးဝင်ဝင်လိုက်လိုက်သည့် နှစ် ဖြစ်သွားရချေမည်တဲ့လား။ ဟင့်အင်း .. အဖြစ်မခံနိုင်။ ဘိုးဘိုး၏မြေး ရွှေခေတ်မေအဖြစ် အတိုင်း အတာတစ်ခုမျှတော့ဖြင့် ဆက်လက် နေပစ်လိုက်ဦးမည်။ ဒါ နှစ် ၏ အဆုံးအဖြတ်။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ခွင့်လွှတ်၍မရနိုင် ပြန်။ ဒါက ခက်နေသည့်ဝေဒနာ။ နှလုံးသားမှ တေးမှတ် နာကျင်သည့် ဒဏ်ရာဆိုတာမျိုးက ပျောက်ခဲ့သည်ပဲလေ။ သူ့အယုအယနှင့် အကြင်

နာတွေသည် မေ့ရက်စရာ မရှိ။ သို့နှယ်ပင် သူ၏ ရက်စက်ခါးသီးစွာ သံသယထားခဲ့မည်လည်း နှစ် ၏သိက္ခာနှင့် မာနကို ထိုးဆွချေမည် မို့ မေ့ရက်စရာ မရှိ ..။

ဘိုးကတော့ နှစ် ကို ကြည့်နေသည်။ တကယ်က ဤနေ့မှာ ဘိုး သည် ရွှေပန်းချီ၏ တစ်ဖက် ကားပါကင်ရပ်ထားရာနေရာလေးဆီမှ နေ၍ သူ ဘယ်အချိန်မှာ ရွှေပန်းချီသို့ ရောက်လာမည်ဆိုတာ စောင့် ကြည့်နေခဲ့ခြင်းပါ။ အစ်ကိုအောင်ငြိမ်း ၏ ရွှေပန်းချီနေရာလေးကို ဘိုးဘိုးကို နှစ် ပဲ ပြောပြခဲ့သည်ကိုးလေ။ ဘိုးဘိုးက ဘုန်းနေသာ နှင့် ပတ်သက်၍ နှစ် ဆိုတာ ရွှေစင်အစစ်နှင့် သွန်းထားပါသည့် ယဉ်မင်း ရုပ်လေးဆိုတာ ပြချင်သည်ဟု ပြောထားသည်။ နှစ် ဘိုးဘိုးကို ရွှေပန်းချီ နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြခဲ့ကာ ခေါ်လာခဲ့ရခြင်းပါ။

ဘိုးဘိုး၏အစီအမံဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ဘိုးနှင့် နှစ် ရောက်ခဲ့သည်။ ရွှေနဲ့သာဟိုတယ်ကြီးမှာ တည်းခိုသည်။ ဘိုးဘိုး ပြောသည့်ခိုင်းသည့် အတိုင်း ဘိုးဘိုး၏ မာစီးဒီးကြီးနှင့် ရွှေပန်းချီရှေ့မှာ ဘိုးဘိုးနှင့်အတူ သွားသွားရပ်ကြည့်ခဲ့တာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ဤနေ့တွင်မှ သူကား ရပ်လာ တာ .. ကားပေါ်မှ သူ ဆင်းတာ၊ အရမ်းကို ပိန်ကျသွားပါသည့် သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတာတွေ အားလုံးသည် မကြာမတင်က ကျန်ရစ်ခဲ့ရာအဖြစ် တစ်ခုပဲ ကျန်ရှိခဲ့ရပြီ။

လက်တွေ့မှာတော့ နှစ် သည် သူ့ကို ခုလိုပင် အထီးကျန် တစ် ယောက်တည်း ကျန်ရစ်နေစေခဲ့ချင်သေးသည်။ ဘိုးဘိုးကတော့ ဘယ် သို့ ရှိချေမည်မသိ။ ပြီးတော့ ပဒုမ္မာရိပ်ငြိမ်မှာ နှစ် စစချင်း ပြန်မြင်ရသည် ကလည်း စိန်သရဖူကြီးဆောင်းထားသည့် နှစ် ၏ စိန်ညွတ်နေသည့် မင်္ဂလာသတို့သမီးပုံကြီး ဖြစ်နေတာမို့ အန်တီချော ၏ နာကြည်းစရာ အနှိမ်စကားတွေ ပြန်ကြားနေစေသည့် ခံစားချက်လည်း ရင်ကို တိုးနှက် နေသည်ကိုးလေ။ သူ့ဖုန်း မြည်လာပြန်သည်။ သူ နားထောင်ပြီး နှစ်

www.burmeseclassic.com

ကို ကြည့်ပါ၏။

“မိုး ရောက်လာပြီတဲ့၊ ဒီကိုလိုက်လာပြီလို့ အောင်ငြိမ်း ပြောတယ်”

ဟု ရုတ်ခနဲ ပြောလာတော့ ...

“ဘယ်သူလဲ .. မိုး ဆိုတာ”

ဟု အေးစက်စက်လေး ပြန်မေးလိုက်သည့် နှစ် ကို ကြည့်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျသလို သူ ကြည့်လာသည်။

“မလျော့သေးဘူးလား နှစ် ရယ် .. ဟင် .. ကျေပါတော့ဗျာ မောင်ဟာ ခွင့်လွှတ်ဖို့မကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်တာ မှန်ပါတယ်။ သိပ်ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့မိရတဲ့ အဲဒီအမှားကို နှစ်ဖက်ကလည်း သနားစိတ်လေးနဲ့ ပြန်ငဲ့ကြည့်ရင် ခွင့်လွှတ်လာနိုင်မှာပါ နှစ် ရယ် - ဖေဖေကို အောင်ငြိမ်း ဖုန်းနဲ့ နှစ် ပြန်လာပြီဆိုတာ ပြောပြလိုက်တာနို့ ဖေဖေ လည်း လိုက်လာတော့မယ်တဲ့ အောင်ငြိမ်း ပြန်ပြောပြတယ်။ ဖေဖေက မှာတယ်တဲ့ နှစ် ကို လုံးဝ ပြန်ခွင့်မပေးပါနဲ့တဲ့။ နှစ် ရဲ့ဘိုးဘိုး ဆိုတာနဲ့လည်း တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့”

ဟု ဆက်ပြောလာနေတော့ နှစ် ခေါင်းလေးကုတ်မိရပါပြီ။ ဘုရား ရေ .. ဘာဘ ရောက်လာမည်ဆိုတာ သိရချိန်မှာ နှစ် စိတ်ထဲ လန့်လာ သည်။ ဘာဘကိုတော့ နှစ် လေးစားရသည်လေ .. ဘာဘကို နှစ် မလိမ့် ရက်ပါ။ ဘိုးကို ကြည့်တော့လည်း ငြိမ်နေသည်။ တော်တော်နှင့် ဘိုး ပြန်မည့်ပုံ မရ။ နှစ် ပို၍ စိတ်ညစ်လာရပါ၏။

“ဘိုးကလည်း အားလုံးနဲ့တော့ တွေ့လိုက်ချင်သကွယ့် .. ဒီ လောက် ဘိုးရဲ့မြေး ရွှေခေတ် နဲ့တူတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်တာ တွေ .. ပတ်သက်ရာတွေကို တွေ့ဖူးသွားချင်သပေါ့လေ။ ကဲ .. လူလေး ရဲ့ကဗျာ .. ပန်းချီကား ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလာပြန်သေးသည့်အဖြစ်။ နှစ် ပို၍ စိတ်ညစ်လာရပါ၏။ နှစ် ပြန်ချင်ပြီလေ။

“အပေါ်ထပ်မှာပါ ဘိုး”

“ဘိုးက ဒူးမကောင်းဘူးကွယ့် .. အပေါ်မတက်နိုင်ဘူးလေ။ ကဲ.. ဘိုးဘိုး ဒီဧည့်ခန်းမှာပဲ ထိုင်နေလိုက်တော့မယ်၊ လူလေးရဲ့ဖေဖေ မေမေ လူလေးရဲ့သူငယ်ချင်း .. ပြီးတော့ ဘယ်သူ .. နှစ် .. အဲဒီ နှစ် ရဲ့သူငယ် ချင်း မိုး ဆိုတာတွေကို တွေ့လိုက်ဦးမယ်၊ အောင်ငြိမ်း ဆိုတာကိုတော့ ဘိုး တွေ့ခဲ့ပြီးသား .. သိကြပြီးပြီပေလေ”

ဟု ပြောကာ ဘိုးဘိုး ဆက်ထိုင်နေတော့ သူ ဝမ်းသာအားရပုံဖြင့် ထမင်းစားဆောင်ထဲ ဝင်သည်။ အအေးဘူး ဖောက်ကာ ဘိုးဘိုးကို အအေးဖန်ခွက် လာချပေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း နှစ် ရဲ့ပုံတွေ ပြရတာရနဲ့ ဧည့်ဝတ်ပြုဖို့ရာ နောက်ကျသွားရပါတယ် ဘိုး ..”

ဟု တရိုတသေပြောကာ နှစ် ကို ကြည့်၍ အအေးတစ်ဖန်ခွက် ကမ်းတော့ နှစ် မယူ .. ဘိုး ရယ်ပါ၏။ သူလည်း စားပွဲပေါ် အအေး ခွက်ကို ချလိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ကဲ .. မြေး .. ခဏလိုက်သွား .. ကြည့်လိုက်ပါကွယ်၊ အအေး သောက်ရင်း ဘိုး ဒီမှာ ရှိနေမယ်”

ဟု ပြောကာ နှစ် ကို ကြည့်လာပါ၏။ လိုက်သွားရမည့်ကိစ္စ နှစ် ငြင်း၍ရနိုင်တော့ပြီမို့ သူ့နောက်မှ နှစ် လိုက်လာရပါ၏။

နှစ် အိပ်ခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးထဲ ခြေတစ်လှမ်း ပြန်၍ စဝင်ခိုက်မှာ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သည်။ နှစ် ၏ နေထိုင်ရာအခန်း၊ နှစ် ၏အခန်း၊ ခုလည်း နှစ် ရှိစဉ်တုန်းကနှယ်ပင် ပန်းတွေဝေနေသည့် ပန်းအိုးတွေဖြင့် ရှိနေပါသည့် အခန်း ..။

“မောင် ပန်းအိုးထိုးထားတာ နှစ် တစ်နေ့နေ့မှာများပြန် ရောက်လာရင် စိတ်ကြည်နူးအောင်လို့”

ဆိုဖာကြီးများရှိရာ ဆက်တီစားပွဲထက်မှ ငွေပန်းအိုးကြီးမှာ အခန်း

ထောင့်ရှိ ပန်းတင်ခုံထက်မှာ ကြွေပန်းအိုးကြီးတွေမှာ .. အဖြူရောင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးတွေ ဆုပ်ခွာ ရှိနေအောင် လှလှပပ ပန်းထိုးထားသူသည် သူ ဖြစ်သည်တုလား။ နှစ် တစ်ချက် သူ့ကို ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ သူက လည်း နှစ် ၏ မျက်နှာလေးကို နူးညံ့နွေးထွေးစွာ ငုံ့စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မောင် .. ခရီး မကြာမကြာထွက်တယ် နှစ် .. နှစ် ကို ရှာဖို့လေး ပြန်လာတဲ့အခါ မောင် တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ရချိန်တိုင်းမှာ မျက်ရည်ကျတယ် နှစ် .. အမှားကြီး များမိတဲ့အပြစ်ကို ကျူးလွန်တဲ့သူ ဟာ ဖြေဆည်မရတဲ့မျက်ရည်ကို ကျခြင်းမက ကျရမယ်ဆိုတာလည်း မျှတပါတယ် နှစ် ရယ် .. မောင် .. ပြန်ရောက်ပြီးတာနဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ရှိတဲ့အခန်းတိုင်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်တယ်၊ နှစ် ပြန်လာများ ပြန်လာ ရင် အိမ်ကြီးကို လှနေစေချင်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ မောင် ကော်ဖီတစ် ခွက် ဘိစကစသုံးလေးချပ်လောက်နဲ့ပဲ ဝမ်းဖြည့် အိပ်ရာဝင်ရတယ် နှစ်၊ နှစ် မောင့်ကို ကြည့်ပါဦး .. မောင် မှားမိတဲ့အမှားကို ဒီတစ်သက် ခွင့် မလွှတ်ပဲ ထားရက်လိုက်ပြီလား နှစ် .. ဟင်”

ဟု မေးလာတော့ နှစ် ငြိမ်နေသည်။ အိပ်ခန်းကို ခုကြည့်မိသည်။ သန့်ပြန်လွန်းနေသည့် အိပ်ခန်းဆောင်သည် နှင်းဆီရနံ့နှင့် ထုံထုံမြနေ၏။

“ကြည့်ပါဦး နှစ် ရယ် .. ဒီပန်းချီကားနဲ့ ဒီကဗျာ ..”

နှစ် ခြေလှမ်းမရွေ့ .. နေရာမှာ ခြေစုံရပ်နေရင်းမှ လှမ်းလင့်မြင်ရာ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ကြည့်သည်။ သူကဗျာကိုလည်း ထပ်၍ ဖတ်ကြည့် နေမိသေးသည်။ ဒါပေမယ့် နှစ် အံ့ခံထားရင် စိတ်ကို တင်းထားမိရဆဲ။ နှစ် ပြန်မည် .. ဒါ နှစ် ၏ မာနဖြင့် ဆုံးဖြတ်သောအဖြေတစ်ခုအဖြစ် လောလောဆယ်မှာ ဖြစ်တည်လာရပါချေ၏။ ဤအိမ်ကြီးဆီမှ နှစ် မျက် ရည်အလူးလူးဖြင့် ပြေးထွက်ခဲ့စဉ်က တားသူရှိခဲ့၍လားလေ ..

ခုမှ သူက နှစ် ကို တစာစာ တောင်းပန်နေသည်။ ဒါနှင့်ပဲ နှစ် က သူပန်းချီကားရှေ့မှာ ရပ်၍ သူကဗျာကို ဖတ်၍ သူတောင်းပန်ခြင်း

တွေထဲမှာ ပျော်ဝင်သွားသည့် နှစ် ဖြစ်ရချေမည်တုလား။ ဟင့်အင်း .. နှစ် အဖြစ်မခံနိုင်ပြန်။ သူ့ကို နှစ် သနားပါသည်။ ချွန်းကျနေသည့်သူ့ကို နှစ် သနားရပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြင်နာ .. သူ့ဂရုစိုက်မှုများ ကြောင့် နီးနယ်၍ သူ့ကို သနားမိရပါသည့်စိတ်သည် .. နှစ် ၏ ခြေ ဖဝါးသက်သက်ဖြင့် ငိုစိုက်ပြေးခဲ့ရပါသည့် နေ့တစ်နေ့ဆီမှ အဖြစ်ကို ပြန်မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် သိက္ခာနှင့် မာနတရားက ဦးမော့လာချေသည် တည်း။ နှစ် ပြန်မည် .. နှစ် နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ပြင်သည်။ ဒါပေမယ့် မသိစိတ်ဖြင့် တစ်ချက်တော့ ထပ်၍ ပန်းချီကားကို ကြည့်မိသည်။ နှင်းဆီဖြူပင်ပျိုလေးနှင့် ပန်းချီကား ..။

- အချစ်သစ်ပင်
- ပန်းတစ်ပင်ကို
- သစ္စာဆိုလျက်
- သက်ထက်မြတ်နိုး
- မောင်ပျိုစဉ်မှာ
- သိပ်ပွေ့စွာလျှင်
- ရေဝဏ်ကြည်အေး
- ဗျန်းပက်ပေးသင့်
- ဗျန်းပေးသင့် .. လှည့်
- နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..
- ဪ .. နှလုံးသားရဲ့ မောင့်သခင် ..။

နှစ် ထံသို့ သူ ပထမဆုံး ပေးခဲ့ရာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆီမှ ကဗျာပိုဒ် လေး .. နှစ် ၏ ရင်သည် သိမ့်ခနဲ ခါ၏။ နွေးမြမြ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လေးကို မတ်လိုက်ကာ စိတ်တင်းပစ်လိုက်သည်က နှစ် ပါပဲပေ။ အကြည့်က ဒုတိယပန်းချီကားထက်မှာ တန်ပြန်သည်။ မြက်ခင်းထက်ဆီမှာ တင်နေသည့် တယောလေးနှင့် တယောထိုး

တံလေး ။ ပြီးတော့ အဖြူရောင်နှင်းဆီ နှစ်ပွင့် ။

ချစ်မိသူရေ
 ပွန်ပြတ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်း
 ပြတ်သားရင်း ရှင်သန်
 သဏ္ဌာန်တဲ့ နှလုံးသား
 မင်းထံပါးမှာ အပ်နှံခွင့်
 ဖျော်လင့်နေသူကို တနာရင်း
 ဇီဝအတွင်းကို ဝင်ခဲ့ပါ
 တုံ့ပြန်ရာ လက်တစ်ကမ်း
 တုံ့ပြန်ရာ ခြေတစ်လှမ်း
 ချစ်ခြင်းနဲ့ ကမ်းပါလှည့်
 ချစ်ခြင်းနဲ့ လှမ်းလာလှည့်
 စွဲလမ်းသူရဲရင့်ခွင်တာ
 တစ်သက်တာ ရက်သက်
 ပင်းအတွက်ဆိုတာ
 ဇီဝသတ္တဝါပဲ ..
 ဧပြီ -
 ဇီဝသတ္တဝါပဲ။

သဏ္ဌာ ။ သူ၏သဏ္ဌာသည် သံသယကို လွယ်ကူစွာ ရင်မှာမွေးဖွား
 ရှင်သန်စေနိုင်သည်တို့လား ။ နှစ် ရင်ထဲမှာ နာလာသည်။ တစ်ချိန်က
 ပိုးသားစပြောနေလေးဖြင့် ဖုံးကာထားရာ ဤပန်းချီကားနှစ်ချပ်ထက်မှ
 ပိုးစလေးတွေ ဖယ်ရှား၍ ဤပန်းချီကားလေးတွေ ။ ဤကဗျာပိုဒ်လေး
 တွေကို ပြဲစဲဖူးသည်။ ခုကျတော့ နှစ် သည် သံသယထားလွယ်သည့်သူ
 သဏ္ဌာတရားကို နားလည်ပေးလိုက်ရန် .. ယုံကြည်သက်ဝင်ရန် စက်ခဲ
 နေသည် နှစ် ဖြစ်နေရချေပြီတကား။ နှစ် ခေါင်းလေး ခါလိုက်မိကာ

ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိရပါပြီတည်း။

“ဒီပန်းချီကားချပ်တွေကို မောင် ရိုက်ခွဲပြပါမယ် နှစ်”

နှစ် ပြန်တော့မည်ဆိုတာ သူ သိလိုက်ပုံရသည်။ နှစ် ၏ရှေ့မှာ
 လာ၍ ရပ်လာပါ၏။ မျက်တောင်မခတ် နှစ် ကြည့်နေသည်။ သူ့
 မျက်နှာထက်မှာ ကြေကွဲရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေပါ၏။

“နှစ် ရှေ့မှာ မောင် အဲဒီပန်းချီကားတွေကို ရိုက်ခွဲ ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်
 ပါမယ် နှစ် .. ကြည့်ရက်ရင် ကြည့်ပါ။ မောင်ကတော့ မထူးတော့ပါဘူး
 လေ .. ရင်ကျေနပ်ပြီး နှစ် ရယ် .. တစ်ဖုံစီ ကြွေနေရတဲ့ဒဏ် တိုးခံလိုက်
 ရလို့လည်း နှလုံးသားက တိုးပြီးတော့ မကြေမွနိုင်တော့ပါဘူး။”

ဟု ပြောကာ ခြေလှမ်းကြဖြင့် လျှောက်တော့ နှစ် ရင်ထဲမှာ ခါခဲ
 ဖြစ်၏။ ဟင်အင်း .. ထိုမျှအထိတော့ နှစ် တင်းမခံနိုင်ပါ။ တစ်ခုခု
 လှမ်းတားတော့မယောင် နှစ် ကိုယ်လေး လှည့်လိုက်ကာ အိမ်ခန်းဘက်
 ကို ပြန်၍ မျက်နှာမူခိုက်မှာ အကြည့်က ခုတင်အောက်ဆီမှ ပန်းနုရောင်
 ဘူးလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်၏။ တယောထိုးတံပိုးကြီးကို ပွတ်တိုက်ရာ
 ထင်းရှူးဆီခဲထည့်ထားရာ ဘူးလေးပါတကား။ နှစ် .. မြတ်နိုးရာ
 တယောလေး၏ပတ်သက်ရာ ဘူးလေး၊ နှစ် အကြိမ်များစွာ တယော
 ထိုးတံရှိ ပိုးကြီးမျှင်တို့ကို ထင်းရှူးဆီခဲဝါဝါလေးဖြင့် ပွတ်တိုက်ခဲ့ရာ..
 ထိတွေ့ရာဘူးလေး၊ နှစ် ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာမိသည်။ ပန်းချီကား
 ဆီသို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီး လျှောက်နေရာမှ သူလည်း တန့်သွားပါ၏။
 သူ့မျက်နှာထက်မှာ စိတ်ထိခိုက်ရလွန်း၍ ချွေးတွေ နှစ်လာနေသည်။
 ဒါကိုလည်း နှစ် တွေ့နေရပါ၏။ သူ နဖူးပြင်ထက်မှာ ဆံစတို့ ပြိုကျနေ
 သည်။ နှစ် ၏လှုပ်ရှားမှုကို သူ တောက်လျှောက် လိုက်ကြည့်နေပါ၏။

နှစ် ခုတင်ဆားမှာ ရပ်လိုက်ကာ ကိုယ်လေး ငုံ့ကိုင်းကာ ထင်းရှူး
 ဆီခဲဘူး ပန်းရောင်လေးကို ကြည့်လိုက်တာ ခုတင် အတွင်းဘက်
 အတန်မျှ ရောက်နေတာရှိ ကိုယ်လေး ငုံ့ကိုင်းရုံမျှမက ဘူးလေးတောက်၊

လက်လေးထောက်၍ အတွင်းဘက်ဆီသို့ ကိုယ်တစ်ဝိုင်းမကျတကျ ငုံ့တိုးဝင်လိုက်တာ နောက်တော့ ပြန်၍ ကိုယ်လေး ဆုတ်လိုက်တာ။

အားလုံးကို သူ ပထမတော့ သဘောမပေါက်နိုင် ။ နှစ် ဘာလုပ် နေပါလိမ့်ဟု ကြည့်နေသေးသည်။ နောက်တော့ ခြေလှမ်းကြိုးကြိုးဖြင့် ကမန်းကတမ်း လျှောက်လာပါ၏။ နှစ် ၏ ခေါင်းလေး ခုတင်အခင်း ဘောင်နှင့် မလွတ်နိုင်ဘဲ ခေါင်းလျှိုထားတာကို မော့အထွက်မှာ သူ လက်ဖဝါးက နှစ် ၏ခေါင်းပေါ်မှာ လာ၍ အုပ်မိုးခံထားလိုက်ပါ သတည်း။ သူလက်နှင့် ခုတင်အခင်းဘောင်တန်းတို့ ကျိတ်ဆောင့် ထိ ခိုက်သွားတာကို နှစ် သိလိုက်ရပါပြီ။ နှစ် ၏ကိုယ်လေးကို သူ ဆွဲထိန်း ၍ အပြင်သို့ တွဲထိုင်စေသည်။ ကမန်းကတမ်း နှစ် ကြည့်မိသည်က လက်ဖဝါးပါ။ သူကတော့ နှစ် ၏ ခေါင်းလေးကို စိုးရိမ်စောဖြင့် ပွတ် ပေးနေသည်။ နှစ်၏ ခေါင်းလေးကို ပွတ်ပေးဖို့ သူလက်တွေရောက် မလာမိလေးမှာပင် နှစ် မြင်ခဲ့ရသည်က သူလက်ဖဝါးကြီး နီနေခြင်းပါ။ နှစ် ၏ခေါင်းလေး မဆောင့်မိအောင် သူလက်ဖဝါးက အုပ်ကာလိုက်တာ ဖို့ အတန်မျှပင် ပြာနန်းနန်းဖြစ်နေသည်တည်း။

နှစ် ၏ခေါင်းလေးကို သူကတော့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပွတ်ပေးနေ သည်။ နှုတ်ခမ်းမှ လေမှုတ်၍ အနာသက်သာအောင် လုပ်ပေးနေသည်။ သူနှုတ်ဖျားဆီမှ လေငွေ့နွေးနွေးသည် နှစ် ၏ ဆံစကို ထိသည်။ နှစ် ၏ ခေါင်းလေးကို အနွေးဓာတ် လာထိသည်တည်း။

"အရမ်းကို ခေါင်းငုံ့ဝင်ရသလား .. ခု ကြည့်စမ်း .. ခေါင်းအရမ်း မော့ပြီး ထွက်တာ .. နည်းတဲ့ သစ်သားဘောင်တန်းလား .. ခေါင်းကို ရိုက်ပစ်ရင် .. ဆောင့်ပစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ခုလည်း ထိတော့ ထိသွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ နာနေပြီကွာ .. ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာကိုစွန့် ဒီဘူး လေးကို အရေးထား ယူနေရတာလဲ နှစ် ရာ .. ခု .. နာပြီ"

သူ စောဖြင့် ပြောနေဆဲ ။ နှစ် လက်ထဲမှ ဘူးပန်းနုရောင်လေးကို

လည်း ကြည့်သည်။ လောလောဆယ်မှာ သူ သိနေတာတစ်ခုပဲ ရှိပါ့ချေ လိမ့်မည်။ နှစ် ၏ ခေါင်းလေး နာနေမှာစိုးသည့်စိတ် ။ နှစ် ကလည်း ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူလက်ကို ယူလိုက်မိကာ သူလက်ဖဝါးကို ကြည့် လိုက်မိရပါပြီတည်း။ ဤမျှအထိတော့ နှစ် အသည်းမမာရက်တော့ပါ။ သူလက်ဖဝါးကြီး တဖြည်းဖြည်း ပြာရောင်သမ်းသည်ထက် သမ်းလာတာ ကိုကြည့်လျက် ခုတင်ဘေးဆီမှ စားပွဲခံဆွဲလေးကို ဖွင့်သည်။ အတွင်းမှ ပရုတ်ဆီဘူးကို ယူသည်။ သူလက်ဖဝါးပေါ်မှာ ပရုတ်ဆီလူးပေးလိုက် မိ၏။

သူကလည်း နှစ် ၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို တကောက်ကောက် ကြည့်နေသည်။ နှစ် ပရုတ်ဆီဘူးလေး ယူလိုက်တာ၊ သူ့ကို လူးပေး နေတာကိုလည်း ငြိမ်ကြည့်ခံနေသည်ပါပဲ။ ပြီးတော့မှ နှစ် ၏ ဆံစလေး ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း သပ်ပေးလာသည်။

နှစ် ၏ နဖူးလေးကို ပွဖုနန်းလာသည်။

"အဲဒီအံ့ဆွဲထဲမှာ ပရုတ်ဆီဘူးလေးရှိတာ နှစ် ပဲ သိတာ နှစ် ရဲ့- မောင့် နှစ်လေး ရဲ့ .. ရွှေခေတ်မေလေးရဲ့ .."

ဟု ပြောရာမှ ရုတ်ခနဲ သူ ထရပ်သည်။ နှစ် ၏ကိုယ်လေးကို ပွေ့သည်။ ပြီးတော့ ဟေးခနဲ အပျော်နှင့် အော်လိုက်ကာ ချာလည်ပါ အောင် မွှေ့ပစ်ပါသတည်း။ တကယ့် ကလေးတစ်ယောက် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ပျော်နေသည့်ဟန်ပါ။

"အဲဒါ မောင့်ယုံကြည်ခြင်းရဲ့ အဖြေပဲ သိလား နှစ် .. မောင်က ဟောဒီကောင်မလေးဟာ မောင့် နှစ် ပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မောင် ယုံနေတာ"

ဟု ပြောပြီး ချာလည်မွှေ့နေတာကို ရပ်သည်။ ခုတင်ဘောင်တန်း ကို မှီ၍ ကြမ်းပြင်မှာ တူတူယှဉ်၍ ထိုင်သည်။

"မောင်က နှစ် ရဲ့တယောလေးကို ရိုက်ခွဲပြမလို့ စဉ်းစားထားတာ၊ နှစ် တားကို တားမယ်ဆိုတာ သိတယ်လေ၊ ခုကျတော့ နှစ် ကတယော

ထိုးတံလေးဆီက ပိုးကြီးကို ဆွဲသပ်တဲ့ ထင်းရှူးဆီခဲဘူးလေးကို တမြတ်တနိုး ငဲ့ယူတဲ့ နှစ် အဖြစ် ရှိသွားရင်းနဲ့ မောင်ရဲ့ နှစ် ဆိုတာ အဖြေပေးလိုက်သလို ဖြစ်ကုန်ရောပဲ။ အို .. မောင် အရမ်း စိတ်ချမ်းသာ သွားတာပဲ သိလား .. အံ့မယ် .. နှစ် က မောင်လက်နာမှာကိုကျတော့ သနားတယ်ပေါ့။ ဒီနည်းသားကြီး အက်ကျပြီး လူက ပိန်ချုံးနေတာကို ကျတော့ မသနားဘူးပေါ့ .. ကြည့်နေရက်တယ် နှစ် ရာ .. အဟုတ်”

ဟု ခုကျတော့လည်း ဝမ်းနည်းသလိုကြီး သူ ပြောစဉ်ခိုက် နှစ် မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“ရှင်က နှစ် ရဲ့တယောလေးကိုတောင်မှ နှစ် ရှေ့မှာ ရိုက်ချိုးပြ မလို့ပေါ့လေ .. နှစ် က ပန်းချီကားတွေကိုတောင် အခွဲခံရက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒါကြောင့် ဒီကို လိုက်မလာချင်တာ .. ရှင် ဉာဏ်များ မယ်ဆိုတာ သိလို့ ..”

နှစ် ၏ မျက်စောင်းကို ပန်းပွင့်လေး ဖမ်းဆုပ်သလို လေထဲမှာ ဖမ်းပြပြီး ရင်မှာကပ်ပြသည်ပါပဲလေ။ အလွန် ချောတတ်သည့်သူ နှစ် အပေါ် အလွန် စိတ်ရှည်သည့်သူ ဟူ၍ ခုကျတော့လည်း နှစ် ကြည့်နူး စပြုလာမိရပြန်သည်တည်း။ နှစ် သည် သူ၏ပန်းချီကားနှင့် ကဗျာကို ဂရုမစိုက်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်တကြီးထားမိပေမယ့် တကယ် တမ်းကျတော့ ထိုပန်းချီကားနှင့် ကဗျာလေးတွေကို အမျက်ဆီးမခံရက် နိုင်တာလည်း ဝန်ခံလိုက်ရချေသည်သာ ...။

“ဘိုးဘိုးက နှစ် နဲ့ မောင်ကို အဆင်ပြေစေချင်လို့ လွှတ်တာဗျ၊ ဘိုးဘိုး လှမ်းကြည့်တဲ့အကြည့်ထဲမှာ အပြုံးပါနေတယ်။ တိုက်တွန်းရိပ် တွေ ပါနေတယ်။ နှစ် ကို ရအောင် ချောမောပေရောဆိုတဲ့ တိုက်တွန်းမှု တွေပေါ့ဗျ .. ဘိုးဘိုးဆိုတာ နှစ် ဆီမှာ ဘယ်လိုရှိလာတယ်ဆိုတာ မောင်ကို နောက်တော့ ပြောပြနော် .. ပြီးတော့ အန်တီလင်း ရော ..”

ဟု သူ ပေးတော့ နှစ် သူ့ကိုကြည့်မိရစဉ်မှာပင် သူ့ခေါင်းက

နှစ် ၏ပခုံးပေါ် ဖေးတင်လာသည်။ အံ့မယ် .. သူကပင် နှစ် ကို ချွဲနဲ့ ခေါင်းတင်လုပ်နေသေးသည့်အဖြစ်။ နှစ် သူ့ခေါင်းကို တွန်းတော့ သူ ခယ်သည်။ ပခုံးပေါ် ခေါင်းကို ပေကပ်ကပ်ဖြင့် ပြန်တင်သည်။ လက် အစ်ဖက်ပင် နှစ် တစ်ဖက်ပခုံးပေါ် ဖေးတင်လာပြန်သေးသည့်အဖြစ်။

“မေမေ တောင်ကြီးမှာ နေခဲ့ရတယ်။ ဘိုးက နေခဲ့လို့ပြောလို့ နေခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမယ့် မေမေက မှာပါတယ် ရှင်ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ကြီး မဆက်ဆံစေနဲ့တဲ့။ ယဉ်ကျေးပါတဲ့၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အပြိုကွဲ မခံဖို့ဆိုတာ မိန်းမသားတွေရဲ့ အဓိကထားရမယ့် ခံယူချက်တစ်ခုပဲတဲ့။ အဲသလို မှာတာ .. ရှင် မေမေ့ကို မာကျွတ်ကျွတ်လုပ်ပြီး ပြောပေမယ့် မေမေက ယဉ်ကျေးတယ်ရှင်”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဆို နှစ် ရာ .. ကျေပါဗျာ၊ လူကိုလည်း ကြည့် ပါဦး .. လူတိုင်းက ချုံးကျနေတဲ့ မောင်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး သနားနေကြပြီ သိရဲ့လား .. နှစ် ပဲ မသနားဘဲ ရွှေခေတ်မေ လုပ်နေတာ .. မောင် ကြေကွဲတယ် အဟုတ် ..”

သူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် တကယ့်ကို ခံစားပြောတော့ နှစ် သက်ပြင်းရှိုက်မိရသည်ပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း နှစ် သည် လည်း လုပ်လေ။ သူ ရက်စက်စွပ်စွဲရာကို မမေ့နိုင်ဘဲဖြစ်ဖြစ်နေရသည်မို့ စိတ်နာမိရသည်ပဲပေါ့။ ခုကျတော့လည်း နှစ် စိတ်လျော့လိုက်ရပါပြီ။ သူ့ကြင်နာစိတ်ပူခြင်းတွေက နှစ်၏စိတ်ကို ပြေကျတတ်နိုင်ဖို့ သင် ကြားပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တိုက်တွန်း နာယူစေနိုင်ခဲ့ပါသည်တည်း။

သူ နှစ်၏ပခုံးပေါ်မှာ ကလေးလို ခေါင်းကို ဖေးတင်ထားရာမှ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်ကာ နှစ် ၏ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးညှပ်ယူ၍ တစ်မိမိမိမိကြည့်ပါ၏။ မျက်တောင်ကောလေးကိုလည်း ထိသည်။

“ဘယ်သူက မြှောက်ပေးလို့ ခုလို ဆံပင်တွေကို မျက်တောင်တွေ

ကျော့၊ မိတ်ကပ်တွေ လူးပြီး နှုတ်ခမ်းနီတွေဘာတွေနဲ့ ဖြစ်လာရတာလည်း နှစ် ရဲ့ .. မောင်က မောင့်နှစ်လေး ကို ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့ သနပ်ခါးလေးနဲ့ ပိုမြင်ချင်တာ”

“ဘိုးက ရုပ်ကိုပြောင်းဖို့ဆိုတာ အပြင်အဆင်ပြောင်းမှ ဖြစ်မှာတဲ့ နှစ်ဆန်းပျို က အေးချမ်းတယ်တဲ့၊ ရွှေခေတ်မေ က ခေတ်မီရမယ်တဲ့၊ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ရှင်ရဲ့ရှေ့မှာ ဘိုးဘိုးနဲ့ ပြောပြောနေရမယ်တဲ့၊ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ ရွှေခေတ်မေ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်နေအောင်လို့တဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရှင် ခံစားချက်တွေအားလုံးကို ဘိုးက လေ့လာမှာတဲ့၊ ရှင်နဲ့ ပဒုမ္မာမှာ တူတူပြန်နေဖို့ဆိုတာက ဘိုး ဆုံးဖြတ်မှာတဲ့လေ၊ ခုကျတော့ ရှင်ကို ဘိုးဘိုးက သဘောကျနေပုံရတယ်ရှင် .. ရှင်မျက်နှာချုံးကျနေတာကိုပဲကြည့်ပြီး ဘိုး သနားနေပုံ ရတယ်”

“မသနားတာက နှစ်ပဲ မဟုတ်လား .. မသနားပါနဲ့ .. မသနားပါနဲ့ နှစ် ရာ .. မောင်က အပြစ်ရှိခဲ့တာကိုး”

ဟု သူ ရင်ထဲ ထိခိုက်လျက်ပြောတော့ နှစ် မျက်စောင်းလေး ထိုးမိရသည်ပါပဲ။

“သံသယနဲ့ မဆင်မခြင် ပြောခံခဲ့ရတာက နှစ် နော် .. စိတ်ဆိုးလိုက်ရ”

ဟု နှစ် ပြောတော့ သူ လန့်သွားကာ နှစ် ကို ပါးလေး လက်ဖြင့် အုပ်၍ နဖူးချင်းထိလာပါ၏။

“နှစ် .. ဘယ်လိုပဲ အပြင်အဆင်ပြောင်းပြောင်း .. မောင်က သိနေတာပဲ နှစ် ရ .. ဟောဒီ နှလုံးသားထဲမှာ နှစ် ရှိနေတယ်လေ .. နှစ် ရဲ့ မျက်လုံးမျက်ဆံလေးတွေက မောင့်ရင်ထဲက ပျောက်ကို မပျောက်နိုင်တာ၊ ဟောဒီ ပါးချိုလေးနဲ့ သွားတက်လေးကို နှစ် .. ဘယ်လိုပျောက်ပစ်လို့ ရမှာတဲ့လဲ .. မောင့်ကို နှစ် ညာလို့ မရနိုင်ဘူး၊ နှစ် နဲ့ပတ်သက်လာရင် မောင့်နှလုံးသားက ပြတ်သားတယ်၊ မောင်လည်း ညာလို့မရဘူး။

နှစ် မရှိတာနဲ့ မောင် ဆောက်တည်ရာပျောက်အောင် ခံရတော့တာပဲ၊ လေစာကျယ် မိုးတကျယ်နဲ့ မောင် နှစ် ကို ခပ်တည်တည် ခပ်တင်းတင်း ပြောခဲ့တဲ့ဒဏ်ကို မောင် လှိမ့်နေအောင် ခံရတာ၊ မောင်မှ နှစ် ကို မခွဲနိုင်တာ နှစ် ရာ ..”

သူ ပြောနေခိုက် .. နှစ်ကတော့ စိတ်၏ကျဉ်းကျပ်ရာ ဆံပင်တုကို အရင်ဆုံး ဖယ်ပစ်လိုက်မိရပါ၏။ နှစ် သေသေသပ်သပ်လေး ကျစ်၍ ကလစ်လေးတွေဖြင့် ခွေပတ်ညှပ်ထားရာ ဆံကျစ်ရှည်ကြီးကိုလည်း ပြန်၍ ကလစ်လေးတွေ ဖြုတ်ကာချထားလိုက်တော့ သူ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေရာမှ နှစ် ၏ ဆံကျစ်ရှည်ကြီးကို တယုတယ ဖေးကိုင်သည်။ နှစ်မီးရှို့လိုက်ပါချေ၏။

“မောင့်ရဲ့ကြွေရပ်လေး .. ခုမှ ပိုပြီး တူလာတာ”

ဟု သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ နှစ် ရေချိုးခန်းသို့ သွားတော့ သူ လိုက်လာပါ၏။ နှစ် မျက်မှောင်လေး တွန့်ကွေးကြည့်ကာ ...

“ဘာလို့ လိုက်လာရတာလဲ”

ဟု မေးတော့ သူ နှစ် ဘေးမှာ ကပ်၍ရပ်ရင်း ...

“အပျောက်မခံတာလေ .. မသိဘူးလား ကောင်မလေးရဲ့ ..”

ဟု ပေကပ်ကပ် ပြန်ဖြေသည်။ နှစ် မျက်တောင်ကော့ဆေးတွေ ဘာတွေနှင့် ကော့ထားရပါသည့်ဥစ္စာတွေရော .. မျက်နှာထက်မှ မိတ်ကပ်ကိုရော စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်နေတာမို့ မျက်နှာသစ်လိုက်တော့ သူ ပြေး၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြူလေးကို ရေချိုးခန်းရှိ စံတီးလံစင်လေး ဆီမှ ယူပေးလာပါ၏။ သူ အရမ်း ဂရုစိုက်နေသမျှ နှစ် ကြည့်နှုံးရတာ မှန်ပေမယ့် အားနာလာရပါပြီ ...။ နှစ် မျက်နှာသုတ်မည်ပြုခိုက် သူ နှစ် ၏ လက်လေးကို ဖမ်းဆုပ်တားထားလိုက်ကာ ရေစက်လေးတွေ ခိုသီးစိုစွတ်ရာ မျက်နှာလေးကို တစ်မုံစိမ့်ကြည့်သည်။ ခေါင်းငိုက်ချင်လာရင်းမှ နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖွ နှစ်လှာသည်။

“ခုမှ .. မောင်ကြွေရပ်လေး ပြန်ရလိုက်တာ၊ ချစ်လိုက်တာ နှယ် ..”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် နှစ် ၏ လက်ထဲမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါလေး ပြန်၍ ယူသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် နှစ် ၏ မျက်နှာလေးကို ဖွဖွညင်ညင် သုတ်ပေးပါ၏။ နောက်တော့ စိုးစွတ်စွတ်မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကို သူ့လည်မှာ တယုတယ သိုင်းတင်ပြီးတာနှင့် နှစ် ၏ ပခုံးလေးကို သိုင်းငင်ပွေ့ယူ၍ ပြန်လျှောက်လာသည်။ စောစောကနှယ်ပင် ခုတင်ဘောင်ကို ကျောဖြင့် မှီ၍ ထိုင်စေသည်။ နှစ်ယောက်သား ခြေလေးတွေ စင်း၍ ဆန့်တန်းထိုင်နေသည့်ပုံလေးဖြင့် ပုံတူရှိနေကြခြင်းပါတည်း။ စောစောက နှစ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားလိုက်မိရာ ပန်းရောင်ဘူးလေးကို နှစ် ပြန်၍ကိုင်လိုက်စဉ်မှာ သူ တယုတယ နှစ် ၏ လက်ထဲမှ ဘူးလေးကို ယူသည်။ တယုတယ နှမ်းသည်။ တယုတယ အိတ်ကပ်ထဲထည့်သည်။

“ဒီကောင်ကြီး ကျေးဇူးဗျ .. နှစ် မို့ ကြမ်းပေါ် ချရက်တယ်ကွာ၊ ဟု သူ ပြောလာတော့ နှစ် သူ့ကို ကြည့်မိသည်က အရမ်းထိကလေးဆန် အပြစ်ကင်းစင်နေသည့် သူ့အမူအရာများကို ကြည့်နူးစိတ်ဖြင့်ပါ။ ခုကျတော့လည်း ခြေလေးတွေ ဆန့်တန်းစင်းထိုင်နေကြရင် တူတူရှိနေရသည်က အရမ်းကို အေးချမ်းနေကြရသည်ပါပဲ။

“ဟိုးမှာ ကြည့်စမ်း နှစ် .. ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်၊ ကောင်းကင်ဆိုတာ တိမ်ညိုပဲကာကာ တိမ်ဖြူပဲခင်းခင်း လမင်းပဲ သာသာ နေဝဲပဲလင်းလင်း အနှိုင်းမဲ့ကျယ်ပြန့်ခြင်းတွေနဲ့ ရင့်ရင့်ကျက်ကျက် အမြဲရှိတဲ့ အရာပဲ။ အဲဒါ မောင်အချစ်ပဲ နှစ် ..”

သူ လက်ညှိုးထိုးပြရာ ကောင်းကင်ကြီးကို နှစ် ကြည့်မိပါ၏။ နေမင်းသာနေသော ကောင်းကင်၊ တိမ်ဖြူဖြာနေသော ကောင်းကင်ကြီး ပါတည်း။ သူကတော့ နှစ်၏ ပခုံးပေါ် စောစောကနှယ်ပင် ခေါင်းကို တင်လိုက်သည်။ ကလေးလိုပင် ပျော်နေရင်း မျက်လုံးလေး လှန်၍လှန်၍

နှစ် ကို ကြည့်နေသေးသည့်အဖြစ်။

နှစ် သူ၏နဖူးပြင်ပေါ်မှာ ပြိုကျနေသည့် ဆံစတွေကို သပ်တင်ပေးလိုက်ချင်လာသည်။ အနှိုင်းမဲ့ခြင်းဖြင့် ရင့်ကျက်သောကောင်းကင်ကြီး နှယ် သူက နှစ် ကို ချစ်သည်တဲ့လားလေ။ နှစ် သူ့နဖူးပြင်ပေါ် လက်လေးကို တင်ကြည့်လိုက်ချင်ပေမယ့် မရ .. ရက်သည်လေ။ ထိုအချိန်မှာ သူ့လက်က နှစ် ၏ လက်လေးကို ထွေးယူလာသည်။ သူ့နဖူးပြင်ပေါ်မှ ဆံစတွေကို နှစ် ၏ လက်လေးတွေဖြင့် ဖေးသပ်စေလိုက်ပါချေသည်တကား။ ဘုရားရေ .. သူသည် .. သူသည် နှစ် ၏ နှလုံးသားစာမျက်နှာကို ကောင်းစွာ ဖတ်ရှုတတ်နေသည်ကောလေ။

“အဲဒီကောင်းကင်ကြီးမှာ တောင်ပံကြီး ရှိတယ် နှစ် .. တောင်ပံကို နိမ့်မြင့်ရှိန်ဟုန် ဖြန့်လို့ခတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ မောင်ရင်ခွင် ကောင်းကင်ကြီးဆီက တံခါးချိုချိုလေး ပွင့်လာလိမ့်မယ် .. နှစ် အတွက်ပေါ့၊ မောင်ရဲ့ ဧကရီပျိုလေးအတွက်ပေါ့။”

နှစ် ၏ ပခုံးပေါ်မှာ သူ့ခေါင်းလေး မတ်လိုက်ကာ ကိုယ်ကို ခုတင်ဘောင်တန်းမှာ မှီထိုင်သည်။ သူ့လက်တွေက နှစ် ၏ ပခုံးလေးကို ဆွဲသိမ်းယူ၍ ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားလိုက်သည်ပါပဲ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်နှင့် အမျှ လှပနက်ရွှိုင်းလွန်းသော စိတ်ကူးအလှဖြင့် ပုံဖော်ထားပါသည်။ သူ၏ချစ်ခြင်းများဖြင့် တည်ဆောက်ထားရာ စကားတွေသည် အလွန်တရာကိုမှ အနုစိတ် ချယ်ထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှယ်လည်း ရင်ကို ညွှတ်သိမ်းထားနိုင်သည်။ ခိုင်မာခန့်ထည်သော တော်ဝင်နန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုနှယ်လည်း ခန့်ထယ်ဝင်ကြွားနေပြန်သည်။ နှစ် ငေးကြည့်မိရာ ကောင်းကင်ကြီးသည် သူ၏အချစ်တွေကို သက်သေထူရာ ဖြစ်နေချေသည်တကား။

ဤမျှအထိ နှစ် ကို ချစ်နေသည့် သူ့ကြောင့် နှစ် ၏ မာန်တွေ အရည်ပျော်ကျသွားရခြင်းသည် ကြေကွဲနာကျင်စရာ မဟုတ်ချေသည်

www.burmeseclassic.com

တည့်။ နှစ် ကြည့်နူးနေမိတတ်ပါပြီ။

“မောင့်ရင်ခွင်ကောင်းကင်ကြီးရဲ့ တောင်ပံတွေက ရွှေတောင်ပံတွေက ပုံတောင်ပံတွေပျ .. တောင်ပံခတ်သံကို မောင့် ရွှေမင်းသမီးလေးက ရင်ခွင်နန်းဆောင်ဆီကနေပြီး ရွှေနားတော်ပန်ဆင် .. ငွေနားတော် ပန်ဆင်ရမှာပျ။ ဒီတော့ နှစ် က မေးမယ်၊ ကောင်းကင်ကြီးဆိုတာ အရင်းကြီးကျယ်တာ၊ ကောင်းကင်ကြီးရဲ့ တောင်ပံခတ်သံဟာ ပြင်းထန်မှာလားလို့လေ .. အဟုန်ပြင်းပေမယ့် တောင်ပံခတ်သံက သစ္စာရင်ခွင်ဆီပေမို့ စောင်းသံ ပျောင်းနဲ့နဲ့အဖြစ် လွင့်ပျံ့နေမှာ ငြိမ့်ညောင်းနေမှာ ဟိုးကောင်းကင်ကြီးရဲ့စေဟင်ထိ မောင့်ရင်ခွင်ထဲက နမ်းကြော့စံ စေဟင်ခန်းဆောင်ထိ .. အဲဒီစောင်းသံက ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်သံအဖြစ် ရှိနေမှာ ..”

သူ နှစ် ၏ခေါင်းလေးပေါ် မေးဖျားကိုတင်သည်။ ခေါင်းကို ငိုက်မိပြန်ကာ ဆံစလေးတွေကို နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကပ်၍ နမ်းပါ၏။ နှစ် ၏လက်လေးကို ထွေးဆုပ်၍ သူရင်မှာ ဖေးအပ်ကပ်ထားလိုက်သည်။ နှစ် ၏မျက်နှာလေးကိုလည်း ဖွဖွ ဖေးကို၍ သူရင်မှာ ကပ်ထားလေသည်။

“နားထောင်ကြည့် .. လက်လေးနဲ့စမ်းကြည့်၊ မောင့်ရင်ခွင်ကောင်းကင်ကြီးရဲ့တောင်ပံခတ်သံကို ကြားရလိမ့်မယ်၊ လက်နဲ့လည်း ထိတွေ့ရလိမ့်မယ်”

သူ့အသံက သူ၏ချစ်ခြင်းတွေကို တိုင်တည်ထားတာတွေချည်းဖြစ်နေပြီ။ နှစ် ဤတစ်ကြိမ်မှာ မျက်တောင်လေးကို မှေးယှက်ပိတ်ချထားမိလိုက်ရပါ၏။ ဤမျှ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းစွာ တမြတ်တနိုး သူ့နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်ကျလာပါသည့်စကား။

ဪ .. မောင့်စကား .. နှစ် ၏ နှလုံးသားကို တိုးဝင်ခွင့်မပြုဘဲ နေထိုင်ရန်နိုင်ပါတော့မည်တဲ့လားလေ၊ နှစ် ကိုယ်တိုင် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားစွာ သိမ်းဆည်းထားလိုခြင်းပါတည့်။ စကားသံသက်သက်မဟုတ်

ချေသော သူ၏ သစ္စာစကားများကို နှစ် မြတ်နိုးကိုးကွယ်ရာအဖြစ် ထပ်သက်တာ ရင်မှာ သိမ်းထားမိရချေမည်သာ။ နှစ် သည် သူ၏ မြတ်နိုးရာဖြစ်လျက် ...

သူသည်လည်း နှစ် ၏ မြတ်နိုးရာ ဖြစ်ချေသည်တည်း။

သူနှင့် နှစ် တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဤအဖြစ်ထက် မြတ်နိုးမျှော်လင့်တောင့်တရာ မရှိနိုင်ချေသည်တကား။

ဤသည်ကား သူ၏ နှစ် ၏အချစ်ပဲ ဖြစ်ချေသည်တည်း။

တိမ်ညိုပဲကကက

တိမ်ညိုလွှာပဲ ဝင်းဝင်း ..

လမ်းပဲသာသာ

နေ့ပဲ လင်းလင်း ..

အနိုးပဲခြင်းနဲ့

ရင်ကွက်တဲ့ကောင်းကင်

အမြဲပင် မှီတယ် ..

ကောင်းကင်ရဲ့လွှတ်ကင်းရာ

ဘယ်မှာလျှင် ရှာနိုင်လိမ့်

ပြင်ပိုက်တစ်ပြန်က

ကောင်းကင်လွှာတောင်ပံခတ်သံလျှင်

ရွှေကောင်းကင်ရင်ခွင်တံခါးချိချိ

ဝှက်ကြိုကာ မှော်လင့်လိုပါရဲ့

မြတ်နိုးစွယ် ဖျိုစကရီ ..

မောင့်ရင်ထဲက ကောင်းကင်သံ

ရွှေတောင်ပံခတ်ချေသမျှ

ငွေတောင်ပံခတ်နေသမျှ

ချစ်စရာကေရီသခင်

၃၇၆

မဃာဇာတ် (သို့မဟုတ်)

ရွှေကောင်းကင်နန်းတစ်ခွင်မှာ
ရွှေနားတော် ပန်ဆင်ဆင်
ငွေစားတော် ပန်ဆင်ဆင်
ရွှေကောင်းကင် တောင်ပံအဟုန်ပြင်းပေမယ့်
သစ္စာရင်ခုန်သံညွှန်း မျိုးတူသို့
သိမ်းပိုက်လို့ နှိပ်စက်
ချိုလွင်တဲ့ ဤစောင်ဆံ
နန်းကျောစံ ဝေဟင်ခန်းဆောင်ထိ
ကောင်းကင်ယံတောင်ပံခတ်တည် ။
ဪ ...
ကောင်းကင်တောင်ပံခတ်တည် ။
မျှဝေခံစားခြင်းများစွာဖြင့် ...

မဃာဇာတ် (သို့မဟုတ်)

(၄-၆-၂၀၁၂)

အမှတ်-၉၀၊ အုန်းတောလမ်း
အေးဥဇ္ဈရပ်ကွက်၊ လျှိုင်ကော်မြို့
ကယားပြည်နယ်။
ဖုန်း-၀၈၃၂၁၃၂၃

ရွှေဘမင်းစာပေ

BURMESE
CLASSIC